

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AYKIRI SERİSİ I

KURALSIZ

*"Seni defalarca yakmak istiyordum,
küllerinden tekrar ve tekrar doğurabilmek için."*

ŞULE TERZİ

epsilon®

KURALSIZ

Z

Bu kitabı tüm okurlarıma ithaf
ediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Geriye dönüp baktığımda, hayatımın o üç kelimeyle başladığını görebiliyordum.

“Hayır Elis, gidemezsin!”

Annemin dördüncü ikazına rağmen sabırla soludum. Ağzına kadar doldurduğum bavulumu kapatıp kapının önüne sürüklediğimde hâlâ peşimdeydi. Dönüp baktığımda bakışlarındaki olumsuz parıltıları görebilmişim. “Anne babam gitmeme izin verdi, sen neden hâlâ diretiyorsun?” Babam evimizde annemin fikirlerini alsa da bir şeye izni varsa olay kapandı demekti.

Kıvırcık sarı saçlarını geriye atarak sabırsızlıkla sızlandı. “Nereye gittiğini bile bilmiyoruz.”

İç çekerek yorgun bakışlarımı gözlerine diktim, dört gündür yedinci kez aynı meseleden konuşmak akıl sağlığıma iyi gelmiyordu. Yanına gidip

istercesine gözlerine baktım. “Anne... Selenay’ın ihtiyacı olmasa, bir sene geçmesine rağmen bana ulaşmazdı, değil mi? Tek başına anne... Bir senedir kim bilir neler yaşadı. Bir süreliğine yanına gelmem için yalvardı, nasıl olur da gitmem?” Evet, yaklaşık bir sene öncesine kadar hayatta en çok değer verdiğim insan da bizimle yaşıyordu, kuzenim Selenay... Ta ki bizi bırakıp evden kaçana kadar. Kaçtığı süre boyunca bize hiçbir şekilde ulaşmamış, izini kaybettirmişti.

“Gelsin, evden kaçtığı için onu reddetmiş değiliz.”

Ellerimi geri çekerek derin bir nefes verdim. Tabii ki reddetmemişlerdi. Babam asla böyle bir şey yapmazdı. Beni reddederdi, ama onu asla. Selenay’ın bana bile haber vermeden evden ayrılmasına bozulsam da zora düştüğünde yanında olacak kadar onu seviyordum. Selenay zora düştüğünde

sadece beni arardı. Bana ulaşmasının muhakkak bir sebebi olmalıydı.

“Söylemedim mi sanıyorsun? İkna olmuyor, bir gideyim belki ikna ederim. En geç iki ay sonra yine burada olacağım.” Kararsız bakışları etrafa yöneldiğinde ne yapacağımı düşünmeye başladım. Babam ikna olmuştu, annem ikna olmasa bile gidecektim. Yine de içinin rahat olmasını istiyordum.

Geri çekilip sııttım. Karşısında baston yutmuş gibi dimdik durdum. “Geri geldiğimde de aynen böyle olacağım, gittiğim gibi geleceğim.”

Bileğimden kavrayarak yatağa oturup yanına kurulmamı sağladı. Gizemli bir havaya bürünmüş gibi bir hali vardı, kavisli kaşlarını çatarak az önceki konuşmamızın aksine oldukça sessiz bir tonda konuştu. “Selenay başka bir şey dedi mi?”

Garipseyerek kaşlarımı çattım, tam
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - [https://](https://www.pdfkitap.com/)

anlamamıştım. “Hayır, sadece yanına gelmem için yalvardı. Bana çok ihtiyacının olduğunu, kötü hissettiğini söyledi.” Duraksadım, ardından unuttuğum bir ayrıntı için heyecanlanarak devam ettim. “Evden kaçtığı için sizden özür diliyor.”

Kucağımdaki ellerini geri çekip üst dudağını inanmadığının göstergesi olarak yukarıya kıvırdı. Gözlerini odada gezdirdikten sonra yeniden üzerime dikti. “Bu duruma baban kadar sıcak bakmıyorum Elis, Selenay doğru bir kız değil. Kendine dikkat etmelisin.”

Dedikleri doğru değildi, Selenay küçük yaşında annesini ve babasını kaybetmişti. O zamanlardan beri bizimle kalıyordu ve annem çocukluğundan emin olduğu Selenay hakkında yanlış konuşuyordu. “Selenay senin ablanın emaneti olsa... Yine de sıcak bakmaz mıydın anne?”

kaldığı için babam ona her zaman gözü gibi bakmıştı. Küçüklüğüm Selenay ile geçmişti, Selenay annem için her zaman yanlış kişiydi. Katı ve tutarsız duyguları yüzünden onu böyle görüyordu. İlk öpücüğünü aynaya veren birisinin bana ne tür bir zararı olabilirdi ki?! Kızlarla fazla anlaşılamazdı, erkek arkadaşları çok olduğu için annemden “kötü kız” damgası yemişti. Eminim kaçtığı için onun “yollu” olduğunu düşünüyordu. Bir insanın annemin diline düşmesi için pek bir şey yapmasına gerek yoktu.

Selenay hepimizden kaçmıştı, onlardan da... Ne yazık ki benden de. Benden sonra ki en iyi arkadaşı Eray da gidişinin ardından büyük bir yıkım yaşamıştı, tıpkı benim gibi. Kaçtığı için değil, kendisini benden mahrum bıraktığı için kızgındım ona. Benden sıkı bir dayak yiyecekti, yemeliydi!

üzerinde etkili olduğu için sessiz kaldı. Haklıydım; Selenay, Mithat amcamın kızıydı ve babamın ona en iyi şekilde bakması gerekiyordu. Durgun şekilde ayağa kalktığımda gitme zamanı gelmişti. Annem de benimle birlikte kalktı “Test kitaplarını çantana koydun mu?”

Ah... Tabii en önemli olan şey test kitaplarımdı, gideceğim yerin soğuk ya da sıcak olması değildi. Kafamı sallamakla yetindim.

“Sakın erkek arkadaş edinme. Selenay falan dinlemem, ikinci günü alırım seni. Kendine dikkat et orada, evden çıkma.” Orada da boğulmamı mı istiyorsun? Bana nefes bile aldırmıyorsun, biraz olsun beni anlamayı deneyemez misin? Gör beni artık anne! Boğuluyorum...

“Abartma anne.”

Bakışları birden sertleşti, bu beni korkutmuştu, fazla mı tepki

kaldırınca korkarak geriledim ve iki dirseğimi havaya kaldırarak kendimi korumaya çalıştım. Tahmin ettiğim şeyi yapmamıştı, rahat bir nefes verdiğimde elini omzumda hissettim. Verdiğim tepkiyi yadırgamadı, nedenini biliyordu. Bu güvensiz halleri beni deli ediyordu.

“Seni her gün arayacağım.”

“Anne, Selenay siz izin verin diye adresini verdi zaten. Bir sorun olursa gelir bakarsınız, bu kadar takıntı yapmana gerek yok.”

“Kendine iyi bak Elis.” Bizim vedalaşmamız da bu kadardı işte. Suratımdaki buruk tebessümü yadırgamadı. En azından annemle vedalaşabiliyordum ama babamla onu da yapamamıştım, dün akşam geç geldiğinde kendime dikkat etmem gerektiğini anneme söyleyip yatmıştı. Her ne kadar onların kızı olsam da bazen kendimi iş arkadaşlarımdan da

ebeveyn-çocuk ilişkisine göre fazlaydı, çok fazla! “Kendine iyi bak anne.” Üzerimdeki gri montun fermuarını çekerek hardal rengi şapkamı ve eldivenlerimi takıp valizime yöneldim, başlığını kavrayarak anneme son bir kez baktıktan sonra odadan çıktım. Kapının önünde bulunan kalın topuklu siyah botlarımı ayağıma geçirip ilerlemeye başladım. Babam, Selenay kaldığı yerin adresini vermezse beni göndermeyeceğini söylemişti. Selenay babamlara gelmemeleri karşılığında adresini vermişti, hiçbir şekilde onları görmek istemiyordu. Eğer bunu yapmasaydı Harun Bey beni asla özgür bırakmazdı. Selenay babamları görmek istemiyordu ve ben bunun nedenini deli gibi merak ediyordum. Gittiğim zaman Selenay’a yağıdıracağım sorulardan birisi de buydu. Evden çıktıktan sonra aramamı söylediği

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ra>

tıkıştırdığım telefonumu çıkarıp arama tuşuna bastım, anında geri dönerek telefonu açtı.

“Elis?” Sesi umutluydu, geleceğimi bildiği için eminim ki çok mutluydu.

“Ah... Evden çıkınca aramamı söylemiştin?”

“Evet, otogara mı gidiyorsun?”

Valizimi tekerleklerinden sürükleyerek homurdandım. “Evet, şimdi çıktım.” Duraksadıktan sonra sıkıntılı bir soluk verdiğini duyabilmişim “Bir sorun mu var?”

“Elis, bak ben nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Kaşlarım çatıldı, farkında olmadan yürümem yavaşladı; söyledikleri beni endişelendirmişti.

“Neden bahsediyorsun?”

“Ben... Harun Amca’ya yalan söyledim.”

Olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Valizimin tekerlekleri de

bacaklarımın biraz gerisinde durabilmişti. O an dudaklarımın arasından sadece iki kelime çıkabildi. “Ne yalanı?”

Titrek bir nefes verdiğinde, nefesini enseme doğru bırakmış gibi ürpermişim. Bir şeylerin ters gittiği belliydi.

“Amcamın buraya gelmesini istemiyorum Elis. Ne amcama söylediğim şehirdeyim, ne de adreste!”

Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım. Babam ona gelmeyeceğini söylemişti, adresini sadece nerede olduğumu bilip araştırmak için almıştı, geniş bir adam olmamasına rağmen Selenay için tüm kurallarını esnetmişti! Selenay’ın işleri bu kadar çok basite indirgemesine inanamıyordum.

“Sen... Sen orada ne haltlar yiyorsun da babamın oraya gelmesinden bu kadar çok korkuyorsun?” Oldukça

konuşmuştum. “Gelmeyecekti, sana yemin etmişti. Neden yalan söyledin Selenay?!” Bir süre sadece nefeslerimizi dinledik.

“Eğer doğru adresi verseydim... Gelmene asla izin vermezlerdi.”

Korno sesini duyana kadar yolun ortasında dikildiğimin farkında bile değildim. İrkilerek valizimi kenara sürükleyip kaldırıma geçtim. Arabanın içerisindeki adamın sabırsız bakışları beni utandırmıştı. Selenay abartıyor ve yine canı çocukluk yapmak istiyordu, onun yalan söylediğini eğer babam anlarsa kesinlikle izin vermezdi... Tek çare ayak uydurmaktı. O an kafam yaşadığı yeri sorgulayamayacak kadar karışık.

“Nerede yaşıyorsun?” Sıkıntılı bir sesle cevap verdiğinde tekrar konuştum. “Tamam. Adresini mesaj olarak at.” Telefonu tam

yüzümün buruşmasına engel olamadım.

“Onca yolu otobüsle mi geleceksin?”

“Evet.” Uzun süredir eve tıklılı kaldığımdan uçak yerine otobüsle gitmek istiyordum.

“Görevliye söyle otogara gelmeden yarım saat önce sana haber versin.”

“Neden?”

“Dediğimi yap. Sana haber verince bana mesaj at. Seni almaya geleceğim.”

Yanaklarımı şişirip tekrar nefesimi verdim. “Tamam, kapatıyorum.”

Yanımdan geçen taksiyi durdurup arka koltuğa yerleşerek otogara sürmesini söyledim. Otogara geldikten sonra biletimi alarak bir koltuğa oturduğumda, içimden yalanımızın ortaya çıkmamasını dilemişim. Biletimi önceden almadığım için sıradaki aracı beklemek zorunda

görevlinin yardımı ile valizimi yerleştirip orta kısımda cam kenarı bir koltuğa oturdum. Çocukluğumdan beri büyüdüğüm şehirden gidiyordum, baskıdan neredeyse nefes aldırmayan annemin ve babamın olduğu şehirden iki aylığına gidiyorum. Üzerimdeki kalın montu çıkarıp bacaklarıma örttükten sonra, el çantasından yeni aldığım Psikopat Mafya adlı kitabımı çıkarıp okumaya başladım.

Yaklaşık üç saattir okuduğum kitap uykumu getirmişti, yanımda koltuğuna kurulup uyuyan saçlarına ak düşmüş teyzeye eşlik etmek için ayracımı kaldığım sayfaya koyarak kitabı kucağıma yerleştirdim. Telefonumun müzik kısmında uyku için ayırdığım listeye girdim ve koltuğuma daha fazla gömülüp

gözlerimi kapadım.

9

Gözlerimi açtığımda otobüs boştu, camdan dışarısına baktığımda hava ağarmıştı. Tahminimce bu ilk molamızdı... Kitabı oturduğum koltuğa bırakıp montumu giydim, iki yanıma düşüp yüzümü kapayan açık kahverengi saçlarıma aldırmadan oturduğum kısımdan otobüs kapısının olduğu kısma ilerleyip arabadan indim. Yanımda oturan teyzeyi görünce yanına gitmiştim. Teyze telaşlı bir şekilde soğuktan donmuş ellerini birbirine sürtüp bana doğru yaklaştı.

“Ah yavrum, ben seni uyandırmaya çalıştım fakat sen uyanmadın.”

Dudaklarım içe kıvrıldı, nazik bir şekilde gülümseyerek kafamı onaylamaz anlamda sallayıp sağ elimi önemli olmadığını belirtmek için havada savurdum. “Dert etmeyin...

gösterseniz yeter.”

Yaşlı teyze kolunu kaldırıp sol tarafı gösterdi. “Sen işini gör kızım, ben otobüsü bekletirim.”

Kıkırdayarak kafamı salladım. “Teşekkürler, hemen gelirim.” Hızlı adımlarla ilerlediğimde soğuk hava tüm vücuduma akın ederken, verdiğim nefesler havada beyaz bulutlara dönüşüyordu. Kadın simgesinin bulunduğu kapıyı araladım, etrafta gözlerimi gezdirdiğimde pis bir yer olmadığı için rahatlamıştım. Yüzümün iki yanını kaplayan açık kahverengi parlak saçlarımı ellerimle geriye doğru ittiğimde ampul gibi parlayan kehribar rengi gözlerim açığa çıkmıştı... Suyu açarak kızaran yanaklarımı ve alnımı ıslatıp kenardaki kâğıt havluyla suratımı kuruttum. Tuvaletten çıktıktan sonra otobüse binip koltuğuma oturup hava

oturan teyze kısa sürede uykuya dalmıştı. Dışarıdan bir şey görünemeyecek hale gelince kitabımı çıkarıp kaldığım yerden devam etmeye başladım.

Okumaktan göz kapaklarım ağrımıştı, kitap oldukça etkileyici ve ilginçti. Otobüs birden durunca kafamı kaldırarak dışarıya baktığımda otogara giriş yaptığımızı içerideki ışıklardan anladım. Lanet olsun! Görevliye otogara gelmeden yarım saat önce haber vermesini söylememiştim. Kitaba dalmış, haliyle Selenay'ı da aramamıştım. Bütün yolcular toparlanıp inmeye çalışırken, isteksizce kalkarak montumu tekrar üzerime geçirip kitabımı kol çantama tıktım. Valizimi alıp otobüsle bağımı kestiğimde hava oldukça soğuk ve karanlıktı.

Etrafa kısa bir bakış attığımda mavi gözlü bir çocukla göz göze geldim.

parlıyordu. Siyah pantolonu ve kahverengi ceketi birbirine uyumluydu. Yüz hatları çok keskin olmasa bile, bakışlarıyla insanın ruhunu doğrayabiliyordu. Kulağında kulaklık vardı, büyük reklam panosuna sırtını yaslamış her hareketimi sebepsizce izliyordu. Donuk bakışları rahatsız olmama yetmişti. Gözlerimi zor da olsa irislerinden çekip hardal rengi pantolonumun cebinden telefonumu çıkardım ve Selenay'a mesaj attım.

Şu anda otogardayım.

Mesaja cevap beklerken birden telefonum titredi.

Lanet olsun Elis! Yarım saat önce haber ver demedim mi? Hemen oradan ayrıl. Birazdan gelirler. Hemen!

Mesajı okudukça kaşlarım daha da çatılmaya başlamıştı. Selenay neden bahsediyordu böyle?

Hey! Neden bahsediyorsun... Kim
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ra>

gelir? Ayrıca hiçbir yeri bilmiyorum, nereye gideceğim?

Canını seviyorsan oradan ayrıl Elis! Bu çok tehlikeli, güvende olabileceğin bir yere git. Ben yoldayım. Seni bulurum.

Etrafıma göz gezdirdim ve otobüsten inen insanların azalması yüreğime bir korkunun saplanmasına sebep oldu. Mavi gözlü çocuk, bulunduğu reklam panosunun önünde değildi. Birdenbire nereye kaybolmuştu ki? Etrafta benim dışımda dört-beş kişi vardı, hepsi genç ve oldukça çılgın tarzlara sahip insanlardı. Sol tarafımda saçı başı dağılmış bir çift gördüm, arsızca öpüşüyorlardı. Nereye gideceğimi düşünürken otogarın önünden ayrılan üç sokaktan en büyük olanına yönelmeye karar verdim. Etraf karanlıktı, sokağı aydınlatması amacı ile dikilen direklerin çoğu bozuktu ve bu beni daha çok tedirgin ediyordu.

Birden debelenme sesleri işittiğimde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ra>

gözlerim yuvalarından çıkacak derecede açılarak arkama döndüm. Birileri koşturuyordu. Korkuyla alt dudağımı dişledim ve girdiğim sokakta adımlarımı hızlandırarak ilerledim. Sokakta aralıklı yapılan evler beni daha da çok korkutuyor ve her an aralarından birileri çıkacakmış gibi hissettiriyordu. Bavulum beni zorlamaya başlamıştı, hızımı biraz düşürüp arkama tekrar baktığımda daha da korkutucu sesler duydum. Kulağımda uğuldayan sesleri ayırt edemiyordum. Bir insan mı çıkarıyordu tüm bu sesleri?

Yutkunarak önüme döndüğümde korkudan sırtımdan aşağı bir ürperti indi sanki. Yüreğime bir sızı saplandığında geniş ve uzun sokağın daha da karardığını fark ettim. Pütürlü zeminde bavulumu ilerletmek beni zorluyordu artık. Çıkan tıkırtılar ve ayakkabımdan çıkan sesler kendi

kulağımda şakıyordu. Aklımda, reklam panosunun önünde duran mavi göz geldi. Birdenbire nereye kaybolmuştu ki? Onu bulup yardım mı isteseydim? Hali ve rahat tavırlarından anladığım kadarıyla burayı iyi biliyordu. Etrafıma bakmamaya özen göstererek diken üstünde yürüyordum, bu evler neden birleşik yapılmamıştı ki? Lanet olsun, çok korkutucu gözüküyordu! Aklımdaki düşüncelerle ilerlerken, tabiri caizse yüreğimi ağzıma getiren sesi işittim!

Köpek sesleri...

Kulübe gibi bir yerin yanından geçtim, önü parmaklıklarla kapatılmıştı. Parmaklıkların ardında ki köpeğin sesiyle yürümem kesilmişti. Rengi sarıydı, kulaklarının iç kısmı ve ağzının dış tabakası siyahtı. Küçükken annem bana bu tip köpeklerin kuduz olduğunu söylerdi.

çarpiyordu. Bana bir şey yapamazdı, bu yüzden biraz rahatlamıştım. Arkadan gelen pati seslerini duyduğum an yüz reflekslerim bağımsızlığını ilan etmişlerdi. Birçok duyguyu aynı anda yaşıyordum. Yüreğim ağzımda hoplarken, bavulun başlığını kavradığım elim titredi. Korkarak arkamı döndüğümde siyah bir köpek bulunduğumuz mahalleye doğru koşuyordu. Gözlerim istemeden de olsa gözlerine kaydı, kan kırmızısıydı...

Ayaklarım kendiliğinden ilerlemeye başlamıştı... Valizimi beraberimde sürükleyerek ilerliyordum. İçimden duaları hatırlamak için dua ediyordum.

Bütün duyguları bir anda yaşıyordum, ben nasıl bir yere gelmişim böyle? İlerlerken yan mahalleden kocaman bir kangalın geldiğini fark etmek göz bebeklerimi gözümünden daha fazla büyüt müştü.

istiyordu sanki... Ellerim deli gibi titriyordu, valiz başlığı bundan etkileniyor tekerleklerini bir ileri bir geri yönlendiriyor zeminde tıkırtılar oluşturunuyordu. İlk defa bu kadar koca bir köpekle karşı karşıyaydım. Tepkisizce durmuştum, vücudum kontrolünü kaybetmişti. Kangalla karşı karşıyaydık. Diğer mahallelerden gelen pati sesleri de iyice panik olmama sebep oluyordu! Alt dudağımı kanatacak derecede dişledim ve köpek suratıma doğru havlayınca resmen yerimde zıpladım.

Sol elimle kavradığım bavulu bırakamıyor, onunla birlikte koşuyordum. Elim kilitlenmiş kalmıştı, dudaklarımın arasından bir çığlık firar ettiğinde korkarak arkama baktım ve koşmaya devam ettim. Bütün köpekler kangalın yanında toplanıyordu, kangal ise bana doğru dönük öylece duruyordu. Hızlı

taşa takılarak tökezleyip düşmeme sebep olduğunda bavulum yan tarafımda başlığı yere değecek şekilde serilmişti. İki avuç içim zemindeydi. Göğüs kafesim hızla inip kalkarken bakışlarım yerdeydi. Avuçlarımdaki yanma etkisiyle dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. Önümdeki direğin ayak kısmına bakıp kafamı yavaşça yukarıya doğru kaldırmaya başladım. Uzun direğin sonuna geldiğimde, bunun bir tabela olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısarak bulunan loş ışıktaki yazıyı okumaya çalıştım.

“Kehanet.” Buranın adı Kehanet miydi? Tabelanın arkasında, koyu renkte ve gördüklerimden çok daha büyük olan bir ev vardı. Modern ve oldukça havalı duran ev beni büyülemişti. En üst kısımda bulunan camın krem rengi perdesi aralandığında, yanımda bulunan

aydınlatıyordu. Biraz daha dikkatli bakmaya çalıştığımda avuçlarımdaki yanma artınca dudağımı dişledim. Aklımı oynatmak üzereydim. Buradan çıkmak istiyor, bir daha gelmek istemiyordum. Çelik gibi bir el koluma kapanıp beni sert bir şekilde yerden kaldırdığında kısa bir an afalladım. Kendimi toparlayarak karşımdakine baktım. Reklam panosunun önündeki kişiydi. Emin olmak için gözlerimi kırıştırdım. Bu tepkime karşılık olarak atik bir hareketle eğilip bavulumu kavrayıp doğruldu. “Sessiz ol.” Hızla dönüp beni de beraberinde götürmeye başladı. Bu tepkiyi beklemediğim için adımlarımı sağlam atamamıştım. Onun desteği ile kısa zamanda toparlayıp adımlarına ayak uydurabildim. Burada ne olduğunu bilmesem de sorgulayacak zamana sahip değildim. Koşarak dar bir sokağa geçiş yaptığımızda, arkamızdan gelen

işitebiliyordum. Bu gece kalbimin atışı normale dönecek miydi acaba?

Korku tüm vücudumu sarmışken aniden yönümüzü değiştirdik ve iki evin arasındaki boşluğa girdiğimizde sırtımı duvarda bulmam bir oldu. O da tam önümdeydi. Gözleri mavinin en koyu tonundaydı. Hızla inip kalkan göğüs kafesimiz arada birbirine çarpıyordu, neden bu kadar yakındık ki? Dudaklarının arasından çıkan nefes dudaklarıma ulaşarak beni biraz olsun ısıtıyordu. Bu yakınlıktan rahatsız olduğum için aldığım nefeslerin arasından zorlukla konuştum.

“Burası nasıl bir yer böyle?” İlk defa gülümsedi ve bu hiç de tekin görünmüyordu. Mavi valizimi iterek bırakınca çıkan gürültüyle valizime baktım. Az önce bana iyilik yapan kendisi değil miydi? İki elini belimde hissettiğim an gözlerim iyice açıldı,

elini yukarı kaldırıp dudaklarımı örttü. Suratını daha fazla yaklaştırdığında, kulaklarımda söyledikleri yankılanıyordu.

“Kehanet’e hoş geldin güzelim.”

İKİNCİ BÖLÜM

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve dudaklarımı örten eli yüzünden burnumdan aldığım nefesler yetmiyor, bu beni daha fazla telaşlandırıyordu. Göğsüm bir balon gibi inip kalkarken, ellerim yine titremeye başladı. Yakından bakınca gözlerinin koyu mavi değil, parlak yeşil olduğunu gördüm. Az önce koyu mavi olduğuna bahse girebilirdim! Bu çocuk huyu gibi renk değiştiriyordu. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da karşı koyamadım. Ürkek bakışlarım, acımasız bakışlarının arasında kaybolurken köpeklerin yanından ayrılmamış olmayı diledim. Az önce bana yardım etmiş olmasına rağmen, şimdi başıma gelecek en büyük kötülüğü yapıyordu. Eli dudaklarıma örtülü olduğu için dudaklarımın arasından çıkan mırıltılar dışında ses çıkaramıyordum.

parmaklar birden üzerimden çekildiğinde, kendisi de geriye doğru sendeledi. Arkasındakini göremesem de birisi tarafından çekildiği belliydi. Yaşadıklarımın şokuyla serbest kalan dudaklarım aralanmıştı. Sağ elimi büktüğüm dizime koyarak eğildim. Kesik nefesler alırken diğer elim de boğazımdaydı. Biraz olsun sakinleşebildiğimde başımı kaldırıp karşımdakilere baktım ve buraya geldiğimden beri sayamadığım bilmem kaçınıcı şokumu yaşadım. Hayretle doğrulduğumda o karşımdaydı, geçen bir seneden sonra tekrar karşımdaydı...

“Selenay...” Koyu siyah saçlarını serbest bırakmıştı, altına giydiği siyah pamuklu tayt ve üzerindeki ince kahverengi tişört aniden evden çıktığı belli oluyordu. Omuzlarına attığı, kalçalarına inen beyaz kabarık montu üzerindeki tek aydınlık noktaydı.

omzundan düşmek üzereyken eliyle düzeltti. Dizlerinin biraz altına kadar uzanan botlarının fermuarları, yarıdan sonra çekilmemişti ki bu da acelesinin göstergesiydi. Yüz ifadesinin benimkisinden bir farkı yoktu, benim gibi şaşkın ve paniklemiş gözüküyordu. Bakışmaya dalmış yanımızda duran erkeği unutmuştuk. Üzerimdeki şaşkınlığın etkisi geçtikçe yerini endişe kaplıyordu. Adını bilmediğim, renk değiştiren iguananın omzuna bir yumruk indirdiğimde kaşlarını çatarak üzerime doğru gelmeye başladı. Selenay aramıza girip iguanayı omuzlarından itip tısladı.

“Semum ondan uzak dur!” Ne? Vermek istediğim tepki bu iken ben sadece melül melül bakmakla yetinmiştim.

Semum bakışlarını üzerimden çekerek Selenay’a yöneltti. Elleri hâlâ

bana yöneldi bakışları. “Neden koruyorsun?” Kısa ve net cevabına karşın, sesli bir nefes verip tekrar tısladı. “O benim kuzenim! Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Tahmin etmiştim, sadece biraz eğlenecektik.” Kafasını bana çevirip tek kaşını kaldırdı. “Tabii isteseydi.”

Hızla başımı onaylamaz anlamda salladım ve iki elimle suratımı sıvazladığımda Selenay’ın da bana doğru döndüğünü gördüm. Semum’u işaret ederek güçlkle konuştum. “Bunu normal bir konu gibi geçiştirecek misin? Az önce bana saldırmak üzereydi.”

Alt dudağının üzerinde dilini gezdirdi. Selenay gelmeden önce takındığı gülüşü tekrar yüzünde belirirken, “Sen de zevk alacaktın,” diye mırıldandı.

“Ne zamandan beri tek taraflı ilişkilerden zevk alırs oldun?”

mırıldandı. “Bu akşam açılışı yapacaktım.”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanırken kendimi üzerine doğru yürürken buldum. “Pisliğin tekisin.” Selenay omuzlarımdan tutarak beni durdurmuştu. Ellerini yüzümün iki kenarına yerleştirdi. Gözlerine baktığım an sakinleşmiştim, baktıkça çok fazla özlediğimi fark ettim.

“İnanmayacaksın ama o kötü biri değil.” Tabii! Alt tarafı tecavüz edecekti. Bir şey değil. Anlamsızca yüzüne bakarken, gözlerini kırpıştırarak devam etti. “Diğerlerine kıyasla kötü değil.”

“Ayrıca sadece şakaydı. Hoş bir kızsın, aramızda bir şeylerin olabilmesi gayet normal. Bunu burada yaşayan hiçbir kız yadırgamaz ki istemediğin sürece sana hiçbir şey yapmam.”

“Selenay’ın kuzeni olduğumu

Omuz silkti. “Buraya seni almaya beraber gelecektik. Tekin bir yer olmadığı için erkenden gelmeyi seçtim.” Sırıttı. “Anlarsın ya.”

“Bırak şimdi onu.” Selenay birden sarıldığında öfkem, ona karşı duyduğum özlemin altında ezilip gitti. Kollarımı beline dolayarak karşılık verdim. Boyu benden az da olsa kısa olduğu halde her seferinde aynısını yapar, boynuma atlardı.

Aklıma gelen soruyla kaşlarımı çatarak kollarımı çözdüm. “Diğerleri kim?” Cümlem bittiği an bir köpek sesi daha duymuştuk,

“Siktir...” Cevap bekleyen gözlerim ikisi arasında gidip gelirken Semum eğilerek yere attığı bavulumu kaldırdı. Doğrulduğunda Selenay ile birbirlerine baktılar. Yaptıkları kafamı karıştırıyordu. Bir açıklamayı hak etmişim, değil mi? Tek elimi saçlarıma daldırıp kuzenime baktım.

anlatacak mısın?”

Başını onaylamaz anlamda sallayarak bana doğru bir adım attığında elimi havaya kaldırıp açıklamasına engel oldum. “Burada neler oluyor?” Akıl sağlığım için bir açıklamayı çoktan hak etmiştim. Normal bir durumda olsak bu kadar diretmezdim.

Selenay tam konuşacakken bağırış sesleri duyduk, sinirle yerinde zıplayıp bana doğru yaklaştı ve fısıldadı. “Eve sapasağlam varırsak sabaha kadar açıklama yapacağım. Şimdi gitmeliyiz.” Şaşkınca suratına bakarken kolumu okşadı. “Lütfen.” Semum’a çevirdi kafasını. “Ne taraftan gideceğiz?”

Semum ilerleyip, kafasını bulduğumuz iki evin arasından sokağa doğru uzattı. İyice kontrol ettikten sonra bize doğru dönüp, “Aşağısı kapalı,” diye fısıldadı.

baktım, kapalı da ne demek? Biraz önce aşağıdan gelmiştik... Selenay ellerini alnına koyarak kendi etrafında döndü. Lanet olsun, kriz geçiriyor olamazdı değil mi? Korkarak yanına gittiğimde ellerini kavrayarak alnından çektim. “Yukarıdan çıkacağız, çabuk gelin.” Yutkunarak Selenay’dan bir hareket beklediğimde kolumu tutarak beni de beraberinde götürdü. Semum’un yanına ulaştığımızda, binanın kenarından kafasını uzatıp sokağı kolladı. Sonra sessiz ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladık. Alt dudagımı dişleyerek en arkadan geliyordum. Selenay çabuk korkan ya da başkalarını umursayan bir insan değildi. Verdiği tepkiler, bana abartılı ve gereksiz geliyordu. Korktukları köpekler miydi?

Düşüncelerim arasında boğuşurken hızlıca yürümeye devam ediyorduk. Semum birden bize doğru dönüp

olduğunda sessizce bizi iteklediği araya girip, nefes nefese kalmış bir halde birbirimize baktık. Birkaç kişi koşarak bulunduğumuz sokağa girdi ve bir süre sonra aralarında yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduk.

“Hey, bu gerçekten de eğlenceliydi.” Eğlenceli olan neydi? Sanki sorunun cevabı Selenay’da varmış gibi gözlerimi ona çevirdim ama sadece bakmakla yetindi. Az önce duyduğumuz sesin zıttı olan biri daha konuştu. “Sonuncu darbeyi uygulamamalıydın dostum. Bu seneki partimiz bir hayli gürültülü oldu.” Sesleri Selenay’ın suratını izleyerek dinliyordum. Son konuşanın dediklerini işittiğimizde gözleri doldu, gözlerinden hüzünlü bir parıltı geçince kaşlarım çatıldı. Anlamadığım birçok olay ve cevabını almak istediğim birçok soru vardı. Şimdi olmasa bile, yanıtlarımı alana kadar

burada her şey serbest. Unuttun mu?” Son duyduğumuz cümle bu olmuştu. Ardından sokağı terk etmişlerdi.

Selenay içinde bulunduğu dalgınlıktan çıkarak Semum’a sert bir ifadeyle baktı. “Kaç senedir burada yaşıyorsun, çıkar artık bizi buradan.”

Semum gözlerini kısarak anında cevabını verdi. “Ben yaşıyorum fakat sen benden çok geziyorsun.” Çenesinin ucuyla sokağı işaret ederek devam etti. “Önderlik etmeye ne dersin?” İlk duyduğum cümle ile kaşlarım bağımsızlığını ilan ederek havaya kalktı. Soran gözlerim gözlerini bulunca konuşmama fırsat tanımadan beni susturdu.

“Sonra, tamam mı? Sorularını eve sakla lütfen.” Sinirle gözlerimi başka yöne çevirdim. “Semum...” diyerek tısladı, sonra görüşeceğiz bakışları fırlatıyordu. İlk soracağım soruların arasında tuhaf adamın ismi yer

çok garipsediğim isim, bildiğim kadarıyla korkunç anlamlar taşıyan ve insana ait olamayacak bir isimdi. Semum önüne dönüp gözlerini sokakta gezdirdi. Ardından ileriye doğru atılıp liderliği tekrar ele aldı. Hızlı adımlarla peşinden gittik. Bir süre sonra bize doğru dönüp kararlı gözlerle baktı. “Şimdi.” Selenay bileğimden kavrayıp beni beraberinde koşturmaya başladığında, hızla koşuyor olsak da adımlarımız sessizdi. Yüreğim ağzımdaydı... Kaçtığımız şeyi bilmesem de korkmaya başlamıştım. İnsan nedenini bilmediği bir şeyden korkabilir miydi? Görmediği tanrıdan korkabildiği gibi, korkabilir miydi? Din konuları ile pek alakalı olmasam da tanrıdan korkuyordum. Özel ders aldığım bir hocam beni bu konularda aydınlatmaya kalkıştığında annem müdahale etmiş ve hocamı değiştirmişti. Kafamın hiçbir şeyle

zaman başarılı olmalıydım. Başka hiçbir şeyle ilgilenmeyecektim. Sadece ders. Selenay'ın arkadaşı Eray ile konuştuğumda annem hiç de iyi şeyler yapmamıştı. Bu da her zaman karşı cinsle uzak kalmama yetmişti. Beni bir makine olarak görüyordu. Sadece derslerle ilgilenen bir makine... Babam annem kadar baskıcı olmasa bile, son aldığım seksen beş puan yüzünden epeyce konuşup başımı ağrıtmıştı. Annemin yaptıklarını hatırlamak dahi istemiyordum.

Aldığım nefesler boğazımı yakmaya başladığında, gücümün tükendiğini hissettim. Boğazımdaki kuruluk yutkunmamı engelliyordu. Kuruyan dudaklarımı zorlukla ıslattım. En arkada koşmaya devam ederken kaç sokak geçtiğimizi saymamıştım. Diğer sokaklara nazaran oldukça aydınlık bir yere gelmiştik. Morun en koyu tonlarından oluşan oldukça modern

durduğumuzda, Selenay ile aynı anda eğilip kesik nefesler almaya başladık. Aldığım nefeslerin arasından zorlukla öksürüyordum. Sırtımı sıvazlayarak saçlarımı yüzümün kenarlarından çekti. Bir süre sonra doğrulduğumda endişeli gözlerle beni izliyorlardı. Elimi geçirircesine havada savurduğumda biraz da olsa normale dönebilmişlerdi. Beyaz montunun fermuarlı cebini açarak bir anahtarlık çıkardı. Önünde durduğumuz binanın demir kapısına doğru yaklaştığında, yaşadığı yerin burası olduğunu anlamam fazla uzun sürmemişti. Semum elinde tuttuğu bavulumu demir kapının girişine kadar taşıyıp bıraktı. Geri çekildiğinde ona karşı hâlâ sinirli olduğumu hissettim. Ölümcül bakışlarımı üzerine kilitlediğim de adice sırtlamakla yetindi.

“Bu konu burada kapanmadı.”

yetinmişti. Selenay kapıyı açıp bavulumu içeriye sokunca omzunun üzerinden bana dönerek seslendi. “Hadi Elis.” Gözlerimi Semum’un üzerinden ayırmadan apartmana doğru ilerledim. Arkasını dönüp karanlığa karışacakken Selenay homurdandı. “Yarın konuşuruz.” Sol elini üşengeç bir tavırla havaya kaldırıp savurdu. Bu bir vedalaşma işaretiydi. Birbirimize bakıp içeriye girdik.

Apartmanın merdivenleri krem rengi mermerlerden oluşuyordu. Fildişi rengi duvarları karanlıkta bile aydınlatabilecek parıltıdaydı. Kenarda duran asansöre doğru ilerlediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Onun asansör fobisi vardı. Düğmeye basarak beklemeye başladı. Asansör bulunduğumuz kata gelince bavulu sürükleyerek içeriye aldı. Ben de peşinden girdim. Dördüncü kata basıp

“Hey!” Gülümsemekle yetindi. “Yukarıda görüşürüz.” Asansörün kapıları kapanmıştı. Çok ferah olmasa bile ideal genişlikteydi. Katları teker teker çıkarken gerilmiştim. Yeni arkadaşlar edinmede ya da yeni ortamlara girmekte iyi ve deneyimli olan insanlardan değildim. Değişiklikleri sevmeyen, eski alışkanlıklarına sadık biriydim. Günlük rutinler her zaman benim için yeterliydi. Değişiklikleri ve ani olayları hiçbir zaman sevmezdim. Sıradanlık. Hayat felsefem gibi görünse bile sıradan bir insanda olmadım. Sıradan insanların zevklerine ve beğenilerine sahip değildim. Annem izin verseydi dansa karşı olan yeteneğimi geliştirecek ve sıradan olmadığımı kanıtlayacaktım. Dans gibi birçok hobiyi sahiptim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ra>

Örneğin resim çizmek. Kadın vücudunu en ince detayına kadar çizirdim ta ki annem çizimlerimi bulup atana kadar. Evet, benim tek kâbusum oydu. İstemediğim bir hayatı bana yaşatmasına, elimdeki her şeyi benden almasına rağmen onu seviyordum. Sonuçta annemdi ve eminim kendine göre benim iyiliğimi istiyordu. Bense yönlendirilmesine itiraz etmeyen bir kuklaydım...

Kapılar aniden açıldı, asansörden bavulumla beraber çıkıp Selenay'ı beklemeye başladım. Bir süre sonra nefes nefese bir halde merdivenlerin başında belirmişti. Burukça gülümsediğimde göz kırptı. Ardından merdivenlerden en uzak olan kapıya doğru ilerledi. Bavulum ile beraber peşinden gittim. Anahtarları deliğe yerleştirip kapıyı açtıktan sonra geri çekilip geçmemi işaret edince

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ra>

gözlerimi devirerek bavulumu sürükleyerek içeriye girdim. Karanlık daire ışıkların açılmasıyla aydınlandığında gözlerimi kısarak etrafı inceledim. İdeal büyüklükte, harika dekore edilmiş bir eve sahipti. Açık mor renge boyanmış kısa koridorun ucundaki salonu az da olsa görebiliyordum. Elimdeki bavulu kenara koyduğumda montunu çıkarmakta olan Selenay'a eşlik ederek montumun fermuarını indirdim. Ardından montunu astığı askılığa asıp ayakkabılarımı çıkardım.

“Sana evi göstereyim,” dedi heyecanlı bir tonda. Gülümseyerek başımla onayladım. Çocuklar gibi sevinerek koridorda ilerlemeye başladığında peşindeydim. Dört duvardan oluşan ideal büyüklükteki salonun karşılıklı duran iki duvarı mürdüm rengindeydi. Birbirine paralel olan diğer iki duvar ise koridor

ayrıca yumuşak görünümlü beyaz koltuklar vardı. Hayran bakışlarım etrafta gezinirken, geniş ekran televizyonu ve onun gibi çeşitli teknolojik aletleri de atlamamıştı. “Salonu beğendin mi?”

“Evet, bayıldım desem daha doğru olur.” Evet, az önce yaşadıklarımızı es geçen iki manyaktık biz. Tabii ki şimdilik es geçiyordum. Uzun uzun konuşacaktık bu konuyu. “Sana diğer odaları göstereyim.” Hevesini kırmamak için konuyu açmamaya devam ettim. Merakla peşinden ilerlediğimde beyaz kapılı bir odanın önünde durmuştuk. Odanın kapısını aralayıp ışığı da açınca gözlerim kocaman oldu. Sarı tonlarında döşenmiş bir odaydı. Fildişi rengindeki duvarlar, sarı örtülü çift kişilik yatağı, sarının üzerinde siyah kalın çizgiler barındıran tüllerinin olduğu oda tamamen balı

Hayranlıkla etrafı izlerken farkında olmadan mırıldandım. “Ne zamandan beri sarıyı bu kadar sever oldun?”

Selenay kıkırdadı. “Burası bana ait değil.”

“Kime ait?” Sesim fazla sert çıkmıştı.

“Hey, sakın ol.” Ellerini havaya kaldırdı “O bir kız. Çok güzel bir kız. Erkek olduğunu düşünmen fesatça!” Son cümlesini söylerken işaret parmağını havaya kaldırıp onaylamaz bir şekilde salladı.

“Adı ne peki?”

“Şeyda.”

“Peki, şu anda nerede?”

Sıkıntı ile nefesini bıraktıktan sonra bıkkınlıkla konuştu. “Bazı sorunlar yüzünden bir süreliğine gitmek zorunda kaldı. Bir aydır yok, yakında gelir...” Şeyda her kimse sarıyı çok sevdiği belliydi. Çenemi yukarıya doğru kaldırarak bilmiş bir tavırla

kendi odasını da gösterdi ve sonra kalacağım odaya girdiğimizde çok beğendim. Mürdüm rengi duvarları gözlerimi şenlendirmişti. Beyaz tüylü yatak örtüsü çift kişilik yatağa ayrı bir hava katmıştı. Süt beyazdan oluşan geniş bir dolap da vardı. Duvarlarda bulunan geniş aynaların kenarları, sahte yeşil kristal taşlarla döşenmişti ve duvarlarda bulunan aynalar bir mücevher gibi göze çarpıp parlıyordu. Bu ev müthişti. Bizim ev annemin beğendiği klasik tarzlarda ki evlerdendi. Odamı bile annem döşemişti. Benim anlamadığım şey, Selenay parasız bir şekilde buraya gelip bu düzeni bir sene içerisinde nasıl oturtmuştu? Artık bazı şeyleri konuşma zamanı geldiği için ona doğru dönüp konuşmaya hazırlandım.

“Evi gezdiğimize göre artık konuşmaya başlasak mı?”

Alt dudaklarını dişleyerek başını

ardından, “İstersen önce duşa gir, çıktığında konuşuruz,” diye mırıldandı. Duş konusu açılınca, yere düştüğümde dizleri kirlenen pantolonumu ve koştuktan yorgun düşmüş bedenimi hatırladım. Hepsinden önce uzun yoldan gelmişim. İhtiyacım olan şey kesinlikle uzun bir duştu.

“Nerede yıkanacağım?” Hevesli haline tekrar büründü. Hızlı adımlarla odadan çıktıktan sonra içeriye girdiğinde mavi bavulumu elinde gördüm. Yerlerin kirlenmemesi için sürüklemek yerine zor da olsa taşımayı seçmişti.

“Banyo Şeyda’nın odasının yan tarafında. Temiz havlu ve lif çekmecelerde var. Sen gir bende kıyafetlerini yerleştireyim.”

Duştan sonra yapacağım konuşmanın ciddiyeti aklımdan çıkmadığı için, yelkenleri suya

çıktım. Banyo beyaz tonlarındaydı. Çok temiz ve genişti. Vakit kaybetmeden soyunduktan sonra kalp şeklindeki geniş küvetin içine girdim. Suyu açıp ısınısını ayarlamaya çalışırken üşümeye başlamıştım bile. Ellerim ve bacaklarım titrerken suyun bir an önce ısınmasını diledim. Bir süre sonra su ısınmıştı. Üzerime doğru tuttuğumda vücudum gevşemeye başlamıştı. Başta saçlarım olmak üzere, her zerremi ıslatarak temizledim. Ardından çekmecedен çıkardığım ambalajı hâlâ üzerindeki lifi açıp köpürterek üzerimde gezdirdim. Saçlarımı defalarca köpürtüp duruladım. Durulandıktan sonra küveti doldurup köpürttüm. Küvetin içine oturarak temiz suyun içinde gevşemeye başladım. En çok ihtiyacım olan şey, tam da buydu.

Bir süre sonra iyice mayışmıştım. Zor da olsa ayağa kalkıp durulandım ve küveti boşaltıp temiz mavi

havlulardan birisini vücuduma sardım. Küçük olanıyla da saçlarımı kuruladım. Aynanın kenarında bulunan tarağı aldım ve saçlarımı bir süre tarayıp kurutucuyu fişe taktım. Başkalarına nazaran saçlarım hiç kabarmazdı. İnce telli ya da seyrek saçlara sahip değildim ama buna rağmen kabarmazlardı.

Aynadaki temiz görüntüme gülümseyerek banyodan çıkıp odaya girdiğimde, gördüğüm manzara karşısında gülümsemeden edememiştim. Serenay kıyafetlerimi dolaba yerleştirmiş valizin üzerine uzanmış uyuyordu. İçim sızlayarak yanına gittim. Kollarından kavrayarak yerden kaldırdığımda mırıldanmaya başlamıştı. Sarsak adımlarla yatağın yanına ulaştığımızda hızla örtüyü kaldırıp Selenay'ı içine attım. Dolaba doğru yönelecekken bileğimden tutmasıyla omzumun üzerinden ona bakmam bir oldu. Gözleri kapalı bir

şekilde mırıldandı.

“Beni bırakma.” Kehanet’te her ne yaşıdıysa ya da yaşıyorsa bunlar hiç de normal şeyler değildi.

“Bırakmayacağım.”

Bir şeyler daha mırıldanarak arkasını dönüp uyumaya devam etti. Derin bir nefes verip dolaba yöneldim ve iç çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Ardından kalın bir pijama altı ve ince bir badi giyinip ışığı kapattım. Sonrasında yatağa geçip yanına sokuldum. Aklımda olan tek şey, yarın burada ne haltlar döndüğünü Selenay’ın ağzından bizzat dinlemektir. Hissettiğim yorgunlukla göz kapaklarım ağırlaşp kendiliğinden kapanmıştı.

Gözlerimi araladığımda odada boğucu bir hava vardı. Kirpiklerimin arasından pencereye baktığımda yağmurun çiselediğini, cama çarpıp kavisli bir şekilde aşağıya doğru kayan

küçük su damlalarından anladım. Yan tarafım boştu, gözüm duvarın üzerine asılmış yuvarlak beyaz saate takıldı. Saat üçe geliyordu. Üşengeç bir hareketle bacaklarımı kendime doğru çekip, yatakta oturur pozisyon aldım. Vücudumu anlayamadığım bir sıcaklık dalgası esir almıştı. Sağ elimi sıcak yanağıma bastırıp sağ tarafımdaki saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. İki avuç içimi yatağa bastırıp destek alarak yataktan kalktım. Sarsak adımlarla banyoya girdikten sonra soğuk suyu defalarca kez suratıma çarptım. Yüzümü kurulayarak banyodan çıktığımda bir el dudaklarıma kapandı, şaşkınlıkla gözlerim açılırken debelenmeye çalıştım. Sırtımı sert göğsüne yapıştırıp dudaklarını kulağıma değdirince soğuk nefesi tüm vücudumu ürpertmeye yetmişti.

“Günaydın.” Sesini duyunca sakinleşmiştim. Elini dudaklarımdan

ekince dirseğimi midesine indirerek Semum’a doğru döndüm. “Konuşma tarzın bu mu manyak herif?”

Kaşlarını çatarak dudaklarından onaylamaz sesler çıkardı. “Cici bir kızın ağzına böyle sözler yakışmıyor...”

Sabırsızlıkla bakışlarımı gözlerine diktim. Sağ elimi yukarıya kaldırıp başparmağımı uyarırcasına ona doğru salladım. “Bana bir daha yaklaşma!”

Alt dudağını dişleyip üzerime doğru bir adım attı. Heyecanlanarak bir adım geriledim. Başımı onaylamaz anlamda sallayıp mırıldandım. “Beynini kullanmayı denemelisin.” Koridorda hızlı adımlar atıp salona yöneldiğimde, bakışlarını sırtımda hissediyordum. Salona girip Selenay’a bakındığımda mutfak olduğunu tahmin ettiğim kapıdan elinde bir tepsiyle çıktı. Tepsinin üzerinde kahvaltılıkler vardı. Salonun köşesinde olan beyaz tahta masaya

doğru ilerleyip, tepsiyi masanın üzerine koydu. İçindekileri masaya yerleştirirken gülümseyerek göz ucuyla bana baktı.

“Günaydın, iyi uyuyabildin mi?”

“İyi uyudum fakat hiç hoş uyanamadım.” Şaşkınca suratıma bakarken Semum içeriye girince tek kaşını kaldırarak imalı bir tonda konuştu. “Lavaboya gideceğini sanıyordum.” Omuz silkerek masaya doğru ilerledi ve başköşeye oturdu. Homurdanarak mutfğa girdim. Kızarmış patatesleri tezgâhın üzerindeki geniş tabağa döktükten sonra salona dönerek masanın üzerine bıraktım. Selenay masaya krepleri koyup meyve sularını bardaklara döktükten sonra büyük bir açlıkla yemeye başladık. Kahvaltımı ciddiyetle bitirip ellerimi masanın üzerinde birleştirdiğimde dikkatlerini çekemediğimde yalandan öksürdüm. Semum yemeğe devam edince Selenay

bir bardak su uzatmıştı, gözlerimi devirerek suyu kenara koydum.

“Dün olanları bana hanginiz açıklayacak?”

Selenay bakışlarını kaçırdıktan sonra krepleri işaret ederek zoraki bir gülüş takındı. “Krep yemedin.”

Gözlerimi kısarak krepten bir parça koparıp ağzıma tıktım. Semum bu hareketime gülümsemekle yetinmişti.

“Seni dinliyorum Selenay.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Selenay bakışlarını kaçırıp ağzındaki yemeği çiğnemeye devam etti. Güçlkle yutkunduktan sonra bir süre sessizce bakışmıştık. “Abartılacak bir şey yok.” Kaşlarımı havaya kaldırıp dişlerim gözükecek şekilde sinirle gülümsedim. İki dirseğimi masanın üzerine yerleştirip masaya doğru eğildim. Gülüşüm suratımdan silinmişti. “Sana dün gece olanları hatırlatmamı ister misin?”

Bakışları Semum’a döndü ama rahat bir şekilde önündeki krepı yemekle meşguldü. “Bizim buranın birkaç serserisiydi.”

“Bana buradan sağ çıkarsak konuşuruz demiştin, sence bu normal mi?”

“Böyle şeylere alışkın değilsin, sadece seni korumak istedim. Bu yüzden seni almaya gelecektim.”

Tatmin olmamıştım. Semum’a

baktığımda yemeğini bitirmiş, sandalyesine yaslanarak beni izlediğini fark ettim. “Bari sen söyle?” diye inlediğimde sağ dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

Benim gibi masaya doğru eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bir öpücükle belki,” dedi.

Tiksinircesine bakıp sandalyemde arkama yaslandım. Bakışlarım hâlâ üzerindeydi. “Semum adında bir insan ismi yok, bari bunun nedenini açıklayın!” İkisi de burukça gülümsedi. “Takma adı Semum.”

Kaşlarımı çatarak Semum’a baktım. “Gerçek adın ne?”

Gülümseyerek başını eğdi. Bakışlarım Selenay’ı bulduğunda, derin bir soluk alarak konuşmaya başladı. “Buraya gelmeden önce hafızasını kaybetmiş, gerçek adını bilmiyor”

“Ben... Üzgünüm.” Mırıltım kulaklarını doldurduğunda aklıma

gelen diğ er bir soruyla heyecanlanarak devam ettim. “Peki, Semum ismi nereden çıktı? Daha normal bir isim bulamadınız mı?” C uml em bitmeden ikisi de g  z g  ze gelmişlerdi. Sanki ortak yaşadıkları bir anı g  zleriyle paylaşıyorlardı.

“Bir arkadaş Semum olarak seslenince, herkes beni şöyle tanıdı. İsim olarak alışkınım.”

“Gerçekten de anormal bir arkadaşmış.” Bakışlarımı tabağımdan çekerek Selenay’a odakladım. “Okumaya devam ediyor musun?”

Selenay kafasını salladı. “Peki, bu evi nasıl aldın?”

“Ben almadım, ev şeyda’nın.”

“şeyda neden gitti?”

Semum sesli bir soluk verip ayaklandı. Bize bakıp zoraki bir şekilde g  l  msedi. “Muhabbetinize doyum olmuyor kızlar ama gitmem gerekiyor.”

Kafamı tabağıa eğıp homurdandım.

“Biz sanki sana bayılıyorduk!”
Yanağımı acıtacak sertlikte bir makas alınca cırlayarak kafamı kaldırdım.
“Bana dokunmaman gerektiğini kaç kere söyleyeceğim?” Omuz silkmekle yetinince öfkeyle Selenay’a baktım. O da gülerek omuz silkti. Semum kapıya doğru ilerleyip Selenay onunla vedalaşmak için peşinden gittiğinde sofrayı toparlamaya başlamıştım.

“Doydun mu?”

“Beni buraya susup oturmak için mi çağırdın?”

“Gezmek mi istiyorsun?”

Mutfağa yöneldim. “Yaşadığın yeri tanımak istiyorum sadece.”
Kahvaltılıkları buzdolabına dizmeye başladığımda elinde tabaklarla gelmişti.

“Tamam, tanıtabilirim.” Tekrar salona yönelip bardaklarla geri döndüğümde Selenay bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. “Harun Amca benim hakkımda bir şey dedi

mi?”

Kalçamı tezgâha dayayıp ellerimi göğsümde birleştirdim. “Hiçbir şey demedi.” Dudaklarımı büzerek kaşlarımı kaldırdım. “Annem yollu olduğunu düşünüyor...” Bu ikimizi de kahkahalara boğmuştu.

“Cidden böyle bir şey mi dedi?”

Kafamı olumsuz anlamda salladım. “Düşüncesini tahmin etmek zor değil.”

Birbirimize gülerek bakarken birden ifadem donuklaşmıştı, bundan etkilenmiş olacak ki suratı asıldı. “Bir sene boyunca neler yaptın?” Bakışlarını kaçırarak güçlkle yutkundü.

Tek elimi saçlarımın arasından geçirip gerginlikle sordum. “Benden daha mı yakın?” Suratındaki şaşkınlığı fark edince devam ettim. “Burada tanıdığın arkadaşların sana benden daha mı yakın ki bana anlatmıyorsun?”

“Ah... Elis, saçmalama. Benim en yakınım sensin.”

Aklımı kaçırmak üzereydim, olayları susarak ya da geçiştirerek kapatması sabrımı sonuna gelmeme neden olmuştu. “O zaman neden anlatmıyorsun?”

“Bir şey yok ki,” deyip sinirle gülümsedi.

“Harika.”

Tepkimi ölçercesine surat ifademi izlediğinde kararımı çoktan vermiştim. Tek kelime dahi etmeden hızla kaldığım odaya gidip vakit kaybetmeden dolabın kapaklarını açarak siyah dar bir pantolon ve mürdüm rengindeki yakası açık bluzumu çıkardıktan sonra deri ceketi omzuma attığımda odaya girmişti. “Elis...” Umursamadan çıkardığım bir çift çorabı ayaklarıma geçirip kapıya yöneldim. “Konuşa-”

Kapıyı açtığım an sözü yarıda kesilmişti, birbirimize bakarken

gözleri üzerimi taradı. “Elis!” Büyük bir panikle peşimden gelmeye başladı. Ayakkabılığa dizdiği ayakkabılarımdan bir tanesini giyip asansöre yöneldiğimde hâlâ konuşmaya çalışıyordu. “Elis lütfen, tamam konuşalım.” Büyük bir korkuyla kelimeleri telaffuz ettiğinde asansöre bindim ama asansöre girmeye yeltenince panikle gözlerim açıldı, onun asansör fobisi vardı. İneceğim kata basıp asansöre binmemesi için onu omuzlarından iteklediğimde dudaklarımı özür dilerim diyerek kıpırdattım. Son gördüğüm, kendisini toparlamaya çalışmasıydı ve hemen ardından asansörün iki kapısı da kapanmıştı... Kalbim bir kuşun kanadı gibi çarparken çok heyecanlanmıştım. Asansör durup kapılar açıldığında, merdivenden gelen hızlı adım seslerini duyunca panikleyerek demir kapıdan çıktım. Ne yapacağını bilmez bir halde

kendimi apartmanın önünde bulunca, tek bildiğim yer olan üst mahalleyi kullandım. Dün buradan gelmiştik, koşarak üst mahalleden sol sokağa saptığımda sokakta gördüğüm insanların ilgisini koşarak dahi çekememiştim. Sadece itici bakışlarını üzerime yönlendirmişlerdi. Sanki burada her zaman olan şeylerden birisini yapıyordum. Selenay tarafından bulunma korkusu ile bir araya girerek nefesimin düzene girmesini bekledim. Öksürük krizim tuttuğu için eğilip elimle dudaklarımı örterek öksürdüm. Bir süre sonra neyse ki normale dönebilmiştim. Güçlkle doğrulup iki elimi yüzüme doğru yelpaze şeklinde salladım. Ellerimle suratımı sıvazladıktan sonra sokağa doğru kafamı uzattım.

Selenay mahallenin aşağısından koşarak geliyordu, vücudumdan eksik olmayan panik dalgası ile hemen saklandım. Duvarın en dip kısmına

doğru gidip sırtımı duvara yapışacak şekilde yasladığımda, göğüs kafesim hızla kalktığı için sırtım duvara daha çok çarpıyordu. Koşarak yukarı kısma doğru yönelince derin bir nefes vermiştim, dün gece mahallelerin arasında tekken evlerin aralıklı yapılmasına lanetler okumuştum şimdi ise şükürler ediyorum... Önünde olduğum duvar boyum kadardı, duvarın ardında ölmüş bitkilerden oluşan bir bahçe vardı. Tuhaf sesler işitmeye başlayınca kaşlarımı kaldırarak duvarın ardına baktım. Bahçenin en dip kısmındaki büyük sarmaşık kıpırdadığı için altında köpek olduğunu düşünerek irkildim. Kulaklarımı boğuk bir inleyiş doldurduğunda ne olduğunu anlayarak suratımı buruşturdum... Enseme soğuk bir nefes çarptı.

Boğazımı yakan sesli bir soluk alıp irkilerek arkamı döndüm. Tahmin ettiğim gibi serseri tipli bir erkek

değildi bu. Bu çok güzel bir kızdı. Güzel suratını incelemeye başladığımda o da aynı şeyi bana uyguluyordu. Dudakları en az benimki kadar dolgundu, koyu kahverengi gözlere ve açık kahverengi, beline kadar uzanan düz saçlara sahipti. Yuvarlak gözlerine uyumlu olan kaşları yüzüne ayrı bir hava katmıştı. Hayranlıkla suratını izlerken, bana yönelttiği hayran bakışlarını fark ettim. Benimle aynı boydaydı. Tenlerimiz de aynı renkti. Benim makyajsız sade yüzüme karşın, onun kirpiklerinde rimel dudaklarında ise kırmızı renkte bir ruj vardı. “Lidya.”

Yarım ağız gülerek elimi uzatıp tokalaştım. “Elis.”

“Elis.” Büyük bir beğeniyle adımları tekrar etmişti. “Güzel isim.” Sesi güçlü olduğunu belli edercesine asıldı.

Burnumun ucunu havaya kaldırarak küstah bir tavır takınırken gülümsemem daha da büyüdü.

“Seninki de fena sayılmaz.” Gözleri kısılana kadar gülümseyerek omzunun üzerinden sokağa bir bakış atıp tekrar bana döndü. “Kimden ka ıyordun?” Sonunda biri fark edebilmişti demek. “Kuzenimden.” Kaşlarını kaldırıp sinsi bir gülüş takındığında kollarımı göğsümde birleştirerek kendimi korumaya almıştım.

“Selenay senin kuzenin mi?”

şaşkınlıkla gözlerimi açtım. “Onu tanıyor musun?”

Dudaklarımın arasından dökülen hayret dolu cümleye gülümsemekle yetindi. “Tanımaktan daha fazla...” Kendi kendine mırıldandığında aklıma gelen şeyle panikledim. “Ona haber vermeyeceksin, değil mi?”

“Vermeyece im.”

“Sen... ka tı ımı, yani Selenay’dan ka tı ımı nereden biliyorsun?”

Tekrar sokağa bakarak omuz silkti. “Başından beri sokaktaydım, koşarak buraya girdiğini gördüm, ardından

Selenay gidince de yanına geldim.” Tek kaşını kaldırdı. “Seni daha önce görmedim, ne zamandan beri buradasın?”

Dudaklarım aralandığında gözlerine bakıyordum. “Dün geldim.”

“Yenilerdensin yani?”

Suratımda tuhaf bir ifadenin oluştuğunu hissettiğimde uzun süre cevap vermemiştim. “Neden bahsettiğini anlayamıyorum.”

Kısa bir an tebessüm ettikten sonra ciddiyetle, “Başka şehirden buraya gelenlere yeni diyoruz, dün bunu sana öğretmediler mi?” dedi.

Kızın neden bahsettiğini öğrenmek istemediğimi fark ederek gülümsemeye çalışarak yanından geçip, “Tanıştığımıza sevindim,” diye mırıldandım.

Histerik bir kahkaha atarak bileğimi kavrayıp durmamı sağladı. İnanamayan bir yüz ifadesi takınıp gözlerini irice açarak,”Sen gerçekten

de bilmiyorsun...” diye mırıldandı. “Nasıl kurtuldun, söylesene? Dün gece her sene olan partilerden biri vardı.”

Suratımda boş bir ifadeyle, “Anlamıyorum,” diye mırıldandım.

Bileğimdeki parmaklarını gevşetti.

Donuk bakışları bir süre üzerimde gezindiğinde elini tamamen bileğimden çekmişti, dudaklarının kenarı masum bir şekilde yukarıya kıvrıldığında yüzündeki cici kız gülüşünü takınarak mırıldandı. “Bir kahve içmeye ne dersin?”

Kaşlarımı çattığımda bakışlarıyla ısrar etmeye devam etti. Şu anda gidecek hiçbir yerim yoktu, en azından bir süreliğine onunla oyalanıp etrafı tanıyabilirdim. Tereddütlü bakışlarla mırıldandım.

“İsmarlayacaksan neden olmasın?”

Gözlerini kısarak gülümsedi. Amacına ulaşan sadece o değildi. “Gidelim.” Önüme geçtiğinde peşinden gittim. Tek başıma koşarak

buradan geçtiğimde insanların rahatsız bakışlarına maruz kalmışken, şimdi bana hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyorlardı. Yan yana gezen kızlar birbirlerine dirsek atıp ikimizi gösteriyordu. Tüm bu ilginin nedeni Lidya mıydı? Neden bu kadar şaşırmışlardı ki? Adımlarımı hızlandırarak yanında yürümeye başladım. “Nereye gidiyoruz?”

“Petibör adlı bir kafeye.” Kafe hemen yolumuzun üzerine olduğu için kısa süre sonra içeriye girmiştik. Kehanet’teki en şirin kafe olduğuna bahse girebilirdim. Klasik ve sade bir tasarıma sahipti. Lidya kasa kısmında oturan çocuğa göz kırpıp boş bir masaya yöneldiğinde kıkırdamadan edememiştim. Cam masanın kenarındaki beyaz koltuğa oturduğumda sağ eli ile saçını geriye itekleyip elini havada savurdu. Saniyeler sonra masaya gelen garson kız, oldukça çekinmişe benziyordu.

Lidya'dan çekinmelerinin sebebinin merakıyla kıvrılırken siparişı verdi. "İki kahve." Otoriter ve net sesi karşısında kız başını sallayarak, "Tamam efendim," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

"Neden herkes senden çekiniyor?"

İlk defa gerçekten gülümsedi. "Abartıyorsun." Abartmıyordum. Ortada olan şeyi söylüyordum sadece, ortamızda duran minik saksının içerisindeki çiçeğin yaprakları ile oynayarak mırıldandı.

"Selenay... Sana buradan bahsetti mi? Hiçbir şey bilmediğin oldukça belli."

Sorduğum sorulara karşılık bana bir şeyler zırvalamıştı. Lidya Kehanet'i iyi bilen birisiydi, buna emindim. Ağzından bir şeyler almak amacı ile ilgisizce lafa girdim. "Birkaç serserinin gezdiğinden bahsetti." Tereddütle yüz ifadesini izliyordum.

Çiçeğin yapraklarından bakışlarını

ayırıp gözlerime diktiğinde dudaklarının kenarı kıvrılmıştı. “Sana birkaç ayrıntıyı eksik anlatmış.”

Kaşlarım havalandığında ifadesini izlemeye devam ederek, “Eksikleri tamamlamaya ne dersin?” dedim.

Gülümseyişi suratında daha da yayılmaya başlamıştı. Tek kaşını kaldırdı. “Bunu neden yapayım?”

“Bir nedene ihtiyacın olmadan da yapabilirsin.”

Kafasını sallayarak dirseklerini masaya yerleştirdi. “Evet. Her şeyi yapabilirim fakat...” Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Nedensiz olunca hiç de çekici olmuyor, ben çıkarıcı bir insanım.”

Gözlerimi kısarak tüm benliğini incelemeye başladım. Ağzımı açıp konuşacakken, garsonun masaya bardakları yerleştirmesiyle sessiz kalıp gitmesini bekledim. “Beni buraya neden getirdin?”

Bakışları omzumun üzerinden arka

kısmı kayınca sırttı, oraya bakmaya devam ederek mırıldandı. “Ya da vazgeçtim. Öğrenmek istediğin zaman bu kafeye gel. İstediğin her şeyi anlatacağım.”

Dediklerini kavramaya çalışırken omzumda hissettiğim elle kafamı çevirdim ve elin sahibinin biricik (!) kuzenim olduğunu gördüm. Sinirli bakışları Lidya’nın üzerindeydi. Ardından ters bir hareketle yanımdaki sandalyeye oturup bana döndü. Bakışlarında öfke kadar kırgınlıkta vardı. Bana doğru yaklaşarak fısıldadı. “Gidelim Elis.”

Kafamı salladım. “Beni nasıl buldun?”

Selanay omuz silkerek mırıldandı. “Semum buldu.”

“Daha yeni geldik.” Lidya keyifle şakıyınca Selenay öfkeyle homurdandı. “Sen karışma.” Lidya histerik bir kahkaha attı. “Çoktan karıştım bile.”

Selenay onaylamayan bakışlarını ona yönelttiğinde Lidya masanın üzerinden öne doğru eğilerek fısıldadı. “Hepsi mavi bavula sahip olan kızı arıyor.” Ardından oturduğu sandalyeye sırtını yaslayıp dudaklarını büzdü.

Mavi bavul?

“Sen neden bahsediyorsun?”

Cici kız gülümsemesini yüzüne takınıp bakışlarını bana yönlendirdi. “Tatlım dün gece mavi bir bavulla buraya geldin, değil mi?”

Evet, taşıdığım bavul maviydi ve az önce beni kast ederek birilerinin peşime düştüğünden mi bahsetmişti? İşin garip kısmı Lidya bunu nereden biliyordu? Selenay donuk bakışlarını bir an olsun üzerinden çekmiyordu.

Lidya’nın yüzündeki gülümseme kaybolmuş, yerini ciddiyete bırakmıştı. “Olanlardan Elis’in haberinin olmadığını biliyorum. Öğrenirlerse, Elis’e burayı tanıtmadan

bırakmazlar.” Selenay’ın bakışları hüznlenmeye başlayınca aynı parıltıyı Lidya’nın gözlerinde de gördüm.

“Mavi bavul sadece Elis’e özel değil. Ayrıca onu gördüklerini sanmıyorum.” İkisinin arasında geçen kısa bir bakışma sonrasında bana doğru döndüler.

Selenay kaşlarını çatarak hızlıca konuştu. “Dün gece, Semum seni bulmadan önce başka birisiyle karşılaştın mı ya da ters bir durum oldu mu?”

Afallamıştım. “Otogarda birkaç kişi daha vardı, normal olan bir şey yoktu ki ters olanı anlatayım.”

Selenay dönüp ona bakınca Lidya kararlı bir tonda konuşmayı devraldı. “Dün gece arabadan indiğin andan itibaren yaşadığın her şeyi anlat.”

Kaşlarımı çatarak bıkkınlıkla nefesimi verdim. “Neden öyle bakıyorsunuz? Neler oluyor hiçbir şey

anlamıyorum.”

Selenay alt dudağını dişleyip panikle konuştu. “Sadece anlat lütfen.”

Derin bir nefes verip sabırla anlatmaya başladım. “Selenay’a inmeden yarım saat önce haber vermeyi unuttuğum için arabadan inip mesaj attım. Bana oradan uzaklaşmamı söyledi. Panikleyerek kenardaki mahallelerden en büyük olana, yani en sondakine girdim. Bir süre ilerledikten sonra sokağın başından boğuşma ve koşturma sesleri geldi. Korkarak önüme çıkan herhangi bir sokağa girdim. Bir süre ilerledikten sonra önü demir parmaklıklarla örülü alanda olan bir köpek havladı. Ardından diğer mahallelerden köpekler gelmeye başladı.”

Selenay ve Lidya tekrar birbirlerine bakıp başlarını onaylamaz şekilde salladılar. “Yönümü tekrar değiştirdim. Diğer sokakların aksine daha büyük bir sokakta koştururken

bavulum taşa takılınca yere düştüm. Bavulum da hemen yanıma düşmüştü. Dibinde bulunduğum elektrik lambası sessiz sokakta sadece beni aydınlatıyordu, kafamı yukarıya kaldırarak önümdeki tabelanın üzerinde yazanı okumaya çalıştım.

“Ne yazıyordu?” dedi Selenay tek nefeste.

Yutkundum. “Buranın adı... Hatta hemen arkasında oldukça büyük ve modern, koyu tonlara sahip bir ev vardı. Üst kattaki camında bulunan perde aralandığında orada birisinin olduğunu gördüm.” Bir süre nefes almak için duraksadım. “Tabelada Kehanet yazıyordu.”

İkisi birden küfrettiğinde ters giden bir şeylerin olduğu korkusu içime düşmüştü. Lidya buğulanan gözleriyle gözlerime baktı. “S-sen Mesih’in sokağına girmişsin.”

Tanımadığım, ismini bu yaşıma kadar hiç duymadığım birisinin

sokağına mı girmiştim? Ancak bu adı duyduğum an ismi oluşturan bütün harfler bir ok gibi kalbime saplanmıştı sanki. İsmi vücudumu ferahlatıp ardından yakmıştı. Bakışlarım Selenay'ı bulduğunda içimdeki tuhaf dürtü birden tüm bedenimi ele geçirdi. “Camdaki Mesih miydi?”

Lidya donuk bakışlarını yerden ayırmadan başını salladı. “Büyük ihtimalle.”

Selenay cam masaya yumuşak bir yumruk atarak mırıldandı. “Evde olacak günü buldu.”

Lidya omuz silkti. “Asıl parti günleri evde olur.”

“O kim?” Sonunda dudaklarımı aralayıp zorlukla konuşabilmişim. Dikkatlerini çekebilmiş olmalıydım ki ikisinin bakışları da beni bulmuştu. Ardından omzumun üzerinden geriye baktıklarında ben de kafamı çevirip arkama baktım.

Semum telaşlı adımlarla bize doğru

geliyordu. Suratındaki tüm kaslar gerilmişti. Kaşları çatık, dudakları birleşikti. Heybetli vücudunu masaya kadar taşıdı. Hiç soluk almadan, tek nefeste konuştu. “Mesih burada.”

Duyduğum isim tüylerimi tekrar ürpertmeye yetmişti. Soran bakışlarım üç kişi arasında gidip gelirken, sabırsızca yerimde kıpırdandım. İsmi ilginçti, ferahlatıcı bir havası vardı. Ferahlama hissi bir süre sonra hissettiğim sıkıntı ile beni geriyor, tüm vücudumu yakıyordu. Kalbimi bir el sıkarken artık dayanamayacak raddeye gelmiştim.

İki elimi masaya vurarak bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim. “O kim dedim size?” Dikkatlerini çekmiş olduğuma sevinmiştim. Bir süre gözleri yüzümde gezindi, ardından yine kendi aralarına dönüp konuşmalarına devam ettiler. Bu durum karşısına gözlerim daha da açıldı, ardından abartılı bir biçimde aralanan irislerim söndü. Sıkıntılı bir

nefes koy verdiğimde biricik (!) kuzenimin sesini işitmiştim. “Arka kapıdan çıkaralım.” Sinirlerim fazlasıyla bozulmuştu, konuyu bilmediğim için kahkahalar atmaya başladım. İlk defa gördükleri bir insan türünü fark etmişçesine baktılar. Kollarımı göğsümün altına bağlayıp sııttım. Sesimin aceleci çıkması için çabalayarak kaşlarımı kaldırdım. “Hadi, kaçalım hemen.” Anlamsız bakışlar her tarafımda gezmeye devam ederken oturduğum sandalyede gerildim. “Buradaki saklambaç oyununu hanginiz anlatacak? Sıkılmaya başlıyorum.” Susmaya devam ettiklerinde tek kaşımı kaldırdım. “Yoksa burada birilerinden kaçmak adet mi?”

Yüzümdeki eğlenceli sırıtışı Selenay kaşlarını kaldırarak soldurdu. “Onlardan kaçmak adet.”

Kaşlarımı çattım. Başımı onaylamaz anlamda sallayarak ifademi

donuklaştırdım. Önümdeki kahveden bir yudum alarak iyice gerindim. Çenemle kapıyı işaret ettim, kaşlarımı kaldırarak fısıldadım. “O zaman buyurun, yol orada.”

Semum kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Sertçe kolumu tutup beni de ayağa kaldırdı. Göğüs kafesim heyecanla inip kalkarken, yüzü yüzüme oldukça yakındı. Masadakiler de bizimle birlikte ayaklanmıştı. Rengini çözemediğim açık tondaki gözlerini gözlerime dikerek tısladı. “Oyunun bittiyse gidelim.”

Kaşlarımı çatarak kolumu hızla elinden kurtardım. “Beni tatmin edecek bir açıklama yapılmadığı sürece hiçbir yere gitmeyeceğim.” Sesim kararlı ve cüretkârdı.

Kasılan çenesini çeneme yaklaştırdığında tonunu çözemediğim göz rengi gözlerimi kamaştırmıştı. “Seni başka bir şekilde tatmin etmeden önce yürümelisin.”

Gözlerim kocaman açıldığında vücudunun yakınlığıyla tedirgin olmuşum. Yutkunmaya çalıştığımda boğazımdaki kuruluk buna izin vermemişti. Kurduğu cümlenin hesabını ödetecektim fakat şimdi değildi. Kolumu demir parmaklarından çekip ondan bir-iki adım uzaklaştım. Ateş saçan gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Alaz.” Lidya’nın sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Bakışlarını karşı tarafa kilitlemiş tedirgin bir hal içerisine girmişti. Anlık değişiminin nedenini merak ederek gözlerimi takip ederek baktığı yöne odaklandım ve Semum kendi tarafından çıkıp bilmem kaçınıcı kez kolumu kavrayıp beni sürüklemeye başladı. Selenay’a bakıp kafası ile Lidya’nın baktığı yeri işaret ederek seslendi. “Selenay.” Anlamışçasına kafasını salladı. “Onu ben oyalarım.”

Lidya inanamaz bir ifadeyle kaşlarını

kaldırdı. “Emin misin?”

Selenay kaşlarını çattı. “Şüphen mi var?”

Lidya cici kız gülümsemesini takındı. Ardından bize doğru yaklaşıp bir şarkı nakaratını mırıldanmışçasına şakıdı. “Gidelim.”

Önümüze geçip kontrolü eline almıştı. Havalı bir şekilde kırılarak yürürken Semum parmaklarını etime kenetlemiş, beni de peşinden sürüklüyordu. Canımın acısıyla yüzümü buruşturarak inledim. “Yavaş olsana.” Cevap vermeme hakkını kullandı. İnsanların arasından çıkmış alt kata gelmiştik. Lidya uzun bir koridora girdi, anında geri çıktığında yüz ifadesi dehşet içerisindeydi. Alt dudağını dişleyerek Semum’a baktı.

Semum kolumu koparacak derecede sıkıp beni koridorun kenarındaki duvar boşluğuna ve oradaki sıkıştırılmış eşyaların arasına soktu.

Ardından kendisi de yanıma girdiğinde, çamaşırların arasından Lidya'yı görebiliyordum. Ona ne olacaktı? Koridordan geçmekte olan garsonlardan birisinin yakasını tutarak kendisine çekti ve dudaklarına yapıştı. Gözlerim anında irileşti. Göz ucu ile Semum'a baktığımda bakışlarındaki susuzluğu görür gibi olmuştum. Bulunduğumuz dar boşlukta eli bacağıma temas ediyordu. Ellerim ona değmesin diye karnımda birleştirmiştım. Tedirginliğim had safhaya ulaştığında yutkunarak bakışlarımı koridora yönelttim.

Duyduğum birkaç sert adım sesiyle tüm dikkatimi koridora verdim. Bir süre sonra görüş alanıma heybetli bir erkek vücudu girmişti. İhtiyaçla dudaklarımı ıslattım. Altına giydiği siyah pantolon benim pantolonumla aynı tonlardaydı. Üzerindeki koyu renk ceketin omuz kısımlarından geniş omuzları öne çıkıyordu.

Kahverengi, tepe kısmına doğru iyice açılan parlak saçlarının yumuşaklığı sadece bakınca bile fark edilebiliyordu. Koridorun kenarında garsonla öpüşen Lidya'ya bakmadığını hareketsiz çehresinden anlamıştım. Yüzünü göremesem bile çenesini görebiliyordum. Sesli adımlarla ilerlemeye devam etti.

Bu davranışı, başka insanların hayatlarıyla ilgilenmeyen, meraksız bir insan profili çizmişti kafamda. Semum iki kolumu da kavrayarak bedenimi kendisine doğru çevirince karnımda birleştirdiğim ellerim onun sıkı karın kaslarına değmişti. Ellerim hissettiği elektrikle titrediğinde kendime doğru çektim. Anlamlandıramadığım göz renkleri, farklı bir tona bürünmüşken farkında olmadan mırıldandım. “İguana gibisin...”

Tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

Gözlerim kenetlenmişçesine

gözlerinin üzerinde gezerken, tekrar mırıldandım. “Gözlerinin rengini ayırt edemiyorum. Sürekli renk değiştiriyor.”

Gözleri ifadesizliğini korurken, üst dudağı alayla yukarıya doğru kıvrıldı. “Gözlerim sürekli renk değiştiriyorsa bukalemun olmam gerekmez mi?”

Gözlerindeki etki, gözlerime olan hükmünü sürdürürken başımı onaylar anlamda salladım. “Doğru. Ama ben seni ilk günden beri bir iguana olarak görüyorum, onların rengini hiçbir zaman çözemediğim gibi senin rengini de çözemiyorum.”

Hiçbir şey demeden gözlerime bakmaya devam etti. İkimizin arasında oluşan sessizlik kulaklarımı uğuldatmaya başlamıştı. Önümüzde bulunan eşyalardan birisinin çekilmesiyle irkilerek önüme baktım. Lidya ve az önce öpüştüğü erkek önümüzde duruyordu. Lidya tek kaşını manidar şekilde havaya

kaldırdıktan sonra yanındaki sarışın erkeğe döndü. Muzip bir edayla gülümseyerek mırıldandı. “Yapılan iyiliği unutmam.”

Gülümseyerek omuz silkti. “Yarım kalan teşekkürünle karşılığını ödersin.” Olumlu bir anlamda gülümseyince Semum, sabırsız bir şekilde kıpırdandı.

Lidya bunu sezmiş olacak ki ciddileşti. “Çıkış hazır mı?”

İsmiini öğrenemediğim sarışın bir adım geri çekilerek koridoru işaret etti. “Çıkış sizin.”

Lidya sağ eli ile onun yanağını okşayıp dudağının kenarını öptü. Abarttıklarını düşündüğüm bu öpücük seli, suratımı buruşturmama neden olmuştu. Gözlerinin suratımda gezindiğini hissedebiliyordum. Lidya harekete geçip koridora doğru ilerlemeye başlayınca peşinden takip etmeye başladık. Koridor boyunca süren yolculuğumuzda, kolumu demir

parmaklardan kurtaramamıştım. Üzerimdeki hükmünü kabul ederek ilerlemeye devam ediyordum. Koridorun sonundan iki kenara ayrılan kısımlardan, sol taraftakine yöneldik. Köşede duran, arka kapı olduğunu tahmin ettiğim kapıyı açtı. Ardından hepimiz kafeden çıkmıştık. Bir süre durmadan ilerledik, tanıdık sokaklardan birisine girince yavaşladık.

Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı. Kaşlarımı çatarak çemkirdim. “Kafeden çıktık, artık bırakabilirsin...”

Çenesini aşağıya indirerek başını bana doğru çevirdi ve bir lütuf bakışı attı. Ardından kolumu bıraktı. “Selenay nerede?”

Lidya bana göz ucu ile bile bakma zahmetinde bulunmadı. Semum omzunun üzerinden suratımı izledi ve ardından mırıldandı. “Gelir birazdan.”

Yürüyüşünü hızlandırınca ben de

hızlandım. “Neden bizimle gelmedi?”

Bir anda durup bana doğru döndüğünde atacağım adımı zor dizginledim. Ani hareketi nedeniyle birbirine değen burunlarımız yüzünden irkildim. Rengini çözemediğim ısıltılı bir ton alan gözleri mühürlenmişçesine gözlerime takılmıştı. “Çok konuşuyorsun.” Kararlı sesiyle verdiği nefes dudaklarımın arasında geçmişti.

Ağzımda hissettiğim nefes boğazımda kuruluk hissi yaşattığında, yutkunarak bir adım geri çekildim. Kaşlarımı çatarak başımı onaylamaz anlamda salladım. “Sadece bilmem gerekenleri soruyorum. Açıklama yapsaydınız konuşma gereği duymazdım.”

Ben konuştukça kısılan gözleri sabit durup kısılmayı bırakmıştı. Sol eliyle çenesini sıvazlayarak düşünür gibi yaptı. “Biz açıklama yapana kadar konuşmamalısın... Nöron.”

Konuştukça atılan kaşlarım, kaşlarımın arasında çizgiler oluşturmuştu. Nöron mu? O bana beyin hücresi mi demişti! İki elimi farkında olmadan yumruk şeklinde sıkmaya başlamıştım. Dudaklarımı bzştrerek tısladım. “İguana.”

Dudaklarının kenarı eğlenircesine yukarıya doğru kıvrılmıştı.

“Burada durup sizin atışmanızı dinlemeyi çok isterdim, fakat cidden başımı ağrıtıyorsunuz.” Lidya aramıza girip konuşmaya başladı, bu sırada sol elini de geçiştirmek istercesine havada sallıyordu.

Konuyu kapatmak isteyerek başımı onaylar anlamda salladım. “şimdi nereye gideceğiz?”

“nce Selenay’ın gelmesini bekleyeceğiz.”

Sinirlerimi bozmak istemediğim için Lidya’ya döndüm. Semum’a soru soracak olursam, eminim ki ağzımın payını verirdi. “Selenay nerede?”

“Büyük ihtimalle Şu anda Alaz’ı oyahyordur.”

Hızlı ve geçiştirmek istercesine konuřtuĝunu, kullandığı mimiklerden açıkça anlamıştım. Başımı onaylar anlamda salladım. “Alaz kim?”

“Mesih’in arkadaşı.”

Gözlerimi devirip tısladım. “Mesih kim?” İsmi... Dudaklarımın arasından ilk defa çıktığında dilim yanmıştı sanki. Gözlerimi kırpıştırarak kendime şaşırdığımda Semum kolumu kavrayarak beni kendisine çevirdi. “Kapa  eneni nöron. Gidiyoruz.”

“Nereye? Selenay’ı bekleyecektik...” Boşta kalan elinde tuttuĝu telefonu havaya kaldırarak yüzüme doĝru tuttu. Ekranda bir mesaj vardı.  atık kaşlarımla dudaklarımı kıpırdatarak ekrandakileri okumaya çalıştım.

Gece mesaisine kaldım. Elis evde tek kalmasın. Kendi evine götür.

Son cümleyi okurken gözlerim irice açılmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak

Semum'a baktım. Bıyık altından gülüyordu. İçimde oluşan sinir dalgası ile Selenay'ın mesajını unutarak çemkirdim. "Seninle birlikte kalmam!"

Gözlerindeki eğlenceli pırıltılar yavaşça söndü. Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapadı. Burunlarımız değmese bile oldukça yakındık. "Seçim hakkın yok. Kalacaksın."

Bir adım geri çekilip Lidya'ya baktığımda, eline telefonunu almış birisiyle mesajlaşıyordu. Durumu umursamadığı ortadaydı. Ondan yardım isteyemesem bile Semum'la kalmayacaktım.

"Gidebilirsin." Semum'un sesini duyunca bakışlarımı üzerine sabitledim. Lidya'ya diyordu. Lidya başını sırtarak telefon ekranından kaldırdı ve bakışlarını ikimizin arasında gezdirmeye başladı. Dudaklarını birbirine bastırırken eteği ile selam vererek öne doğru eğildi.

“İyi eğlenceler çocuklar, benden bu kadar.” Dudaklarımı büzüştürerek kaşlarımı çattım. Lanet olasıca Lidya da gidiyordu ama bir-iki adım atarak tekrar aramıza girdi. Tüm bedenini bana doğru çevirerek sağ eliyle saçlarımı düzelterek mırıldandı. “Geçekten de güzel bir kızsın Elis.” Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktığında devam etti. “Kıskandığımı inkâr edemeyeceğim.” Şaşkınlığım katbekat artarken, bakışları üzerimde gezen Semum’a dönüp göz kırptı. Ardından arkasını dönüp hızla yanımızdan uzaklaştı.

Göz ucuyla Semum'a baktım. Yüzüme bile bakmadan, kolumu yakalamaya yeltendiğinde heyecanlanarak geri çekildim. “Kola dokunma hastalığının mı var?”

Bir süre dediklerimi kafasında tarttı. Ardından suskun bakışlarla kolumu kavrayıp fısıldadı. “Sana dokunma hastalığım var.”

Gözlerim irileşmeye başladığında, umursamadan arkasını dönüp beni de beraberinde götürmeye başladı. Duyduklarım yüzünden afallamış halde peşinden ilerliyordum. Silkelenip kendime gelmeye çalıştım. “Ne zamandan beri?” Cevap alamayacağımı tahmin etsem de sormak istemiştim. Cevap vereceğinden ümidi kesmişken sesini duydum. “İlk günden beri...” Yediğimiz bir yemek boğazımızda kalınca yutkunma ya da öksürme ihtiyacı duyarız ya. O anda ikisini de aynı anda duyuyordum, o kadar şaşkındım ki hangisini yapacağımı seçememiştim. Onunla birlikteyken kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Böyle hissettiğim için kendimden bir kez daha nefret ettim. Sinirle kolumu kurtarmaya çalıştım. Bırakmamaya devam etti. Bir süre sonra üstü siyah, kenarları gri olan bir Audi R5 in önünde durunca kaşlarımı

çattım. Bu güzellik onun muydu?

Favorim R8 olsa da R5'e de bayıldığımı söyleyebilirdim. Sırf bu araba için bile evine gidebilirdim. Tabi ki hayır... Annemin istediği üniversiteyi dereceyle kazanırsam, babamın alacağını söylediği bebek buydu!

Gözlerim parlayarak arabaya bakmaya devam ediyordum. Kolumdan çekiştirerek yolcu koltuğuna yaklaştı. Kapıyı açıp beni içeriye ittikten sonra şoför tarafına geçmişti. Hayran bakışlarım arabanın içerisinde gezinirken, gazı k kleyip ilerlemeye başlamıştı bile.  zerinde oturduğum kaygan deri koltuğa tutundum. Tek kelimeyle muhteşemdi. "Arabayı taciz etmeye devam edecek misin?"

Kaşlarımı kaldırarak şaşkınca yanımdaki iguanaya baktım. Dediklerini idrak ettikten sonra başımı onaylar anlamda sallayıp

mırıldandım. “Güzel araba.”

Göz ucu ile onu izlerken, dudağının kenarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm. Boylu boyunca direksiyona uzattığı kolunu silkeledi. “Benimkisi daha güzel...”

Kaşlarım tekrar havalanırken, bakışlarım arabanın içerisinde ufak bir gezintiye daha çıktı ve ardından tekrar ona baktım. “Araba senin değil mi?”

Başını onaylamaz anlamda sallayıp, sanki değersiz bir şeyler söylüyormuş gibi mırıldandı. “Benimki R7.”

Dehşetle gözlerim açılırken, dudaklarım da aralanmıştı. İfademi kaçırmak istemeyerek yüzüme kısa bir bakış attı. “Şaka yapıyorsun!”

Dudağının onaylar anlamda büzüp mırıldandı. “Arabalardan anlayan bir kız.”

Dudaklarımı ıslatıp heyecanla konuştum. “Sen ne diyorsun, arabalara bayılırım!”

Bakışlarını kısa bir sürelğine yoldan yüzüme çevirdi. “Maçlarla da ilgili misin?”

Bakışları tekrar yolu bulunca inleyerek önüme döndüm. Ardından kafamı deriyle kaplı olan koltuğa yasladım. “Maçlardan nefret ederim.” Kafamı çevirip göz ucuyla kendisini seyrettiğimde, başını onaylar anlamda salladığını gördüm. “Araban bu değilse, neden bu arabayı kullanıyorsun?” Kurduğum cümlede iki kez kullandığım ‘bu’ kelimesi yüzünden suratımı buruşturdum. Eminim kelime hazinesi dar olan bir geri zekâlı gibi gözükmüşümdür. Omuz silktiğini hissettiğimde çekinerek tekrar ona baktım. “Mecbur kaldım.”

“Neden?”

Kaşlarını çatarak, kafasını benden tarafa çevirdi. “Çok meraklısın.”

Büyük bir hızla başımı onaylamaz anlamda salladım. “Ben meraklı

değilim. Siz açıklama yapmıyorsunuz.” Derin bir nefes alarak devam ettim. “Benim yerimde olsan, sana da kimse bir şey anlatmasa olayları anlamak için soru sormaz mıydın?”

Başını onaylar anlamda sallayınca rahatlamıştım. “Haklısın.” Hırıltısını duyunca gülümsedim. Bakışları tekrar kısa bir süreliğine yüzümü buldu, ardından yola döndü. “Fakat bu sana açıklama yapacağımız anlamına gelmez.”

Kaşlarımı çatarak arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün altında bağladım. “Ah, lanet geri zekâlı!” Bir süre sonra araba yavaşlamaya başlamıştı. Bindiğimiz yerden bir hayli uzaklaşmıştık. Evi bu kadar uzaksa Selenay’la nasıl tanışmışlardı... Merakım artık benim bile sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Kafamdaki deli sorular ile birlikte Semum’a döndüm. Direksiyonu kırarak arabayı kenara

park etmeye çalışıyordu.

“Evin burada mı?” Bir şey demeden başını onaylar anlamda salladı. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve oldukça gerildiğimi hissettim. İlk karşılaşmamızda bana neredeyse saldıracak olan adamla aynı evde kalacaktım. Ne şahane ama... Araba hareketsiz kaldığında kapıyı açarak dışarı çıktı. Kapımı açıp beni sürüklemesini beklemeden kapıyı açıp dışarıya çıktım. Tüm benliğime çarpan rüzgâr içimi titretmişti. Hava kararmış, etrafta esen rüzgârın sesi duyuluyordu. Uçuşan saçlarım yüzüme geldiğinde arabanın yanında durmaya devam ettim ve sağ elimi kaldırıp gayri ihtiyari bir hareketle saçlarımın arasına sokup kenara çektişirdim. Görüş alanıma Semum girdiğinde, arabanın önüne kalçasını yaslamış bir bacağını diğerinin önüne atmış, kollarını göğsünün altında bağlamış olduğunu gördüm.

Gözlerinde gördüğüm hayran pırıltılar bana yönelik miydi?

Başımı onaylamaz anlamda salladığımda, irislerinin her bir zerreme değerek vücudumu izlediğini fark ettim. Rüzgâr nedeni ile az önce uyguladığım hareketi, tekrar ve tekrar yaparken gözlerinin iyice kısıldığını gördüm. Susuzlukla dudaklarımı ıslatıp önüne geçtim. “Donmamı mı bekliyorsun?”

Bir süre sadece dudaklarımı izledi. Bakışları ile gerilerek alt dudağımı dişledim. Onu dünden beri tanıyordum. İlk kez bir tepki verdiğini gördüm. Yutkundu, ardından, havalı bir hareketle doğruldu. Doğrulunca, aramızdaki mesafe daha da azalmıştı. Gözlerime kenetlenen gözlerini üzerimden ayırmadan fısıldadı. “Gidelim.” Afallayarak başımı onaylar anlamda salladım, arabanın yanından çekilip yürümeye başladığında peşindeydim.

Birbirine bitişik olarak dizilmiş iki binadan büyük olanına doğru ilerledik. Arka cebinden çıkardığı anahtarı demir kapıya soktuğunda yanına gelebilmişim. Kısa süre sonrasında daireye girdiğimizde ilk işimiz ceketlerimizi asmak olmuştu ve ardından koyu mavi tonundaki geniş koltuğa oturduğunda kenarındaki tekli koltuğa yerleşerek rahatsız edici sessizliği sonlandırdım. “Selenay nerede çalışıyor?”

Hipnoz olmuş gibi karşı tarafa bakıyordu, bu havası beni gerse de umursamamaya çalıştım.

“Bir gece kulübünde barmenlik yapıyor.”

“Ne zamandır?”

“Bir senedir.”

Tereddüt etsem de sorularımı sakın bir ses tonuyla sıralamakta kararlıydım! “Tehlikeli bir iş değil mi?”

Sadece omuz silkmekle yetinmişti.

“Alaz’la arasında ne var?”

Bakışlarını yüzüme çevirdi. Konuşmadan bakmaya başlayınca cevap vermeyeceğinden korkmuştum. “Bunu kendisine sormalısın.”

Başımı onaylar anlamda sallayıp bakışlarımı dizlerimde birleştirdiğim parmaklarıma çevirdim. Ardından tereddütlü bir şekilde tekrar yüzüne baktım. “Benim onlarla ne ilgim var? Neden sürekli kaçıyoruz?”

Sıkıntıyla derin bir nefes aldığında kararsız gözüküyordu. Bakışlarını yüzümde gezindikten sonra kendinden emin bir ifade takındı. Sanki olanları anlatmak ve anlatmamak arasında kalmıştı. “Senede bir kez yapılan hoş geldin partisinden bugüne kadar kaçan olmadı. O yüzden seni arıyorlar.”

Parti verip ona katılmayanların peşine düşen bir grup aptalın yaşadığı yere gelmiştim, harika! “Beni görmediler bile.” Olağan bir şekilde

konuşmuştum evet, bu konuda rahattım kimse beni görmemişti.

Semum gülümsedi ve gözlerini kısarak devam etti. “Mesih seni gördü.” Bir anda yüzü ciddileşmişti.

“Ben... Onu görmedim?”

“O seni gördü. Kehanet’te yere kapaklandığın gün, karşısında olduğun ev onundu.” Göğsüm hızla inip kalkarken, bakışlarım gözlerindeydi. Boğazıma oturan yumruyu geri göndermek isteyerek yutkundum. O gün pencere kısmındaki perde çekilmişti, orada birisinin olduğunu görmüştüm fakat seçememiştim.

“Hava karanlıktı. Yüzümü seçebildiğini sanmıyorum.” Tehlikeli bir yavaşlıkla kafasını iki yana salladı. “Yanındaki direktteki ışık, mavi bavulunu ve partiden kaçanın bir kız olduğunu açıkla belli ediyordu.”

Söyledikleri bir süre sessiz kalmama yetmişti. “Bu kadar yaygara

konuşmuştum evet, bu konuda rahattım kimse beni görmemişti.

Semum gülümsedi ve gözlerini kısarak devam etti. “Mesih seni gördü.” Bir anda yüzü ciddileşmişti.

“Ben... Onu görmedim?”

“O seni gördü. Kehanet’te yere kapaklandığın gün, karşısında olduğun ev onundu.” Göğsüm hızla inip kalkarken, bakışlarım gözlerindeydi. Boğazıma oturan yumruyu geri göndermek isteyerek yutkundum. O gün pencere kısmındaki perde çekilmişti, orada birisinin olduğunu görmüştüm fakat seçememiştim.

“Hava karanlıktı. Yüzümü seçebildiğini sanmıyorum.” Tehlikeli bir yavaşlıkla kafasını iki yana salladı. “Yanındaki direktteki ışık, mavi bavulunu ve partiden kaçanın bir kız olduğunu açıkla belli ediyordu.”

Söyledikleri bir süre sessiz kalmama yetmişti. “Bu kadar yaygara

kopacağını bildiğiniz halde neden beni orada bırakmadınız?”

Gözleri boşluğu bulduğunda üzerine çöken kasvetli havayla derin bir soluk aldı. “Partiye katılmak isteyeceğini sanmıyorum.” Kendisine de itiraf ettirmek ister gibi konuşuyordu sanki. “Partide ne yapıyorlar ki?”

Bir süre daha boşluğu izledi. “Yeni gelenlere hoş geldin diyorlar.”

Havaya kalkan kaşlarım bu sefer çatılmıştı. Bunda ne vardı ki? Oldukça düşünceli bir hareketti. Sırf o partiye katılmadığım için peşime takılacak kadar da kaçık insanlardı.

“Hem de çok güzel bir şekilde.” Kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu.

“Tüm bunların başında o mu var?” Gayri ihtiyari bakışları gözlerimi buldu. Daha açıklayıcı olmak için devam ettim. “Yani Mesih...”

“Evet. Her şeyin başında o var.” Bir süre donuk bakışları gözlerimde takılı

kaldı. Ardından tereddütlü bir ifadeyle devam etti. “İsmimi koyan kişi Mesih.” İşte buna da çok şaşırmıştım. Semum ismini ona Mesih koymuştu. Peki ama neden? Neden ona başka âlemden olanların ismini koymuştu. Tüm bunları yaparken ki amacı neydi?

“Arkadaşın olduğunu söylemiştin. Aranızda konuşarak bu meseleyi halletmeyi hiç denedin mi?”

Gülümsedi. Bu gerçek bir gülüştü, arkasında bir tutam alay da barındırıyordu. “Konuşmak mı? Mesih’le mi?” Gülererek başını onaylamaz anlamda salladı. “Onun konuşma biçimini bilmiyorsun.”

“En fazla ne olabilir?” Yüzündeki gülüşü soldurup bakışlarını tekrar boşluğa dikti. Dudaklarımı birbirine bastırıp kararlı bir sesle mırıldandım. “En doğrusu onunla bizzat konuşmam olacak.”

Anında çatılmış kaşlarla bana döndü. Gözlerindeki öfke ve sinirin

nedenini anlamamıştım. Birden bağırmaya başladığında oturduğum koltuğa sinmeye başladım. “Sakin, bunu düşünmeyi deneme bile!”

Gözlerimi kırpıştırdım. Bir süre sessizlik içerisinde yüzüne baktım. “Neden? Neden bu kadar çok abartıyorsunuz?”

Sakinleşmek isteyerek derin bir nefes aldı. “Gidersen ne olur biliyor musun?” Bilmediğimi belirten bir ifade suratımda oluşmuş olacak ki devam etti. “Hoş geldin partisinde yaşayacaklarının daha fazlasını, daha kalıcısını yaşarsın.”

Hissettiğim öfkeyle bir anda kendimi ayakta buldum. Tek elimi saçlarımın arasına daldırarak yüksek bir tonda konuşmaya başladım. “Geldiğimizden beri tutturmuşsun bir parti diye. Ne partisi bu Semum? Ne saçmalıyorsun? Orada ne yapıyorlar yeni gelenlere, ne yapıyorlar? Anlatmayı denesen olmaz mı?”

Heybetli vücudunu gözler önüne serecek şekilde ayağa kalktı. Gözümü bile kırpmadan yapacaklarını izlemeye devam ettim. “Burayı, özellikle Kehanet’i tanıtıyorlar, öğretiyorlar.”

Sözünü bitirdiği anda hızlıca sordum. “Nasıl ve neden?”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, sadece baktı. Ardından birbirine kenetlediği dudaklarını araladı. “Öğrenmek istediğine emin misin?”

Çenemi yukarıya kaldırıp kararlı bir şekilde kaşlarımı havalandırdım. “İstiyorum.” Sesim oldukça kararlı çıkmıştı. Üzerime doğru bir adım attı. Gözlerim irice açıldı. Bir adım daha attığında endişelenerek bir adım geriye gittim. Bir adım daha attığında korkmaya başlamıştım. Kaşlarım çatıldığında omuzlarımdan iterek oturduğum tekli koltuğa düşmemi sağladı.

Hissettiğim endişeyle koltuğun kol kısımlarını sıkıca tuttum. Önümde

durduğu için başımı kaldırarak yüzüne bakıyordum. Onun başı da bana doğru eğilmişti. Elleri ile siyah kazağının boğaz kısmından kavrayınca, korkarak koltuğa iyice yaslanmaya başladım. Başım pantolonunun kemer kısmına geliyordu. Kavradığı kısımları yukarıya doğru çekti ve kazağı üzerinden çıkarıp yere attı. Alt dudağımı ısırduğımda gözlerim dolmaya başlamıştı. Kalın vücudu çok kaslı olmasa bile oldukça yapılıydı. “Kaç senedir burada yaşıyorum, biliyor musun Elis?”

Gözlerimi yakan gözyaşlarımı geri göndermek istercesine yutkundum. Ardından başımı onaylamaz anlamda salladım.

“Dört sene önce buraya geldim. Geldiğimden beri yaralarım kabuk bağlamadı.” Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Arkasını döndüğünde yüzümden pek çok duygu

geçiyor olmalıydı. Korku, endiŖe, üzüntü, kızgınlık... Hepsi yzmdeydi. Kalp atıŖlarım duracak kadar yavaŖ atmaya baŖladığında neredeyse nutkum tutulacaktı. Dudaklarım aralanınca elimle aēzımı örtmek zorunda kalmıŖtım. Bu felaketlerin hepsini o mu yapmıŖtı?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tepkisiz, şaşkın, endişeli.

Yaşadığım durumu anlatan üç kelime. Gördüklerime anlam veremiyordum. Küçükken yere düşer dizimizi kanatırdık, akan kan bir süre sonra sızdığı deri parçasını kurutur yara tedavi edilmese bile kabuk bağlayabilirdi. O küçük yara bir süre sonra yerini ufak bir ize bırakır, sonrasında temiz pürüzsüz tenimizin şeklini alırdı. Peki ya bu yaralar da neyin nesiydi? Dört sene önceki yaralar nasıl olur da seneler sonrasında tazeliğini bu denli koruyabilirdi... Şimdi ki hali bu ise önceleri nasıldı? Sırtüstü yatabilmiş miydi? Bir yere yaslanabilmiş miydi? Sırtına bir kazak geçirebilmiş miydi? Kaslı, geniş sırtının bazı tabakalarında, kırmızı ve morun hâkim olduğu izler vardı. Yüz ifadem sürekli değişiyordu. Ağır bir hareketle bana doğru döndüğünde

yakınlığından dolayı gerildim, erkekliği yüzümün önüne denk düşüyordu.

Yutkunarak başımı koltuğa yasladım ve bir süre yüzümü izledi. Ardından hızla inip kalkan göğüslerimde takıldı bakışları. Bakış açısını değiştirmeden mırıldandı. “Korkma, sadece partiye katılırsan olacakları gösterdim.” Hızla inip kalkan göğüs kafesimi kontrol edemediğim için, sırtımı yasladığım koltukta öne doğru kalktım. Erkekliği ile olan yakınlığım beni utandırdığı için kolumu yere uzatarak çıkardığı kazağı elime aldım. Kafamı yere eğdiğim için başım dizine değmişti. Titreyerek doğrulup kazağı kendisine doğru uzattığımda omuz silkerek kazağı elimden alıp bir adım geriledi. Ardından kazağı üzerine geçirip oturduğu koltuğa geri kuruldu. Uzaklaşması üzerine nefeslerim düzene girmişti. Semum’a bunlar yapıldıysa Selenay’ın hali nasıldı kim

bilir... Dudaklarımı ıslattım.
“Selenay... Selenay’ın canını çok
yaktılar mı?”

Derin bir nefes aldı. “Buraya
gelenleri Mesih’lerin grubu tek tek
inceleyerek seçer. Herkes bir kişiyi
alır, bana yaptıklarını gördün. Çeşitli
can yakma metotlarıyla burayı
yenilere öğretirler. Selenay kendisini
seçenin kim olduğunu söylemiyor,
fakat biz Alaz olduğunu düşünüyoruz.
Kaşlarımı çattım. Kalbim ağrımaya
başlamıştı, kardeşime neler
yapmışlardı kim bilir... “Neden
söylemiyor?”

Omuz silkti. “Belki de hatırlamak
istemiyordur.” Ona yapılabilecekleri
düşündükçe tüylerim ürperiyordu, bir
sene boyunca kim bilir neler görmüştü
neler yaşamıştı. Bana ulaşıp sana
ihtiyacım var demesinin nedenini
şimdi çok daha iyi anlıyordum. Kesin
olarak emin olduğum bir şey vardı, o

da buradan onsuz dönmeyecektim. Düşüncelerimden aklıma gelen soru ile sıyrıldım. “Seni kim seçti?”

Bakışları gözlerimin üzerinde donuklaştı. Ardından yarım ağız gülümsedi. “Belli olmuyor mu? Mesih. Beni Mesih Dinçer seçti.” O an kelimelerimin hepsi kifayetsiz kalmıştı. Semum’un sırtını o hale kendisi getirmişti. Bu korkunç eser Mesih Dinçer’e aitti. Gözlerim dolmuştu.

“Neden... Neden bunu yapıyorlar?”

“Buranın kendilerine ait olduğunu kanıtlamak ve üye toplamak için”

“Üye toplamak?”

“Ben de onlar gibi bir Kehanet üyesiyim, Mesih takımındayım. Her ne kadar beni bu hale getirseler de onlardayım.”

“N-nasıl?”

Omuz silkerek yerine oturdu. “Olmak zorundayım, yoksa

barınamam.”

“Size Kehanet üyeleri mi deniyor?”

“Kehanet erkekleri. Lidyalar da kızları.”

“Peki... Selenay?”

“O istemedi, Alaz onu Kehanet kızı yapmak için hâlâ uğraşıyor. Kehanet kızı ya da erkeği olursan, dokunulmaz olursun, ayrıcalığın olur.”

Alaz meselesini Selenay’la konuşmak için rafa kaldırmaya karar vermiştim. “Peki, Semum ismi nereden çıktı? Semum... Ne demek?”

Dudaklarını birbirine bastırduğunda, bana erkeksi bir gülüş bahşetmişti. “İnsanlara musallat olan cinlere Semum denir.” Tuttuğum nefes, sesli bir şekilde aralanan dudaklarımdan firar etmişti. Bir fener ışığı gibi yanan, kehribar rengi gözlerimdeki ışık sönmüştü. Vücudumu saran korku dalgası, defalarca yutkunmama neden oluyordu. Ona herkes Semum diyordu... Bir insanın psikolojisi nasıl

olur da böyle bir ismi kaldırırdı?

“Neden... Lanet olsun, neden böyle bir şey yaptı?”

Omuz silkerek yerinden kalktı. “Bu kadar çene yeter, sana kıyafet getireyim.”

Şaşkınlık içerisindeydim. Salondan çıkıp başka bir odaya yöneldiğinde dirseklerimi dizlerime dayamış, iki elimin parmak uçlarını çeneme yaslamıştım. Tahmin ettiğimden kısa bir sürede odaya geri döndüğünde, elinde sadece bir kazağın olduğunu gördüm. Kazağı bana doğru uzattı.

“Bu ne?” dedim kaşlarımı kaldırıp çenemi yükselterek.

Çenesinin ucuyla elindekini işaret etti. “Kazak.”

Gözlerimi devirerek ayaklandım. “Onu görebiliyorum, neden sadece kazak var?”

Omuz silkerek kazağı üzerime fırlatınca, son saniyede havada tutabilmişim. Gözleri boydan boya

vücudumda kısa bir gezintiye çıktı. “Eşofmanlarımın sana olacağını mı sanıyorsun?”

Kazağı önümden çekerek diklendim. Onun önünde sadece bir kazakla dolanacağımı düşünmüyordu herhalde. “Umurumda değil, altıma giyecek bir şeyler de ver.”

Yüzünde oluşan adi sırıtışla başını onaylar anlamda salladı. Az önce yöneldiği odaya tekrar gitti, bir süre sonra geri döndüğünde elinde lacivert bir alt taşıdığını gördüm. Onu da üzerime doğru fırlattı. Başıyla az önce çıktığı odayı işaret etti. “Orada üzerini değiştirebilirsin.”

Odaya girdiğimde gözlerim etrafı taramaya başlamıştı. Kenarda bulunan lacivert örtülü yatak dağınıktı. Yatağın karşısında boylu boyunca uzanan krem bir gar dolap vardı. Onun haricinde oda toplu ve düzenliydi. Kapıyı kapattıktan sonra yatağa doğru ilerledim.

Odaya kısa bir bakış daha attıktan sonra, tedirgin bir şekilde kazağımın ucunu kavradım. Üzerimden çıkardığımda saçlarım elektriklenerek omuzlarımdan aşağıya düştü. Çıkardığım kazağı yatağın üzerine koyduktan sonra elim siyah pantolonumun düğmesine gitti. Düğmeyi açıp pantolonu kalçalarımdan sıyırmaya başladım ve pantolonu tamamen çıkarıp yatağın üzerine koyduğumda krem rengindeki iç çamaşırlarım ile kalmıştım. Kapının çalındığını duyunca büyük bir çığlık atarak yatağın üzerine zıpladım ve açık yorganı üzerime çektim.

“Odadaki banyonun çekmecesinde kullanılmamış diş fırçası var.” Semum bunu kapıyı açmadan söylemişti. Derin bir soluk koy verdiğimde ses kesilmişti. Bir süre sakinleşmek için bekledim, ardından nerede olduğumu idrak ettim. Tanımadığım bir adamın yatağında yatıyordum! Yatağın

çarşafına sinen ferah bir erkek kokusu vardı. Hissettiğim rahatsızlıkla üşengeç hareketlerle yatağın içinden çıktım. Vücudumu bir ürperti kaplayınca, hızlıca siyah yün kazağı üzerime geçirdim. Kazak dizlerimin üzerine kadar iniyordu, oldukça uzun ve kalın bir kazaktı. Ardından verdiği koyu lacivert eşofman altını bacaklarıma geçirdim.

Eşofman anında yeri öpmüştü. Eşofmanı kaldırıp baktığımda belinde lastik veya bağcık olmadığını gördüm. Üzerimde sabit tutmam resmen imkânsızdı. Odanın çıkış kapısına diktiğim gözlerim yavaşça kısılmıştı. “Pislik.” Kendi mırıltım doldurmuştu kulaklarımı. Ardından, aklıma gelen fikirle sinsice sıırttım. Krem renkli dolaba doğru ilerleyip sürgüyü sağa doğru kaydurdım. İçeride kısa bir keşfe çıktıktan sonra, bulduğum beli lastikli olan siyah eşofmanı çıkarıp lacivert olanı katlayarak yerine koydum.

Eşofmanı üzerime geçirdikten sonra banyoya girip bahsettiği diş fırçasını bularak işimi gördüm. Banyodan çıktıktan sonra yatağın üzerine fırlattığım çamaşırlarımı düzenleyip katladım. Kıyafetlerimi taşıyarak odadan çıktım.

Semum ikili koltuğa oturmuş sigara içiyordu. Yüzümü buruşturarak ona en uzak olan kısma yönelerek kuruldum. Bu kadar bilgi ile benden kurtulacağını sanıyorsa yanıliyordu. Beni gördüğü an üzerimdekileri inceledi. Eşofmanımı fark edince abartılı bir alayla bakışlarını çevirdi. Koltuğa kurulduktan sonra onu gördüğüm andan itibaren sormak istediğim soru çıkmıştı dudaklarımdan. “Devam edecek miydin?”

İçtiği sigaradan, bir duman daha alarak, gayri ihtiyari bir nefesle bırakmıştı dumanı. Bakışlarını bana yöneltmeden bir duman daha çekti.

“Neye?”

Her zaman, başladığı işi bitirenlerden olduğum gibi, açtığı konuyu da sonlandıranlardan olmuştum. Yarım bırakmayacaktım. “Dün gece.” Bunu dediğim anda bakışları üzerimde sabitlendi. “Selenay gelmeseydi, devam edecek miydin?”

Keskin, rengi anlaşılmayan parlak gözleri vücudumun her santiminde gezindi. Sanki çıplakmışım gibi... Bakışları, gözlerimi yerini bulana kadar diken üzerinde oturuyormuşçasına rahatsızdım. “Sen de isteyecektin.” Sesindeki sakin tını tüylerimi ürpertmişti. Gözlerini kırpmadan gözlerime bakması bambaşka bir korkutuculuktaydı.

Kafamı salladım. “İstemeyecektim, yine de devam mı edecektin?”

Gözlerini çekmeden, baş ve işaret parmağı arasına sıkıştırdığı sigarasından bir duman daha aldı.

Ardından dumanı dudaklarından serbest bıraktı. “Etmezdim.” Şaşkınlıkla kaşlarım havalanmıştı. “Zorla sahip olacak kadar yokluk çekmedim ben nöron.”

Son kelimesini duyunca abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Allahın iguanası! Sahte bir öksürük patlattım. Sigarasını bitirmek üzereydi. “Hafızanı... Ne zaman kaybettin?”

Omuz silkti. “Yediğim dayaktan sonra.” Sert bir soluk aldığı anda ellerimi yumruk yapmıştı. Semum’un hal ve hareketlerinden anladığım kadarıyla bu kısmı konuşmak istemediği ortadaydı.

“Dediğin kişi sence beni bulur mu?”

Cidden mi diyen bakışlarını gözlerime yöneltmişti. “O seni çoktan buldu.”

Yutkundum. Sadece yutkundum. “Nasıl?”

Sigarasını önündeki masanın üzerinde bulunan kül tablasına

bastırıp derin bir nefes alarak koltuğa yaslandı. “Petibör isimli bir kafede, Mesih’in ne işi olur Tanrı aşkına!”

Bunu ciddi anlamda düşündüm. Ardından gözlerimi irileştirerek Semum’a baktım. Hissettiğim korku ile gözlerim doldu. “Kafenin arka kapısına giderken gördüğümüz adam... Mesih miydi?”

Bir şey söylemese de o olduğu aşikârdı, dizlerimin titrediğini fark ettim. “Sence bizi gördü mü?” Başını tekrar onaylar anlamda salladı. “N-nasıl? Saklanmıştık...”

“Ufak bir hareketliliği bile işiten, insanların rol yaptığını anlayacak kadar da tecrübeli birisi o.” Rol yapmak mı? Sorumu duymuşçasına devam etti. “Lidya... Rol yaptı.”

Yutkunarak başımı onaylar anlamda salladım. “Peki, neden bir şey yapmadı?”

Semum omuz silkti. “Muhtemelen tanımaya çalışıyordur...”

“Neyi?”

“Yeni avını.”

Sadece baktım. Büyük bir şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı umursamadan, irice açılan gözlerimi fark etmeden sadece baktım. Beni biliyordu, o gece evinin önünde... Beni görmüştü. Beni bulmuştu... Bugün kafenin içerisinde, beni bulmuştu. Her şeyden daha önemlisi ve tehlikelisi beni öğrenmeye çalışıyordu. Tanımadığım, adı geçtiği anda titrediğim Mesih... Beni biliyordu.

“Canımın yanmasını istemiyorum.”

“Yanmasına izin vermeyeceğim.”

İnanmayan gözlerle ona baktım. Bir alay belirtisi aramıştım belki de... Yoktu, hiç olmadığı kadar ciddiye. “Konuşsak olmaz mı?”

Bakışlarını çevirdi. “Unut...”

“Ne yapacağız?”

Semum sesli bir soluk aldı. “Bekleyeceğiz, tıpkı onun yaptığı gibi...”

Diyecek bir şey bulamadığım için susmuştum. Dışarıdan başlayan yağmur sesinin eşliğinde susarak oturmuştuk. Ardından aklıma gelen gerçek ile heyecanlanarak, “Selenay! O nerede?” diye sordum.

Bakışları beni buldu. “Söylemiştim. Barmenlik yapıyor.”

Başımı onaylar anlamda salladım. “Hangi barda?”

Sıkıntı ile bir nefes verip bakışlarını önüne indirmişti. “Vuslat’ta. Alaz’m mekânında.” Şaşkınlıkla kaşlarım havalanmıştı. Semum, Selenay’ı Alaz’ın aldığını tahmin ettiğini söylemişti... Kimdi bu Alaz? Selenay’dan ne istiyordu? Hepsinden öte Selenay bu olanlara rağmen Alaz’ın mekânında nasıl çalışabiliyordu? Ağzımı açmış, tam konuşacakken elini bana doğru kaldırdı.

“Sakin, yeter bu kadar konuştuğun.” Ayğa kalktığı anda, itiraz dolu

bakışlarım üzerinde gezinmeye başlamıştı. “Bence çok bile öğrendin.” İç çekerek yerime sindim. “Sana yorgan ve yastık getireceğim.” Uzun üçlü koltuğu işaret etti. “Orada yatarsın.”

Bu tarz durumlarda, erkekler kızlara yataklarını verirlerdi. Tabii ki onu yerinden etmek istemezdim fakat böyle olması gerekmez miydi?

Başını onaylamaz anlamda sallayıp sıırttı. “Gerçek hayattayız.” Anlamadığımı belli edercesine yüzüne bakmayı sürdürdüm. “Sana yatağımı vermeyeceğim.” Ardından yanımdan geçip odasına yöneldiğinde arkasından bakakalmıştım. İçimi okumuş gibiydi, oldukça dikkatli birisiydi.

Kollarında taşıdığı kalın yorgan ve geniş yastığı üçlü koltuğun üzerine koyduktan sonra doğruldu. “Ben yatıyorum.”

“İyi geceler,” demekle yetinmiştim. Odasına yönelip yanımdan ayrılmıştı.

Yastığı yorganın üzerinden kaldırıncaya, yorganın üzerindeki çarşafı gördüm. Ardından çarşafı alıp koltuğun üzerine serdim. Yastık ve yorganı da üzerine örttükten sonra, ışığı kapatıp hazırladığım yatağa yöneldim.

Deliksiz uyumu Selenay'ın sesi bölmüştü. "Hayır, bir şey yapmadı." Dikkatimi çeken cümleyle kulak kabartmışım, fakat gözlerimi açmamışım. "Az önce uyandı." Semum'un sözü bir bıçak gibi zihnimi yarıp geçmişti. Yaptığı doğru tespitler beni korkutmaya başlamıştı. Gözlerimi aralayıp doğrularak yattığım yerde doğruldum. "Günaydın," dedim, kinayeli bir tonda. Ardından ayaklanarak, "Elimi yüzümü yıkayacağım," deyip, tek bildiğim banyo olan Semum'un yatak odasına doğru ilerlemeye başladım. Dün çıkardığım kıyafetlerimi de elime alarak Semum'un odasına girdim.

Banyoya yönelerek elimi yüzümü yıkayıp dün gece kullandığım fırça ile dişlerimi fırçaladım. Ardından, üzerimdekileri çıkarıp bir kenara koydum. Siyah dar pantolonumu bacaklarımdan geçirip düğmesini ilikledim. Ardından bluzumu elime alıp kafamdan geçirmiştım ki kapı açıldı. İrkilerek zıpladım ve bluzu çekmeye devam ederek çıplak kalan belimi örttüm.

Semum kapının önünde duruyordu. Kaşlarımı kaldırarak tedirgin bir sesle konuştum. “Kapı çalma huyun yok mu senin?”

Başını onaylamaz anlamda sallayarak önüme gelince, heyecan ve korku duyarak bir adım geriledim. “Düne gece söyleyecektim fakat uyumuştun.”

Kaşlarımı kaldırarak meraklı gözlerimi gözlerine diktim. “Ne söyleyeceksin?”

Gülümsedi. “Kesinlikle bir erkeğe

ihtiyacın var.”

Sinir ve endişe ile kaşlarım çatıldı.
“Ne demek istiyorsun?”

“Dün gece... Yatağımda tepindiğine göre, durum çok vahim desene.”

Gözlerim kocaman açılmıştı, yanağımdan bir makas alıp bana çapkın bir gülücük bahşetti. Ardından banyodan dışarıya çıktı. Gece kapıyı çaldığında korkarak dağınık yatağına girmiş, yatağı daha fazla dağıtmıştım. Ah, hayır. Tabii ki beni yanlış anlamamıştı...

Anlamamıştı, değil mi?

“Lanet olsun,” diyerek üzerimdeki bluzu düzelterek banyodan çıktım. Salona girdiğim an Selenay’ı ceketini giyerken gördüm. “Nereye?” Bana kısa bir bakış atıp askılığa doğru gitti. Ceketimi alıp üzerime fırlattı. “Eve gidiyoruz.”

Hemen mi? Başımı onaylar anlamda salladığımda, bakışlarım odada dolandı. “Semum nerede?”

“Aşağıda, bizi bekliyor.” Başımı tekrar salladım. “Eve gidince konuşacağız.” Selenay göz kırpmakla yetindi. Aşağıya inip arabanın yanına gittiğimizde, Semum ile aramızda geçen ufak bakışmada gözlerindeki muzipliği okumuştum. Utanarak başımı önüme eğip arka koltuğa geçtim. Araba yolculuğu boyunca parmaklarımı oynamıştım. Araba durduğunda, önce dikiz aynasından Semum’a baktım, göz göze geldiğimizde göz kırptı. Bakışlarımı ışık hızıyla pencereden dışarıya yönelttim. Evin önüne gelmiştik, kapıyı açıp indim. Selenay da inmişti.

Semum’la kısa bir teşekkür konuşması yapıp apartmanın kapısına yöneldi. Bakışları üzerimde gezinirken daha fazla dayanamadan yanına gittim. Sağ elimle saçlarımı düzelterek mırıldanmaya başladım. “Dün gece... Kapıyı çaldığında panikleyerek yatağa girdim.” Dudaklarının kenarları

hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı.
“Neden panikledin ki?”

Yutkundum. Nasıl diyecektim ki, zaten o sırada üzerimi değiştirdiğimi bilmiyor muydu? Aklında o kadar iğrenç bir halde kalmamak için çenemi kaldırarak tısladım. “İç çamaşırlarımlaydım.”

Gölüşü kulaklarına varmıştı. Başını onaylar anlamda salladıktan sonra mırıldanarak arabasına doğru yürümeye başladı. “Çarşaflarımı değiştirmeyeceğim. Kokun benimle kalsın.”

Aklımı kaybetmiş bir halde ardından bakarken, sinirden tüm vücudum uyuşmuştu.

“Daha ne kadar süre orada dikileceksin?” Selenay’ın sesini duyduğum an başımı ona doğru çevirdim. Apartmanın kapısını açmış, içeriye doğru bir adım atmış olan Selenay’ın bir şey demeden yanına gittim. Eve girdiğimiz an derin bir

soluk vererek üzerimdeki ceketı çıkarıp askılığa fırlattım. Ardından salona geçerek üçlü koltuğa uzandım. Selenay arkamdan gelerek tekli koltuğa oturdu. “Bu ne yorgunluk? Tüm gece birbirinizi mi dövdünüz?”

Sahte bir şekilde gülüp suratımı astım. Ardından hızla doğruldum. “Neden geceleri çalışıyorsun?”

Omuz silkti. “Her zaman değil. Sadece ihtiyaç olduğunda...”

“Ben de gelebilir miyim? Çalıştığın yeri görmek istiyorum.”

Başını onaylamaz anlamda sallayarak arka cebinden telefonumu çıkarttığı an acı gerçek aklıma geldi. Annem. Buraya gece geç saatte gelmişim. Ertesi gün de telefonumu almadan evden çıkmışım. Annemle haberleşememişim. Yüzümü buruşturarak alt dudağımı ısırdım. “Ne yapacağım?”

Gülümsedi. “Bu seferlik ben hallettim.”

Gözlerim irice açılmıştı. “Cidden mi?”

“Evet...” Telefonu bana uzattı. “Şimdi arayıp, başının ağrısının durduğunu halsizliğinin geçtiğini ve...” Yüzünü buruşturdu. “Test çözdüğünü söyle.”

Dudaklarımın arasından sesli bir gülücük firar etmişti. Telefonu elinden alıp rehberine girdim. Ardından annemi arayarak ayağa kalktım.

“Elis?” Sesi meraklı ve endişeliydi.

“Ah, anne... Nasılsın?”

“İyiyim. Ağrın var mı?”

“Yok.” Görmediğini bildiğim halde elimi geçiştirircesine havada savurdum. “Selenay ilginç çaylardan birisini yaptı. Şu an çok iyiyim, kahvaltımı yaptım, teste ara verdim ve seni arayayım dedim.” Şu an tatmin olduğunu adım gibi biliyordum.

“Tamam, yeter bu kadar mola. Kapatayım, test çöz.”

“Şey. Tamam, kendinize iyi bakın.”

“Sen de... Dediklerimi unutma.”

“Tamam... Kapatıyorum.” Telefonu kulağımdan çekip kapattım. Test deyince annemde akan sular dururdu. İğrenç gerçekte bir kez daha yüzleşmiştim. Oturduğum koltuğa geri yöneldim. “Selenay.” Kafasını telefonundan kaldırıp gözlerime baktı. “Burada neden bu kadar çok köpek var?”

“Sadece bazı geceler var.” Anlamadığım için suratına bakmakla yetindim. “Yani... Tüm köpekleri geceleri serbest bırakıyorlar.”

Kaşlarım havalandığında farkında olmadan mırıldanmıştım. “Hepsini mi?”

Başıyla onayladı. “O yüzden burası geceleri fazla tehlikeli. Özellikle sen. Bir daha sakın evden bensiz çıkma.” Omuz silktiğimde kaşlarını çattı. “Sözlerimi dikkate al Elis. Geceleri fazla tehlikeli... Yakalanırsan hoş

olmaz.” Kaşlarımı kaldırdığımda sıkıntıyla bir nefes verip dizindeki taytı sıvazladı.

Dudaklarım aralanmıştı. Köpek dişleri... İzleri gördüm. “Bu-bu ne zaman...” Cümlemi yarıda kesti.

“Geçen hafta. İş çıkışı, eve gelirken oldu.”

Sinirle ayağa kalkıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Dolan gözlerimi umursamadan önünde diz çöktüm. Anlam veremediği ifadesi üzerimde gezinirken, bacaklarına sarılıp kafamı dizlerinin üzerine koydum. Birbiri ardına kopan hıçkırıkları, boğazımı yakıyordu. Benimle birlikte o da ağlıyordu. Ellerini saçlarımın arasına sokup titreyerek ağlamaya başladı. Bir süre sadece ağladık. Birbirimize sarılarak, merhemimizi birbirimizde arayarak sadece ağladık. Titrek sesimi umursamadan hıçkırıkları arasından konuştum. “Gidelim

Selenay. Beraber gidelim.”

Cevap vermeden ağlamaya devam etti. Hıçkırıklarım birbiri ardına kopmaya devam ederken çatallaşan sesini işittim. “Olmaz.”

Başımı kaldırdığımda dudaklarının titrediğini gördüm. Dudaklarını aralayıp konuşacakken telefonu titredi. Telefonunu açıp gelen mesajı okudu, beni nazik bir hareketle geriye doğru çekti, ardından kalkarak gözyaşlarını silerek seslice yutkundu. “Benim işe gitmem lazım, gece dönerim.”

Ayağa kalkıp gözyaşlarımı sildim. “Daha yeni geldin.”

Başıyla onayladı. “Mizgin bugün gelemeyecekmiş. Onun yerine gideceğim.”

“Selenay...”

“Gece nasıl geleceksin?” Güven vermek istercesine gülümsedi. “Topuklarım popoma vurarak koşabiliyorum.”

Ne kadar sinirli olsam da istem dışı gülümsemiştim. “Selenay... Geldiğimden beri doğru düzgün konuşamadık... Semum bana bir şeyler anlattı.”

“Haklısın... Senden iki ay boyunca saklayamazdım. Eve geldiğimde konuşuruz, tamam mı? Şimdi çıkmam lazım.”

Sıkıntılı bir nefes alıp başımla onayladım. Kollarımı boynuna doladım. “Kendine dikkat et.” Enseme bir öpücük kondurdu. “Tamam.” Benden ayrılıp ceketini giyip kapıya doğru ilerledi.

Selenay gideli dört saat oluyordu. Kafamda oluşturduğum senaryolar saat geçtikçe daha da artıyordu. Önce banyo yapıp pijamalarımı giymiş bir şeyler atıştırmış, daha sonra evin içerisinde kendimi oyalamıştım. Kafamı dağıtmak için test kitaplarımı çıkarıp kendimi sorularla oyalamaya

başladığımda, dikkatimi tam veremediğim için fazla soru çözemediğimi fark ettim. Cevapları kontrol ettiğimde, elli sekiz sorudan dört tane yanlışımın olduğunu gördüm. En iyi olduğum tarih dersinden... Annemin şu anda burada olmamasına şükrederek, kitaplarımı toparlamaya başladım ve gözüm saate takıldığında yedi olduğunu gördüm. İçimde oluşan huzursuzluk havanın kararmasıyla daha fazla artıyordu. Selenay gece döneceğini söylemişti, aynı zamanda gece köpeklerin de serbest bırakıldığını söylemişti. Alt dudağımı dişleyerek başımı onaylamaz anlamda salladım. Ayağa kalkıp odanın içerisinde yürümeye başladım.

Semum çalıştığı barın adını söylemişti... Vuslat. Orayı bulup Selenay ile birlikte eve gelebilirdim. İç sesim bu davranışımın tehlikeli ve aptalca olduğunu haykırsa da yapacaktım. O köpek izi aklımdan

çıkılmıyordu. Yapmalıydım... Hızlı adımlarla odaya ilerleyip üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Dolabı açıp elime gelen koyu kahverengi dar pantolonu bacaklarımdan geçirip düğmesini kapadım. Üzerine, elime gelen siyah kalın kazaklardan birini giydikten sonra pantolonun rengine uyan, kalçalarımın üzerine gelen kahverengi bir mont geçirdim. Telefonumu montun fermuarlı cebine tıkıp odadan çıkıp dış kapıya yöneldim. Siyah, bileklerimin üzerine kadar uzanan çizmelerimin fermuarlarını çektikten sonra doğrularak çantamı alıp evden çıktım.

Kapıyı kapatmıştım, geri dönüşüm yoktu. Bu gece, Kehanet'te bir gezintiye çıkacaktım. Kapıyı ardımdan kapattığım an vazgeçmiştim kendimden. Birçok insana göre bu yaptığım aptallık ya da salaklık olabilirdi. Fakat ben ne aptal ne de

salaktım. Evden çıktıktan sonra başıma gelecekleri elbette ki tahmin ediyordum. Aksine tam tersini düşünmeyen insana ben bencil derdim. Kendini düşünen derdim. Sevdiklerini umursamayan derdim. Benim sevdiğim insanlar vardı, kendimden fedakârlık yaptıracak kadar değer verdiğim insanlar vardı. Yaptığım şey saflık değildi, elbette ki dışarıdaki tehlikenin farkındaydım. Yaptığım insanlık ve fedakârlıktı. Dışarıda böyle bir tehlike varken, ben nasıl olur da kardeşimi yalnız bırakırdım?

Bugüne kadar sadece kendi iyiliğim için yaşamıştım. Her şeyin kuralına uygun, bazen kuralları bozmamak için yaşadıklararımdan tat bile alamadım. Burada böyle olmayacaktı. Buraya kardeşim için gelmişim, geldiğim tüm günlerimde onun için yaşayacaktım. Evet, evden çıktım. Evet, tehlikeyi biliyorum. Evet, Mesih'in

farkındayım. Hepsinden önemlisi, tüm bu tehlikeleri kendime yöneltip kendimi korumaya çalışmıyorum. Bu tehlikeleri Selenay'a da yöneltiyorum. Geceleyin tek başına, bu tehlikelere rağmen nasıl dönecekti?

Bencil değildim. Kuyruk derdim hiç olmadı, yaşamadım can acısını. Kardeşimin acısını gördüm bugün. Saatler önce, gözlerinde... Acıyı ve çaresizliği gördüm. Kapıyı hiç düşünmeden kapatmıştım, çünkü kararlıydım. Onun için gelmiştim, amacımdan vazgeçmeyecektim. Montumun fermuarını boğazıma kadar çektikten sonra asansöre doğru ilerlemeye başladım. 'Çağır' düğmesine bastım. Asansör kısa sürede bulunduğum kata gelmişti. İçine girerek düşünmeye çalıştım. Etrafım ne kadar sessiz olsa da kafamı toparlayamıyordum. Düşünme becerimi tamamen kaybetmiştim.

Asansör durunca kabinin içerisinden

ıkarak demir kapıya doğru ilerledim. Kapının otomatiğine gitti elim, durdum. Sıkıntıyla nefes verdikten sonra otomatiğe basarak kapının açılmasını sağladım. Kendimi dışarıya attıktan sonra karanlık sokakta gezdirdim bakışlarımı. Bulunduğum sokak boştu. Tek bildiğim yol olan st kısma yöneldim. Ellerimi montumun cebine sokup yüzümün iki tarafını örten saçlarımı umursamadan tedirgin bakışlarımı sokakta gezdirdim. Buraya geldiğimden beri kendimi bir labirentin içerisinde hissetmiştim. Evlerin aralıklı yapılması artık beni korkutmuyordu. Aksine, bir sorun olduğunda aralarda gizlenebiliyordum. Geldiğim günden beri yaptiğim gibi...

Karanlık sokaktaki tek ışık gibi görünen parlak gözlerim, titreyerek ışık saçıyordu etrafına. Başka ışık yoktu, dün gece yürüdüğüm sokakları görünce içim biraz olsun rahatlamıştı.

Lidya ile gittiğimiz kafeyi bulacak, oradakilere Vuslat'ı soracaktım. Adımlarımı birbiri ardına sıraladım. Montumun fermuarlı cebinden telefonumu çıkararak saate baktım. Yedi buçuk olmasına rağmen hava oldukça karanlıktı. Yaz henüz geçmese de Kehanet akşamları soğuk ve erken kararan bir yerdi.

Birkaç erkek sesi işittiğim an heyecanlanarak evlerden birinin arasına koştum. Sırtımı ve avuç içlerimi duvara dayayarak olabildiğince yaslanmaya çalıştım. Kafamı sokağı görecek şekilde çevirdim. Montumun altında göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Yayılarak yürüyen iki erkek bakış açıma girmişti, alkollü oldukları her hallerinden belliydi. Gizlenmeseydim olabilecekler geldi aklıma. Yüzümü buruşturarak başımı onaylamaz anlamda salladım. Dikkatli olacak ve başladığım işi elime yüzüme

bulaştırmayacaktım. Atik ve sessiz olacaktım.

Sokağı terk ettiklerinde, büyük bir hızla aradan çıkıp ilerlemeye devam ettim. Adımlarımı sessiz ve hızlı atıyordum. Aydınlık bir caddeye girince gülümsedim, sokakların aksine cadde doluydu ve birçok çılgın tarza sahip insan vardı. Etrafta bakışlarımı dikkatlice gezdirdikten sonra kafenin yerini hatırlamaya çalıştım. Hafızama kazınan, tanıdık gelen restoranları es geçerek Petibör kafenin önünde durunca gülümsemiştim. Atik adımlarla kafenin içerisine doğru ilerledim. Lidya'nın tanıdığı garsondan yardım istemek yapacaklarımın ilk sırasında yer alıyordu. Gözlerim şeffaf camlarla kaplı olan kafenin içerisinde gezindi. Bu kafe dün geldiğim gün gibiydi, normal insanlarla doluydu. Giyimleri, saçları, makyajları normaldi. Bu yüzden bir sempatim oluşmuştu

buraya karşı.

“Nasılsın fıstık?”

Yanımda oluşan hareketliliği merak ederek başımı çevirdim. Lidya’nın tanıdığı garsonu görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

“Yardım edersen daha iyi olacağım.”

Kaşları alayla yukarı doğru kıvrıldı.
“Ne yardımı?”

“Vuslat. Vuslat nerede?”

Kaşlarını çattı. “Burada oturup da Vuslat’ı bilmeyen ilk kişisin.”

Boğazımı temizlemek istercesine öksürdüm. “Buraya yeni taşındım.”

Yeni kelimesini duyunca gözleri karardı. Ardından kendisini toparlamaya çalıştı. “Tek başına gidebileceğinden emin misin?”

Başımla onayladım. “Gideceğim.”

Bakışlarını kafenin içerisinde gezdirip tekrar bana yönlendirdi. “Kafede tek olmasaydım seninle gelirdim.”

Benim için bir şey yapmaya

yeltenmesi şaşırmama neden olmuştu. Şaşkınlığımı umursamadan elini omzuma yerleştirerek beni dışarıya yönlendirdi. Adımlarına ayak uydurdum, kafelerin sıralandığı uzun caddeyi işaret etti. “Buradan ilerlemeye devam et, karşına Rose adında bir mağaza çıkacak, onun önündeki sokaktan girmen gerekiyor, ardından bir süre hiçbir yere sapmadan devam edeceksin. Karasoy Sokağı’ndan ‘İsimsiz’ tabelalı sokağa gir. Durmadan ilerle, karşına birçok gece kulübü çıkacak ve en büyük olanı Vuslat’tır ki zaten üzerinde yazıyor.”

Hafızam her ne kadar iyi olsa da işimi şansa bırakmamak için söylediklerini telefonuma not ettim. Telefonu cebime soktuktan sonra minnetle gülümsedim. “Teşekkür ederim...”

Başını onaylamaz anlamda salladı. “Çok dikkatli ol Elis.” Kaşlarım çatıldı, ismimi nereden biliyordu?

Dudaklarımı aralayıp konuşacakken tekrar caddeyi işaret etti. “Artık gitmelisin.” Aklıma Selenay gelince başımla onayladım. Tedirgin bakışlarım üzerinde gezinirken gülümsemekle yetindi. Arkamı dönerek dediği yöne doğru ilerlemeye başladım. On ikiden önce orada olmalıydım.

Yan yana dizilen restoranları büyük bir hızla geçmeye başladım. İnsanlara bakmadan, umursamadan ilerliyordum. Esen rüzgâr yüzünden saçlarım defalarca kez yüzüme gelmişti. Açık kahverengi saçlarımı sağ elimle geriye doğru attıktan sonra ellerimi yeniden ceplerime soktum. Karşıma çıkan Rose mağazası gülümsememe yetmişti, amacıma yaklaşmaya başlamıştım. Mağazanın önündeki sokağa girip büyük bir hızla ilerlemeye başladım. Etrafta kimse olmadığı için koşar adımlarım birbiri ardına atılıyordu. Her an bir şey

olabilirdi. Hızlı olmalıydım.

Karşılıklı duran iki sokak ağzı çıkmıştı önüme... Karasoy Sokağı'nın bitişiğinden çıkan 'İsimsiz' tabelalı sokağa girdim. Buraya geldiğim günden beri, bu kadar karanlık bir sokakla karşılaşmamıştım. Ben ilerledikçe evler azalıyordu, genel olarak yeşillik alanın hâkim olduğu bir yerdi. Karanlık sokakta yeşillikleri göremesem bile, taze kokulardan ve görünen karartılardan, bitki ve ağaçların sıklığını fark edebiliyordum.

Korkmaya başlamıştım. İnsanların olmadığı, önümü görmekte zorlandığım bir sokak... Tek olmak beni fazlasıyla ürkütüyordu. Korkudan dolan gözlerimi geç fark etmiştim. Titreyen ellerimi montumun cebinden çıkardım. Böylelikle daha özgür hissediyordum. Hiç durmadan yutkunuyor ve etrafıma bakınıyordum. Durmuştum. Daha

fazla ilerlemeyecektim. Kalbimin teklediği bu an korkudan çığlık attırarak kadar ürkütücüydü.

Kulak zarımı patlatacak kadar şiddetli bir köpek sesi işitmiştim. O saniye gözlerimi sımsıkı yumdum. Gözlerimden taşan yaşlar kavisli bir şekil alarak yanaklarımdan döküldüğü an, ellerimi yumruk yapıp dişlerimi sıkmaya başlamıştım. Hissettiğim adrenalın dalgası ile bacaklarım bendeki bağımsızlığını ilan ederek koşmaya başladı. Kimden, neyden kaçtığımı bilmeden koşuyordum. Kalbimin ritmi dışında hiçbir şey işitemiyordum. Bedenime fazla gelen kalbim, beni zorlamaya başlamıştı.

O an... Birini gördüm, yanıp sönen elektrik lambasının ötesinde, sokağın girişinden bana doğru gelen. Birini gördüm, yürüdükçe uzun ve şekilli vücudunu fazlasıyla sergileyen. Birini gördüm, elektrik lambasına yaklařtıķķa üzeri aydınlanan. Birini

gördüm, attığı her adımdan dahi asalet ve kararlılık akan.

Kafamı çevirip sokağa tekrar baktım. Ardından koşar adımlarla kendisine doğru yaklaştım. İkimizin adımları yanıp sönen lambanın altında buluşmuştu. Gidip gelen ışıkla yüzünü pek seçemesem bile buz mavisi rengindeki gözleri, zifiri karanlıkta bile kendini gösterecek parlaklıktaydı. Yutkundum. Aklımdan çıkan, kendisine yaklaşma amacımı hatırlayarak ellerimle gözyaşlarımı temizledim.

“Lütfen... Bana yardım edin.” Sesimdeki acizlik ve korku kolayca anlaşılabilirdi. Bu yaşma kadar kendimi hiç bu kadar korkmuş ve bu kadar aciz hissetmemiştim. Altında bulunduğumuz lamba uzun bir ritimde yanıp sönmeye başladığında yüzünü daha net görmeye başladım. Işık her yandığında gördüğüm muhteşem yüz, dikkatimi fazlasıyla

dağıtmaya başlamıştı. Cevap vermediği için yeniden konuştum.

“Beni Vuslat’a götürür müsün?” Başını emir almışçasına hafifçe aşağıya eğip tekrar yukarıya kaldırarak onayladı. Neden konuşmuyordu ki? Belki de bir hastalığı vardı. Tek kelime dahi etmeden yanımdan ilerleyince peşine takıldım. Oldukça korkmuştum, yüz ifademden bunun fazlasıyla belli olduğunu tahmin edebiliyordum. Karanlık, kimsenin olmadığı sokakta ilerlemeye başladık. Karşıma çıktığı için kendimi daha iyi hissediyordum, yalnız değildim.

Benim geldiğim yönde ilerlemeye başladık. Birçok köpek havlama sesleri birbirine karışmaya başlayınca zorlukla yutkundum. O canavarları bir kez daha görmek istemiyordum. Buradaki köpekler süs köpekleri gibi şeker varlıklar değildi. Büyük, yırtıcı ve saldırgan köpeklerdi. Köpek sesleri

yaklaşmaya başladığında mahallenin başına koşarak giren köpekleri gördüm. Soğuk havada aldığım soğuk nefesler gözümün önünde beyaz bulutlar oluşturuyordu. Ne yapacağımı bilmeden ona yaklaştım. Saklanmak istercesine...

Hiç tanımadığım, ilk defa gördüğüm adamdan yardım isteyerek ona sığındım. Yaklaşımımı fark etmiş olacak ki boynunu çevirip gözlerime baktı. İlk gördüğüm ana kıyasla daha aydınlıktı. Dolunayın ışık tuttuğu karanlıkta, bakışlarındaki ifadesizlik tüm bedenimi üşütmüştü. Tepkisizliği bana bir asır gibi gelmişti. Gözlerimden akan yaşları sonradan fark etmiştim. Durdurdum kendimi. Karanlıkta pek seçemesem de saçları kahverengiydi, uç kısmına doğru rengi açılıyordu. Kavisli şekilli bir buruna, yumuşak görünümlü kıvrımlı dudaklara sahipti. Buz mavisi rengindeki keskin bakışları, göz

şekline muazzam bir şekilde uymuştu.

Yaklaşan pati sesleri, havlama seslerine karışmıştı. Dikkatim dağılarak önüme döndüm, beş köpek bize doğru koşuyordu. Buraya geldiğim gece, parmaklıkların ardında gördüğüm ağzı ve kulakları koyu olan sarı köpekte aralarındaaydı. Bana her an saldırabilecek gibi gelen köpeklere bakmaya daha fazla dayanamazdım.

Gücüm kalmamıştı. Gözlerimi sıkıca yumduğumda akan yaşlar tekrar ve tekrar yanaklarımı ıslattı. Farkında olmadan ayaklarım arkasına doğru gitti, vücudumun yarısı vücudunun arkasına saklanmışken, alnımı omzuna yaslamıştım. Hissettiğim korku ile tüm vücudum titriyordu, onunda bunu hissettiğine emindim. Pati sesleri tam yanımızda sonlandığında, dudagımı dişlemekten kanın metalik tadını almıştım. Yumruk yaptığım parmaklarımdaki tırnaklar etime batarken, gözlerimi

açmadan beklemeye devam ettim. Havlama sesleri kesilmiş, köpeklerden çıkan acı dolu uğultu doldurmuştu kulaklarımı. İtaat ediyorlardı sanki. Korkarak başımı kaldırıp omzunun üzerinden köpeklere baktım.

Hepsi önümdeydi, üç tanesi oturmuş ve en büyük ikisi de dizlerini kırmıştı. Önümüzdeki yırtıcı köpekler, tiz bir uğultu çıkararak ona bakıyorlardı. Bu görüntü kanımı dondurmaya yetmişti. Tek bir hamlesiyle köpekleri bana doğru yönlendirebilirdi. Kehanet'teki köpekler ona göre eğitilmişti... Sağ elini havaya doğru kaldırdığında hâlâ titriyordum. Köpekler ayağa kalkıp geldikleri yöne doğru koşmaya başladıklarında rahat bir nefes verip yan tarafına geçtim.

Başımı çevirdiğimde önüne baktığını gördüm. Hiçbir şey demeden ilerlemeye başladı. Sessizliğine ayak uydurarak beraberinde ilerledim. İsimsiz tabelalı sokaktan çıktığımızda,

Karasoy Sokağı'na ilerlediğimizi gördüm. Sokakları karıştırmadığıma eminim, garson büyük ihtimalle yanlış sokağı söylemişti.

Elektrik direklerindeki lambaların çalışmasına şükrederek, yan gözlerle onu süzmeye başladım. Semum'dan daha garipti ama sakın birisine benziyordu. Kesinlikle buraya ait değildi. Böyle hareketli bir yer, onun sakinliğini ve huzurunu bozardı. Hoş geldin partisini kim yapmıştı acaba... Mesih? Omuz silkerek önüme döndüğümde çarpmak üzere olduğum direği gördüm. Heyecanlanarak, yana kaydığım da omzum ona çarptı. Yüzümü buruşturarak ona baktığımda, bana yönelttiği ters bakış yüzünden, "Pardon," diye mırıldanmam kulaklarını doldurunca buz mavisi bakışlarını önüne sabitleyerek ilerlemeye devam etti. Kaşları ilk gördüğüm andan beri çatık, gözleri ise fazlasıyla hırçın bakıyordu.

Sokak lambaları sayesinde saçlarını net bir şekilde görebiliyordum. Yumuşaklığı fazlasıyla belli olan çikolata kahvesi saçları vardı. Beyaz tenine fazlasıyla uyum sağlamıştı. Saçının uzun ön kısmı havaya doğru şekilli bir biçimde kıvrılmıştı. Her yerinden asalet akan adamdan zor da olsa gözlerimi ayırıp önüme döndüğümde, çarpmakta olduğum ikinci direği görüp heyecanlanarak diğer taraftan geçtim. O ters bakışlara bir kez daha katlanamazdım. Önümüze birçok gece kulübünün bulunduğu bir cadde çıktı.

İşte burası doğru yerdi. Yanımızdan geçen insanlar gözlerini açmış bize bakıyordu. Kızlar dudaklarını ısırarak onu işaret ediyordu. Tamam, yakışıklı bir adamdı fakat böyle iğrençleşmeye lüzum yoktu. En nefret ettiğim insan tipi, başkasını görünce dibi düşen ve ağzını burnunu kıvırandır. Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım.

“İnsanlık iğrenç bir yere gidiyor.”
Mırıltım kendi kulaklarımı bile zor
doldurmuştu.

Diğer kulüplere göre, daha büyük ve
geniş olan, muhteşem bir tasarıma
sahip Vuslat yazan mükemmelliği
görünce gözlerim parladı. Her
bakımdan diğer kulüplerden daha ön
plandaydı. Kulübün önünde durunca
ben de durdum. İçeri girmeyeceğini
durarak belli etmişti. Başıma bir şey
gelmeden kulübü bulduğum için
fazlasıyla mutlu ve huzurluydum.
Önüne geçtiğimde gülümsüyordum ve
yeniden gözlerine baktım. “Yardım
ettiğin için teşekkür ederim.”

Gözleri, yüzümü en ince ayrıntısına
kadar inceledi. Son olarak kenarları
yukarıya doğru kıvrılmış olan
dudaklarımda kalınca, gülümsemem
yüzümde donuklaştı. Elimde olmadan
gözlerim irileşmişti. Göz merceğini
gözlerime yönelttiğinde yutkundum.
Konuşmayacaktı, başından beri

tahmin ettiğim gibi bir hastalığı vardı demek ki. Kuruyan alt dudağımı büyük bir hızla ıslattığımda gözünden kaçmamıştı, aynı saniye gözleri tekrar dudaklarımı bulmuştu. Fazla ilginç ve tedirgin olduğum bu durumdan bir an önce kurtulmak için mırıldandım. “Artık gideyim, iyi akşamlar...” Arkamı dönüp kulübe doğru yürümeye başladım.

Adımlarım birbirine dolanmak için büyük bir mücadeleye girmişken, yavaşlayarak arkamı döndüm. Kıpırdamadan beni izlediğini gördüm. Önüme dönerek gece kulübüne yöneldim ve arkama bakmamak için büyük bir çaba gösterdim. Kulübün önündeki adamlara hiç bakmadan içeriye girdim. Yüksek dozda çalan müzik kulaklarımı doldursa da bir şey anlamıyordum. Aklım tamamen bulanmış durumdaydı... Dikkatimi veremiyordum. Karşılaştığım ve bana yardım eden ilginç kişi, bilinçaltımı

tamamen etkisiz hale getirmişti. Başımı onaylamaz anlamda sallayıp etrafa bakındım. Ayaküstü yiyişen çiftleri görünce yüzümü buruşturdum ve ilerlemeye devam ettim.

Bu soğuk havada giyilen açık kıyafetleri aklım almıyordu. O eteklerle, açık bluzlarla üşümüyorlar mıydı? Barı karşımda görünce gülümsedim. Selenay içki hazırlıyordu, bu durum gülümsememin genişlemesini sağlamıştı. Kalabalık ortamdaki insanlara çarpmamak için resmen jimnastik yapmıştım. Selenay'ın yanına doğru ilerledim. Başını eğmiş, masanın altındaki bardaklarla ilgileniyordu. Tek elimle masaya vurarak bar koltuğuna oturunca, göz kaleminin muhteşem bir şekilde yakışmış olduğu gözlerini kaldırıp bana kısa bir bakış attı ve şaşırıp gözlerini kırparak baktığında dişlerimi göstererek gülümsedim.

“E-Elis! Sen buraya nasıl geldin?”

Omuz silktim. “Getirmezsens gelirim.” Dudakları aralandı ama konuşacakken ağzı şekilden şekle girdi. Bu haline kahkaha atmadan edemedim. “Merak etme, buraya çok rahat geldim. Başıma bir şey gelmedi.”

Rahat bir nefes verdi. “Tamam. Bir saat sonra işim bitecek. Madem geldin, bari yardım et. Eve gidince konuşacağız.” Göz kırpıp kenardan masanın karşı tarafına geçtim. Önümdeki renkli sıvıları görünce inlemeden edemedim. Nasıl ayırt edecektim ki...

Bardaki işimiz bitince Selenay’la derin bir soluk verip bardan çıkmıştık. Neyse ki kuzenimin bildiği yolları kullanarak güvenli bir şekilde eve gelmiştik. Bugün de yeni yollar öğrenmişim. Geceyi olaysız atlattığım için fazlasıyla mutlu olmuştum. Pijamalarımızı değiştirip kendimize

birer kahve yapmaya
koyulduğumuzda sözlerini işittim.

“Barı nasıl bulabildin?” Önümdeki
kupalara sıcak suları doldurmaya
başladığımda nefis kahvenin
kokusunu alabildim. “Önce Petibör’e
gittim ve oradaki garsona sordum.”
Durdum. Beni İsimsiz’e
yönlendirdiğini söylemek ve
söylememek arasında kalsam da
devam ettim. “Karasoy yerine
İsimsiz’e girmem gerektiğini söyledi.”

Selenay’ın gözleri irileştiğinde
kavgacı haline bürünmüştü. “Ne dedin
sen?” Elimdeki su ısıtıcısını yerine
koyup kupayı ona doğru uzattım.
Büyük bir sinirle aldı.

“Duydun işte. O da şaşırdı demek
ki.”

Bardağı tezgâhın üzerine
yerleştirerek elleriyle yüzünü
sıvazladı. “Ne şaşırması ya? Burayı
bilen biri o sokağın önünden bile
geçmez. Özellikle bu saatte!”

Kahveden bir yudum alıp bakışlarımı irileştirdim. “Ben önünden geçmekle kalmadım, sonuna kadar gittim.”

Hissettiği korku gözlerinde yerini bulmuştu. “Nasıl çıktın oradan? Başına bir şey gelmedi değil mi?”

Başımı iki yana sallayarak bir yudum daha aldım. “Hayır. Birisi vardı... Bir erkek. Beni Vuslat’a götürüp götüremeyeceğini sordum.” Bakışları üzerimde gezinirken omuzlarımı dikleştirdim. “Sonuç... Sağlamım işte.”

Selanay kahvesinden bir yudum alarak kendi kendine mırıldandı. “İsmi ne?”

Dudaklarımı büzdüm. “Hiç konuşmadı. Sadece bana yardım etti ve gitti.”

“İlginç.”

“Burada normal bir şeyin olması mümkün mü?” Gülümsedi. “Neyse ne, biraz normal şeylerden konuşalım.”

“Aynen öyle.” Kahvesiyle salona geçince peşinden ilerleyerek oturduğu koltuğun karşısına kuruldum.

“Daha da güzelleşmişsin Elis...”

Utanarak gülümsedim. Edilen her iltifat beni fazlasıyla utandırırıldı. Özellikle son zamanlarda beni fazla rahatsız etmeye başlamıştı. “Abartma abartma.”

“Ne saçmalıyorsun? Aynaya bakmıyor musun? Gözlerin mücevher gibi parlıyor. Bazı kızlarda göz varsa dudak yoktur, dudak varsa göz yoktur. Ama sende hepsi fazlasıyla var...”

Yanımdaki yastığı tehdit edercesine havaya kaldırdığımda kıkırdayarak konuyu değiştirdim. “Sevgilin var mı?”

“Allah korusun!” Sitemkâr çıkan sesi beni gülümsetmişti.

“Alaz kim Selenay?”

Kahvesinden hızla bir yudum aldı. Kararsız bakışları üzerimde gezinirken, “Mesih’in yakın

arkadaşlarından biri,” dedi.
“Dengesizin teki, sürekli bana takılır.”

İmalı gözlerle baktım. “Senden hoşlanıyor mu?”

Yüzünden iğrendiği belli oluyordu.
“Benden nefret ettiğine yemin bile edebilirim.” Durdu “Aksi olsa bile Allah korusun.”

Dudaklarımı onaylar anlamda büzdüm. “Sana takıldığı halde, neden onun mekânında çalışıyorsun?”
Semum’un bana bir şeyler anlattığını ona söylediğim için pek şaşırmamıştı.

“Kendisi zorladı.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Nasıl zorladı.”

Omuz silkti. “Manyak işte, boş ver.”

“Selenay...”

“Hmm?”

“Hoş geldin partini sana kim yaptı?”
Kahveyi kafasına dikti, ardından kupayı sertçe masaya çarpınca cevabını beklemekle yetindim.

“Söz veriyorum sana bunu

anlatacağım. Ama Şimdi değil.”

BaŐımla onayladım. Semum’un dedikleri dođruydu. Hatırlamak istemiyordu. Alaz... Selenay’ın acı çektiđini dűŐűndűđűmde aklıma tek bir isim geliyordu, o da yine Alaz’dı. O gűn sabaha kadar konuŐműŐtűk. Bir sene boyunca geđirmediđimiz gecelerin acısını fazlasıyla ııkarmıŐtűk. Ertesi gűn, akŐam saatlerine dođru yattıđımız iıin evden ııkmamıŐtűk ve Selenay da iŐten izin almıŐtı. Tabii izin aldıđı iıin ben de onunla birlikte ıalıŐacaktım.

Bol sohbetli ve ıikolatalı bir gűn geđirmiŐtűk. Sabah olunca duŐ alıp űzerimizi giyinmeye baŐladık. Altıma, dar yűksek bel bir kot pantolon, űzerine pantolonumun bittiđi yerde baŐlayan uzun kollu ve geniŐ yakalı aıık kahverengi yűn bir kazak giymiŐtim. Selenay makyaj yaparken, gűzlerime bir miktar rimel sűrműŐtű, sık makyaj yapmazdım fakat rimel ıok

hoşuma gitmişti. Kahverengi montumu giyip telefonumu cebime tıktırdım. Ardından gri deri eldivenlerimi parmaklarımdan geçirdim.

İlk defa Selenay ile birlikte çıkıyordum. Geniş caddeyi boylu boyunca yürüdükten sonra mağazanın önündeki sokağa sapıp, Karasoy Sokağı'na kadar ilerledik. Ardından Karasoy Sokağı'na gelince gözüm isimsiz tabelaya takılmıştı. Buz mavisi gözleri aklıma geldiğinde kısa bir an gözlerimi yummuştum. Gece kulüplerinin bulunduğu caddeye geldiğimizde doğruca Vuslat'a girmiştik. İçerisi her zamanki edepsizliğindeydi. Yüzümü buruşturarak çiftlerin arasından bar kısmına yöneldim. Masanın kenarından geçip bardakların olduğu yere gelince rahat bir nefes verdim. Burası sığınak gibiydi. Montumuzu ve eldivenlerimizi içerideki çalışan

odasına bıraktıktan sonra Selenay patronla görüŖeceđini söyleyip beni bara yönlendirdi.

Etrafa kısa bir bakıŖ attığım an kucağındaki kızı ellemekle meŖgul bir adamla bakıŖlarımız kesiŖince yüzümü buruŖturmamak için kendimi zor tuttum. Alt taraftaki bardakları üst kısma yerleŖtirirken önümde bir hareketlilik sezdim. Adam kucağındaki kızı kenara atmıŖ, bana doğru geliyordu. O yaklaŖtıķa insanlar kenara çekiliyordu. Benim bin bir zorlukla geķtiđim insanların arasından o kimseye değmeden geçmeyi baŖarmıŖtı. Ćünkü insanlar kenara kaymıŖtı. Uzun boylu, yapılı birisiydi. Koyu renk dalgalı saķları alnına düŖmemek için zor duruyor gibiydi. Zeytin gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmazken, oldukķa gerildiğimi hissetmiŖtim. Masaya yaklaŖıp tek elini tezgâha koyup bar koltuğuna oturdu. Gözlerimi

üzerinden ayırmadan isteyeceği
içeceği söylemesini bekledim.
Yüzümün bütün ayrıntılarını inceledi.

“Sen yeni misin?”

“Hayır. İçecek olarak ne alırdın?”
Gözlerini kısarak gülümsedi.

“Selenay nerede?” Elimdeki
bardakları öne doğru iterek soran
bakışlarımı üzerinde gezdirdim.
Omzumda hissettiğim elle yan
tarafıma baktım.

Selenay omzumu sıkıyordu. “Elis.
Burayla ben ilgilenirim.” Bana
söylüyordu fakat adama bakıyordu.

“Elis...” Adım adamın
dudaklarından bir fısıltı olarak
çıkmişti. “Güzel isim.”

“Ne içeceksin Alaz?” İsmi duyduğum
an gerilmiştim. Alaz... Tam
karşımdaydı. İfadesiz bakışlarım
öfkeyle dolduğunda, elimde olmadan
kaşlarım çatılmıştı. Öldürücü
bakışlarım üzerinde gezinirken Alaz
oldukça keyifli gözüküyordu.

“İçkimi sonra alacağım.” Alaz bana doğru döndü. “Sen neden buradasın?”

“Seni ilgilendirir mi?”

“Kulübün sahibi olduğum için fazlasıyla ilgilendirir.” Bakışlarındaki eğlence kaybolmuştu, artık o da donuk bakışlarıma ayak uyduruyordu.

“Bana yardım etmek için geldi.” Aramızdaki soğuk savaşı Selenay sonlandırınca kısa bir anlığına ona baktık.

“Seni daha önce görmediğime eminim. Ne zaman geldin?” Pot kırmamak için susmayı denedim. Soran bakışlarım Selenay’ı bulunca o da bana bakmıştı.

“Yeni geldi.” Tanıdık ses kulaklarımı doldurunca rahatladım. Semum’un sesiydi bu.

Alaz oyunbaz bakışlarını Semum’a çevirdi. “Onu partide göremedim.”

Semum omuz silkmekle yetindi. Alaz bana doğru dönüp bir süre suratımı izledi. “Madem yeni geldin, mavi

bavulu olan bir kız görüp görmediğini bilmek istiyorum.” Tedirginliğini yansıtmamasam bile, dikkat çekmemek için yavaş bir şekilde yutkunmuştum. Mavi bavul... Mesih onu görmüştü... Başımı onaylamaz anlamda salladığımda, dalgacı bakışları gözlerinin her tarafını sarmıştı.

“Görmediğine emin misin?”

Resmen dalga geçiyordu. Ben olduğumu biliyordu. Dudaklarımı birleştirerek çenemi ve kaşlarımı yukarıya doğru kaldırarak diklendim. “Mavi bir bavula sahip değilim.” İnanmayan bakışları yüzümde gezinirken, barın kapısında oluşan kalabalık dikkatimi çekmişti. Kalp ritmim düzensizleşmeye başlayınca oldukça gerilmiştim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alaz'ın sorularıyla birlikte tedirginliğim artarken, kapının önündeki kalabalık dikkatimi çekmeye başlamıştı. Benimle birlikte diğerleri de kapıya doğru döndüğünde, gelen erkek grubu pervasız hareketlerle mekândan içeriye girmişlerdi. Gözüm Alaz'a kaydığında sinirlenmeye başladığını gördüm. Gelen grup, mekânda ki insanlarla kavga etmeye çalışınca Alaz hırsıyla ayaklandı. Gruptakilerin kafalarının fazlasıyla iyi olduğu hallerinden belliydi. Müzik kesildiğinde gruba doğru ilerlemeye başlamıştı. Kızlar çığlık atarak kenara geçiyor, orta kısmı boş bırakıyorlardı. Selenay'ın dudaklarından çıkan ağır küfürle kaşlarım şaşkınlıkla havalanmış, merakla olanları izlemeye başlamıştım.

Alaz grubun önündeki hayli uzun ve kaslı adamın karşısına geçti. Grup yedi kişiden oluşuyorken Alaz tekti. Tek

olmasına rağmen beklenemeyecek bir cesaretle diklenerek kapıyı gösterdi. “Tek bir şans... Şimdi çıkın.” Gruptakiler sarhoş gülümsemeleriyle bir şeyler saçmalamaya başlamıştı. En önlerindeki uzun boylu yapılı adam kelimeleri zor da olsa toparlayıp bağırmaya başladı. “Mesih piçinin köpeği- ”

Cümlesini bitirmesine mani olan Alaz’ın yüzüne attığı yumruktu. Alaz’ın attığı yumrukla birçok adam arkasına toplanmıştı. Korku ile gözlerim irileştiğinde Semum da arkasındaydı. Adamlardan birkaçı bıçak çektiğinde Selenay bar kısmından çıkmış adamlara doğru koşmuştu. Bu hareketiyle ben de peşinden ilerlemiştim. Alaz hiçbir şey demeden önündeki adama birbiri ardına yumruklarını indirirken, sinirle tısladığını işitmiştim. “Mesih adını ağzına alamazsın.” Arka cebinden çıkardığı keskin bıçağı

görünce korkuyla yutkundum. Hissiz bakışlarını adamın gözlerinden çekmeden eliyle çenesini kavrayıp dudaklarının öne doğru kıvrılmasını sağladı. Yapacağı hamleyi büyük bir korkuyla beklerken, Alaz elindeki keskin bıçağı adamın ağzına yaklaştıırıp hiç beklemeden hamlesini yaptığıında gözlerim kendiliğinden kapanmıştı.

Kızların çığlığı kulaklarımı doldururken yumruklarımı sıkarak bu anın bir an önce bitmesini bekledim. Bir süre sonra gözlerimi açtığıında, adamın ağzından kanların döküldüğünü gördüm. İki elini boğazına koymuş, dilsiz bir insanın çıkarabileceğı sesleri çıkartıyordu. Acı çektiğı her halinden belliydi. Karşı gruptan birinin Semum'a doğrulttuğı bıçağı görünce çıglık atmak istemiştim, fakat sanki benim de dilim kesilmişti. Semum başka bir adamla ilgilendiğı için kendisine doğrultulan

bıçağın farkında değildi. Panik dolu bakışlarım Selenay'ı bulduğunda onun da korkarak bıçağı tutan adama baktığını gördüm. Yüzünü büyük bir cesaret dalgası kapladığında kararlılıkla öne doğru bir adım attı. Ardından görüş açısına başka bir kişinin girmesiyle, titreyerek geriledi ve dudaklarından dökülen korku dolu mırıltıyı duydum.

“Azad...” Baktığı yeri umursamadan Semum'a döndüm ama sesim çıkmıyordu. Kendisine yöneltilen bıçak her saniye daha da yakınlaşıırken bacaklarım benden bağımsız şekilde ilerlemeye başlamıştı. O beni kurtarmıştı, bana doğru yoldan olmasa bile söz vermişti ve bana yardım etmişti. Bencil bir insan değildim, bana yapılan yardımı iade etmem gerekirdi ve ben bunu yapacaktım. Semum'a ulaştığım an yakalarından tutup ittiğimde kafasını çevirip bana büyük bir şaşkınlıkla

bakmıştı. Saniyeler sonra sırtımda, karın boşluğuma yakın olan sağ tarafımda hissettiğim keskin sızıyla inlemiştim. Titreyen ellerim yakalarını bırakıp omuzlarına tutunduğunda ellerini belimde hissetmiştim. Ona doğru yaslanırken gücüm kalmamıştı, göğsüm göğsüne çarpmış ve bedenlerimiz birleşmişti.

Alkollü alanda aldığım kokusundan sonra bakış açıma girişte duran buz mavisi ilişmişti. Tüm heybetiyle duruyordu, saatler öncesi gibiydi, çatık kaşları belki de daha fazla çatılmıştı ve belki de daha fazla hırçın bakıyordu gözleri. Göz kapaklarıma ağırlık binmişti. Gözlerimi kapatmaya çalışsa da yapamıyordum, kapamak istemiyordum. Biraz daha görmek istiyordum. Saliseler sonra hissettiğim soğukla gözlerim kapandı, zemin ayaklarımla altından kaysa bile belime dolanan kolları hissetmiştim.

“Sessiz olun, uyanıyor.”

Göz kapaklarımı açmadan Selenay’ın sesi kulaklarımı doldurmuştu. Boğazımdaki acı tadı geri göndermek isteyerek yutkundum. Göz kapaklarımı araladığımda görüşüm bulanıktı. Beyaz tavana sabitlenen ampulden yayılan sarı ışık gözlerimi fazlasıyla rahatsız etmişti. Göz kapaklarımı aralayarak ışığa alışmaya çalıştım. Elimde ve belimde hissettiğim dokunuşlarla irkildim. Kafamı eğip baktığımda elimi kavrayan Selenay’ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Başımı diğer tarafa çevirince, Semum’u ve belimde olan elini gördüm. Toparlanmak için doğrulmaya çalıştığımda, karnımda hissettiğim sızıyla dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. Omuzlarıma bastırıp uzanmamı sağlayan Semum’dan bakışlarımı ayırmadım. Geri çekilip yüzümü inceleyince dudaklarımı aralayarak

konusmaya çalıştım. “Bana ne oldu?”

“Bıçaklandın.” Gözlerimi kapattığım an yaşadıklarımı hatırladım. “Neyse ki ufak bir sıyrıkla kurtulmuşsun.”

Gözlerim Semum ile buluştu. Fazla sinirli gözüküyordu, nedenini anlayamasam bile üzerinde durmadım. “Kaç saattir yatıyorum?”

“Bir süredir.”

Mızmızlanarak sızlandım. “Eve gidelim.”

“Doktoru çağırayım.” Selenay cevap vermemi beklemeden odadan çıkınca Semum hızlı bir atakla üzerime doğru eğildi. Anın etkisi ile tedirginleşerek başımı yatağıma daha fazla gömünce, görüş alanıma hareket eden şekilli dudakları takıldı. Yutkunma ihtiyacı ile boğazımı temizlediğimde konuşmayı yarım bırakarak gözlerime bakmaya devam etti. Ardından dudaklarıma kaydı bakışları. Geldiği hızla geri çekilip doğrulduktan sonra tek elini saçından geçirip arkasını

döndü. Kısa süre sonra bana doğru dönüp sağ elindeki işaret parmağını uyarır anlamda yukarı kaldırdı.

“Bir daha sakın... Bu aptallığı yapayım deme.” Sesli şekilde iç geçirmekle yetindim. Yaram sızlamasına rağmen doğrulmaya çalışırken odaya Selenay girdi. Kapıyı ardından kapattıktan sonra bana doğru yaklaştı. “Bugün kalsan daha rahat toparlanırsın, fakat gidebiliriz de.”

“Kalmak istemiyorum, gidelim.”

“Tamam, üzerini değiştirelim o zaman.” O ana kadar üzerimdeki ince hasta önlüğünü fark etmemiştim. Selenay bana doğru yaklaştığında ikimiz de Semum’a baktık. Başını ne var? anlamında sallayınca, gözümle kapıyı işaret ettim.

Omuz silkti. “Halledebilecek misiniz?”

“Biz hallederiz, gidebilirsin.” Kapıya yönelerek odadan çıktı. Büyük bir acı

hissetsem de sonuç olarak giyinebilmiştim. Kısa olmayan bir süre zarfında yattığım için saçlarım az da olsa karışmıştı. Saçlarımı taramadan duramadığım için Selenay'dan toplamasını istemiştim ve o gevşek bir şekilde bağlamıştı. Ardından koluma girmiş ve beni kapıya kadar götürmüştü. Kapıyı açtığımızda Semum duvara yaslanmış bekliyordu. Yaklaşarak kolunu belimin arkasına dolayıp beni kendisine doğru çekti. Ardından üzerime doğru eğilince ani nefes alışım yüzünden burnunun ucu sol göğsümle temas etmişti. Titreyen ellerimi omuzlarına koyarak onu ittirmeye çalıştığımda, buna izin vermemiş ve bacaklarımın altından kavrayarak beni kucağına almıştı. Omzuna koyduğum ellerimi boynunun arkasında birleştirdim, kucağında kırılacak bir eşya taşıyor gibiydi. Başımı göğsüne yasladığımda,

derin bir nefes almıştı. Adımlarını çıkışa doğru yönelttiğinde Selenay konuştu. “Çıkış işlemlerini halletmeliyim.”

“Ben hallettim.” Başımı kaldırdığımda ileriye baktığını gördüm. Asansörden çıktıktan sonra, bacaklarımda hissettiğim soğukla istemsizce boynuna daha fazla asılıp yüzümü boynuna doğru kaldırdım. Aldığım nefis kokuyla gözlerimi kapatıp derin bir soluk daha aldım. Nasıl harika bir kokuydu bu böyle.

“Markası söylenmez.”

Kaşlarımı çatıp yüzümü kaldırdığımda, bıyık altından güldüğünü gördüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Kokumu tüketecek kadar çok çektiğine göre çok beğendin demektir.”

“Kokunu içime çektiğimi de nereden çıkardın?”

Gülümsemesi suratına yayıldığında

dişlerini görür gibi oldum. Kısa bir süre sonra gülümsemesi pis bir hal alırken mırıldandı. “Tabii ki abartılı bir şekilde kalkan göğüslerinin göğsüme değmesinden.”

Alt dudağımı dişleyerek kollarımı çekmeye çalıştım. İzin vermeyerek daha çok kaldırdı bacaklarımı. Biz bu konuşmaları yaparken, Selenay Semum’dan aldığı anahtarla arabaya doğru ilerliyordu. Arka kapıyı açıp bize doğru baktığında Semum benim ile birlikte arabaya binmeye çalışınca ilk başta beni arkaya yatıracağını sandım. Kendisi oturup kucığına oturmamı sağlayınca kaşlarımı kaldırarak omuzlarına vurdum.

“Ne yapıyorsun? İndir beni.” Karnımda oluşan sızı yüzünden kıpırdayamıyordum. Bulunduğumuz yakınlıktan rahatsız olduğum için başımı geriye doğru çekerek konuşuyordum. “Buraya tek başına yatamazsın, sırtının rahat bir yere

yaslamalısın, aksi takdirde karnını kasacaksın, bu da dikişlerin için iyi olmaz.”

Bu tatmin edici açıklamadan sonra çenemi kaldırarak Selenay’ı işaret ettim. “Tamam, sen beni bırak. Ben Selenay’ın kucığına otururum.” Selenay kıkırdamaya başladığında öfkeli bakışlarımı ona yönelttim ve zor da olsa kıkırdamayı kesti.

“Saçmalama, daha fazla hareket etmemen gerekiyor.”

Öfke ile gözlerimi devirdim. Semum kucığında ki ben olmama rağmen biraz daha yana kayınca ayaklarımı kırarak kapıya doğru uzattım. Kucığına tam olarak yerleştiğimde, nefes alışlarım düzensizleşmeye başlamıştı. Ona bakmasam bile gözlerini yüzümden ayırmadığını sezebiliyordum. Yüzüme çarpan nefesi yüzümü yakarken, nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Nefesi burnumun ucundan dudaklarıma, ardından

saçlarımı topladığım için tamamen çıplak kalan boynuma çarptı. Kafasını hafifçe eğerek beni izliyordu. Selenay ön koltuğa oturduktan sonra arabayı çalıştırdı.

Evin önüne gelene kadar Semum'un kucağında rahatsız bir şekilde oturmıştım. Araba durduğunda Selenay arka kapıyı açmış, Semum da beni arabadan çıkarmıştı. Apartmandan içeriye girdikten sonra Selenay, fobisi olduğu için asansörü bizim için çağırmış ve kapılar açıldıktan sonra da merdivenlere yönelmişti. Asansörün içerisine girdikten sonra çıkacağımız katın düğmesine bastım.

Dar olan asansör kabininde, geçmeyen dakikaların ardından asansör durmuştu. Dairenin kapısının önüne ulaştığımızda kısa süre sonra Selenay da gelmişti. Dairenin kapısını açtıktan sonra hep beraber içeri girmiştik. "Sen Elis'i yatır, ben de

sana bir kahve yapayım.”

Semum hiçbir şey demeden odaya doğru ilerledi. Ayağı ile kapıyı açtıktan sonra geniş yatağa doğru yönelip yatağa doğru eğilince boynunu daha fazla sıkı kavradım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan yorganı aşağıya indirip beni yatağa bıraktı. Ayak bileklerimi kısa botlarımın kemer kısmına sürterek botlarımı çıkarıp ayaklarımı yatağın içerisine soktum. Üzerimden doğrulmadan montumun fermuarını buldu parmakları. Selenay'ın giydirdiği montu çıkarıp kenara koydu. Ardından yorganı omuzlarıma kadar çekip odanın kapısına doğru ilerledi. “Teşekkür ederim.”

Mırıltımı duyunca durdu ve sağ omzunun tarafından başını çevirdi. “Yaptığın aptallığın nedeni benim. Teşekkür etme.” Beklemeden kapıya doğru yönelip odadan çıktı.

“Yine de ben... Teşekkür ederim.”

Kendi kendime ettiğim teşekkürden sonra yorgun vücudum bitkin düşmüştü. Hastanede Selenay'ın üzerime geçirdiği eşofman takımları ile yatağa kıvrılıp gözlerimi kapatmıştım.

Gözlerimi yumduğum anda oluşan karanlığın arasından mavi gözler belirince, irkilerek gözlerimi açtım. Etrafa baktığımda, odanın ışığını sönük bulduğum için dışarıdan gelen ay ışığı ile odayı seçebilmişim. En son Semum'un beni yatağa yatırdığını hatırlıyordum. Bir süre uyumuş olmalıydım. Yan tarafıma baktığımda boş olduğunu gördüm, Selenay rahat etmem için beni yalnız bırakmış olmalıydı. Boğazımda hissettiğim kurulukla komodine baktım. Büyük sürahinin içini boş görünce yüzümü buruşturdum. Ardından kollarımı iki kenara koyarak doğrulmaya çalıştığımda, karnımda hissettiğim sızıyla dişlerimin arasından derin bir

nefes aldım. Kol kaslarımı çalıştırarak yatakta doğrulduktan sonra bacaklarımı yataktan aşağıya doğru sarkıtıp doğruldum.

Paytak adımlarımı odanın çıkışına, sonra da mutfığa doğru ilerledim. Büyük mavi bardaklardan bir tanesini alıp içerisine su doldurdum. Bardağı iki dudağımın arasına itip bir yudum alırken sol tarafımdan gelen rüzgârla irkildim ve pencereye baktığımda açık olduğunu gördüm. Pencerenin perdesi esen rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Pencerenin güçlü esintiyle çarparak kapanıp açılıyordu.

Pencereyi kapamaya doğru gittiğimde dışarıya baktım. Mahalledeki elektrik lambalarından birisinin altında olan tanıdık bir erkek silueti görmüştüm. Yutkunarak elimdeki bardağı daha fazla sıktım. Kim olduğunu anlamaya çalıştığım sırada alnımda hissettiğim sıvının burnumdaki kavisten kayarak elimde

tuttuğum bardağa düştüğünü gördüm. Dehşet içinde açılan gözlerim bardağa kaydığında, akan minik kırmızı damla bardağın içine dağılarak suyu bulandırdı. Korku dolu bakışlarla bardağa bir kez daha baktım. Ardından çığlık atarak elimden fırlatıp banyoya doğru koşmaya başladım. Karnımdaki sızı buna izin vermiyordu, kendimi fazlasıyla zorluyordum. Dikişlerimden sızan kanları hissetmeye başladığımda sol elimi yaramın üzerine bastırdım. Boşta kalan elimle banyonun kapısını itip kendimi içeriye attığımda, musluğun üzerindeki ayna ile karşı karşıya gelmişim. Dudaklarım aralandığında tüylerim diken diken olmuştu. Yüzümdeki dehşet ifadesi artarken alnımdaki kanlı harflerle yazılan ismi okudum.

“Mesih.”

Titreyerek gözlerim aralandığında nefeslerimi düzene sokmaya

alışıyordum. Doğrulamaya
alıştığımda karnımdaki sızıyı
hissettim. Yan tarafım boştu.
Umursamadan bacaklarımı yataktan
aşağıya doğru sarkıtıp korku dolu
adımlarımı odanın çıkışına doğru
yönlendirdim. Salona girdiğimde
koltuğun üzerinde yatan Semum'u
gördüm. Hızlı adımlarla yanına
ilerlediğimde birden gözlerini açtı.
Endişe dolu gözlerle bana baktıktan
sonra üzerindeki uyku sersemliğinden
kısa sürede kurtulup ayaklandı ve
gözlerimin korkudan yandığını
hissettim. Kendimden emin olmadan
attığım adımlarım ona doğru gitti ve
başıımı omzuna yaslayıp kollarımı
beline sardım. şaşırdığı, vücudunun
gerilmesinden fazlasıyla belli
oluyordu. Gördüğüm kâbus beni
iliklerime kadar titretmiş ve
ürkütücülüğünü bana son raddeye
kadar hissettirmişti. Kollarını belime
sardıktan sonra kendimi daha fazla

güvende hissetmiştim. Atkuyruğumu tutan lastik tokayı kavrayarak, nazik bir hareketle aşağıya doğru indirmeye başladı. Bu hareketine yumuşak saçlarım ayak uydurmuş, kısa sürede özgürlüklerine kavuşmuşlardı. Elini saçlarıma daldırıp okşarken, “Ne gördün? Anlat bana,” diye fısıldadı. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes aldım.

“Korkunçtu.”

Saçlarımı okşarken beni koltuğa oturttu. Kendisi de yanıma oturduktan sonra başımı omzuna koymama izin verdi. “Yaşadıkların ve öğrendiklerin kolay şeyler değil... Kâbus görmeyi normal, rahatla.” Derin soluklar alarak nefesimi dizginledim. Kafamı omzundan kaldırıp soran gözlerimi yüzüne yönlendirdim. “Neden gitmedin?”

“Yanınızda kalmalıydım.”

“Rahatını bozmana gerek yoktu. Ufak bir sıyrık...” Koltuğa yaslanıp

kollarını ensesinde birleştirdi.

“Fazlasıyla rahatım.”

Buruk bir şekilde gülümsedim. Hava aydınlanmaya başlamıştı. “Ben, bıçaklandıktan sonra ne oldu.”

Bakışlarını pencereden çekip üzerime sabitledi. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Olanları.”

“Olanları görmediğın için şükretmelisin. Olay çıkaran gruba aklının alamayacağı işkenceler yapıldı.”

“Mesih... Geldi mi?”

Gözleri suratımda gezindi. “Bilmiyorum, biz senin durumundan dolayı çıkmak zorunda kaldık.”

“Sence gelmiş midir?”

Aynı şekilde tek kaşını kaldırdı. “Mesih’le mi ilgileniyorsun?”

“Onu görmek istemiyorum, o yüzden gelip gelmediğini merak ediyorum.”

“Oraya gelip gelmediğı hakkında bir

bilgim yok.”

Kafamı salladım.

“İlgilenmediğine emin misin?”
Sorgulayıcı bakışları ve şüpheli ses tonu beni her ne kadar sinirlendirse de sakın olmayı seçtim. Yalan söylemiyordum, bu yüzden öfkelenmeme gerek yoktu.

“Evet. Onunla karşılaşmak istemiyorum. Sence onunla karşılaşmadan buradaki tatilimi sonlandırabilir miyim?” Dudağının kenarı alayla kıvrıldı.

“Sanmıyorum... Fakat o insan içine pek çıkan birisi değildir. Belki de şansın yaver gider.”

“Neden insan içine fazla çıkmıyor?”

Omuz silkti. “Kalabalığı sevmez. Bu yüzden sürekli azaltmaya çalışır.”

“O iğrenç bir insan. Eminim yüzü de kalbi ve kişiliği kadar kötüdür.” Bir süre sessiz kaldık. Oluşan sessizliği yine ben bozmuştum. “Sence Alaz ne yapacak?”

“Bilmiyorum, Şimdiye kadar çoktan harekete geçmeleri lazımdı. Alaz seni biliyor.”

“Hamlelerini merakla bekleyeceğim.”

“Korkmuyor musun?”

“Korkmam mı gerekiyor?”

Bir süre sadece gözlerime baktı, ardından kafasını önüne çevirdi. “Vuslat’ı nasıl buldun?”

“Petibör’e gittim. Oradaki garsona sordum.”

“Vuslat’ı herkes bilir, bilmemene Őaşırmadı mı?”

“Şaşırdı. Ona yeni taşındığım için bilmediğimi söyledim.”

Semum hiddetle tısladı. “Ona yeni taşındığını mı söyledin?”

“Evet.”

İki eliyle suratını sıvazladı. “O ne yaptı?”

“Adresi verdi.”

Anlatmaya devam edip buz mavisi gözlerden bahsedecekken, odaya

Selenay girmişti. Uykulu bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirdikten sonra ışıkları açtı. Dışarıda aydınlanmakta olan hava salonu aydınlattığından loş ortamdan kurtulmuştuk.

Selenay saçlarını düzelterip karşımıza oturdu. “Erkenciyiz?”

Hiçbir şey demeden bakmakla yetindiğimde ayaklanarak elini bana doğru uzattı.

“Gel... Pansumanını yapayım, ardından da güzel bir kahvaltı hazırlarım. Dün de doğru düzgün yemek yiyemedik.”

ÜÇ GÜN SONRA

Semum üç gün boyunca bizimle kalmış, benimle ilgilenmişti. Geçen günler boyunca pansumanlarımı eksiksiz yaptırmış, gerektiğinde doktora da görünmüştüm. Evde sürekli yattığım için bol bol test çözüp açığımı kapatmış, gerekli bilgileri anneme verip içini rahatlatmıştım. Karnımı zorlamadığım için kısa sürede

ağrılarım düzelmişti. Bugün tekrar doktora görünecektim. Bu yüzden hazırlanmam gerekiyordu. Kendi kendime daha rahat hareket edebildiğim için paçalarında gümüş fermuarlar olan yüksek bel dar siyah pantolonumu giymiş, üzerine de gri örgü kazaklardan birini geçirmiştım. Kahverengi montu da üzerime geçirdiğimde, Selenay saçlarımı yüksek bir atkuyruğu yaptığı için saçlarım montun altında kalmamıştı. Kendime gelmem için kirpiklerime maskara sürmüşt, ince bir göz kalemiyle kavis verip ardından koyu kahverengi bir makyajla gözlerimi bir mücevher gibi ön plana çıkarmıştım. Semum'un bizi aşağıda beklediğini bildiğimiz için kısa süre sonra yanına indik. "Hızlıyız?"

"Fazlasıyla." Arka koltuğa oturduğumda Selenay da Semum'un yanına geçmişti.

"Lidya Elis'i görmek istiyor."

Selenay'ın sesi olduğundan ince çıkmıştı.

“Neden?”

“İyi olup olmadığını bilmek istiyormuş.”

“Otursun oturduğu yerde.” Semum terslemişti.

“Sanmıyorum...”

“Lidya'yı görmek istiyorum.”

Semum'un gözleri dikiz aynasından gözlerimi bulduğunda Selenay da omzunun üzerinden bakmıştı.

“Bir süre görmezsen daha iyi olacak.”

“Neden?”

“Bu ara evde durmalısın.”

“Tamam. O da eve gelsin.” Selenay sıkıntıyla nefesini bıraktı.

“Bilmiyorum.”

“Bilecek bir şey yok.” Oluşan sessizliği hiçbirimiz bozmadık. Susarak cama dönüp yolları izlemeye devam ettim. Araba durduğunda hastaneye gelmiştik. Doktora görünüp

kontrollerden geçtim ve hastaneden çıktığımızda temiz hava içimi ferahlattı. Üç gündür ilk defa bu kadar hareket etmişim ve bu bana yetmemişti. Tamamen iyileşmesem bile az da olsa yürümek istiyordum. “Eve yürüyerek gitmek istiyorum.” Semum omzunun üzerinden bana baktı. Yüzümdeki hevesi gördüğünü hissedebiliyordum...

“Tüm yolu yürüyemezsin. Arabayla gidelim. Yürüyüş mesafesi bırakırız.” Yürüyebileceğim için kocaman sıırıtmıştım. Ardından adımlarımı arabaya doğru yönlendirmiştim. Arabaya bindikten sonra Semum verdiği sözü tutmuş, eve ulaşmadan arabayı durdurmuştu. Arabadan indikten sonra hep beraber yürümeye başladık. “Teşekkür ederim...”

“Bana teşekkür etmemeni söylemiştim.”

Omuz silktim. “Ben fazlasıyla nezaket sahibi biriyim.”

“Burada nezaket diye bir şey yok nöron. O yüzden kes şu saçmalığı.”

“İguana.” Fısıltım kendi kulaklarımı bile doldurmamıştı. “Ağrın yok, değil mi?” Selenay’a gülümsedim. “Yok. Merak etme.”

“Olursa hemen söyle lütfen...”

“Tamam.”

“Hatunumuz teşrif ettiler.”

Semum’un sesiyle ileriye bakmıştım. Lidya soğuk havaya rağmen giydiği mini eteği ile bize doğru geliyordu. Uzun saçları rüzgârın etkisiyle uçuşuyor, fazlasıyla dişiliğini sergilemesine neden oluyordu. Yine de Semum kurduğu cümleyle sinirlerimi fazlasıyla bozmuştu. Yanımıza geldiğinde durmuştuk. Önüme gelip bakışlarını üzerimde gezdirdi. “İyi misin?”

Başımla onayladım. “Fazlasıyla.”

Rahat bir nefes koy verdi. Üzerindeki endişenin anlamını çözememiştim. “Elis. Petibör’deki

garsona yeni olduğunu mu söyledin?” Herkes neden buna bu kadar çok şaşırmıştı ki?

“Evet, bir sorun mu var?” Üçü birden gerilmişti.

“Ona senin yeni olmadığını söylediğim için bize yardım etti Elis. Yani senin eskiden olan hoş geldin partilerine katılan birisi olarak tanıdı. Sen ona yeni olduğunu söylediğin an, senin partiden hasarsız olarak kurtulmana öfkелendi. Bu yüzden sana yanlış adres verdi.”

Kaşlarım çatılmıştı. “Bunları sen nereden biliyorsun?”

“Bıçaklandığın gece bende Vuslat’taydım. Seni oraya getirdiği için Selenay’a kızdım. O da bana senin kendi yöntemlerinle geldiğini söyleyip garsonun seni İsimsiz’e yönlendirdiğini anlattı. Kimse, aptal değilse bilinçli olarak İsimsiz’e girmez Elis.” Gözlerim irice açıldı. “Seni oraya bilerek gönderdi.” Yutkundum.

“Orada ne gördün? Karşına kim çıktı?”

Bilinçaltım buz mavisini diye bağıırken dudaklarımı ıslatmakla yetinmiştim. Uğuldayan köpekler, bulunduğumuz sokağa doğru girdiklerinde kaçmak için zamanımız kalmamıştı. Dolan gözlerimi onlara yöneltip korkumu kenara atmaya çalıştım. Önümdeki Lidya’yı iterek öne geçtiğimde gelen köpeklerin buz mavisini ile birlikte gördüklerimiz olduğunu fark etmem fazla zamanımı almamıştı. Yavaşlayarak önümüzde durduklarında hırlamaya başlamışlardı.

Her şey saliseler içinde gelişirken, Semum’a beni çekmesi için fırsat dahi vermemiştim. Buz mavisini taklit ederek sol elimi kaldırdığımda bacaklarım titriyordu. Bulduğum an tüm benliğimi ürkütürken, köpeklerin geriye doğru hareketlenmesiyle her şeyin biraz

olsun düzeldiğini hissettim. Ardından şaşkınlıkla kalakaldım, köpekleri yönlendirebilmişim...

“O gece ne oldu Elis?” Semum’un sabırsız sesi beni daha fazla heyecanlandırmıştı.

“Birisiyle karşılaştım. Bana yardım etti.” Konuşuyordum fakat bakışlarım hâlâ sokağın girişindeydi.

Selenay önüme geçti. “Kimi gördün?”

“Adını bilmiyorum, tuhaf birisiydi. Hiç konuşmadı.”

“Tarif et. Dış görünüşünü.”

Bakışlarımı Semum’a çevirdim. Ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Buz mavisi gözleri vardı.” Hepsi büyük bir endişeyle birbirlerine baktılar. Şaşkınlıkları surat ifadelerinden belli oluyordu.

“Köpekleri yönetmeyi ondan mı öğrendin?”

Lidya’yı başımla onayladım.

“Gördüğün kişi Mesih’ti Elis. Garson

seni İsimsiz'e yönlendirdikten sonra Mesih'e ulaşmış ve ona haber vermiş."

Duyduklarım kanımı dondurmuştu. Mesih... Onu görmüştüm, beni görmüştü... Korkumu göstermiştim, çaresizliğimi görmüştü... Yardım istemiştim, bana yardım etmişti. Beni en çok öfkeliendiren ve ürküten ise şuydu: Kimsenin olmadığı bir sokakta tek başımıza kalmıştık, fakat o bana hiçbir şey yapmamıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Öğrendiklerimi bir türlü hazmedemiyordum. Ben... Ben Mesih'le karşılaşmıştım. Ondan yardım dilenmiştim. Bu ayrıntı aklıma geldiği an yüzümü buruşturdum. Zayıf anımı iki kez görmüştü, sonuncusu Vuslat'ta olmuştu. Aldığım bıçak darbesiyle Semum'un kollarına düştüğümde, gözleri gözlerime kenetlenmiş, asi ve hırçın bakışlarını üzerime sabitlemişti. Öğrendiklerinden sonra aklını kaçıran Semum, hepimizi Petibör'e doğru sürüklemeye başlamıştı. Benim de işime yarardı, garsonun amacını merak ediyordum ve bunu soracaktım. Petibör'e geldikten sonra Lidya hariç hepimiz alt kata indik. Ardından Lidya garson ile birlikte alt kata gelince Semum üzerine yürüyüp sıkı bir yumruk attı. "Ne yaptın lan sen?" garson yediği yumruğun etkisiyle sersemleyerek bir-iki adım

geriledi. Ardından toparlanmaya çalıştı. Oyun oynamaması beni şaşırtmıştı, adi bir ifadeyle hepimizin üzerinde bakışlarını gezdirdi. “Ne sandınız? Dayak yememesine göz yumacağımı mı?” Bir yumruk daha yedikten sonra yeri boylamıştı. Birkaç öksürükten sonra zorlukla konuştu.

“Hepiniz salaksınız, hepinizin canı yandı! Bırakın onunkini de yaksınlar. Buranın kuralı budur. Aptallık etmeyin.”

Semum yumruklarını ardı ardına indirirken aralarına girerek onu ittirmeye çalıştım. “Madem satacaktın, ne diye yardım ettin?” Başından beri aklımda olan sorulardan birini sormuştum.

Garson ağzındaki kanı kenara püskürttü. “Senin yeni olduğunu bilmiyordum. Eğer sen de bizimle birlikte aynı muameleyi görmüş olsaydın, sana her türlü yardım ederdim.” Kafasını salladı. “Partiden

kaçanın sen olduğunu anladığımda nevrİM döndü.”

“Sen ne şerefsiz bir insansın! Yardım ettin de çok mu gördün? Ne biçim bir erkeksin sen!” Selenay’ın devam etmesine izin vermeden garsonla olan göz temasımı koruyarak konuştum. “Nereden biliyorsun kaçtığımı? Belki ben de dayak yedim?”

Sırıtarak tüm vücudumu süzdü. “O dayağı yiyen, bu kadar çabuk toparlanamaz.”

Tedirgin bakışlarım Semum, Selenay, Lidya üçlüsünde gezerken hepsinin farklı yerlere baktığını gördüm. “Peki, Mesih ne dedi? Benim hakkımda konuştu mu?”

Boğazını temizlerken her birimiz dikkat kesilmiş, diyeceklerini dinlemeye koyulmuştuk. “Mesih...” Öksürmeye devam etti. “Mesih’le değil, adamıyla telefonda görüştüm. Seni İsimsiz’e yönlendirdiğimi söyleyip kapattım.”

Bakışlarım boşluğa dalmıştı. “O da fırsatı kaçırmadan geldi.” Kendi kendime konuşur gibiydim. Benimle ilgili duyduğu şeyin ardından fırsatı kaçırmadan gelmişti. İsteddiği gibi, beni görmüştü. Beklediği gibi, beni tanımıştı. Pusuya yatarak anlamıştı... Zayıf noktamı. Köpekler.

Oyalanmadan eve gittiğimizde aklımda olan tek şey Mesih’ti; o zayıf noktamı biliyordu. Bunu kullanmayıp başka ne yapacaktı ki? Köpeklerden korktuğumu görmüştü. Karanlıktan, yalnızlıktan deli gibi kaçtığımı görmüştü. Aslında kaçtığım şey ne yalnızlık, ne de karanlıktı. Sadece ondan deli gibi korkmuş ve kaçmak istemiştim. Karşıma çıkacak korkusuyla kaçıp beni avı olarak gören bir adama sığınmış, onun arkasına saklanmışım. Ne büyük aptallıktı ama... Onu gördüğüm anı hayal dünyamda bir kez daha canlandırdım. Uzun boylu, yapılıydı. Her insanı

etkileyecek müthiş gözlere sahipti ve dikkat çekici yüz hatları arasında parlıyordu. Başımı sallayıp silkelenmeye çalıştım. Dış görünüşünü değil, yaptığı pislikleri düşünecektim. Bu şekilde onun ne kadar acımasız adı bir varlık olduğunu kabullenebilirdim. O acımasız pisliğin tekiydi. Bütün günümü yapacağı atağı hayal ederek geçirmiştım. Sonuç olarak hiçbir şey olmamıştı. Selenay'la birlikte evde pineklemiştik. Ertesi günü evi temizleyip üzerimizi giyindik. Yeni bir karar almıştık, o da gizlenmemek. Herkes bizi tanımıştı, evimizi ve bizi çok kolay bir şekilde bulabilirlerdi. Evde saklanmak aptallık olurdu. Bir fare gibi saklanmak yerine, cesur bir savaşçı gibi beklemeye karar vermiştik. Tıpkı Aktaş ailesine yakıştığı gibi.

Yüksek bel, gri kenarları toz bulutu şeklinde rengi açılan pantolonumu giyip üzerine, önü belimi biraz açık

bırakan ama arkası pantolonumun kemer kısmını kapatan, yakası beyaz boynumu gözler önüne seren kalın bir kazak geçirmiştım. Saçlarımı açık bırakıp uçlarının kıvrık kalmasına izin verdim. Koyu renk bir göz makyajının ardından, kalçalarımın üzerinde kalan montumu giyerek topuklu postallarımı da ayağıma geçirip Selenay'la birlikte merdivenlerden indim.

Bugün Vuslat'ta Selenay'ın gece vardiyası vardı, ben de onunla birlikte çalışacaktım. Annemin bildiğı gibi çalışıyordum fakat evde ders kitaplarıyla değil, Vuslat'ta barmen olarak. Yani tam anlamıyla yalan söylemiş sayılmazdım. Vuslat'a geldikten sonra montlarımızı çıkarıp bar kısmına geçtik. Birkaç saat sorunsuz bir şekilde çalıştıktan sonra, saat ilerlemeye başlamıştı ve ortama doluşan sarhoş serseriler, müzikten daha fazla ses çıkarmaya başlamıştı.

Bardaki hareketlilik biraz durulmuştı. Yan gözle barı süzdüğümde, gözüme kapının önü takıldı. Baktığım an göz göze gelmiştik... Göğüs kafesim gözle görülür bir hızla inip kalkarken, boğazım kurumaya başlamıştı. Buz mavisi rengindeki gözleri beni ezip geçmişti. Karşımda duran deri koltuklardan birisine oturup göz temasını korusun. Göz ucuyla kendisini süzdüğümde, altında dar kesim kahverengi bir pantolon üzerinde ise kahverengi bir ceket vardı. Ceketini üzerinden çıkardıktan sonra içine giydiği simetrik çizgilerden oluşan ve yapılı vücudunu gözler önüne seren muhteşem kazağı gördüm. Yaka kısımları uzundu ve bu ona ayrı bir hava katmıştı. Boğazımdaki kuruluk, anbean artarken başımı eğip içkilere baktım ve yeni doldurduğum bardaklardan birini kafama dikledim. Boğazımdan akıp geçen sıvının ardından yüzümü

buruşturdum. İlk deneyime göre oldukça iyiydi. Yanıma, Selenay'ın patron dediği Mina Hanım geldiğinde gözlerimi çikolata rengi gözlerine sabitledim. Bana Mesih'in olduğu tarafı işaret ederek, "Bunu oradaki beyefendiye götür," dedi. İçki bende kafa mı yapmıştı? Ben Mesih'in ayağına mı gidecektim, ona bir de içki mi götürecektim... Selenay konuşana kadar kendime gelememiştim.

"Elis kalsın, ben götürürüm."

Mina omzumu sıvazlayarak Selenay'a baktı. "Mesih arkadaşının getirmesini istedi."

Tüm vücudum buz gibi olmuştu, gergince Mesih'e baktım. İlk gördüğüm günkü gibi hır ındı gözleri,  atıktı kaşları... Çenemi dikleştirerek, içkiyi bardağa doldurup ardından dişlerimin arasından tısladım. "Ben hallederim." İçkiyi ufak bir tepsiye yerleştirdikten sonra kalabalığın arasına karıştım. Tek elimde tuttuğum

tepsi titriyor, bardaktaki sıvıyı da titretiyordu. Derin bir nefes alıp hızımı azalttım. Yaklaştıkça kalp ritmim artıyor, daha da dayanılmaz bir hal alıyordu. Sonunda oturduğu deri koltuğun önündeki minik siyah masaya ulaştığımda, kafamı kaldırıp yüzüne bakma cesaretini bulamamıştım. Masaya bakarak eğilip içki dolu bardağı bıraktım. Şu an oldukça yakınımnda duruyordu, nefesi saçıma çarpıp saçlarımın arasından boynuma sızarken kapanmak için çırpınan gözlerimi sonuna kadar açıp derin bir nefes alarak doğruldum. Yüzüne bile bakmadan elimdeki tepsiyle yerime geri döndüm. Ona bakmasam bile bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Sakinleşmek için içimden şarkı mırıldanmaya başlamıştım. İçkileri doldururken gözüm ona kaymıştı. Elinde tuttuğu kadehin yarısı boştu. Kadehi yukarıya kaldırarak gelmemi

işaret ettiğinde Mina Hanım koluma dokunarak fısıldadı. “Yenisini götür.”

Başımla onaylayıp isteksiz bir şekilde bir bardağa aynı içkiden doldurdum. Kaşlarım elimde olmadan çatılmıştı. Bardağı tepsinin üzerine koyup tekrar kalabalığa karıştım. Sesini hiç duymamıştım, içimdeki onun sesini deli gibi merak eden dürtüyü susturup masasına doğru ilerlemeye devam ettim. Elimde olmadan kirpiklerimin altından kaçamak bir bakış attığımda hâlâ ve hâlâ beni izliyordu. Buz mavisi rengindeki gözlerini üzerimden çeker misin? Yoksa içki yanlışıyla kafanı boylayacak.

Yaklaştıkça yanaklarımdaki ısı artık alev alacak dereceye ulaşmıştı, hissedebiliyordum. Ben kızaran bir insan değildim fakat şu an yanaklarımın kızardığını net bir şekilde hissedebiliyordum. Bacaklarım bacaklarının yanında durdum ve

eğilip boş bardağı tepsiye yerleştirdiğimde o da tepsideki bardağı aldı. Elime değen eliyle ateşe dokunmuşçasına geri çekilmek istedim. Gözlerim gözlerini bulduğunda, yakınlıktan dolayı açık saçlarımın birkaç tutamı yüzüne değiyordu. Bakışları beni yakıp eritmeye devam ederken, çarpan nefesi daha fazla heyecanlandırmaya başlıyordu. Alelacele bir şekilde doğruldum ve bakışlarımı yere dikip bir adım geri çekildiğimde birine çarptım. Anında arkamı dönüp çarptığım çocuğa baktım.

“Pardon,” diyerek mırıldandıktan sonra çocuğa doğru koşan kız bana çarptı, dengemi toplayamayıp elimdeki tepsiyi yere düşürdüm. Geriye doğru düşüyordum ve doğrulmaya çalışsam da dengem çoktan bozulmuştu. Kendimi onun kucağında bulduğum an vücudum tüm düzenini kaybetmişti. Göğsüm

devamlı inip kalkıyor, yüzüm her geçen salise daha fazla geriliyordu. Buz mavisi gözleri gözlerimin hemen önündeydi. O anda dünyayla olan bağlantım kopmuştu. Kalabalık yoktu ses yoktu, kendi soluklarımdan başka hiçbir şeyi duyamıyordum. Bir erkek nasıl olur da böyle kusursuz bir surata sahip olabilirdi, bu diğer tüm insanlara haksızlıktı. Bir insan başka insanlara benzeyebilir, başka insanları andırabilir fakat benim gördüğüm yüzün eşi benzeri yoktu. Bu da dünyada her insanın bir ikizi vardır teorisine son noktayı koymaya yetiyordu. Bunu ondan etkilendiğim için söylemiyorum; deli gibi inip kalkan göğüs kafesimin tek nedeni hissettiğim korkuydu. Başka hiçbir sebebi olamazdı.

Kapalı olan dudaklarını varla yok arasında araladı. “İsmin...”

Duyduğum ses... Yeni hayatımın başlangıç sireniydi. O andan itibaren

emindim ki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ben eskisi gibi olmayacaktım. İsmimi soruyordu fakat bunu bildiğine emindim.

Dudaklarımı aralayıp tek seferde konuşmak için tüm irademi kullandım. “Bilmediğini sanmıyorum.”

Çatık kaşları daha fazla çatıldı, hırçın gözleri suratına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Benden duymayı beklediği için pes ederek fısıldadım. “Elis.”

“İris,” dedi anında. Kaşlarımı çatarak bir ışık kadar parlak olan gözlerimi gözlerine dikerek directtim. “Elis.”

“İris,” diyerek tekrarladı. Bana inatla İris diyordu, başımı onaylar anlamda salladım. “İris.” O saniye bakışlarımızın arasında bir köprü oluşmuştu. Ben kucağına düşmeden önce dizinde olan eli sırtımda bir dayanak gibi öylece duruyordu. Diğer

eli de bacaklarımın üzerinde tepkisizdi. Kucağında fazla vakit kaybettiğimi biliyordum. Kucağından kalkmaya çalıştığımda bana engel olmadı, kalkmama izin verdi. Ardından kendisi de kalkınca çalmakta olan müziğin durduğunu ve insanların bize baktığını fark ettim. Cidden mi? Ben kucağına düştüğümden beri hepsi bu yüz ifadesiyle bizi mi izliyorlardı? Bunu nasıl olup da fark edememiştim. Mekâna girdiğim andan itibaren çalan hareketli parça durmuş, herkes çevremizde mesafe bırakacak şekilde bir çember oluşturmuş bizi izliyorlardı. Mesih cidden bu kadar önemli birisi miydi? Bu beni daha da fazla tedirgin etmeye başlamıştı. Kucağına düştüğüm an kalkacakken bana ismimi sormuştu. Bu yüzden hamle yapmayıp ilk defa duyduğum sesin etkisi altında kalarak kucağında beklemiştim. Şaşkın bakışlarım

etrafta gezmeye devam ederken gözlerim Selenay'a takıldı. Yanıma gelmek istiyordu fakat Alaz onu engelliyordu. Uzun kollarını beline sarmış, Selenay'ı yerine sabitliyor hareket etmesine fırsat tanımıyordu. Mesih yanıma gelip koluma dokunduğunda, ateş değmiş gibi irkildim. "Beni takip et İris." Son derece kusursuz çıkan erkeksi sesi, erkeksi kokusu ile birlikte muhteşem bir ikili olmuşlardı. Derince yutkundum. Beni beklemeden ilerlemeye başlamıştı, ne yapacaktım? Bana azap verecek meleğe uyacak mıydım? Canım yanacaktı, istemiyordum. Ne yapacaktım, burada bir korkak gibi duracak mıydım? Ancak bir aptal bunu yapardı. Kendi isteğimle gitmesem bile zorla götürülecektim. Herkesin tanıdığı, istediği her şeyi yaptıran bir insan beni yukarıya mı çıkaramayacaktı? Ya kendim çıkacaktım ya da bir korkak,

aciz gibi zorla çıkarılacaktım.

Derince yutkundum. Kendisi çoktan ilerlemiş, kenardaki merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Kararlı bakışlarımı sırtına sabitledim. Ayaklarım kendiliğinden hareket etmeye başladığında Selenay'ın çığlıkları kulağımı doldurdu, ona bakmasam bile çırpındığını anlayabiliyordum. Eminim ki Alaz'ın kollarından kurtulmaya çalışıyordu. "Hayır! Elis yalvarırım gitme!" Ağlıyordu, sesindeki acı tını kulaklarımda çınlıyordu. Ona bakmadan yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettiğimde çığlık attığını duydum. O krize girerdi, ben olmadan krizden çıkamazdı ki... Durmadan ağlardı, ilaçlarına ihtiyaç duyardı ve saatlerce bana sarılırdı. Başka şekilde sakinleşemez, morarana kadar ağlayıp bağırır, etrafı yıkardı. Selenay aklıma geldikçe gitmek için çırpınan dürtümü engellemek istiyordum, sırf onu

sakinleştirmek için bile gitmekten vazgeebilirdim. Fakat vazgeçersem onun da canını yakarlardı, zaten buraya geldiğinde canı yanmış olmalıydı. Kardeşimi tehlikeye atamazdım. Acıyı bu sefer ben, tek başıma üstlenecektim. Ne olacağını beklemeden, beni karşılayacak sürprizi bilmeden yapacaktım bunu. “Gitme! Dur!” Söylediğı her kelime kalbime bir ok gibi saplanıyordu. Vücudum fazlasıyla gerilmişti. Gitmekten başka bir seçeneğim yoktu. Selenay sinir krizine girmişti, deli gibi çıglık atıyordu. Sonunda merdivenin önüne kadar geldiğimde başımı kaldırıp düz bir şekilde yukarıya doğru uzanan basamaklara baktım.

Beni bekliyordu ve merdivenin sonundaki kapıların ortasında durmuş olan cehennem meleğine baktım. Ardından gözlerimi gözlerinden çekmeden adımlarımı yukarıya doğru yönlendirip tüm basamakları teker

teker çıkmaya başladığımda, üç basamağım kalmıştı. “Semum!” Selenay’ın sesi attığı çığlık nedeniyle genizden çıkmıştı. Aklını kaybetmişçesine çığlık attığı için sesi çok korkutucuydu. Kafamı çevirdiğimde aşağıda Selenay’ın kızardığını, Alaz’ı iteklemeye çalıştığını gördüm. Ardından içeriye girmiş ve endişeli bakışlarını üzerime sabitlemiş olan Semum’a baktım. Gözleri benim ve Mesih’in üzerinde gezindi, ardından irice açılıp bize doğru koşmaya başladı. “Elis, sakın!”

Onu dinlemeden kalan üç basamağı da çıktım. Bana ilk defa ismimle hitap etmişti, genelde nöron derdi. Mesih’in yanına geldiğimde merdivenlerin altına kadar gelmiş olan Semum’dan çekmedim gözlerimi, son bakışmamız bu şekilde olmuştu. Ardından Mesih kapıları kapattığında, fazla ışığın olmadığı koridorda tek başımıza kalmıştık. Sadece içeriden açılan

demir kapılardı bunlar, kısa bir süre sonra kapıyı yumruklayan Semum'un sesini duyduk. "Mesih! Aç kapıyı, bırak onu" Durmadan kapıları yumrukluyordu.

Mesih sanki duymuyordu bunları, buz mavisi rengindeki bakışlarını gözlerime sabitleyip fısıldadı. "Gel." Derince yutkundum. Gelmemi söyledikten sonra, kenardaki merdivenlere yöneldi, sırtı karanlığa karıştığı an kapıya baktım. İstesem açabilirdim. Kapının ardında benim için direnen iki kişi vardı, kapıyı açmalı mıydım? Eminim insanları teker teker şu odaya soksalar, yüzde doksanı tereddüt etmeden kapıyı açıp çıkardı. Bu bana göre düşüncesiz olan kesimden başkası değildi! Gerçekten de zeki olan Mesih'in peşinden giderdi. Kapının ardında benim için uğraşan iki kişi, peki ben neden onlar için uğraşmayayım? Eğer gitmezsem onların canı yanacaktı ki fazlasıyla

yanmıştı. Eğer gitmez ve şu kapıdan çıkarsam, buradan kaçamayacaktım. Mesih beni bulur ve daha kötüsünü yapardı.

Arkasını dönüp gitmesi, bana güvendiğı değıl beni sınıadığı anlamına geliyordu. Aptal olan kanıp kapıyı açar ve bir çıkar yol arardı. Kapıya son bir bakış daha attım. Ardından tereddüt etmeden merdivenlere yönelerek basamakları çıkmaya başladığımda, zifiri bir karanlık karşıladı beni. Elimi göremediğim duvara dayadım. Adımlarımı birbiri ardına atıp karanlıkta kaybolduğumu sanırken kendi benliğimde bir gezintiye çıktım. İlerideki loş ışık, gözlerimin kısılmasına neden olacak kadar kamaştırıyordu. Mesih'i

göremiyordum. Önümdeki yol artık ikiye ayrılıyordu. Sağ tarafta ışık yokken, sol taraf aydınlıktı. Karanlığı tercih ettiğini tahmin ederek sağ koridora ilerleyecekken sol kısımda

bir kapı açılma sesi duydum. Başımı çevirip sola baktığımda en baştaki kapının aralık olduğunu gördüm. Titreyen ellerimi yumruk yaparak ilerlemeye başladım. Hissettiğim ürpertiyle dişlerimi birbirine çarpmaması için sıkıyordum. Aralık olan kapının yanına geldiğimde, beklemeden içeriye girdim. İçerisi aydınlıktı. Sağ kaşımı kaldırarak odayı incelemeye başladım. Sağımda kalan duvar ve karşımda bittiği duvar kocaman raflarla donatılmış, sayısız kitaptan oluşuyordu. Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktığında, boşta kalan duvarların yıldızlardan oluştuğunu gördüm.

Bu... Bu çocukça bir dekorasyon değildi, tanımlayamayacağım muhteşem bir şaheserdi. Başımı odanın ucunda bulunan pencereye çevirdim, boydan boya uzanıyordu. İki camı da açıktı. Beyaz perde dışarıdan gelen rüzgârın etkisiyle havalanarak

sokaktan gelen karanlığı gözler önüne seriyordu. Pencerenin önünde duran teleskop görmeyi beklediğim son şeydi. Gerçi duvardaki yıldızlardan sonra beni şaşırtması beklenemezdi. Başından beri masanın yanında olduğunu gördüğüm Mesih'e baktım. Dimdik ayakta durmuş, masaya yakın olan elinin parmak uçlarını masanın üzerinde tıkırdatıyordu. Birkaç adım daha atarak ona doğru yöneldim. Bakışları ne kadar ifadesiz gözükse de onu şaşırtmak istiyordum. Adımlarımı birbiri ardına sıralandırarak önüne geldim. Deli gibi atan kalbimi yakmak istiyordum. Kalbimin aksine sakin olmaya çalışıyordum ama gördüğüm gözler bana hiç yardımcı olmuyor, tüm vücudumu soğutuyordu. Ağır bir biçimde yutkundum. Aramızda iki-üç adım vardı. Kulaklarımda birçok şarkı çalmaya başlamıştı, içlerinden birisini seçmeye çalışıyor diğerlerini susturmak istiyordum.

Kendime engel olmaya çalışsam bile yapamamış, tüm yüzünü incelemeye başlamıştım. Yüzüm boyun hizasına geliyordu. Gözlerim ilk olarak gözlerini buldu, ardından suratında kısa bir gezintiye çıktıktan sonra tekrar gözlerine geldi. “Beni neden çağırdın?” dedim, buram buram korku kokan sesimle.

“Sen gelmek istedin.”

Şaşkınlıkla gözlerim irileşti, neden bahsediyordu böyle? Meraklı gözlerim yüzünde gezinirken devam etti. “Tepkisizliğimi merak ettin, korkunun üzerine gitmek isteyerek buraya geldin. Beni görmek amacıyla.” Doğruydum... “Şimdi sakın bana şaşırdığını söyleme, buraya gelirken benim olabileceğimi biliyordun.” Başımı onaylar anlamda salladım. “Seni bekliyordum.”

“Ben de seni bekledim.” Gözlerim irice açıldı. “Uzun süredir.” Şaşkınlıkla kaşlarım havalanmıştı,

buraya geldiğimden beri en fazla bir hafta geçmişti. Bir hafta uzun bir süre miydi? Neden beni bekliyordu, gelip alabilecek güce sahipken neden beklemeyi tercih etmişti. “Ne demek istiyorsun?”

İfadesiz bakışları suratımda gezindi. “Bir önemi yok.”

Tereddüt etmeden konuştum. “Benim için var.”

Beklemeden cevap verdi. “Benim için yok.”

Kaşlarım hafif bir kavis alarak havalandı. “Bana ne yapacaksın?”

Dudakları kıpırdamasa bile gözleri eğlenen bir hal almıştı. Bu beni fazlasıyla şaşırtmıştı, ilk defa bir tepki vermişti ve ilk defa bakışları ifadesiz değildi... Elini masadan çekip bana doğru bir adım attı. Gözlerini soğuk bir ifade alarak gözlerime kenetlemeye devam etti. “Sana bir şey yapacağımı da nereden çıkardın?”

Aldığım solukları ikimiz de

duyabiliyorduk, dudaklarımı aralayarak rahat nefes almaya çalışıyordum fakat... Bu da yetmiyordu. Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Bir yerden çıkarmadım.” Bir adım daha attığında panikleyerek bir adım geri çekildim. Başını yana doğru eğerek gergin yüz hatlarımı incelemeye devam etti. “İstedin.”

Gözlerim açıldı ve dudaklarımı ıslattım. Adım adım üzerime gelirken, adım adım geri çekiliyordum. “Sana bir şey yapmamı mı isterdin?”

Dudaklarımın arasından tuhaf bir ses çıkmıştı. “Ben hiçbir şey istemedim.” Kaşlarını havaya kaldırdı. “Sadece yapacaklarını merak ettim.”

“Sana bir şey yapacakmışım gibi konuşuyorsun.”

Kaşlarımı havalandırdım. “Yapmayacak mısın?”

Bir adım daha attı. “Yapmamı mı istersin?”

“Herkes beni linç edeceğini düşünüyor.”

Gözlerindeki ifadesizlik devam ederken kaşları çatıldı. “Neden?”

“Hoş geldin partinizden kaçtığım için.”

Gözleri parladı. “Sen partiden mi kaçtın?” Yutkundum. Bel altı küfürleri ağzıma almazdım fakat o an içimden koca bir siktir çekmeden edemedim. Üzerime doğru gelmeye başladığında bu defa duvara çarpana kadar geriledim. Dudaklarımın arasından boğuk bir ses çıkmıştı. Vücudu vücuduma değmese bile aramızda birkaç milim vardı. Gözlerimi boyun hizasına indirerek derin soluklar almaya çalıştım. Avuç içlerimi duvara yapıştırarak atağını beklemeye çalıştım. “Sorulan sorulara cevap vermelisin İris.”

Gözlerine bakmadan tek nefeste cevaplamaya çalıştım. “Evet.” Korksam da gözlerine baktım.

Dudağının kenarında bir hareketlenme olunca dalga geçtiğini anlayarak sinirli bakışlarımı gözlerine sabitledim. “Neden bunu yapıyorsun?”

“Senden duymam gerekiyordu.” Mesih’i fazla tanımasam bile onda çok iyi anladığım bir şey vardı. Onunla olan insanlar, her saniye sınanmaya hazır olmalılardı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Benim de duymam gereken şeyler var.”

Hiçbir şey söylemeden bakmaya devam etti. “Kaçtığımı bildiğin halde, neden bana bir şey yapmıyorsun?”

“Kural yok İris. Kaçabildiysen şanslısın. Bugüne kadar kaçana tanık olmadıkları için sana daha fazlasını yapacağımı düşünüyorlar.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Tanık olmadıkları kişiler var yani? Benim dışımda kaçan oldu mu?” Sadece baktı. “Olanları fazla sorgulamamalıydın İris.” İçimden bana

neden İris diyorsun diye bağırsam da dışıma yansıtmadım.

“Şimdi ne olacak.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında mavi gözleri gözlerimi eritmeye başlamıştı. Burunlarımız birbirine dokunduğunda titreyen bacaklarımı sağlam tutmakta zorlandım. Avuç içlerim duvara daha fazla baskı yapmaya başladığında nefesini serbest bırakarak ifadesiz bakışlarıyla fısıldadı. “Git ve onlara, sana ceza yerine ödül vereceğimi söyle.”

Bir adım geri çekilince duvara tırnaklarımı bastırdım. Ayaklarım öne doğru kaymaya başlayınca zorlukla doğruldum. Gözleri vücudumda gezinirken bakışlarımı yere sabitleyerek sırtımı duvardan ayırdım. Paytak adımlarımı birbiri ardına atıyordum. Odadan çıktıktan sonra merdivene kadar olanları düşünerek ilerledim. Adeta hipnoz olmuş gibiydim. Zifiri karanlıkta

merdivenlerden inip demir kapıya ulaştım. Elimi kapının üzerine koyup beklediğimde içeriden gelen konuşma seslerini duydum ama hep bir ağızdan konuştukları için anlayamıyordum. Kapıyı yavaşça ittiğimde çıkan sesle içeridekiler susmuştu.

Elimi kapının üzerine koyarak durdum ve derin bir nefes almaya çalıştım. Kaybettiğim gücümü kazanmak, üzerimdeki etkisinden kurtulmak istiyordum fakat yapamıyordum. Başımı kapının kenarından uzattığımda üzerimde gezen birçok bakışı hissettim. Üzerime dikkatleri toplamaya alışık olmadığım için utanmıştım. Tamam, kendime göre arkadaş gruplarım olmuştu ama ben hiçbir zaman dikkat çekmeyi seven taraf olmamıştım. Başım eğik haldeyken sağ kaşımı kaldırıp kirpiklerimin altından bir bakış attım mekândaki insanlara... Kimisi alay, kimisi merak, çok azı endişe dolu

gözlerle bana bakıyordu. Endişeyi daha çok Lidya, Semum ve Selenay üçlüsünde görmüştüm. Lidya kollarını göğsünün altında bağlamış mini deri şortunun üzerine siyah bir askılı giymişti. Düz saçları, kalkık kaşları ve kalçalarının altına kadar inen bir kürk atmışken zengin kadınları andırıyordu. Selenay'lar gibi önde değildi. İnsanların arasında, Alaz'ın yanındaydı. Selenay ise Alaz'ın pençelerinden kurtulup Semum'un yanına, merdivenlerin en üst basamağına kadar gelmişti. Bir-iki adım attıktan sonra tam da önlerinde durabilmişim.

Semum omuzlarımı kavrayıp beni süzdü, sanki sayım yapıyor, hasar var mı diye kontrol ediyordu. "Elis! İyi misin?"

Beni sarstığında dengem daha fazla bozulur gibi olsa da kendimi durdurabilmişim. Gözlerimi rengini çözemediğim gözlerine sabitleyerek

mırıldandım. “İyiym.”

Selenay ağlamaya başladı. “Ne yaptı? Sana ne yaptı?” Yüzü tekrar kızarmaya başlamıştı. Gözlerimi kapattım ve tüm enerjimi toplayarak sesimi yükseltmeye çalıştım. “Ceza yerine ödül vereceğini söyledi.”

Uğuldayan tüm insanlar sustu. Alaycı bakışlar üzerimden çekildiyse de kimilerinin göz hapsine alınmıştım. “Hiçbir şey yapmadı mı?” Gözlerimi tekrar Semum’da sabitledim. “Yapmadı. Gitmek istiyorum.” Gözlerindeki endişe bulutları dağıldı. Rahat bir nefes verdikten sonra kollarını omuzlarıma yerleştirerek beni merdivenlerden aşağıya yönlendirdi. Selenay da bizimle gelirken insanlar topluluklar halinde iki tarafa ayrılıp bizlere yol açtıklarında yüzlerine bakmamak için yere bakıyordum. O an hissettim. Sırtımdaki buz mavi rengi hissettim. Başımı çevirip arkaya baktığımda onu

gördüm. Merdivenlerin tepesinde, hırçın bakışlarını üzerimizde gezdiriyordu. Kaşları her zaman olduğu gibi çatık, gözleri her zaman olduğu gibi asabiydi. Bir tutam sabırsızlık ve sinir sezmiştim ifadesinde, önüme baktığım için afallamıştım. Semum bunu bekliyor gibi yanıma gelerek koluma girince kapıdan çıkacakken tekrar arkama baktım ve ifadesiz bakışları üzerimde olan bir çift mavi göz gördüm.

O gece sabaha kadar uyuyamamış, sürekli dönüp durmuştum. Eve geldiğimde Semum ve Selenay sürekli beni kontrol etmiş, bana bir şey yapıp yapmadığını sormuşlardı. Mesih ile yaptığımız konuşmayı anlatabildiğim kadarıyla kendilerine aktarmıştım. Ardından yorgun olduğumu söyleyip bir duş alıp yatmış, sabah saatlerine kadar dönüp durmuştum. Yanımda uyuyan Selenay'a baktım. Bu kız gerçekten uyurken kendinden

geçiyordu. Sanki hiç uyanmayacak, gözlerini hiç açmayacakmış gibi uyuyordu. Bu haline gülümseyerek komodinin üzerinde duran telefonumu alıp fotoğrafını çektim. O sırada kapının sesini duydum. Anında kaşlarım çatılmış yatakta oturur pozisyon almıştım. Kulağımı kapıya doğru çevirip dinlemeye başladım. Belki de yanlış duymuştum. Kapının kilit sesini duydum ve ardından kapı açılmıştı. Gözlerim dehşet ve korkuyla kocaman açılmıştı. Yorganı hafifçe üzerimden kaldırıp ayaklarımı yere sarkıttım ve belime kadar açılan kazağımı düzelttim. Odada işime yarayacak bir şey ararken elime Selenay'ın takılarını taktığı askılık gelmişti. Takıları çıkarmadan ince demir kısmından kavrayıp parmak uçlarımdan ilerleyerek kapıyı aralayıp bakışlarımı koridorun sonuna sabitledim.

Henüz sabah olmamıştı ve evin içi

pek aydınlık sayılmazdı. Duvarın kenarında bir hareketlilik görünce yutkundum. Korkarak ilerledim. Duvara yapışık bir şekilde yürüyordum. Siyah montlu, kafasında siyah şapka olan cılız ve benim boylarımda birisini sırtı dönük halde görünce yüreğim ağzıma gelmişti. Askılığı kaldırarak kafasına geçirecekken aniden önünü dönüp askılığı tuttuğunda şapkası düştü ve evi aydınlatacak kadar parlak sarı saçlı bir kız çıktı karşıma. Onu görmeden önce dudağımdan çıkan çığlığı bastıramamıştım. Beni görünce o da çığlık atmıştı. Sonrasında şaşkınlıkla birbirimize bakakaldık. Ardından birlikte tuttuğumuz askılığa baktık. “Sen kimsin?” diye sordu büyük bir hayretle.

“Ben... Selenay’ın kuzeniyim. Sen ev arkadaşı Şeyda mısın?”

Gözlerindeki dehşet ve merak bir anda büyük bir rahatlamayla söndü.

Elimdeki askılığı alarak kenara koydu ve üzerindeki montu çıkarmaya başladı, bir yandan da mırıldanıyordu. “Az daha pekmezi mi akıtacaktın.”

Gözlerimi devirdim. “Canlı bomba gibi gezdiğinin farkında mısın? Zamanım olsaydı bomba imha ekibini arayacaktım.” Kıkırdayarak montunu asıp yerdeki şapkasını askılığa taktı.

“Hadi salona geçelim, Selenay bendeki bombayı patlatsak bile uyanmaz.” Gülümseyerek peşinden gittim ve oturduğu koltuğun karşısında geçtim. Bir süre soluklandı, akıl edip mutfaktan bir bardak su getirdim. Teşekkür edip suyunu içtikten sonra bardağını kenara koydu. Benim saçlarımdan biraz daha uzun saçlara sahipti. Doğal sarışın olmasa bile sarı ona fazlasıyla yakışıyordu.

“Ne zaman geldin?” Sorusu ile muhabbeti başlatmıştı. “Bir haftadan fazla oluyor.”

Başıyla onayladı. “İyi ki gelmişsin, Selenay sürekli seni sayıklıyordu.”

Gülümsedim. “Tanıştığıma memnum oldum.”

“Ben de öyle Elis.” Dolaylı yoldan bile olsa birbirimizin ismini biliyorduk. “Fotoğraflardan daha güzelmişsin.”

Mahcup bir şekilde gülümsedim.

“Buradaki kızlar güzel kızları sevmez dikkat etmelisin.”

“Neden ki?”

“Kıskançlık burada çok yaygındır.”

Başımla onayladım. “Burada insanlar pek sıcak değil. Kaç senedir Kehanet’te yaşıyorsun?”

“Bu sene dört olacak.”

“Peki, neredeydin?”

“Ailemin yanına gittim. Belki Selenay söylemiştir. Onlarla görüşmüyorum, bu yüzden buraya geldim. Fakat annemin hastalandığını öğrenince gitmek zorunda kaldım.”

“Söylemedi. Geçmiş olsun, şimdi iyi

mi?”

Alt dudağını ısırıp gülümsedi. “Ölüm nişanı vurulmuş gibi.”

Boğazıma bir yumru oturmuştu sanki, nasıl olur da böyle bir şeyi bu denli rahat söyleyebilirdi? Belki de yaşadıklarından dolayı böyleydi, kolay şeyler yaşamamıştı demek ki. “Hey bakma öyle, yaşadıklarımı bilmiyorsun.”

“Anlatabilirsin.”

Gülümseyerek ayaklandı. “İlk günümüzü mahvetmek istemem. Duş alıp yatacağım, yarın daha detaylı konuşuruz.”

Salondan çıkıp beni yalnız bıraktığında, bir süre camdan dışarıya bakarak havanın aydınlanmasını izledim. Ardından saat dokuzaya kadar konu anlatım testlerine çalışıp annemi aradım. “Anne.”

“Elis?”

“Günaydın, nasılsın?”

“İyiym sen?”

“Şey, iyiyim merak etme sorun yok.”

“Selenay’dan bir şeyler öğrenebildin mi?”

“Mesela?”

“Ne bileyim işte, gitmesinin nedenini falan.”

“Hayır anne.”

“Derslerini aksatmıyorsun değil mi?”

“Hayır, aksatmıyorum. Babam nasıl?”

“İyi...”

“Peki, kapatıyorum.”

“Tamam, kendine iyi bak.”

“Sen de.” Telefonu kapattıktan sonra yan tarafındaki koltuğa fırlattım. Ardından göz kapaklarımın ağrısı ile ayaklanıp odaya doğru ilerlemeye başladım. Selenay bıraktığım gibi uyuyordu. Gülümseyerek kendimi yan tarafına attım. Ardından ağrıyan göz kapaklarımı kapatıp dünyayla olan bağlantımı kesip attım.

Deliksiz bir uykunun ardından gözlerimi açabilmişim. Havanın karanlık olması, akşama kadar uyuduğum anlamına mı geliyordu? Yatakta gerildiğimde Selenay'ı yanımda görmemek beni şaşırtmamıştı. Dinç bir halde yataktan kalkıp salona yöneldim. Şeyda'nın kahkaha sesleri geliyordu. İçeriye girdiğimde tekli koltukta telefon görüşmesi yaptığını gördüm. Beni görünce bana bir öpücük attı, gülümsedim. Ardından konuşmayı uzatmayıp telefonu kapattıktan sonra kalkıp bana sarıldı. Bu hareketine kaşlarımı çattım. Kendini geri çektikten sonra dayanamayıp sordum. "Bu nedendi şimdi?"

"Sabah çok yorgundum, hoş geldin evine."

Gülümsedim. "Hoş buldum, Selenay nerede?"

"Vuslat'a gitti."

Dudaklarımın arasından bir of

nidası çıkmıştı. “Yarına kadar onu mu bekleyeceğiz?”

Sırıtarak onaylamayan bir ifade takındı. “Beklemeyeceğiz, bizde gideceğiz.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hadi gel hazırlanalım.” Kolumdan tutup sürüklediğinde odasına girmekte olduğumuzu fark ettim. “Neden odana gidiyoruz?”

“Seni ben hazırlayacağım.”

“Neden?”

“Canım öyle istiyor.” Sarı renkte donatılmış, ıslıl ıslıl parlayan odasına girip dolabına yönelmeden önce beni süzdü. Ardından dolabını karıştırdıktan sonra seçtiği kıyafetleri üzerime doğru fırlattı. Hepsini havada yakalamaya çalışmıştım. En sonunda çekmecelerine yönelip siyah şapkayı üzerime attı. “Git giy.”

Elimdeki mini şortu havaya kaldırarak gözlerimi irileştirdim. “Bu havada bunu mu giyeceğim?”

“Altına orap giyersen hiçbir şey olmaz.” Karşımdaki pes etmeyeceği belli olan inatçı sarı kıza baktım. Ardından oflayarak odama yöneldim. Banyoya girip dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradım. Üzerimdekileri çıkardım. Siyah bir çorap geçirdim bacaklarıma. Ardından siyah şortu giydim ve üzerine siyah, önünde sarı pullar olan askılıyı geçirip şortun içerisine soktum. Son olarak siyah deri ceketini geçirdim sırtıma. Saçlarımı düzeltip verdiği şapkayı da kafama taktığımda aynaya baktım. İyi görünüyordum. İlk defa bu kadar koyu giyiniyordum ve bunu kendime yakıştırmıştım. Odadan çıkıp tekrar şeyda’nın odasına yöneldim. İçeriye girdiğimde, üzerinde bir tulum şort olduğunu gördüm. Makyaj yapıyordu. Aynadan bana bakıp arkasını dönerek gülümsedi. “Yakışacağını tahmin etmiştim.”

Gülümseyerek yanına gittim.

“Teşekkür ederim.”

“Makyajını yapalım da öyle teşekkür edersin.”

“Göz makyajı yapabiliyorum, yine de teşekkürler.” Başıyla onayladı. Aynanın oraya giderek koyu renkleri seçip göz makyajımı tamamladıktan sonra toprak rengine yakın bir tonu dudaklarıma sürdüm. Şeyda uzun ikili bir kolyeyi kafamdan geçirdikten sonra kolyelerin üzerimdekilere fazlasıyla uyduğunu fark ettim. Dolabına yönelip bir çift zımbalı motorcu botunu bana doğru uzattı. Gülümseyerek elinden alıp ayaklarıma geçirdim. “Paylaşmayı fazla seviyorsun.”

“Sadece sevdiklerimle!”

Ayakkabıları giydikten sonra doğruldum. “Ben hazırım.”

Islık çaldı. “Tamamdır gidebiliriz.” Hazırlandıktan sonra yedek anahtarı ceketime atmış evden çıkmıştık. Kol kola yürüyerek Vuslat’a doğru

ilerlemiştik. Yol boyunca yaptığımız konuşmalar oldukça eğlenceliydi. Şeyda çok cana yakın, cıvıl cıvıl bir insandı. Onunla olunca gülmemek imkânsızdı. Onu sevmiş ve kendime yakın bulmuştum. Tanıştığımız ilk günde kırk yıllık dost gibi olmuştuk. Bana ailesinin birkaç olayını anlatmıştı. Ardından bu kadar erken gelmesinin nedenini, eve sorunsuz bir şekilde girmek olduğunu söylemişti. Ben de ona annemin üzerimde uyguladığı baskılardan bahsetmiştim. Sonuç itibariyle birbirimizle dertleşerek Vuslat'a gelmiştik.

İçeriye girerken tüm bedenimi bir heyecan dalgası sarmıştı. Mesih'i tekrar göreceğim miydim? Oradaysa onunla karşılaşmama olasılığım yoktu. Kalabalık ve müzik kulaklarımı biraz rahatsız etmişti. Selenay'ın olduğu tarafa doğru ilerleyecekken Şeyda kolumu dürttü. Kafamı çevirip ona baktım. Yüksek müzik nedeniyle

kafasını kulağıma yaklaştıırıp sesli bir şekilde konuştu. “Sen Selenay’ın yanına git, ben geleceğim.” Başımlla onaylayıp ilerlemeye başladım. Arkamı dönüp Şeyda’ya baktığımda, dans alanının dışındaki oturuian kısma doğru ilerlediğini gördüm. Ardından önüme dönmemle buz mavisine çarpmam bir olmuştu. Oopss. Bir adım geri çekilerek gözlerine baktım. Tüm vücudumu süzdükten sonra gözlerime baktı. Bakışlarıyla kapıyı işaret etti ve omzuma çarpıp kapıya doğru ilerledi. Omzumun üzerinden ona bakıyordum. Üzerindeki siyah kot ceket omuzlarına fazlasıyla yakışmıştı. Her zaman çok modern giyiniyordu ve giydiklerini kendisine yakıştıırıyordu. Kararsız bakışlarım sırtında gezinirken mekândan çıkmayı başarmıştı. Alt dudağımı dişleyerek kararlı bakışlarımı kapıya diktim. Ardından bedenimi kapıya doğru

döndürüp kafamdaki şapkayı elime alıp ilerlemeye başladım.

Kapıdan çıktıktan sonra, beni buraya getirdiği gündeki gibi karşıdaki ağaçların önünde beklediğini gördüm. Yanına doğru ilerleyip karşısına geçtiğimde, bakışları gözlerimdeki yerini aldı. “Ödülünü almaya mı geldin?” Alaycı sesine karşın bakışları fazlasıyla soğuk, tüm yüz hatları da ifadesizdi.

“Ne ödülü?” Ödülün içeriğini bilmemek, meraklanmama sebep olmuştu.

“Oradan kaçmak yürek ister, kaçtığın gibi eline yüzüne de bulaştırmadın.” Sustu, konuşmadan devam etmesini bekledim. “Vuslat’ta çalışacak, ne istersem yapacaksın.”

Kaşlarım çatıldı “Ne istersem derken?”

“Sınır yok. Her şeyi isteyebilirim.”

Anında havalanan kaşlarla kollarımı göğsümün altında birleştirdim.

“Benim sınırlarım var. İstediklerini yapmak bana ödöl değil, ceza olur.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ceza verecek olsam, buna şükredersin.”

Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Senin alakadar olduğun hiçbir şeye şükretmem.” Sesim olduğundan daha soğuk ve otoriter çıkmıştı.

“Neden bu kadar çok nefret ediyorsun benden?” dedi umurunda olmadığını belli eden bir tınıyla.

“Nefret edilecek şeyler yaptığın için olabilir mi?”

“Hislerin umurumda mı sanıyorsun? Aptalları sevmem. Beni fazla konuşturman senin zararına olur. Ne dersem kabul etmelisin.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. “Baksana, kendine paralı bir köle bul, o zaman tüm istediklerin olur ya da bir evliyaya falan gidip dua et.”

Ben konuştukça gözleri daha fazla kısılmaya başlamıştı. Omuz silkerek arkamı dönüp gidecekken.

Omuzlarımdan kavrayıp sırtımı sertçe ağaca bastırdı. Gözlerimi sertçe yumup dudaklarımın arasından dudaklarının arasına inledim. Kolları iki tarafımdan ağaca tutunuyordu. İrisleri irislerime hükmetmek istercesine büyük bir keskinlikle bakıyor, adeta kendisine kilitlemek istiyordu. Yutkundum. Çenemi kaldırarak gözlerimi üzerine diktim. “Aptal olduğunu az önce kanıtladın.”

Gözlerimi kısıtım. Aptalları sevmediğini söylemişti. “Beni sevip sevmemen umurumda mı sanıyorsun.”

Yüzünü buruşturdu. “Sevmek mi?” Sevmek kelimesi ağzından bir tükürük gibi çıkmıştı. Kalp ritmim hızlanmıştı, ifadesini izlemeye devam ettim. “Bu tarz saçma şeyleri düşünmemelisin, aptal kız. Direktmeye devam edersen verdiğim ödülü geri alacağım.”

Yüzümü buruşturdum. “Ödül mü verdiğini sanıyorsun?”

“Cezandan bahsedersem elindeki ödölü anlarsın. Renkli göz parçası.”

Şaşkınlıkla gözlerim aralandı. Ardından içinde bulunduğum şaşkınlıktan sıyrılıp, sıkıştığım yerden ağaçla onun arasından çıkmaya çalıştım. Çabalarım nafileydi. “Bırakır mısın?” Gözlerini kısarak ifademi izledi. Buz mavisi gözleri bana bu kadar yakınken mantıklı düşünemiyordum. Bu yüzden uzak durmak en iyisiydi, yoksa hipnotize oluyordum. Üzerimi silkeleyerek ağaçla arasından çıkıp bir-iki adım daha geriledim. “Kabul etmezsem, sevdiklerimle mi tehdit edeceksin beni?”

Olumsuz bir ifade takınınca rahat bir nefes koy verdim. O zaman sorun yoktu. Dün gece Selenay’lara bir şey yapar korkusu ile peşinden gitmiş, bu olanlara bir son vermek istemiştim. Onlara zarar vermeyecekse, Mesih ile kalmanın benim için bir anlamı ve bir

mantığı yoktu. “Ödül istemiyorum.”

Kaşları havaya kalktığında suratı hâlâ ifadesizdi. Birkaç adım daha gerilemeye başladığımda aklımda buradan ayrılmak vardı. Sonuçta ceza değil, ödül vereceğini söylüyordu. Ben de ödül istemiyordum. Bence bu fazlasıyla normaldi, şimdi de eve gidecektim. Geriye doğru gittikçe kıpırdamadan beni izliyordu.

“Seni bulamayacağımı mı sanıyorsun?” Kocaman açılmış gözlerimle yüzüne baktım. “Peşimden gelersen bulursun.” Bir adım geri çekilerek buz bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Peşinden gelmesem de bulurum, sen eve girmeden önünde beliririm.”

Alayla sırtıp başımı onaylamaz anlamda salladım. “Süper güçlerini merak ettim,” diyerek arkamı dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladım ama sonra arkama dönüp baktım.

Ağaca yaslanmış kollarını göğsünün

altında bağlamış, beni izliyordu. Önüme dönerek adımlarımı daha da hızlandırdım. Sokağın sonuna geldiğimde, omzumun üzerinden onun olduğu yere baktım. Aynı şekilde durmuş benden tarafa doğru bakıyordu. Hava karanlık olsa da bunu görebiliyordum. Sokaktan çıktıktan sonra Rose mağazasının olduğu işlek caddeye kadar koştum. Ardından işlek caddede hızlı adımlarla eve doğru ilerlemeye başladım. Yüreğim ağzımda atarken, evimizin bulunduğu sokağa gelebilmişim. Sokağın başında ve sonunda bakışlarımı gezdirdikten sonra sııttım. Tahmin ettiğim gibi yoktu. Mahallenin başından araba sesi gelince korkarak arkama baktım. Araba durmadan ilerleyince fazlasıyla rahatlamışım. Hızlanan nefeslerimi düzene sokmaya çalışarak ceketimin fermuarlı cebinden anahtarımı çıkardım ve apartmanın demir kapısına doğru ilerledim. Kapının

önüne geldiğimde gözlerim şaşkınlıkla aralanmıştı. Mesih omzunu duvara yaslamış ve kollarını göğsünün altında bağlamıştı, buz mavisi gözleriyse üzerime sabitlenmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Vücudumdaki tüm düzen kaybolmuştu. Yüz ifadem her saniye değişiyor, beni çıkmazlara sokuyordu. Tam karşımda, tepkisizce durup ifadesiz bakışlarını üzerime salmıştı. Boğazıma kadar çıkan öksürme hissiyle titredim. Göz bebeklerime kadar titrerken, nasıl güçlü gibi davranacaktım... Geçen her bir salise daha da soğuyan hava yüzünden kıpırdamayacak haldeydim. Dudaklarımı ıslatma dürtüme engel oldum. Ben buraya kadar koşarak gelip nefes nefeseyken, o Allahın cezası neden tepki vermiyordu. Hile yaparak arabasıyla gelmiş olmalıydı! Bu da demek oluyordu ki evime kadar her şeyimi biliyordu! Hissettiğim öfke ve korkudan gözlerim doldu. Yaşları geri göndermek istercesine çenemi kaldırıp gözlerimi kocaman açtım ve büyük bir soğukkanlılıkla yutkundum. Gözlerini kısarak hiçbir tepkimi

kaçırmak istemeyerek tüm hareketlerimi anbean izledi... Sağ elimle saçma sapan hareketler yaparken zor da olsa konuşabilmiştim. “Nesin sen?” Odasında bulundurduğu teleskopla izlediği yıldızlardan falan mı gelmişti? Ah, hayır bu çok fazlaydı. Benim için çok fazla. Gözlerimi sımsıkı yumarak başımı onaylamaz anlamda salladım.

Kollarını çözerek yaslandığı duvardan ayrıldı. Dudaklarımı ıslatarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Kaşlarım kalkık bir şekilde yere bakıyordum. Ağlamaktan nefret ederdim, şimdi de ağlamayacaktım. Üzerime doğru gelmeye başlayınca sağ elimi kaldırarak durmasını işaret ettim, hâlâ yüzüne bakmıyordum.

“İris...” dedi fısıldayarak. Bana taktığı adı duymayı bekliyormuşum gibi gözlerimi kaldırıp gözlerine sabitledim. Ellerini etrafı göstermek

istercesine çevirdi ve bir adım daha atıp durdu.

“Ben de senin gibi bir insanım.”

Evet, kesinlikle saçmalamış ve bir geri zekâlı gibi davranmıştım. Alnım kırışacak derecede kaşlarımı çattım. Düşüncesizce davrandığım için kendimden nefret etmiştim. “Neden geldin? Kabul etmediğimi söylemiştim.”

“Sana seçenek hakkı sunmadım.”

Gözlerim aralandı. Dediğini yaptırmadan vazgeçmeyecek miydi? “Bunu neden yapıyorsun?” Elimi kaldırıp onu durdurdum. “Daha önemlisi, buraya benden önce nasıl geldin?”

“Tüm kestirmeleri biliyorum İris, daha önemlisi çok iyi bir arabaya sahibim.”

Ah, tabii ya... Başımla anladığımı belirttim. “Peki, ne yapacaksın? Kabul etmezsem, ne yapacaksın?”

“Zorlamak mı istiyorsun?”

“Hayır, sadece kabul etmek istemiyorum.” Bacaklarımın titrediğini belli etmemek için her geçen saniye daha fazla çiviliyordum botlarımı pütürlü zemine. İki elimi yumruk yaparak parmaklarımdan güç almaya çalıştım. Bir yere tutunmaya ihtiyacım vardı ama dizlerimin beni daha fazla taşıyacağına emin değildim. Üzerime doğru gelmeye başladığında kulaklarımda sirenler çalmaya başlamıştı. Kulak zarımı patlatacak kadar şiddetli bir sestti bu. Yüzümü buruşturdum. İki avuç içimi kulaklarıma kapatmak istiyor ama bunu yapamıyordum. Sırtımdan enseme doğru bir ürperti geçince tekrar titredim. Burnunun ucu burnumun ucuna minik bir temasla dokunduğunda, boğazımdaki kuruluştan yutkunamamıştım. Karanlıkta parlayan renkli irisleri gözlerimi kamaştırıyordu. Sokakta tek başıma tanıyamadığım bir erkekle

yalnızdım ve de oldukça yakın bir şekilde. Normal birisi de değildi üstelik. Düşünme yetimi her geçen an daha fazla kaybediyordum. Akıl bulandıran gözleri tekrar ve tekrar gözlerime kilitleniyordu. Burnumdan aldığım nefesler yetmeyince, dudaklarımı araladım.

Soğuk. Soğuk havada terliyor, dudaklarının arasından yüzüme çarpan nefesiyle üşüyordum. Bin bir duygunun arasına sıkışarak sersemlemiştim. Onunla karşı karşıya durmak cennette ateşler içinde yanmaktan farksızdı. Bileğimde hissettiğim çelik parmaklarla, gözlerimi buz kadar soğuk olan bakışlarından bileğime çevirdim. Ardından tekrar duygusuz gözlerine baktım. Kolumdan çekilmemle sırtımın duvara çarpması bir olmuştu. Gözlerimi sımsıkı yumdum, araladığımda görüş alanıma dudakları girdi. Birbirine kenetlenen

dudaklarını aralayıp duygusuzca konuştu. “O zaman bu gece kapılarını iyi kilitle.”

Kalbim göğüs kafesimi delip geçecek biçimde atarken, kulaklarımda söyledikleri yankılanıyordu. Korkarak yutkundum, fakat belli etmeye niyetim yoktu. Belki bana yardım edebilecek birilerini bulurum umuduyla bulduğumuz dar sokakta gözlerimi gezdirdim. Kimse yoktu, olsa bile şu anki durumum değişmezdi. Kolumu avucunun içinden kurtarmaya çalıştım, bırakmadı. Gözlerimi tekrar buz mavisi gözlerine diktim. “Bu da ne demek oluyor?”

Kısa bir süreliğine gözleri, eğlenen bir hal alsa da ardından ifadesizliğe büründü. Birbirine kenetlenen dudaklarını tekrar araladı, karanlık dar sokakta sadece ikimiz olmasına rağmen fısıldadı. “Seni ziyarete geleceğim demek.”

Dakikalardır, dudaklarımın arasında tuttuğum inlemeyi bırakmamak için büyük bir çaba harcıyordum. Şimdiye dek hiç bu kadar korkmamıştım. En çok da bunu, benim gibi olan normal bir insandan korkmayı hazmedemiyordum. Hayır, o anormaldi. Hem de fazlasıyla. Ne olursa olsun hazmedemiyor, kabullenmek istemiyordum. Kimse bana müdahale etmemeliydi, ben kendimi yönetebilirdim. Başımda duracak bir çobana ihtiyacım yoktu, lanet olsun ki yoktu.

Nefesini bir süre daha yüzüme çarptı. Ardından, gözlerindeki sakinliği koruyarak geri çekildi. Ellerini ceplerine sokarak mahallenin alt tarafına doğru ilerlemeye başladı. Ona, kabul etmezsem ne yapacaksın demiştim. Evime geleceğini söylemişti, eve gelip ne yapacaktı? Beni soru işaretlerimle yalnız bırakıp ilerlemeye devam etti. Ta ki geniş sırtı

karanlıkta kaybolana dek...

Omzum duvarda olduğu halde kayarak yere oturmuştum. Dizlerim kendime doğru çekiliydi, ellerimi dizlerimin üzerine yerleştirerek başımı duvara yasladım. Zihnimi temizlemek ve mantıklı düşünmek her şeyden daha önemliydi. Gücümü toplamaya ihtiyacım vardı. Görmeye dahi tahammül edemediğim kişi, bu gece beni ziyarete gelecekti. Aman ne güzel. Bunu kesinlikle Selenay'lara anlatmalıyım. Birlikte düşünürsek daha iyi kararlar alabilirdik, özellikle Semum... Beni koruyabilecek en güçlü kişi oydu.

Ellerimle suratımı kapattım. Tüm gün uyumama rağmen çok bitkin hissediyordum, bacaklarım ağrıyordu. Birden tüm enerjim çekilmişti. Titremekte olan telefonumu fark edip açtım. "Selenay?"

"Elis! Neredesin?"

"Endişelenme, evin önündeyim.

“Şimdi içeriye gireceğim.” Rahatladığı için verdiği soluğu işitebilmişim.

“Neden haber vermeden gittin?”

Boşta kalan elimle alnımı okşadım. “Gelince anlatırım.”

Bir süre sessiz kaldı. “Bir şeyin yok değil mi?”

Telefonda söylersem bir sürü telaş yapacak, ben eve gelene kadar eminim dokuz doğuracaktı. En iyisi evde anlatmaktı. “İyiyim, ne zaman gelirsiniz?”

“Bir-iki saate geliriz.”

Telefonu kulağımdan çekerek saate baktım. Dokuz civarıydı. “Daha erken gelemez misiniz?”

“Elis korkutuyorsun beni, ne oldu lütfen söyle.”

Derin bir soluk verdim, Selenay’ı endişelendirmeden konuşmalıydım. O kolayca sinir krizi geçiren bir kızdı, dikkatli olmalıydım. “Uykum var, o yüzden sordum. Kapıyı açamayabilirim.”

“Ah... Anahtarım var,
uyuyabilirsin.”

“Hmm. Tamam. Kapatıyorum,
geldiğinde konuşuruz.”

“Tamam.” Telefonu kapattıktan
sonra güçlükle doğruldum.
Bakışlarımı endişeyle sokakta
gezdirdim. Sırtım duvardan ayrıldığı
an üşümüştüm. Apartman kapısına
ilerleyip cebimden anahtarları
çıkartmaya çalıştım. Bir yandan da
arkama bakıyordum, enseme ve
sırtımda hissettiğim soğuk anbean
artarken, aklımı kaybedecek kadar
korktuğumu hissettim. Sonunda
anahtarları bulup kapıyı açmıştım.
Demir kapı kendiliğinden örtüldüğü
halde şansa bırakmamış, ardımdan
kapatıp hızlı adımlarla asansöre
yönelmiştim. Botumla yerde ritmik
bir hareket tutarak asansörü
beklemeye başladım. Kapılar açıldığı
anda asansörde bir erkek olduğunu
gördüm. Bunu beklemediğim için

irkilerek ona baktım. Oldukça saçma bir tarzı vardı. Kara gözlerinin üzerindeki ve altındaki boyalarla fazlasıyla korkutucu görünüyordu. Karmaşık pantolonu üzerindeki koyu ceket ve havaya diktiği saçlarıyla serserilerden farksızdı. Gözlerini üzerime dikerek asansörden çıkınca diğer tarafa doğru kaymıştım, çünkü üzerime doğru eğilmişti. O çıktıktan sonra alt dudağımı dişleyerek asansöre girdim ve hızla dördüncü kat düğmesine bastım. Asansörün kapıları bir an önce kapansın diye içimden dualar etmeye başlamıştım. Sanki geri dönüp asansöre girecek, ürkütücü bakışlarını gözlerime sabitleyerek üzerime doğru gelecekti.

Göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalkarken, anahtarı avucumun içinde sıkıyordum. Asansörün kapıları bir anda kapanınca rahat bir nefes koy vererek gözlerimi kapadım. Elimi kalbimin üzerine koyarak

sakinleşmeye çalıştığımda, aklıma gelen düşüncelerle panikleyip gözlerimi açtım. Merdivenleri kullanarak bulunduğum kata gelir miydi? Gülerek başımı onaylamaz anlamda salladım. Fazla paranoyak olmuştum. Asansör giriş kattan çağrılınca dudaklarımı aralayarak derin bir nefes aldım. Ellerim titriyor, sesli soluklarımı duyabiliyordum. Dördüncü kata geldiğimde endişeyle asansörün kapısını açıp etrafa baktım. Kimse yoktu.

“Asansörü bırak!” Bağırان bir erkek sesi işittiğimde irkildim, bu o olabilir miydi? Kenardaki ayakkabıyı asansörün arasına sıkıştırdım. Evin kapısını açmadan önce asansörü bırakmayacaktım. “Sana asansörü bırakmanı söylemiştim!” Yine aynı sestti, ardından koşan adım seslerini işitince korkarak anahtarla kapıyı açmaya çalıştım. Basamakları koşarak çıkıyordu, lanet olsun. Ellerim

titriyordu, anahtarı deliğe bir türlü sokamıyordum. Anahtar elimden düşünce korkudan gözlerim dolmuştu, görüş alanım bulanıklaştığı için anahtarı elime alamıyordum. Adım sesleri her geçen salise daha fazla yaklaşıyordu, dudaklarımın arasından hıçkırıkla karışık boğuk bir ses çıktığı an anahtarı alıp doğrulabilmiştim. Anahtarı deliğe geçirip kilitli olan kapıyı titreyen ellerimle açmaya çabalarken saniyeler sonra bulunduğum katta olacağını tahmin ediyordum.

Kapıyı açıp anahtarı çıkardığım an bulunduğum kata ulaşmıştı. Kendimi içeri atıp kapıyı kapatacakken onu görmüştüm, asansör kabininden çıkan siyah gözlü canavardı bu. Aralık olan kapıya doğru yeltendiğinde, hissettiğim büyük korku ve adrenalin duygusuyla çığlık atarak kapıyı yüzüne kapatmıştım. Elimdeki anahtarı büyük bir ustalıkla deliğe

sokup kapıyı kilitledim. Ardından kilidin üzerindeki deliğe diğer anahtarı sokup onu da kilitledim. Üstteki demir sürgüyü de çektim. Kilidi delikte bıraktıktan sonra kenarda duran ayakkabılığı çekerek kapının üzerine ittim. Hâlâ deli gibi titriyordum. Hızlı adımlarla mutfığa girip açık olan pencereyi kapattım ve perdeyi çektim. Ardından koşarak salona girdim, penceresi kapalı olsa da perdelerini çektim.

Yatak odalarına sırasıyla girip güneşliklerin hepsini çektim. Titreyen ellerimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi kapattım. Ellerim saçlarımda bir süre öylece kaldım, hâlâ titriyordum. Kapının önünde olup olmadığını bilmediğim için korkarak da olsa demir kapıya doğru ilerledim. Tereddütlü bir şekilde kapının dürbününe yaklaşıp delikten bakmaya başladım. Otomatik lamba kapalı olduğu için dışarıyı

göremiyordum, ışık sönmüştü. Derin nefesler alarak bakmaya devam ettiğimde birden ışık açıldı. Adam kapının tam önünde duruyordu. İri gözlerini deli gibi açmış, sırtıyordu. Sesli soluk verdiğimde dudaklarımın arasından boğuk sesler çıkmıştı. Anında geri çekildiğimde gözyaşlarım durmadan akıyordu. Kendimi yere atmıştım. Emekleyerek koridordan çıkmaya çalışıp güçlükle doğruldum. Pantolonumun arka cebindeki telefonumu çıkararak Selenay'ın odasına doğru koştum.

Adam kapıyı yumruklamaya başlamıştı.

Hissettiğim korkuyla artık hıçkırarak ağlıyordum. Selenay'ın numarasının üzerine tıklayıp telefonu kulağıma götürdüm. Odanın kapısını kilitleyerek koşup yatağın yanına geçtim ve dizlerimi kendime doğru çekerek oturdum. Aldığım soluklar fazla düzensiz olduğu için rahat nefes

alamıyordum. Kalbim sıkışıyordu. Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor sesini duyunca daha sesli ağlamaya başlamıştım. Selenay'ın dışında kimsenin numarası bende yoktu, lanet olsun. Polisi arayabilirdim ama oturduğum yerin adresini bile bilmiyordum. Elimle ağzımı kapatarak hıçkırıklarımı dudaklarımın arasına hapsetmeye çalıştım. Mesih... Şu anda onu bile arar duruma gelmiştim, gece yerine şimdi gelmeliydi. Korkudan ne dediğimi bilmiyordum. Eminim o daha kötüsünü yapardı. Yapar mıydı? Bana şiddet uygulamamıştı fakat başkalarına bunu yapmıştı. Görmemiştim ama biliyordum.

Kapının yumruklanma sesleri kesildiğinde buna sevinsem mi yoksa beni sessizliğe mahkûm ettiği için korksam mı karar veremedim.

Kırk üç dakika. Tam kırk üç dakikadır herhangi bir ses yoktu. Üzerimdeki kıyafetler beni çok

terletmişti. Banyo yapmaya cesaretim yoktu fakat üzerimi değiştirebilirdim. Duvar kenarından kalkarak dolabın kapılarını açtım. Üzerimdeki kıyafetleri ve botları çıkarıp beyaz pufun üzerine attığımda, karanlık beni rahatsız eder hale gelmişti. Fakat ışıkları açıp da ben evdeyim izlenimi vermek istemiyordum. Gri, paçaları dar olmayan bir eşofman altını bacaklarımdan geçirdim. Kalın askılı siyah bir atleti üzerime giydikten sonra ayaklarım üşüdüğü için evimden getirdiğim ev botlarını ayaklarıma geçirdim. Yatağa doğru ilerledim. Huzursuz bir şekilde yorganın altına girerek gözlerimi kapattım ve buradan gitmeyi hayal ettim. Kehanet'in sokaklarında bir gezinti yaptığımı hayal ettim...

Soğuk havada kehanetin karanlık sokaklarındaydım, saatin kaç olduğunu bilmesem bile gece saatleri olduğumu tahmin edebiliyordum.

Üzerimdeki ince badi beni sıcak tutmuyordu. Neden ya da kimden kaçtığımı bilmeden koşuyordum. Bunun kâbus olduğunu bildiğim halde uyanamıyordum. Gerçek olmadığını bildiğim için rahat davranacak ve bu sokağı keşfedecektim. İlk geldiğim gün gibi yine o ev takılmıştı gözüme. İçine girmek istiyordum, gerçek olmasa bile hayal dünyamdaki dekorunu merak ediyordum. Bahçe kapısından girdiğimde kararmaya yüz tutmuş bitkileri gördüm. Oldukça uzunlardı, dizime geliyorlardı. İlk geldiğim gün burada böyle bir şey görmemiştim, hayal dünyamın bana oynadığı oyunlardan birisiydi...

Evin giriş kapısını bulamadım, her yer duvarlarla örülüydü. Sonunda bir kapı gördüğümde hızlı adımlarla oraya doğru gittim. Kapının önünde duran sarı köpeği görünce irkildim. Gri gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Her ne kadar korkutucu

olsa da bu bir kâbustu. Kıpırdamadan durduğu için içeriye girmeye iznim yoktu. Arkamı döndüğüm an buz mavisi ile burun buruna geldim. Gülümsedim. Bu benim kâbusumdu, onunla istediğim gibi konuşabilirdim. Bunu benden başka kimse bilmeyecekti. Her zamanki gibi hırçın bakışları ve çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Elimi yüzüne doğru uzatıp alnını düzeltecekken bileğimden kavrayarak beni kenara çekti, rüyalarım bile hükmediyordu. Diğer elinde tuttuğu, baştan beri fark edemediğim çakıyı boğazıma bastırdı.

Çok yakındık ve nefesi... Beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Onu ikinci kez bir kâbus olarak görüyordum. Lanet olsun, uyanmak istiyorum. Nefesini gerçekmiş gibi hissedebiliyordum. Dudaklarından çıkan nefes her zerremi yakıyordu, bunun sırrı neydi? Rüyamda olduğum

için cesaretlenerek konuştum. “Yakmıyor mu?” diye sordum elimde olmadan... Sanki elindeki akıyı boğazıma tutmuyordu da sıradan bir konuşma içerisindeydik, işte o kadar rahattım. Bakışlarındaki tehlike bir saniyeliğine bile irislerinden kaybolmadı... “Dudaklarından dökülen... Bana ulaşıp her zerremi kasıp kavuran, tenimi yakan ve canımı fazlasıyla acıtan nefesin... Senin dudaklarından dökölürken canını yakmıyor mu?”

Bu kadar çok abartmak istememiştim. Kâbus da olsa bu derece konuşmazdım, ben susmak istemiştim fakat yapamamıştım. Boynumu her an kesebilecek olan bıçak bir milim bile gerilememişti. Ben tehlikeliyim diye bağıran gözleri keskince irislerime dalmaya devam ederek konuştu. Dudakları her ne kadar alayla yukarı

kıvrılsa da gözleri bir o kadar ruhsuz ve sesi bir o kadar buzdu. “Artık sen de cehennemimdesin.”

Kırılma sesleriyle irkilerek uyandım. Uykuya buradan kurtulmayı dileyerek daldığım için rüyamda Kehanet’i görmem fazlasıyla normaldi, fakat Mesih’i görmem... Kesinlikle anormaldi. Düşüncelerimin arasından sıyrılarak yataktan kalktım. Yüzüme düşmüş saçlarımı geriye doğru ittim. Kapıyı mı kırmıştı o? Yan taraftaki telefonumu alıp Selenay’ı aramaya başladığımda, telefon sesinin içeriden geldiğini işittim. Rahat bir nefes verip odanın kilidini açtım. Diğer yerler aydınlıktı, ilerleyip kapının girişine gittiğimde kapının kilit yerlerinin kesildiğini gördüm. Selenay’ın yanında Semum’u görünce daha fazla rahatlamıştım. Kapının önünde nefes nefese duruyorlardı. Kapı ile çok uğraştıkları belliydi. Adımlarımı Selenay’a doğru yönlendirerek

boynuna sarıldım. Bu davranışıma fazlasıyla şaşırsa da kollarını belime doladı. Saatler öncesinde hissettiğim korku yüzünü göstermiş, gözlerim dolmaya başlamıştı. Gözlerim Semum'u bulduğunda, çatık kaşları ile beni izlediğini gördüm. Selenay'a doğru kendisini geri çekerek endişeli bakışlarını suratımda gezdirdi. "Elis ne oldu, anlat..."

Demir kapıdan Şeyda da girince, hepsini salona yönlendirdim. Koltuklara kurulduktan sonra Mesih'i ve yaşadığım her şeyi anlattım. Mesih'in söylediklerine çok şaşırmışlardı. Siyah gözlü canavarı anlattığımda, kim olabileceği hakkında tahminler yürüttüler. Semum telefonunu kurcalayarak tahmin ettiği kişiyi bana göstermeye koyulmuşken, Selenay da Semum ve Şeyda'nın numarasını telefonuma kaydediyordu. Ne olur ne olmaz diyerek Lidya'yı da ekledi.

Semum ayaklanarak yanıma gelip telefonun ekranını bana doğru tuttu.

“Bak bakalım bu mu?”

Gösterdiği fotoğrafta birinin yandan bir profili vardı. Kesinlikle oydu. Bakışlarımı hızla ekrandan çevirdim, onu daha fazla görmek istemiyordum. “Evet, o.”

Başını onaylar anlamda sallayarak mırıldandı. “İshak...”

Kaşlarımı kaldırdım. “İshak?”

“Mesih’in adamlarından. Vuslat’ın önünde, Mesih’ten kaçınca onu aramış olmalı. Yani senin onun teklifini kabul etmeyeceğini zaten biliyordu. Bu yüzden işini şansa bırakmamak için İshak’ı hazırladı. Kapının önüne gelip sana son bir şans vermişti, onu reddedince İshak görevini tamamladı.”

“Ne yani, beni sürekli rahatsız mı edecek?”

Başıyla onayladı. “İshak’a yakalansaydın da sana bir şey

yapmayacaktı. Bu sadece göz korkutmak için ayarlanmış.”

“Her zaman göz mü korkutacak, yoksa harekete de geçecek mi?”

“Kısa sürede geçer.”

“Ne yapacağım.” Üzerime doğru eğildi. “Ben yapacağım, sen bir şey yapmayacaksın.”

“Ne yapacakmışsın?”

Doğrularak önüne baktı. “Bilmiyorum.”

“Başına bela olmak istemem.” Ayağa kalkarak Selenay’ın yanına gittim. “Selenay gidelim.” Kaşları hafif bir kavisle kalktı ve şaşkınlıkla bana baktı. “Nereye?”

“Evimize.”

Anında gözleri doldu. “Orası senin evin...”

“Saçmalama Selenay, sebepsizce buraya gelip bizi terk ettin. Şimdi ikimizin de başı belada. Gitmeliyiz.” Gözlerinin önünden gölgeler geçmeye başlamıştı.

“Sebepsiz yere kaçığını mı düşünüyorsun?” Sesi titremişti. Kitaplarda yazarlardı ya, saniyeler içerisinde geçmişe doğru gidip keşifler yaptı diye, aynısını Selenay’da görmüştüm. “Senin tavırların bana bunu gösteriyor Selenay.” Selenay ailesi ile çok kısa zaman geçirmişti. Bildiğimiz kadarıyla bir kaza geçirmişler ve sadece Selenay kurtulmuştu. Babalarımız kardeşti, bu yüzden babam Selenay’ı yanımıza almıştı. Senelerce beraber büyüdükten sonra, Selenay son zamanlarda içine kapanmış ve en sonunda kaçıp gitmişti.

Başını onaylamaz anlamda salladı. “Hiçbir şey sandığın gibi değil Elis. Benim de kendime göre nedenlerim vardı.”

“Söyle Selenay, bana nedenlerini söyle...”

Gözleri Şeyda ve Semum’un üzerinde gezince, rahatsız olduğunu

anladım.

Semum başını onaylar anlamda sallayıp Şeyda ile kapıya yöneldi. Gerçekten de çok anlayışlı insanlardı, ikisine sahip olduğu için şanslıydı. “Konuştuktan sonra birkaç eşya alıp aşağıya gelin, bende kalacaksınız.”

Onlar gittiklerinde Selenay derin nefesler almaya başladı. “Boğuluyordum Elis... O evde, ailem olmadığı için sürekli kendimi eksik hissediyordum. Harun Amca bana çok iyi babalık ediyordu tamam, ama bana yetmiyordu. Son dönemlerde ailevi krizlere girmeye başladım.” Sustu. “Annen çok üzerime geliyordu. Beni sevmediğini zaten biliyordum fakat bana kötü bir kızmışım gibi davranması, her gün bana annesiz olduğumu hatırlatıyordu. Kendimi yalnız hissediyordum, yaşayamadığım aile sevgisinin acısıyla kavruluyordum.” Geri çekildi. “Ben o eve dönerek kendimi bir kez daha

ateşe atamam Elis.”

Konuştukça bıçaklar tek tek kalbime saplanmıştı. Bizimle kaldığında gerçekten bunları mı hissediyordu? Ah, annemi biliyordum. O böyle bir kadındı fakat babam... Bana yapmadığı babalığı Selenay’a yapmıştı. Ailesi olmadığı için babamın ona olan sevgi ve ilgisini hiçbir zaman kıskanmamıştım fakat bende eksiklik çekmiştim... Ama benim sadece biyolojik de olsa bir ailem vardı.

“Ne yapacaksın, burada kalıp her gün ölmeye razı mı geleceksin? Ben razı olamam.”

Gözleri dolmuştu, titrek dudaklarını aralayıp tek nefeste konuştu. “Beni bırakacak mısın?” Ah... Hayır, öyle demek istememiştim. İki üç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona sardım. “Seni bırakamam ki ben Selenay... Sen benim hiç olmayan kardeşimsin. Hayır, birlikte gitme teklifini

diretiyorum sadece.”

Derin bir nefes verdi. İstemiyordu, kalsak da ayrı bir dertti. Mesih rahat bırakmayacaktı. Bugün yaşadığım korkuyu bir kez daha yaşamak istemiyordum. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, her kapı ona çıkıyordu. Teklifini kabul etmeme çıkıyordu. Edecek miydim? Kesinlikle kabul edecektim. İlk savaşı sen kazandın Mesih. Bundan sonra ne olurdu bilemem fakat teklifini kabul etsem de sana her fırsatta baş kaldıracığımı, kolay kolay boyun eğmeyeceğimi göstereceğim.

Bir süre sessizliğimizi koruyarak sarılmış halde kaldık, ardından Selenay omuzlarımdan ittirerek sızlandı. “Elis... Semum bizi bekliyor. Gitmeliyiz. Çanta hazırlamamız gerek, bir süre orada kalacağız.”

Başımı kırık kapıya çevirdim. “Kapı ne olacak?”

“Tamirci bir tanıdığımız var. Saat

geç olmasına rağmen şu an yolda, eşyalarımızın güvenliği için idareten tamir edecekler. Yarın daha sağlam bir kapı taktıracağız.”

“Çanta hazırlayalım.” Ardından odaya doğru ilerledim. Alt dudağımı dişleyerek lazım olabilecek her şeyi çantaya sıkıştırıyordum. Çantayı hazırladıktan sonra doğrularak odanın kapısını kapadım. Ardından eşofmanımı çıkarıp dolaptan aldığım bir kotu bacaklarıma geçirdim. Üstümdeki askılıyı çıkarmaya üşenerek bir hırka ile siyah mont giydim. Saçlarım fazla karışık olduğu için bileğimdeki lastikle saçlarımı ensemin altında topladım. Elim karnımın üzerinde durduğunda, sızlayıp sızlamadığını anlamaya çalıştım. Bugün kendimi biraz zorlamıştım fakat bir sıkıntı yoktu.

“Yaran mı acıyor?” Selenay’ın yanıma ne zaman geldiğini bilmiyorum, kafamı çevirip ona

baktım ve gülümsedim.

“Hayır, gayet iyi durumda.” Çantaları alarak aşağıya indiğimizde Semum kendi arabasıyla gelmişti. Audi R7’yi kapının önünde görünce gözlerim dehşetle açılmıştı. Bu güzellik gerçekten onun muydu? Karamsarlıktan hızla çıkmış, suratıma kocaman bir gülümseme kondurmuştum. Arka koltuklara kurulduktan sonra Semum bana dikiz aynasından bir bakış attı. “Beğendin mi?”

Gözlerim parladı. “Bayıldım!”

Gülümsedi. “İstersen yarın seninle pratik yapabiliriz.” Göz kırptığında, Şeyda ve Selenay dikiz aynasından bakışmıştı.

Dişlerimi gösterecek şekilde sırtıtarak hevesle atıldım. “Çok isterim.”

“Tamam, o zaman yarın ilk defa eğlenceli bir şey yapacaksın. Geldiğinden beri gün yüzü

görmüyorsun, yarın bizim.”

Geçen geldiğimiz eve değil de Selenay’ların evine yarım saatlik mesafedeki iki katlı bir eve gelmiştik. Arabadan indikten sonra vakit kaybetmeden içeriye girdik. Ev dört oda bir salondur, oldukça konforlu ve geniş.

“Hangisi senin evin?” diye sordum, cevap vermeyeceğini düşünerek. Sonuçta beni daha önce de başka bir eve getirmişti.

“İkisi de benim.”

Varlıklı birisiydi belki de. “Epey varlıksın herhalde?”

“Kehanet üyelerinin hepsi varlıktır. Burada hepimiz Audi kullanırız. Kendimize göre bir imaja sahibiz.” Söyledikleri etkileyici ve oldukça havalıydı.

“R8’i kaç kişi kullanıyor?”

Çenesi seğirmişti, sertçe yutkundu. “Herkes vasfına ve gücüne göre olan numaraları kullanır. R7 nadir

kişilerde, R8 ise sadece Mesih'te var.”

Kalmamız için bizleri odalara yönlendirince, Selenay'la birlikte kalmak istedik. Selenay yorgun olduğu için hemen uyumuştı. Ben tüm gün kestirdiğimden bir türlü uyuyamıyordum. Üzerimdeki geceliğe gözlerimi devirdim. Aynısından Selenay'ın üzerinde de vardı, onu kırmamak için kabul etsem de bu tarz kıyafetleri sevmezdim.

Boğazımda hissettiğim kurulukla yataktan kalktım. Uyuyamadığım için istediğim gibi kıpırdayabilirdim, Selenay top patlasa uyanmazdı. Odadan çıkıp eve ilk girdiğimizde gözüme çarpan mutfığa yöneldim. Tezgâhın üzerinde bulunan sürahiyi elime alarak dolaptan çıkardığım bir bardağa suyu koydum. Bardağı dudaklarıma götürerek büyük yudumlar alırken sırtımda bir ürperti hissettim. Ensemde aşağıya doğru sanki birisi üflüyordu. Hissettiğim

soğuk nefes, geceliğimin kumaşından içeriye doğru sızıyor kalça kemiğime kadar iniyordu. Bardağı sert bir şekilde tezgâhın üzerine koydum ve kalkan kaşlarımla önümdeki dolaba baktım. Arkama dönüp dönmek arasında kalmıştım, korkudan donuklaşan bakışlarımı gizlemek istercesine gözlerimi yumdum. Ardından gözlerimi aralayarak omzumun üzerinden arkama baktım. Kimse yoktu, suyu doğru düzgün içemediğim için öksürmeye başlamıştım. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum, Semum'u ya da Şeyda'yı uyandırmak istemezdim.

Arkamda hissettiğim ürpertiye, geceliğimin askılarındaki açıklığa verdim. Ardından mutfaktan çıkıp odaya yöneldim. Uyumak için açtığım saçlarımı ellerimle düzelterip kapıyı araladım. Hızlı adımlarla ilerleyerek yatağa yattım ve cam tarafına doğru dönmüş olan Selenay'a sarılıp

uyumaya çalıştım. Bulunduğum pozisyondan sıkılıp bedenimi kapı tarafına doğru döndürdüğümde, gözlerim kocaman açılmış ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Mesih...

Vücudum tüm dengesini kaybetmişti, gördüklerimi beynim algılıyor ama aklım inanmak istemiyor ve reddediyordu. Nefeslerim düzensizleşmeye başladığında, üstümdeki örtünün altında kalan göğüslerim devamlı inip kalkıyordu. Tüm benliğimi süzen bakışları orada da takılı kaldı, uzun süre... Kapının yanında, duvara yaslı olan koltukta oturuyordu. Gözlerimi birkaç kez kırptım, rüya mı görüyordum? Hayır değildi, tam karşımda koltuğa oturmuş bana bakıyordu. Dirseklerimi yatağa koyarak kafamı kaldırdım. Adeta nutkum tutulmuştu, ilk gördüğümde çığlık atmam falan gerekmez miydi? Oturduğu koltuktan

kalkarak bana doğru gelmeye başladı.
O adım attıkça ben yutkunuyordum.

Yanı başımda durup üzerime doğru eğilmeye başlayınca yutkunamadım, boğazımdaki yumru öylece kalmıştı. Yüzü yüzüme yakın bir şekilde durduğunda, adeta yüce bir el göklerden, yıldızlardan yükseliyordu... İncecik belimi kavırıyor, beni arşa kadar çıkarıyor, nefessiz kalana kadar sıkıyordu. Göz bebeklerime kadar titrediğim şu an dilsiz bir insanın çıkartabildiği haykırışları kopartmak istiyordum. Karanlık oda da, ateşime soğuk düşüren bakışları, her bir gördüğümde daha da parlıyor, rengi daha da açılıyordu sanki. Parmaklarımı yumruk yaparak birleştirdim, bir şeyden yardım almam gerekiyordu. Bir yere tutunmam gerekiyordu. Nefesi yüzüme çarparak, göğüs çatalıma ulaştığı an gözlerimi kırıştırdım. Değen her zerremi

yakmıştı adeta. Dudaklarımı aralayıp nefes nefese konuştum. “Sen... Nasıl...”

Gözlerindeki buz erimedi, dudağının kenarı hafifçe yukarıya doğru kıvrıldığında nefesim kesildi. Dudaklarını araladığında, gözlerimi hâlâ yumuşaklıklarından alamamıştım. Baktıkça hipnoz oluyor, başım dönüyordu. Saniyelerdir boğazımda kalan yumruyu geri göndermek isteyerek zorlukla yutkundum.

“Kapılarını iyi kilitleyemedin. İris.” Gözlerim gözlerini bulduğunda fısıldamıştı.

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak onu ittirmeye çalıştım. “Kalk.” Kıpırdamayınca, yorganın altından bacaklarımı kıvrarak onu tüm gücümle itmeye çalıştım. İfadesiz bakışları gözlerimde gezinirken, başımı çevirerek Selenay’a baktım. Hâlâ uyuyordu. Dudaklarımı tekrar

ıslatarak gözlerine sabitledim.

“Kalkar mısın? Lütfen...” Birkaç saniye daha beni bakışlarıyla kaybetti, ardından üzerimden doğruldu. Fırsatını bilerek yorganı çektiğim an bakışları bacaklarıma kilitlendi. Başımı eğip bacaklarıma baktığımda geceliğin dizlerimin üzerine kadar sıyrıldığını gördüm. Neredeyse iç çamaşırımı gösterecek kadar açılmıştı. Anında elimle çekiştirerek ayağa kalktım. Saçlarımı yüzümün kenarlarından çekerek geriye doğru attım. Bacaklarımı istem dışı birbirine sürtmüştüm. Beni o şekilde gördüğü için kendime ağır küfürler savuruyordum. Geceliğimin kenarlarını yumruk yaptığım elimle sıkıştırıp utancımı gizlemeye çalışıyordum. Kızarmama yetecek saniyeler, tüm enerjimi benden almıştı sanki. Göğüs kafesimi geniş bir biçimde şişirecek kadar derin bir soluk aldım. Ardından yüz mimiklerimi

dizginleyerek normal bir ifade takınmaya çalıştım. Tam önümde, bir-iki adım ilerimde duruyordu. Aramızdaki kısa mesafeye rağmen, nefesini dibimdeymiş gibi hissedebiliyordum. “İshak’ı sen mi ayarladın?” Kaşlarını kaldırdı. “Tanıştınız demek.”

Başımınla onayladım. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Nedenini iyi biliyorsun.”

“Kabul etmezsem, sürekli beni rahatsız mı edeceksin?”

Bir adım yaklaşarak tısladı. “Daha fazlasını yaptıracagım ve yapacağım.”

“Etrafımda bu kadar çok insan varken mi?” Kaşlarımı kaldırıp ciddiyetle sordum. “Hangi ara yapacak ve yaptıracaksın?”

Gözlerini kısarak bir adım daha yaklaştı. Soluklarım tekrar düzensizleşmeye başlayınca konuşmaya başladı. “Beş dakika İris... Her şeyini kaybetmen için beş dakika

bile yeterli olur.” Ruhum vücutumdan kaçmıştı. Sesindeki soğukluk, bakışlarındaki sertlik, tüm benliğimi titretebilmişti. Öyle bir soğuk gelmişti ki ensemden sırtıma kadar derimin soğuktan kabardığını hissedebiliyordum. Öyle bir soğuk gelmişti ki ürpertiden dişlerimi birbirinden zor ayırıyordum. Dişlerimin arasından, kısa bir nefes aldım. Kaşlarımı kaldırdığımda gözlerim iri iri açılmıştı. “Her şeyi mi?”

Kollarını göğsünün altında birleştirerek yatakta masum bir melek gibi uyuyan Selenay’a bakarak tekrarladı. “Her şeyi.”

Alt dudakımı dişlerimin arasına kısırdığımda, kulağımdan ense kısmıma doğru bir cızırtı oluşmuştu. “Yapma.”

Başını bana doğru döndürdü. “Hangisini?”

Durmaya niyeti yoktu. Canımı

yakarak kabul ettirmesindense, kendi isteğimle kabul ederim daha iyiydi. “Tamam.”

Tek kaşını kaldırarak beni daha fazla zorladı. “Neye tamam?”

Boğuk bir sesle konuştum. “Teklifini kabul ediyorum.”

Gözlerinde oluşmayan eğlence pırıltılarını ilk kez görür gibi olmuşum. “Aferin İris.” Gözlerine baktım, gözleri gözlerimden ayrılıp yüzümü incelemeye başladı. Kafamın içinde, bin türlü müzik aleti çalmaya başlamıştı. Keman melodileri birbirine girdiği an bakışları boynumda durdu.

“Eserimi beğendin mi?”

Gözlerim irileştiğinde elim boynumdaki olmayan ize gitmişti. Ardından şaşkın bakışlarım gözlerine sabitlendi. Rüyamda gördüklerimi nereden biliyordu? “Sen... Onu, nasıl yaptın?”

Gözlerini kısarak fısıldadı. “Seni

ziyarete geleceğimi söylemiştim.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. “Rüyamda mı gelecektin?”

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. “Demek beni rüyalarında görüyorsun.” Başını onaylamazca salladı. “Hayır, İris sen beni rüyanda görürken ben yanı başında, seni izliyordum.” Gözlerim dehşetle açıldığında alayla gözlerini kıstı.

Ağzımı açmış konuşacakken odada bir kırılma sesi duyuldu. Şaşkınlıkla sesin geldiği yere baktım. Selenay uyurken, elini komodine doğru uzatmış, komodinin üzerindeki vazoyu yere düşürmüştü, asıl şaşırılacak olan ise tüm bunlara rağmen Selenay’ın hâlâ uyuyor olmasıydı. Gözlerim tekrar gözlerine sabitlenince, kapının ardından, Semum’un sesini işittim. “Elis? İyi misiniz?”

Alt dudağımı dişleyerek Mesih’e

baktım. “Artık gitmelisin.” Mesih bir şey demeden ifademi izlemeye devam etti. Başımı kapıya doğru çevirerek Semum’a seslendim. “Sorun yok, yanlışlıkla vazoya çarptım.”

Birkaç saniye cevap vermedi, ardından onaylayan bir ses çıkardığında önüme döndüm. Mesih camdan atlıyordu. Şaşkınlıkla ona bakarken birden atladı. Avuç içimi dudaklarıma bastırarak çığlık atmamı engelledim. Ardından koşarak pencereye doğru gittim. Ellerimi pencere pervazına koyup kafamı aşağıya eğip baktım. Sanki camdan atlayan o değilmiş gibi ustaca bir hareketle toparlanmış, ellerini cebine sokarak yürümeye başlamıştı.

Bu gece fazlasıyla nutkumu kesmişti. Bu kadarı akla zarardı... Elimle suratımı sıvazlayarak saçlarımı geriye ittim ve pencereyi kapadım. Ardından üşengeç adımlarla yatağa, kendi tarafıma kıvrılıp örtüyü üzerime

çektim ve gözlerimi yumdum. Saklanmak istercesine sıkı sıkı kapadım gözlerimi, yaşananları hafızamdan silmek istercesine.

Selenay yastığı belime geçirirken gözlerimi açarak sızlandım. “Rahat dur Selenay...” Ardından ona arkamı dönerek kafamın altındaki yastığa sarılıp örtüyü kafama kadar çektim. Parmaklarıyla dürtükleyerek uyandırmaya devam etti. “Elis kalksana...” Uykumun en tatlı kısımlarındaydım. İçimden Selenay’a küfür ediyordum, uykum kaçır diye dışımdan söyleyemiyordum. “İyi o zaman, Audi R7 ile ben gezerim!”

Anında gözlerim açıldı. Araba deyince benim için akan sular dururdu. Doğru ya, bugün o güzelliğin tadına bakacaktım! Örtüyü ittirerek hızla yataktan kalktım. “Duş almam lazım.” sızlandığımda, odanın içerisindeki kapıyı işaret etti.

“Orada yıkanabilirsin. Senden önce

ben banyo yaptım, senin için havlu bıraktım.” Başımı sallayarak yataktan kalkıp odadaki kapıya doğru ilerledim. Ferah banyoya girip sıcak bir duş aldıktan sonra, temiz havluya sarınarak odadan çıktım. Çantaları açarak vücudumu kuruttum. Ardından, siyah iç çamaşırı takımımınla siyah deri pantolonumu giydim. Havluyla saçlarımdaki suyu aldım ve tarakla saçlarımı tarayarak kuruttum.

Ardından üzerime bordo bir tişört giyip gözüme koyu makyaj yaptım ve dudaklarıma kum tonlarında bir ruj sürdüm. Dolgun dudaklarıma bu tonu çok yakıştıırıyordum. Saçlarımı tekrar tarayarak, tepeden gevşek bir şekilde bağlayıp ucunu düzleştirdim. Oldukça heyecanlıydım, bugün âşık olduğum arabalardan birisinin tadına bakacaktım. Selenay odaya girdiğinde, kendi çantasından koyu yeşil bir deri ceket çıkarıp üzerime attı. Ceketini havada yakalayarak hızla üzerime

geçirdim. Bedenime tam oturmuştu. Önünde ki fermuarı çektiğimde, tüm bedenimi sardığını gördüm. “Yakıştı.” Suratımda bir tebessüm oluştu.

“Siyah postallarım nerede?”

“Kapının önünde.” Kapının önünde duran hiç giymediğim postallarımı ayaklarıma geçirip salona geçtim. Şeyda salona kahvaltıları götürüyordu. Gülümseyerek yanına gittim. “Günaydın.”

Göz kırptı. “Günaydın bebeğim.”

Masaya göz attığımda, her şeyin hazır olduğunu gördüm. Umursamadan yine de sordum. “Yapacak ne kaldı?”

Dudaklarını buruşturdu. “Semum’u kaldırmak.”

Gözlerimi devirdim. “Daha kalkmadı mı?”

“Maalesef.”

“Tamam, tamam... Ben hallederim. Hangi oda?”

Çenesinin ucu ile koridoru gösterdi.

“Koridorun sonundaki oda...”

“Tamamdır.” Hızlı adımlarla koridora girip sondaki odaya doğru ilerlemeye başladım. Kapının önüne geldiğimde, derin bir nefes alarak kapıyı tıklattım. Ses gelmedi. Ardından, kapıyı aralayarak başımı içeriye doğru uzattım. Sağa sola baktığımda, büyük odada Semum’u görememiştim. Önüme baktığımda, ilerideki yatak gözüme çarptı. Usulca ilerleyerek, yatağın başına gittim. Yatak boştu, arkamda kalan kapı açılınca omzumun üzerinden oraya baktım. Beline bağladığı beyaz havluyla kapının önünde duruyordu. Su damlacıkları geniş göğsünde olmak üzere her yerindeydi... Utanarak kafamı yatağa çevirdim. Yanaklarımda volkanlar oluşmaya başladığında, alt dudacağımı dişliyordum. “Şey... Ben seni uyandırmak için gelmiştim.” Ses çıkarmayınca, daha fazla tedirgin

olarak odadan çıkmak için yana kaydım.

“Yeterince uyandırdın, merak etme,” deyince daha fazla kenara kaydım. Ne dediğini anlamasam bile mırıldandım. “Neyse, ben çıkayım.” Hızlı adımlarla odadan çıkıp salona ilerledim. Şeyda’nın ekmekleri kızartmasına yardım edip tabakları masaya taşıdım. Selenay da kendi özel tariflerinden birini uyguluyordu. Kısa süre sonra Semum salona girmişti, saçları nemliydi.

“Günaydın...” diye mırıldanarak sofraya oturdu.

“Günaydın.”

En enerjijimiz her zamanki gibi Şeyda’ydı. “İyi uyuyabildiniz mi?”

“Deliksiz uyudum.” Dudaklarımı birbirine bastırarak Selenay’a baktım. Onu çok iyi biliyorum kardeşim... Hem de çok iyi. Keyifli bir sohbet eşliğinde kahvaltımızı yaptık. Biz Selenay’la sofrayı toparlarken Şeyda,

Semum'la konuşuyordu. Sofrayı toparladıktan sonra koltuklara kurulduk.

“Selekom biz bugün ne yapalım?”

Gözlerim Şeyda'yı buldu.

Selenay gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı. “Bilmem, iki tek atalım mı?”

Şeyda kıkırdayarak başıyla onayladı. “Kesinlikle!” Birden ayağa kalkıp Semum'a yöneldi. “Hadi, hadi. Kalkın. Bizi Tevfik Amca'nın yerine bırakır sonra da pratiğinizi yaparsınız.” Şeyda'nın heyecanına Semum gülümseyerek başını sallamakla yetindi, ardından ayaklandı. Heyecanlanarak ben de ayaklandım. Hep beraber evden çıkıp arabaya bindiğimizde bu sefer ön koltuğa ben oturmuştum. Yüzümde büyük bir sırıtişla bakışlarımı arabanın içinde gezdiriyordum.

Bir süre sonra Selenay'larm istediği mekânın önünde durmuştuk. Bizimle

vedalaşarak arabadan indiler. Ardından Semum arabayı çalıştırdığında, heyecanla sordum. “Nereye gidiyoruz?”

Göz ucuyla bana baktı. “Arabayı rahat kullanabileceğin boş bir araziye.”

Daha geniş gülümsedim. “Çok teşekkür ederim.”

Göz kırparak önüne döndü. İlk günlerdeki kadar soğuk davranmıyordu bana, daha sıcaktı sanki... Sessiz bir araba yolculuğunun ardından, boş ve geniş bir arazide durduğumuzda gülümseyerek başını bana doğru çevirdi. “Hazır mısın?”

Dişlerimi gösterecek şekilde gülümsedim, başımı hevesli bir şekilde onaylar anlamda sallayınca kapısını açıp arabadan indi. Ben de inince benim tarafıma geçti. Heyecandan kıpır kıpır atan kalbimle birlikte, sürücü koltuğuna geçtim. Alt dudağımı ısırarak direksiyona

dokundum. Ardından kıkırdadım. “Bu harika bir şey...”

“Başlayalım mı?”

“Ah, lütfen.”

Tek kaşını kaldırarak üzerime doğru eğildi. Sırtımı koltuğa daha çok bastırdım. Bacaklarımı elleriyle kavrayarak gaza ve frene yerleştirdi. Bana anlatmaya başlayarak kenar düğmeleri ayarlarken, her söylediği kelimeyi kapmak isteyerek pür dikkat onu dinliyordum. Üzerime daha fazla eğilerek emniyet kemerimi taktı. Arabayı çalıştırmaya başladığımızda, çığlık atarak arkama daha fazla yaslandım. Güldü. “Sakin ol.”

“Hey, inanmıyorum.” Arabayı kaplumbağa yavaşlığında hareket ettirebiliyorken, bir anda gaza yüklenmişim. Korku ve heyecan duyarak direksiyonu sağa doğru kırdığımda, araba sarsılarak zikzak yapmıştı. Kalp atışlarım gittikçe artarken, göğüs kafesimin her geçen

saniye daha fazla daraldığını hissettim. Gözlerimi açarak dehşete kapıldığımda Semum ellerini ellerimin üzerine koydu ve direksiyon hâkimiyetini aldı. Sonra kulağıma fısıldayarak, “Panik yapma, sol bacağı kaldır,” dedi.

Sakinleşmeye çalışarak sol bacağıma kaldırdım. Semum’un yardımıyla arabayı durduğumda, sırtımı koltuğa yapıştırarak gözlerimi yumdum ve derin bir soluk koy verdim. Ardından gözlerimi açarak başımı kendisine doğru çevirdim ve yüzümü buruşturdum.

“Çok kötüydüm, değil mi?”

Kıkırdadı. “Fazla iyiydin, nöron.”

Dudaklarımı büzdüm. “Arabayı mahvedebilirdim, bana güvenmemeliydin.”

Elimi sıktı. “Arabayı sorun etme, gördüğün gibi bir şey olmadı.”

Beni tatmin etmeye çalıştığını anlayabiliyordum, içim yine de rahat

etmiyordu. “Hadi, öğrenmeye devam etmeyecek misin?”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Omzunu silkti. “Yapmak istiyorum. Hadi, öğrettiğim gibi arabayı çalıştır.”

Dediklerini yaparak arabayı çalıştırdım. Arada sakın olmam için konuşsa da ellerimi o yönetiyordu. Sadece söylediği şekilde ayaklarımı kullanıyordum ama tam olarak öğrenemiyordum. Kalbim göğüs kafesimin içerisinde gümbür gümbür atıyordu.

“Çok iyi gidiyorsun, hızını arttır,” dediğinde, gaz pedalına biraz daha fazla basmaya başladım ve büyük bir hızla ileriden bir arabanın gelmekte olduğunu görerek endişe ettim. Ayaklarımı şaşırmıştım, hangisine basarak durduracağımı bilmiyordum. Tüm vücuduma sıcak basmaya başladığında, deri ceketini paramparça edecek derecede kalbimin attığını hissettim. Semum’un sesini

duyamıyordum. Gözlerim bize doğru son hızda gelen arabada takılıp kalmışken Semum bir bacağımlı bastırdı ve araba durdu. Bize doğru gelmekte olan araba da tozu dumana katarak önümüzde durduğunda, gözlerimi irice açarak önümdeki siyah Audi R8 e baktım. O gerçek miydi? Kelimelere dökemediğim şaşkınlığımı yaşarken, sürücü kapısı açıldı ve içinden Mesih çıktı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Semum'un gerildiğini net bir şekilde anlayabiliyordum. Mesih siyah Audi R8'i ve siyah kıyafetiyle oldukça asil duruyordu, tıpkı siyah atlı prens gibiydi. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak bakmaya devam ettim. Bize doğru yürümeye başladığında, attığı her adımdan asalet akıyordu. Yutkundum... Başka ne yapabilirdim ki? Mesih arabanın tam önünde durdu, Semum ellerini üzerimden çekerek arabadan indi. Mesih'in yanına gittiğinde, panikleyerek arabanın kapısını açıp ben de arabadan indim. Sadece bana bakıyordu.

"Neden buradasın?" dedi Semum.

Mesih göz ucuyla bile ona bakmadan, ifadesiz gözlerle suratımı izledi. Hissettiğim soğuk, tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı. "İris'i almaya geldim."

Yutkunarak Semum'a baktım. Kaşlarını çatarak Mesih'e bakıyordu. "Gelmeyecek."

Mesih, başını Semum'a doğru çevirip boş bir ifadeyle baktı. Gözlerim pinpon topu gibi ikisinin arasında gidip gelirken kalbim sıkışmaya başlamıştı. Dudaklarımı aralayarak derin bir nefes koy verdim. Mesih, Semum'a doğru bir adım alttı. Profilden bile fazla hissiz gözüküyordu. Başını yana doğru yatırarak gözlerinin içine bakmaya devam ettiğinde, sanki gözleriyle konuşuyorlardı. "Arabana bin," dedi bıçaktan keskin sesiyle.

Birbirlerine girmemeleri için müdahale etme gereği duyarak konuşmaya katıldım. "Semum, lütfen..."

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Lütfen ne?"

Bileğinden tutarak ona doğru yaklaşıp fısıldadım. "Bir şey

olmayacak.”

Alayla kaşlarını kaldırarak gözlerini kırptırdı.

“Lütfen git.”

Gözlerinde oluşan hayal kırıklığı ile dudaklarımın kenarları alta doğru kıvrılmıştı. “Elis...” Adımla hitap etmesi içime işlemişti. Gözlerimi kapatarak zorlukla konuştum. “Git.”

Mesih ile bir anlaşma yapmıştık. O ne derse yapacaktım. Beni almak istiyorsa bunu her türlü yapabilirdi, ben sadece sorun çıkmaması için uğraşıyordum.

Semum gözlerini kıstı. Bana ve Mesih’e bir bakış attığında dişlerini birbirine bastırıyordu. Arabasına doğru yönelerek yanımızdan ayrıldığında, burukça arkasından bakıyordum.

“Aferin. Sandığım kadar aptal değilmişsin.”

Kaşlarımı kaldırarak Mesih’e baktım. Ardından dudaklarımı

birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. Sakin olmaya çalışıyordum. “Neden geldin?” Nasıl oluyordu da bu kadar umursamaz durabiliyordu?

Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. “Ödülünü vermeye.”

“Ne ödülü?”

Başıyla arkasındaki arabasını işaret etti. “Araba sürmeyi mi öğrenmek istiyorsun?” Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Bana araba sürmeyi mi öğretecekti? Beklemeden başımla onayladım.

Mesih, “Gel,” dedikten sonra sürücü tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Önce şaşkın bir ifadeyle sırtına baktım. Ardından yolcu koltuğuna doğru ilerlemeye başladığımda, omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Buraya gel.” Kaşlarımı çatarak duraksadım. Ardından dediğini yaptım. Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, sırtını koltuğa yaslayarak ifadesiz bakışlarıyla vücudumu süzdü.

Ardından sağ bacağına iki kez vurdu. Şaşkınlıkla gözlerim kocaman açıldı. Ardından kaşlarımı çatıp başımı onaylamaz anlamda salladım.

“Araba sürmek istemiyorum.” Kollarımı göğsümün altında bağlamıştım.

İfadesiz bakışlarını bozmadan mırıldandı. “Söz ağızdan bir kez çıkar. İris.”

Göğsümün altında bağladığım kollarımdan birini kavradığında eli göğsüme değmişti. Ateşe değmişçesine geri çekilmeye çalıştım. Daha güçlü kavrayarak beni kucağına çektiğinde, başımı çarpmamak için kafamı eğerek kucağına oturdum.

“Bacaklarını içeriye al,” dediğinde uysal bir şekilde emrine uyarak arabadan dışarıya sarkan bacaklarımı içeriye aldım. Araba fazlasıyla alçak olduğu için, ikimizin burada rahatça oturabilmesi imkânsızdı. Elleriyle belimin iki kenarını kavrayıp, beni

kucağında sertçe yukarıya çekti. Alt dudağımı dişledim. Şu anda tam anlamıyla kucağında oturuyordum. Kıpırdanarak kalkmaya çalıştığımda, belimi sıkarak sabit durmamı sağladı.

“Başka şekilde de öğretebilirsin,” dedim sinirle soluyarak.

“En iyi bu şekilde öğrenebilirsin.” Bir süre sessiz kaldı ardından devam etti. “Sana seçenek hakkı sunmuyorum. Kalan şansını zorlamamalısın.” İlk defa bu kadar uzun konuşmuştu. Boğazım kurumuştu, sol eliyle arabanın ters yönden açılan kapısını kapattıktan sonra, ellerini bacaklarıma doğru kaydırды. Derin bir nefes aldığımda, sırtım göğsüne çarpmıştı. Yutkundum. Göğüs kafesim iyice daralmaya başlamıştı. Ellerini bacaklarımin iç kısmına doğru kaydırдыğında, dudaklarım aralanmıştı. Titrek bir nefes verdikten sonra gözlerimi kırpıştırıp

bacaklarımı daha fazla birbirine bastırdım.

“Bacaklarını ayır.”

Göğüs kafesim, büyük bir hızla inip kalkarken beynimi devreye sokabilmişim. Bacaklarımı ayırarak botlarımın altındaki frene ve gaza yetişmek için bacaklarımı uzattım. Bu şekilde, kendimi istemedem de olsa ona bastırmışım. İçimden kendime lanetler okuyarak gözlerimi yumdum. Her geçen saniye, vücuduma daha fazla sıcak dalgalar yayılıyordu. Gözlerimi açarak çatallaşmış bir sesle konuştum. “Camları açabilir miyiz?”

Alt dudağımı dişleyerek cevabını beklemeye başladım ama bir süre sonra konuştu. “Sıcak mı bastı?”

Alt dudağımı daha fazla dişleyerek başımla onayladım. Saçlarımı tam tepeden topladığım için nefesini ensemdede hissedebiliyordum. Ellerini bacaklarımdan yukarıya doğru çıkarmaya başladığında, kaşlarımı

kaldırarak göz kapaklarımı indirdim. Ardından azıcık aralayarak ellerini takip ettim. Belime gelen ellerinden biri daha da yukarıya çıkmaya başlayınca, gözlerimi kırpıştırarak ellerimi ellerinin üzerine koydum. Bu temasla avuçlarımın içi karıncalanmıştı. İlk kez ellerimiz birbirine değmişti, güçlkle konuştum. “Araba sürmek bu şekilde öğretilmez.”

“Ceketini çıkaracağım,” diye fısıldadı, boynuma akan nefesiyle. Ellerini aşağıya doğru indirerek ceketimin fermuarını kavrayıp önünü açtım. Yakalarından kavrayıp belimden aşağı çekerek yeşil deri ceketimi üzerimden çıkarmaya başladı. Ceketini çıkarıp düzgün bir şekilde yan taraftaki koltuğa koyduktan sonra ince, geniş yakalı tişörtümle kalmıştım. Ellerini sırtıma koyduğunda, bluzumun inceliğinden sutyenimin kopçasını hissedebildiğini

biliyordum. Öne doğru çekildiğimde, istediği olmuş gibi ellerini kendi üzerine götürüp ceketinin fermuarını indirdi. Ceketı çıkarması zor olduğu için kalçalarını yukarıya doğru kaldırıp ceketı sıyırdığında, en başından beri hissettiğim sertlik kendisini fazlasıyla belli ediyordu. Şu an bulunduğum durumdan, kendimden, ondan nefret ediyordum. Beni buna mecbur bıraktığı için ondan nefret ediyordum. Ceketini çıkartıp benim ceketimin üzerine koyarak sağ eliyle atkuyruğumun tepesini kavradı ve omzunun üzerinden ona bakmamı sağladı.

“Ne?” dedim şaşkınca. Onunla ilk defa yüzlerimiz bu kadar yakın duruyordu. Saçlarımdaki tokayı aşağıya doğru kaydırmaya başladığında, kaşlarımı çatarak gözlerine bakmaya devam ettim.

“Tokan beni rahatsız ediyor,” dedi tokayı aşağıya doğru kaydırmaya

devam ederek. Bin bir duyguyu barındıran gözlerimle buz kadar soğuk gözlerine bakıyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundüğümde, saçlarımı tek omzuma indirip tokayı yan koltuğa koymuştu. O bedenini dikleştirdiğinde ben de aşağıya kaymıştım. Bacaklarıyla bacaklarımı sardığında, boynumun yan tarafından başını uzatarak yola doğru baktı. Arabanın içi dar olduğu için sıkışmıştık, bacaklarım neredeyse direksiyona değecekti.

“Ellerimi takip et,” dedikten sonra, sağ taraftaki düğmelere gitti eli. İki koltuk arasındaki orta kısımda geniş bir boşluk vardı. Ayarlamayı yaptıktan sonra, “Gaza bas,” dedi.

Gazı bulana kadar iki botumun tabanını da bastırmıştım. Araba hareket etmeye başlayınca heyecanım daha da artmıştı. Dudaklarımı ıslatarak yola odaklanmaya çalıştım. “Hızlan.” Ne?

“Araba sürmeyi bilmeyen birisine bunu söylememelisin.”

“Hızlan,” diye tekrar ettiğinde, gerçek bir kaçık olduğunu düşündüm.

“Saçmalama ikimizi de öld- ”

Kulağıma değdirdiği dudaklarını kıpırdattığında, yüreğim hoplamıştı. Tepkisizce kasılıp kalmıştım. “Sana, hızlan dedim.”

Tüm kan vücudumdan çekilmeye başlamıştı. Hissettiğim güçle gaza yüklendiğimde tekerler tozu dumana katarak zeminde gıcırtılı bir ses çıkardı, araba hızını fazlasıyla arttırmıştı.

Direksiyonun hâkimiyetini sağlayamıyordum. Mesih direksiyonu kavrayarak bana yardımcı oldu. Kalbim göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür atıyordu. Tekerlekler asfaltı ağlatacak kadar hızlı dönüyordu. Yükselen gaz sesleriyle adrenalin tüm vücuduma yayıldı, yüreğim ağzıma kadar gelmişti. Bu harika bir şeydi.

“Sağa doğru sapacağız,” diyerek direksiyonu kırdığında mızımızlandı.

“Bu yol daha rahattı. Kolay öğrenebilmem içindi.”

“Bu rahatlıkta araba sürmeyi öğrenemezsin. Her şeyin en zorunu bilerek yukarı tırmanabilirsin İris.”

Araba girintili çıkıntılı dar bir yola girince gerildim. “Burada süremem.” Zemin yüzünden sürekli sarsılıp birbirimize çarpıyorduk. Mesih’in vücudu kasılarak tepki verse de yüzü hâlâ ifadesizdi. Dikiz aynasına baktığımda ikimizin de gözlerimizi gördüm. Açık kehribar rengi ve buz mavisi... Hırçın bakışlarımız yola sabitlenmişti, gözlerimizin savaşı gibiydi. Dudaklarını başımın ucuna bastırınca titrek bir nefes aldım. Bir şey yapmıyordu, sadece bastırıyordu. Ardından dudaklarını aralayarak fısıldadı. “Arabanın hakkını ver.”

Kararlı bir şekilde başımı sallayıp gaza yüklendim. Direksiyonu sola

doğru kırıp, zorlu zeminde karşıma ne çıkacağını bilmeden hızla ilerlemeye başladım. Kırk senelik şoförmüşüm gibi beni hıza alıştırmıştı. Araba hız yaptıkça kendimi daha fazla kasiyordum. Kollarım ağrımaya başladığında sızlandım. “Yorulдум...”

“Biraz daha,” dedi. Saatlerdir bana araba sürdürüyordu. İlk denememi Semum ile yapsam da Mesih’le fazlasıyla geliştirmiştim kendimi. Bir süre daha dolambaçlı yollarda ilerledikten sonra mırıldandı. “Durabilirsin.”

Rahat bir nefes koy verdim. Durmak için dediklerini yapmaya başladım ve arabanın hızı yavaşça azaldı. Direksiyonu kırıp arabayı yolun kenarında durdurdum. Dudaklarımı ‘O’ şeklinde aralayıp rahat bir nefes koy verdim ve başımı geriye doğru atıp ellerimi direksiyonda tutarak gözlerimi kapattım. Bu sefer göğsüm rahatlıkla inip kalkıyordu. Çenesi ve

dudakları elmacık kemiklerime değerken, nefesi boynumdan aşağıya doğru akarak köprücük kemiklerime çarpıyor, ardından önü geniş bir şekilde açık olan bluzumun içine sızarak göğüs çatalıma ulaşıyordu.

O şekilde ne kadar durduk bilmiyorum. Kendimden geçecek kadar yorulmuştum. Ellerimin altında bacaklarını hissettiğimde, ellerimi bacaklarına kaydırduğımı hatırladım. Ensemi yasladığım yerin geniş omzu olduğunu idrak edince kafamı kaldırmaya çalıştım. Köprücük kemiklerime dokunarak beni daha fazla bastırdı. Elini çeneme doğru çıkarıp az önceki gibi kalmamı sağladı. Şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirince, dudaklarım çenesinin kenarına değdi. İki dudağım da titremeye başladığında, gözleri gözlerimi buldu. Tek dokunuşta bile eriyebiliyordum, aceleyle başımı önüme çevirdim. Kucağında

kıpırdanmaya başladığında bırakmadı.

“Yolcu tarafına geçeceğim...” dedim tek solukta.

Belimden destek olarak bana yardım ettiğinde onu şaşırtarak kapıyı açtım. Bu sıkışıklıkta aradan geçmeye çalışıp da şekilden şekle gireceğimi düşünüyorsa yanıliyordu. Ters yönden açılan kapıyı araladıktan sonra arabadan çıkıp kapıyı kapattım. Hissettiğim soğuk, sıcak vücudumu titretse de içime çektiğim hava sayesinde rahat bir nefes almıştım.

Şimdi içerideki gibi yanmıyordum. Soğuk, belimden ve boynumdan içeriye doğru sızarak, çıplak tenime ilişti. Ellerimle suratımı sıvazlayarak arabanın etrafında yürüyüp sürücü koltuğunun kapısını açtım. Ceketlerimiz koltukta değildi. Sorgulamadan koltuğa oturup arka kısma baktığımda, ceketlerimizin oraya fırlatıldığını gördüm. Suratımda

hafif bir tebessüm oluşmuştu. Araba çalışmaya başlayınca sırtımı koltuğa bastırmadan konuştum. “Nereye gidiyoruz?”

Beni şaşırtarak cevap verdi. “Vuslat.”

Karşılık vermesinden cesaretlelenerek tekrar sordum. “Orada ne yapacağız?”

Kaşlarını çatarak boynunu çevirip bana baktığında, susmam gerektiğini düşündüm; hırçın bakışları hiç de tekin gözük müyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kocaman açtığımda sus işaretini yapmıştım. Dudaklarıma bir bakış attıktan sonra yola döndü. Ben de sessiz bir nefes vererek sırtımı deri ve bir o kadar rahat koltuğa yasladım. Vuslat’a gelene kadar hava kararmıştı, artık ne kadar uzaklaştıysak anca gelebilmiştik. Arabadan indiğimide Vuslat’ta çalan şarkı kulaklarıma kadar ulaşıyordu.

I wanna be the girl under you (Senin

altındaki kız olmak istiyorum)

I wanna be your G.U.Y. (Girl Under You) (S.A.K. olmak istiyorum)

Yeah, I wanna be the grave and earth you (Evet, mezarın ve toprağın olmak istiyorum)

Our sexes tell us no lies (Sevişmelerimiz bize yalan söylemez)

Yüzümü buruşturarak Mesih'i takip ettim. İçeriye girmiştik ve müzik son ses çalmaya devam ediyordu.

Touch me, touch me (Dokun bana, dokun bana)

Mesih bana omzunun üzerinden kısa bir bakış atmıştı.

Don't be sweet (Tatlı olma)

Love me, love me (Sev beni, sev beni)

Gözlerim sırtını bulmuştu.

Please, retweet (Lütfen, retweet)

Let me be the girl under you that makes you cry (Seni ağlatan altındaki kız olmama izin ver)

Alt dudağımı dişleyerek bakışlarımı mümkün olduğunca ondan uzaklara çevirdim.

İnsanların arasından geçtiğimizde şarkının en edepsiz yerleri tekrarlanmaya başladı. Kızlar ve erkekler birbirine girmiş deli gibi öpüşmeye başlamıştı. Pardon, ayaküstü sevişmeye diyecektim... Mesih'e döndüğümde, kaşlarını çatarak yüzümü izlediğini gördüm. Ardından başını Dj'e doğru çevirip bir bakış attığında şarkının nakaratı başladı. Mekândaki iftler hissettikleri şehvet duygusundan biraz olsun sıyrılabilmişti. Gözlerim, barın köşesinde kızın birini duvara yapıştıran Alaz'a takıldı. Lidya!

Kapalı gözleri aralandığında benimle göz göze gelmişti. Gülümseyerek göz kırptığında, gözlerimi kısarak onu izliyordum. Mesih de benim baktığım yere baktı. Ardından umursamadan barın iç kısmındaki görevli kapılarına

ilerledi. O sırada mekân kapısından Selenay girmişti. Alt dudağımı dişleyerek onu izliyordum. Bara kısa bir bakış attığında gözleri Alaz ve Lidya'nın üzerinde durdu. Bir süre sadece baktı. Ardından suratını buruşturup omuz silkti ve benim olduğum kısma doğru ilerlemeye başladı. Selenay beni görünce etrafıma bakındı. Herhalde Semum'u arıyordu. Yanı başımda durunca kaşlarını çatarak sordu. "Semum nerede?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp kulağına doğru yaklaştırdım. "Semum yok. Mesih'le birlikte buraya geldim. Soru sorma evde anlatırım."

Dehşete düşmüş gözlerle yüzüme baktı. "Elis, ne işin var onunla?"

Alayla sıırttım. "Sence başka seçenek bırakıyor mu?"

Anlayışla başını onaylar anlamda salladı.

Gözlerimi Alazlara çevirip başımla işaret ettim. "Birlikteler mi?"

“Sadece canları sıkıldığında...”

Alayla sıırttım. “O da güzelmiş.”

O an önümüzden biri geçti ve o kadar iriydi ki kasılıp kalmıştım. Yutkunarak onu izlediğimde, Lidya ve Alaz’a doğru ilerlediğini gördüm. “O kim?” dedim soluk soluğa. “Azad.” İsmi ağzından gergince çıkmıştı. Azad onları ayırıp Alaz’ın üzerine doğru ilerlemeye başladığında, tek kaşımı kaldırarak Selenay’a baktım. Büyük bir sessizlikle olanları izliyordu. “Lidya’nın sevgilisi mi?”

“Boş ver,” dedi.

“Yine mi kavga çıkacak?” dedim inler gibi.

“Mesih grubu birbiriyle kavga etmez.”

Kaşlarımı kaldırarak Selenay’a baktım. “Azad da mı onlardan?”

Başıyla onayladı.

“Nasıl birisi?”

“Mesih takımının en sessizi...”
Kollarını göğsünün altında bağlayarak

sırtını masaya yasladı. “Alaz gibi değil. Sataşacak yer aramaz. Alaz sürekli insanlara karışır, kavga çıkarmaya çalışır. İnsanların zayıf noktalarını bularak üzerlerine gider. Tam bir piç.” Durdu. “Ve... Her yerde kadın becerme potansiyeline sahip,” dedi dudaklarını birbirine bastırıp. Gözlerinin önünden gölgeler geçmişti.

Gülümseyerek konuştum. “Azad’ı anlat dedim, Alaz’la geldin yine.”

Yüzünü buruşturarak omuz silkti. “Boş versene, hepsi aynı bok...”

“Doğru söyledin,” dediğimde yanımıza, mekân görevlilerinden bir kız geldi.

Ne istediğini bilmediğimiz için susarak konuşmasını bekledik. “Elis.”

“Efendim?”

“Bundan sonra mekân temizliği sende...” Kaşlarımı kaldırdım. Bu kız ne saçmalıyordu?

“O nedenmiş?”

Omuz silkti. “Çünkü Mesih Bey öyle

söyledi.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Ne söyledi?”

“Her gece tüm mekânı sen temizleyecekmisin. Senin ödüllerinden birisiymiş.”

Dudağımı aralayıp konuşacakken diyecek bir şey bulamayıp geri kapattım.

Selenay yanı başımda kıkırdamaya başlamıştı, görevlinin omzunu sıktı. “Tamam Mizgin, sen işine dönebilirsin. Elis görevini çok iyi anladı.”

Tek kaşımı kaldırarak Selenay’a baktım. “Aklını mı kaçırdın sen?” Ardından Mizgin’e döndüm. “O nerede?”

“Arka kapıdan çıktı,” deyip geldiği yönü yürümeye başladı.

Yanı başımdaki Selenay kıkırdayarak konuştu. “Merak etme, ben sana yardım ederim.”

Omuz silkerek mekâna diktim

gözlerimi, nereye gitmişti acaba?

Lidya kıvıra kıvıra yanımıza gelip saçlarını savurdu. Bu tavrından hoşlanmasam bile yine de ondan nefret edemiyordum. Bana kötü bir insan gibi gelmiyordu. “Ne haber Lidya?”

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. Gösterdiğim ilgiye şaşırmıştı belki de. “İyidir senden?” deyip masadaki içkilerden birisini eline alıp dudaklarına götürdü.

“İyi.” İçkiden büyük bir yudum aldıktan sonra yapmacık bir sırıtışla Selenay’a döndü.

“Sen nasılsın canım...” dedi ağzını yayarak.” Orada duracaksın işte, ne olursa olsun. Kardeşime yapmacık olan birisini sevemezdim.

“İyi...” dedi Selenay da onun gibi ağzını yayarak.

Sohbetten rahatsız olduğum için ortamı dağıtmaya çalıştım. “Şeyda nerede?”

Lidya anında gözlerini kocaman açtı. “Şeyda mı geldi?” dedi hayret dolu bir tınıyla, gözlerinde saf bir öfke vardı.

Selenay bana dönüp gözleriyle aferin dedikten sonra tekrar Lidya’ya döndü. “Evet, Şeyda geldi.”

“Neden bana haber vermediniz?” dedi Lidya kaşlarını çatarak, sesi biraz yüksek çıkmıştı.

“Sesini alçalt,” diyerek uyardı onu Selenay. Ardından omuz silkti. “Seni görmek isteseydi, kendisi haber verirdi.”

Lidya kaşlarını üzüldüğünü belli ederek büktü. “Nerede şimdi?”

Selenay sabır dilercesine bakışlarını havaya diktiğinde, Lidya sinirlenerek içki kadehini sert bir şekilde masaya koyup yanımızdan ayrıldı.

“Onun nesi var?” derken bakışlarım, Lidya’nın sırtındaydı.

“İkisinin arasındaki bir mesela, biz karışmayalım.”

Özel hayata burnumu sokmak

istememedim, isteseydi Şeyda eminim ki anlatırdı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Selenay dönerek sessizliği bozdu. “Bugün olanları anlat. Semum yerine neden Mesih’le geldin?”

Derin bir nefes alıp içimdeki havayı sitemle dışarıya verip tüm olanları sırasıyla Selenay’a anlatmaya başladım. Dinlerken suratı şekilden şekle girmişti. Anlattıklarımı bitirdiğimde hayret dolu ifadesi hâlâ yüzündeydi.

“Elis...”

“Efendim?”

Selenay boğazını temizledi ve tek kaşını kaldırarak devam etti. “Bak, açık konuşacağım. Mesih’in gerçek yüzünü bilsem de yakışıklı olduğunu inkâr edemem. Her kızı etkileyecek yapıda ama bu yaptıklarından dolayı sakın umutlanma. İyilik yaptığını sandığın an kendini çemberin içerisinde bulursun.”

Gözlerimi devirdim. “Saçmalama

Selenay.”

Başını onaylamaz anlamda salladı. “Bana kulak ver, onun büyüüne sakın kapılma.” Kaşlarımı çatarak net bir şekilde konuştum. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Sence ben o kadar aptal mıyım?”

“Akıl ve kalp ayrı işler Elis.”

Sinirle soludum. “Selenay yeter. Cidden saçmalıyorsun, farkında mısın?”

“Saçmalamıyorum, sadece seni uyarıyorum.”

Gözlerimi yumarak dişlerimi birbirine bastırdım. Ardından gözlerimi açarak tısladım. “Gözü kapalı olanın gözünü açacak şeyler söylüyorsun Selenay. Aklıma böyle şeyler sokmayı kes.” Hayretle bana baktı. Ona ilk defa bu kadar sert çıkıyordum. Uyarmama rağmen inadına devam ediyordu. Başını onaylamaz anlamda salladı. “Ben içeriye geçiyordum.”

Bir Şey demeden suratına baktım. G6revli odasının bulunduğu kapıya doğru y6neldi. Ardından mekâna doğru bakıp kafamı dağıtmaya 6alıştım. Bu gece bu koca yeri ben temizleyecektim. 6zg6n bakışlarla etrafı izlemeye başladığımda, Alaz'ın g6revli odasına doğru ilerlediğini g6rd6m. Kaşlarımı kaldırarak onu izlemeye devam ettim. Selenay da oradaydı. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak g6rmezden gelmeye 6alıştım, fakat yapamıyordum. Bir s6re kendimi oyalamaya 6alıştım. Alaz hâlâ i6eriden 6ıkmamıştı, birden hızlı adımlarla kapıya y6neldim. A6tığım anda her zamanki gibi minik beyaz koridorla karşılaştım. Sağ tarafı takip ederek soyunma odasına doğru ilerlediğimde kapı aralıktı. Kapının yanı başında durduğumda, i6erideki sesleri rahat6a duyabiliyordum.

“Git başımdan,” diyerek tısladı Selenay. Alaz'ın sesini bir s6re

işitemedim.

“Senin dediklerini umursadığımı mı sanıyorsun?”

“Ne istiyorsun?”

“Ne istediğimi sen çok iyi biliyorsun.” Gözlerim kocaman açılmıştı, nasıl yani... Ne istiyordu ki?

“Kaç kere hayır diyeceğim?”

“Selenay...” Alaz tıslamıştı. Birkaç adım sesi işittikten sonra devam etti. “O gün sana yaptıklarımı ne çabuk unutuyorsun?”

Alaz... Tahmin ettiğim gibi Selenay’ın partisini o yapmıştı. Adım adım ona doğru yaklaşmaya devam ederken, Selenay korkarak geri çekiliyordu. Deşsete kapılmış bir ifadeyle ikisini izliyordum. Sesli bir şekilde yutkunarak ne yapacağımı düşünmeye başladım. Yapacak bir şeyin kalmadığını fark ettiğimde, kendimi kapıyı iterek içeriye dalmış halde buldum. Gözlerim şaşkınlıkla açılmış, ikisi arasında gidip geliyordu.

Alaz omzunun üzerinden benden tarafa doğru dönüp tek kaşını kaldırarak baktı.

“Sen ona ne yaptın?” dedim korku ve merak barındıran bir tınıyla.

Alaz gülümseyerek Selenay’a baktı. “Sana ne yaptığımı söylesene.” Selenay’ın bakışları yere mühürlenmişti. Hiçbir şey demeden sadece yere bakıyordu.

Alaz bana bakarak gülümsemeye devam etti. “Bunu sadece arkadaşından öğrenebilirsin.” İğrenircesine suratına bakmaya devam ettim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan tekrar konuştu. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun Selenay.” Ardından yanımdan geçerek aralık olan kapıdan dışarıya çıktı.

Şaşkınlıkla aralanmış kapıya baktım... Ardından Selenay’a dönüp hızla yanına gittim. Tek elimi omzuna diğerini çenesine yerleştirdim. Omzunu sıkarken, çenesine

dokundurduğum parmaklarımla başını kaldırdım. Anında titreyen göz bebekleri gözlerimle buluştu. Kenarları aşağıya doğru kıvrılmaya çalışan dudaklarını zor durduruyordu. Gözleri dolan yaşlarla titredi ve yaşlar yanaklarından süzüldü, içim yanmıştı. Dudaklarını aralayarak sesli bir hıçkırık kopardı. Ardından kollarını belime sararak başını omzuma yaslayıp ağlamaya başladı.

Kollarımı omuzlarına sararak, ona destek çıktığımda hıçkırıkları daha da arttı. Tek elimi saçlarına götürerek dibinden ense kısmına kadar okşamaya başladım. Dudaklarımı alnına bastırdım. “Geçti... Geçti güzelim.”

Hıçkırığını tutmaya çalıştı, yapamayınca bıraktı ve bana daha sıkı sarılıp şiddetli bir ağlama krizine girdi. Başı omzumda, gözyaşları eşliğinde dakikalarca ağlamıştı. Ağlayışı iç çekmelere döndüğü an bir

süre daha bekledi. Hâlâ saçlarını okşayıp güzel sözcükler fısıldıyordum. En sonunda başını omzumdan kaldırıp titreyen göz bebeklerini irislerime sabitledi. “T-teşekkür ederim.” Sesi fısıltıdan farksız çıkmıştı.

Omuzlarından destek vererek, iki kişilik koltuğa oturmasını sağlayıp yanı başına oturdum. Yüzünü örten saçlarını geriye atıp gözyaşlarını ellerimle temizledim ve kafasını dağıtmak istercesine gülümsedim. “Şimdi daha iyi misin?”

Burukça gülümseyerek başını onaylar anlamda salladı. “Yanımda olduğun için teşekkür ederim.” Elini tutup sıktım. “Her zaman yanımdayım. Yine de bunu kafam almıyor.”

Kaşlarını çattı. “Neyi?”

Boğazımı temizleyerek alt dudağımı dişlerimin arasına alarak bir süre orada beklettim. “Neden buradan taşınmıyoruz? Seni zorluyor...”

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve o şekilde bir süre bekledi, ardından gözlerini açarak açıklamasını yaptı. “Ben istemiyorum mu sanıyorsun? Fakat gidemeyiz.” Başını onaylamaz anlamda salladı. “Alaz... İzin vermez, bırakmaz.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı, hayretle sordum. “Nasıl izin vermez?”

“Daha öncede gitmeye kalktım. Sert bir şekilde bana gösterdi.”

Tek kaşım anında havalanmıştı. “Nasıl gösterdi?” O sessiz kalınca tekrar konuştum. “Sana şiddet mi uyguluyor?”

Alt dudağını dişleyerek başını onaylamaz anlamda salladı. “Fiziksel bir şiddet değil.” Kaşlarım birbirine girecek kadar çatılmıştı. “Zihinsel?”

Gözlerini kaldırıp kirpiklerinin altından bana öyle bir bakış atmıştı ki... İçim acımıştı. Küçük bir çocuğun dayak yediğini annesine anlatırkenki tedirginliğini ve kararsızlığını

gözlerinde o saniye görmüştüm. Parmaklarıyla oynamaya devam etti.

“Alaz... İnsanların zayıf noktalarının üzerine gider. Benim zayıf noktalarımı biliyor, bu yüzden beni yönetebiliyor.”

Anında yüzüm buruşmuştu. Nasıl olur da bir insanın kişisel zaaflarından yararlanarak onu kullanabilirdi, bu kadar mı acizdi? “Bunu neden yapıyor?”

Parmaklarıyla oynamayı keserek bana tekrar kirpiklerinin arasından baktı. “Bu onun en iyi silahı. Bu yüzden seni, Mesih konusunda uyardım. Onlar tehlikeli. Özellikle Mesih, bir anda tüm zihnini mahvedebilir.”

“Nasıl yani? Ben istemedikten sonra zihnime ne yapabilir ki?”

“Etkileniyorsun Elis. Ona karşı ne hissediyorsun, söylesene.”

Göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalkmaya başladığında, vücudumu bir

sinir dalgası kaplamıştı. Kaşlarımı çatarak aceleyle konuştum. “Ne hissedeceğim? Tabii ki büyük bir öfke. Nefret.” Ne diye ondan bahsedip duruyordu?

Dudaklarını birbirine bastırarak başını onaylar anlamda salladı. “Öfke ve nefret oldukça hareketli duygulardır ve tutkuya çok yakındır.” Durdu, ardından bakışlarını kaçırıp tekrar gözlerime baktı. “Onun tutkusuna kapılmanı istemiyorum.”

Kaşlarımı çatmaktan alnım kırıışmıştı. “Yeter artık Selenay! Aklıma şöyle şeyler sokmaktan vazgeç, onu umursamıyorum. Anladın mı?” Çok umursuyorum ve beynimin tüm hücrelerine yayılmış durumda. “O umurumda bile değil, onu erkek olarak bile görmüyorum.” Bugüne kadar bedenim karşı cinse tepki vermemişti, bilmiyorum. Nedenini çözemiyorum. “Benim için etkisiz elemanın teki, anla artık!” Bu sevgi ya

da hoşlanmak değil. Umurumda olmadığı yalan! Ne olduğunu bilmesem de, tutku ya da hoşlanma olmadığını biliyorum.

“Siktir.” Söylediklerimden sonra verdiği tepkiye kaşlarım havalanmış bir şekilde şaşkınlıkla baktım. Dudakları aralanmış bir şekilde gözlerini omzumun üzerinden kapıya sabitlemişti. Yutkundum, hayır. Olamazdı değil mi? Alt dudağımı dişleyerek gözlerimi kapadım, duydu mu? Neden endişeleniyordum ki duymasından, neden tepki veriyordum... Derin bir nefes alarak sol omzumun üzerinden kapıya baktım. Mesih kapı aralığında durmuş, bize bakıyordu. Bu sefer farklıydı. Her zamanki çatık kaşları ya da hırçın bakışları yoktu. Suratı düz ve ifadesizdi. Sakin gözüküyordu. Yutkunarak bakmaya devam ettim. Tam olarak gözlerime bakıyordu. Birkaç saniye sonra hareketlendi,

dışarıya çıkıp kapıyı sakince örttü. Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı, hakkında dediklerim... Umurunda değil miydi? Kızmayacak mıydı? Resmen erkek olmadığını söylemiş, onu etkisiz eleman olarak gördüğümü belirtmiştim. Öyle görmesem ve öyle hissetmesem bile, sadece Selenay'ın ağzını kapatmak istiyordum. Belki de bu yüzden bu kadar sert ve net konuşmuş, doğru olmayan şeyler söyleyerek kestirip atmıştım. Ah, hani mekândan gitmişti?

Selenay'a doğru döndüm, ikimiz de şaşkın gözlerle birbirimize bakıyorduk. Bir süre sessizlik içerisinde oturduk. "Sence ne yapacak?" dedim merakla.

Başını onaylamaz anlamda salladı. "Bilmiyorum, bu hiç iyi olmadı."

"Hem de hiç." Daha sonra, soru işaretleriyle dolu olan cümlelerimizi birbirimize sıralamış, yapacakları hakkında fikir yürütmüştük. Gece

kulübü kapanmaya yakın odadan çıkmış, temizlik için gerekli olan malzemelerin yanına gitmiştim. Şeyda ve Selenay'ın yardımı ile koca mekânı temizlemiştik. Mekân görevlilerinden Mizgin'in dediğine göre sadece bu alanı değil, yukarıdaki girilmesi yasak olan odalardan birinden de sorumluydum. Hangi oda olduğunu sorduğumda, kendisinin de bilmediğini ve pazar gecesi öğreneceğimizi söylemişti. Gece boyunca Mesih'i bir daha görmemiştim. Saatler ilerledikçe aklıma o son bakışı ve son duruşu gelip duruyordu. Hiçbir şey söylememiş, tepki vermemiş ve sakince odayı terk etmişti. Bu Mesih'e yakışır bir hareket miydi? Anlatılanlara göre o çok tehlikeli biriydi. Fakat ben henüz onun tarafından zarar görmemiştim. Onu bana anlatmasalardı, sert biri olarak da düşünmezdim. Tamam, görünüşü,

bakışı, yürüyüşü, nefes alışı bile... Fena halde sertti. Ona karşı nasıl bir tepki vermem gerektiğini kestiremiyor, büyük çıkmazların içerisine düşüyordum.

İşimiz bittikten sonra, üzerimizdeki önlükleri çıkarıp yerine koyduk ve çantalarımızı alıp dışarıya çıktık. Semum arabasıyla kapının önünde duruyordu, soran bakışlarım Selenay'ı bulunca şaşırmadan arabaya doğru yöneldiğini gördüm. Demek haberleşmişlerdi. Gecenin bu saatinde eve yürüyerek gitmektense, arabayla gitmeyi tercih ederdim. Ön koltuk boş olsa bile, ben de Selenay'ın peşinden arka koltuğa yönelince Şeyda da ön koltuğa kurulmuştu. Yol boyunca sohbet eden üçlüye katılmamış, camdan bakarak son bakışını ve sessizliğini düşünmüştüm. Kısa süre sonra araba evin önünde durunca inmek için yeltendim. Kızlar inmişti, çantam elimden kayınca arabada

eğilerek çantamı aradım ve bulup kafamı kaldırdığımda, omzunun üzerinden arkaya bakmakta olan Semum ile göz göze geldim. “Konuşacağız,” dedi, suratıma çarpan soluklarının arasından.

“Tamam.” Kapiya doğru kayarak arabadan çıktım. Selenay’lar kapıyı açmış, beni bekliyorlardı. Yanlarına gidip peşlerinden apartmana girecekken, omzumun üzerinden son kez Semum’a baktım. Gözleri kısılmış ve üzerimdeydi. Önüme dönüp apartmandan içeriye girerek kapının kapanmasına izin verdim. Fazlaydı, yaşanan her şey fazla ve yıpratıcıydı.

Şeyda’yla yorgun olduğumuz için merdivenlerden çıkmakta olan Selenay’a eşlik edemedik. Ne kadar yorgun olsa da yenemediği bir fobisi vardı. Bunu bir kez daha gözler önüne sermişti. Daireye girdikten sonra odaya yönelip soğuk bir duş almıştım. Vücudumu sıcak tutacak kıyafetler

giyip kendimi salona, kızların yanına attım. Kendimize birer kahve yaparak konuşmaya başladık. “Şeyda okuyormusun?”

“Muhasebe ve finansman bölümü ikinci sınıf öğrencisiyim.”

Yüzümü buruşturdum. “Sayıları sevmiyorum.”

Omuz silkti. “Ben de ama onlarla oynamayı seviyorum.”

“Bir dakika, Elis sayısalının yüksek olduğunu hatırlıyorum. Notlarını düşürdün mü?” Selenay’ın kaşlarını çatarak sorduğu soruya karşın, omuzlarımı kaldırıp indirdim. Ardından kahvemden büyük bir yudum alarak devam ettim. “Hayır, notlarım iyi durumdalar ama...” Yüzümü tekrar buruşturdum ve ellerime baktım. “Bu ellerle işlem değil çizim yapmayı istiyorum.” Omuz silktim. “Sayısal benlik değil.”

Şeyda, “O zaman neden çizim üzerine gitmiyorsun?” dedi.

“Sayısal kaçığı bir anneye sahip olsaydın, nedenini anlardın.”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Senin durumunda olsaydım, emin ol onu umursamaz ve kendi isteklerimin üzerine giderdim.”

Kıkırdadım. “Benim yerimde değilsin. Ah, iyi ki de değilsin. Olsaydın dediklerini yapamazdın.”

Dudaklarını büzdü. “Ailesi için çabalayan bir genç.” Gözlerini kırıştırdı. “Fazla trajik!”

“Maalesef,” diyerek sessizce inledim.

“Çizimlerin var mı?” dedi büyük bir merakla.

Hüzünle gülümsedim. “Hepsi çoktan çöpü boyladı.”

Şaşkınlıkla kaşları kalktığında Selenay kıkırdadı. Kaşlarımı çatarak ona bakıp yastığı elindeki kahveye gelmeyecek şekilde üzerine attım. “Hey, emeklerimin çöpe atılmasını çok mu komik buldun?”

Selenay kıkırdamaya devam ederek

yastığı bana attı. Ardından kahvesini yanındaki sehpanın üzerine bırakarak başını onaylamaz anlamda sallayıp ayağa kalktı. “Emeklerini cadaloz anana yem edeceğimi mi sandın?” Gözlerim kocaman açıldığında, dudaklarımda geniş bir gülümseme belirmişti. “Şaka yapıyorsun?”

“Bekle cesur kalem. Onları sana getireyim.” Cesur kalem, bana eskiden de böyle derdi. Bunun nedeni, çizdiğim figürlerde çekiciliği ve cesareti ön planda tutmamdı. Açık kıyafetleri pek tercih etmeyip beğenmesem bile, kalemi elime aldığım an tüm tasarımlar gözlerimin önüne seriliyor ve kalemimle şekillenerek cesur bir şekilde kâğıda akıyordu. Çizim yaparken kendimi buluyordum. Annem yüzünden resim yapmayı bıraktığımdan beri, parkta hevesle oynayıp eğlenceli vakitler

geçiren bir çocuğun annesi tarafından eve kapatılması gibi ben de kendi içime kapatılmıştım. Bir daha da o kalemi elime çizim amaçlı almamış, zihnimdekileri kâğıda dökmemiştim.

Selenay elinde eskiden kullandığım mavi büyük dosya ile odaya geri gelince içime bir sızı saplandı. Büyük bir hevesle gelip yanıma oturduğunda, Şeyda da meraklanarak diğer yanıma oturdu. Selenay dosyayı dizlerimin üzerine koyduktan sonra hevesle gözlerime baktı. “Bakmayacak mısın?”

Ruhsuz bir ifadeyle dizlerimde duran dosyaya baktım. Saniyeler içerisinde tüm hevesim kaçmıştı. Derin bir nefes alarak sağ elimle dosyanın kapağını kavrayıp açtım. Karşıma çıkan resme hayranlıkla baktım. Elim kendiliğinden gelişmiş, küçük yaşma rağmen bu kadar güzel silüet çizmemde Leyla Hoca’nın büyük bir emeği vardı. Lise yıllarımdaki

resim öğretmenimdi ve her zaman beni bu konuda yüreklendirmiş, bana ek ders vermişti. Bir kalem nasıl tutulur, boyama nasıl yapılır, çizerken nelere dikkat edilir... Her şeyi bana öğretmiş, devam etmem için beni yüreklendirmişti. O hayatımda tanıdığım en mükemmel öğretmendi. Benim için Leyla Hoca eşsiz biriydi.

Yaşadıklarım gözlerimin önüne gelince, derin bir iç çektim. Ardından sayfayı çevirdim. Ben ilerledikçe Şeyda'dan hayret nidaları yükseliyordu. Bin bir duygu hissederek yaptığım çizimlerim, benim yaşadığım olaylardan sonra veremediğim tepkilerimdi. Sergileyemediğim cesareti her seferinde önümdeki kâğıt parçasında arıyor, kendimi kanıtlayarak rahatlıyordum. Son sayfalara geldikçe birkaç kanlı çizim görmüştük. Bu da benim o zamanlardaki isyanımın bir göstergesiydi. Korkunç değil, ilginç ve

sıra dışı duruyordu. Büyük bir hayranlıkla baktım  izimlerime, ne kadarda çok şey çizmiştim  yle...

Dosyayı kapattığım an şeyda konuşmaya başladı. “Sana inanmıyorum Elis! Bu yeteneğe sahipken nasıl olur da sayılarla oyalanırsın?”

 şenge  bir ifadeyle sırtttım. “Abartma.” şeyda gözlerini devirerek Selenay’a baktı.

“Bu kız kafayı mı yedi?”

Selenay gözlerini odanın başka bir köşesine çevirdi. “Hem de çok önceden.”

Omuz silkerek mavi dosyayı ellerimin arasına alıp ayaklandım. “Ben yatacağım.”

“Kurtuldun sanma, bu konuyu yine konuşacağız,” diyen şeyda’ya elimi havaya kaldırıp sallayarak karşılık verdim, bu hoşça kal selamı gibi bir şeydi. Ardından odaya geçip sırtımı yatak başlığına dayatıp dosyayı

kucağıma aldım ve tekrar incelemeye başladım. Lisenin son yıllarından sonra, çizmediğim halde kendimi daha fazla gelişmiş gibi hissetmiştim. Kendi düşünceme gözlerimi devirdim. Lise bittikten sonra girdiğim sınavdan yüksek bir not almış ve istediğim güzel sanatlar üniversitesine puanım yettiği halde girememiş, annemin kararı nedeniyle bir yıl ara vererek hazırlık okumaya başlamıştım. Benden çaldığı önceki seneler sayesinde, aldıkları artık umurumda değildi. Gözlerimi kapatıp dosyayı kenara koydum. Yorganın altındaki bacaklarımı kaydırarak sırtımı yumuşak yastığa bastırıp,gözlerimi yumdum.

“Elis...”

“Elis...”

“Elis!” Biri kolumdan sertçe çektiğinde gözlerim aralandı. Dudaklarımı büzerek Şeyda’ya baktım. Gülümsedi. “Kalk hadi, bugün işimiz var.” Ağzımın içerisinden

homurdanarak diğ er tarafa dönüp yatmaya devam ettim. Anında belimden d rt kledi. “Kime diyorum ben? Kalksana!”

Mızmızlanarak yorganı kafama kadar çektim. Kolumu k p rdatacak halim yoktu. Yorgan üzerimden çekilince, c rlayarak ayaklarımı yatağ a vurdum. “ eyda!”

K k rdadı. “Kalk diyorum, bugün çok i imiz var.”

Zorlukla yatakta doğ rulup ruhsuz bak   larımı üzerine sabitledim. “Ne içi?”

“Al  veri !” diyerek olduğu yerde z playınca gözlerimi devirerek döndüm ve yatmaya devam ettim.

Yastığı kafama geçirince, burnumdan soluyarak kafamı kaldırıp ona baktım. “Ben al  veri e gelmiyorum.”

“Nasıl gelmiyorum ya? Saçmalama. İki hafta sonra parti olacak, o yüzden al  veri  yapmamız gerek.” ‘Parti’

lafını duyunca yüzümü buruşturdum. Kehanet ve lanet olası partileri... Kalkmazsam rahat bırakmayacağını bildiğim için, ağlar bir ifade takınarak yataktan kalktım. Ayaklarımı yere vura vura banyoya ilerledikten sonra, soğuk suyu defalarca suratıma çarpıp kendime gelmeye çalıştım. Saçlarımı enseme toplayarak banyodan salona gittim. şeyda şarkı söyleyerek kahvaltıyı hazırlıyordu. Dudaklarımı büzerek ona baktıktan sonra bakışlarım Selenay'ı buldu. Tekli koltuğa oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu.

“Günaydın.” Sesim mutsuz çıkmıştı. şeyda kıkırdayarak şakıldı. “Günaydın!” Selenay koltuktan kalkarak masaya doğru gelmeye başladı.

“Yapacak başka bir şey kaldı mı?”

“Hayır, hepsini hallettim.”

“Az önce ne partisinden bahsediyordun?” dedim tost ekmeğine

ilek reçeli surerken.

Ağzına kocaman bir salam atıp çiğnedi. “Bu partiler senede en az üç kere olur.” Bir salam daha attı ağzına, ardından çiğnemeye çalışarak şeker bir ifadeyle konuşmaya çalıştı. “Yanlış anlama, normal partilerden değil.” Konuşurken dudakları ve sesi komikti. Selenay dudaklarını kıkırdatarak onu taklit edince kıkırdadım. Şeyda omuz silkerek devam etti. “Parti Konsept olarak her sene değişir.” Göz kırptı. “Oldukça sıradan ve ilginçtir yani.”

Omuz silktim. “Saçma. İki hafta sonra olacak olan partiye, neden bugün ve bu kadar erken kalkarak hazırlanmaya başladık?”

Selenay bıkkınlıkla bir soluk verdi ve sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Dilimlenmiş ekmekten büyük bir dilim aldım. “nk o Şeyda. Tam bir parti delisi...”

Gözlerimi devirerek ağzımda ki parçayı çiğnemeye devam ettim.

“Sizin içiniz ölmüş!”

Ağzımdaki dilimi bitirdikten sonra, kayısı suyundan büyük bir yudum alarak atışmalarını dinlemeye devam ettim.

“Sen de içindeki çocuğu öldürsen çok güzel olacak,” diyerek homurdandı Selenay.

“Ne kadar yaşlısın Selenay! Gençlik uğraşları sana çocukluk gibi geliyor. Ah...” Gözlerini devirdi. “Nine Selenay!” Kıkırdadım.

“Açıkçası ben de yatağımda çok memnundum.” Şeyda gözlerini kısarak bana baktı.

“Belli. Yata yata yatağın şeklini aldın.” Selenay’la birlikte kıkırdadık.

“İkiye teksin Şeyda, boşuna uğraşma,” dedim.

Bu sefer Şeyda kuvvetli bir kahkaha attı. “Tek olduğum halde sözümü geçirebiliyorum ya, ona bakacaksın.”

Başımı onaylar anlamda salladım. Doğru söylüyordu. Elimdeki dilim

ekmeği zorlukla bitirdikten sonra sandalyeme yaslanarak gerindim.

“Doydun mu?” Selenay’ın kuşkucu bakışları karşısında ufak bir lokma daha aldım.

“Evet. Hazırlanayım.”

Dudaklarını büzdü. “Tamam.”

Masadan kalkıp banyoya ilerledim. Elimi ve ağzımı yıkadıktan sonra odaya geçip üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Ense hizamda yaptığım yandan topuzu bozmadan odadan çıktım. Selenay’lar zaten giyinmiş olduğu için hazırlanmalarına gerek yoktu.

“Çıkalım, Semum gelmiş.”

Selenay’a baktım. “Semum mu gelecekti.”

Başıyla onayladı. “Bugün bize özel şoförlük yapacak.”

Şeyda memnun bir ifadeyle gülümsedi. “Hadi, gidelim.”

Ceketlerimizi üzerimize geçirdikten sonra daireden çıkıp aşağıya indik.

Semum arabasının önünde kollarını göğsünün altında bağlamış duruyordu. Selenay ona selam vererek ön koltuğa oturdu. Başımla selam verip yanından geçtim ve arka koltuğa kuruldum. Şeyda da yanıma geldikten sonra Semum ön koltuğa geçip arabayı çalıştırdı. “Nereye gidiyoruz?”

Yönelttiği soruya Şeyda büyük bir heves ile atıldı. “Merkeze. Orada yeni bir mağaza açıldı, denemem lazım.”

Semum ile dikiz aynasından göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırarak cama döndüm. Son olan olaydan sonra, ne diyeceğimi bilmiyordum. Mesih’in anlaşmasını kabul ettiğimi söyleyecektim. Başka ne diyebilirdim ki?

Araba durduğunda etrafıma baktım. Birçok mağazanın olduğu bir meydandaydık. Arabadan indikten sonra, etrafımdaki şatafatlı mağazalara baktım. Şeyda büyük bir hevesle bizi içlerinden birine

götürüyordu ve Selenay’la birlikte önde yürüyordu. Biz ise arkalarından geliyorduk ve aramızdaki sessizliği Semum bozdu. “Konuşmamız lazım.”

“Şimdi olmaz.” Önüme baksam bile gerildiğini hissedebiliyordum.

“Uzun bir konu değil. Onunla gitmenin sebebini söyle bana.”

Başımı çevirip ona baktığımda, hissettiği siniri yüz ifadesinden okuyabilmişim. “Bunları şu an konuşmak zorunda mıyız?”

Kaşlarını çattı. “Elis...”

Yutkunarak önüme dönüp Selenay’lara doğru adımlarımı hızlandırmaya başladım. Tamam, yaptığım saygısızlıktı fakat şu an hazır hissetmiyordum. Hep birlikte mağazadan içeriye girdikten sonra içerideki tüm elbiselere baktık. Şeyda bu mağazada dört elbise denediği halde, hiçbirini beğenmeyerek bizi başka bir yere doğru sürükledi. Selenay Şeyda’dan, ben ise

Semum'dan kaçıyordum. Girdiğimiz diğer mağazadan iki elbise aldı, parti elbisesini bulamadığı için başka mağazalara girmeye devam ettik. Şeyda askılara doğru hızlandı, peşinden gittik. Selenay kollarını göğsünün altında bağlamış, ben ise ellerimle askıları karıştırıp yeni sezon ürünlerine bakıyordum ve birden Şeyda ciyakladı. İrkilerek ona baktım.

“İnanmıyorum! Bu tam bana göre, hemen gidip denemeliyim.”

Gözlerimi devirdim ve elbiseleri karıştırmaya devam ederken Şeyda elindeki mor elbiseyle kabine doğru ilerlemeye başladı. Bej renkteki elbiseyi askısının sapından havaya kaldırdım. Ardından Selenay'a doğru uzattım. “Bu tam sana göre, kesinlikle denemelisin.”

Omuz silkti. “Şu anda kıyafet deneyecek havada değilim.”

“Ben de ama geldik bir kere, hadi dene.”

Üşengeç bir şekilde askıyı eline alıp baktı. “Rengi fazla olgun...”

“Senin taşıyacağına eminim.”

Gülümsedi. “Sen öyle diyorsan...” Elbiseyi elimden alarak kabinlere doğru ilerledi. Kabine girene kadar onu izlemeye devam ettim. Askılara döndüğümde ensemde bir nefes hissettim. Tedirgin olarak arkamı döndüğümde, Semum’la burun buruna gelmiştim. Dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım.

“Bana nedenini söyle.”

Elimi uzatıp askılardan birisini rastgele alıp önümde tuttum. “Parti elbisemi bulmam lazım.” Semum kaşlarını çatarak gözlerime baktı. Yutkundum, acele ederek Selenay’ın ilerlediği tarafa yöneldiğimde, tüm kabinlerin dolu olduğunu gördüm.

“Buyurun, sizi diğer tarafa alalım.” Yanıma ne zaman geldiğini fark etmediğim kadın mağaza görevlisine baktım.

“Ne tarafa?”

Kadın ciddiyetini bozmadı. “Diğer tarafta da kabinlerimiz var. Buyurun, beklemeyin.” Önümden yürüyerek bana rehberlik etti. Diğer tarafla aynı tasarımına sahipti burası ama burada kabinler mağazanın köşesinde bulunan hoş bir dekor gibiydi. İçlerinden birisine girerek kapıyı kapattım.

Kafam çok karışıktı. Kendimden bihaber durumda üzerimdeki kazağı çıkardım. Ardından pantolonumun düğmesini açıp pantolonu çıkardığımda, elbiseyi giymekte olduğumu fark ettim. Başta elbiseyi giymek gibi bir niyetim yoktu ve kendi dalgınlığıma şaşırarak incelemediğim siyah, mini elbiseyi üzerime geçirdim. Arkasındaki fermuarı kapatamadığım için sırtım tamamen açıktı. Fermuarı kapatmaya çalışırken, kabinin kapısı birden açıldı. Sırtım kapıya doğru dönüktü ama önümdeki boy

aynasından arkayı görebiliyordum. Semum'u görünce gözlerim kocaman açılmıştı. Anında ona doğru dönerek ellerimi elbisenin askılarına yerleştirerek sırtımı yan taraftaki duvara yasladım. "Senin burada ne işin var!"

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, tam önümde durdu ve kararlı bir sesle konuştu. "Bana hâlâ cevap vermedin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şaşkın bakışlarım Semum'un üzerinde geziyordu, nasıl olur da kabine girmeye cesaret edebilirdi! Bu ne cürret? Elbisenin önü tamamen kapalı olsa da sırtım olduğu gibi açıktı. Sırtımı daha fazla duvara yasladım. "Manyak mısın sen?" Kaşlarını çatarak bir nefes alıp daha fazla yaklaşp tek elini arkamda ki kabine dayadı. "Cevap ver, Elis." Elbisemi kendime daha fazla bastırıp dirseklerimi göğsüne dayayarak onu iteklemeye çalıştım. "Çık, dışarıda konuşuruz" anlını anlıma dayadığında gözlerim kocaman açılmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı kabine doğru yaslayıp uzak durmaya çalıştım. Pes etmeye niyeti yoktu. "Ben, Mesih'in teklifini kabul ettim. Bu yüzden onunla gitmem gerekti." Şaşkınlıkla gözleri aralandığında, sinirden çenesi kasılmıştı. "Ne yaptım dedin sen?"

Gözlerimi karşımda ki duvara sabitledim. “Duydun işte.” Kabine dayadığı elini çekip sert bir yumruk attı. Çıkan sesle yerimde irkilerek ona baktım. Gözlerini kapatarak sesli bir soluk bıraktı. “Sen... Bunu nasıl yaparsın?”

“Ne yapsaydım? Sanki başka seçenek bıraktı. İshak’ı ne çabuk unutuyorsun?”

“Ben halledecektim.”

“Hiçbir şey yapamazdık, kabul etmek zorundaydım.” Elini kabinden çekip bir adım geriledi, bakışlarında acı çeker bir ifade gizliydi sanki anlamayan bakışlarım üzerinde gezinirken bir adım daha geri çekilerek başını onaylamaz anlamda salladı. “Değildin.” Gözlerini gözlerimden ayırmadan kapının kilidini açtı. “Semum” Bir adım attığımda, o kabinden çıkmıştı. Ellerim göğsümün üzerinden iki yana düştüğünde, öylece kalmıştım.

Elbisenin askıları omuzlarımdan sıyrılmaya başladığında, kapıyı kilitleyerek askıları omuzlarımdan çıkarttım ve elbisenin yere düşmesine izin verdim. Kendi kıyafetlerimi giydikten sonra kabinde çıktım. Elbiseyi kabinin içerisinde bırakmıştım. Az önceki askıların olduğu yere gidince, ten rengi etek kısmı bol ve tüllü bir elbiseyi giymiş olan Şeyda ya baktım. Dudaklarım, beğendiğimi belli eder bir anlamda büzülmüştü. “Çok yakışmış, kesinlikle almalısın.” Gülümseyerek etrafında döndü. “Bende çok beğendim” Selenay’a baktı. “Sence parti için uygun olur mu?” Selenay başıyla onayladığında, onun üzerinde de verdiğim bej renginde ki elbisenin olduğunu gördüm. Tahmin ettiğim gibi, çok yakışmıştı. “Elis bir tek sen kaldın. Ne alacaksın?”

Gözlerim Semum’u aradığında onu göremedim. “Semum nerede?”

Selenay omuz silkti. “İş i varmış, gitti.” Saatine baktı “Onat gelir birazdan, bizimle o ilgilenecek.”

“Onat?” diyerek tekrar ettim tek kaşımı kaldırarak. “Semum’un en yakın arkadaşı, iyi çocuktur. Seni de onunla tanıştıracayım. Ee, ne alacaksın?”

“Bilmiyorum, buradakileri beğenmedim. Gelmek de istemiyorum, eve gidelim.”

Şeyda anında kaşlarını çatarak üzerime doğru yürümeye başladığında, çok şaşıarak tedirgin olmuştum. “Saçma sapan konuşma! Hep beraber hareket edeceğiz, bir yere gideceksek sen de gelmek zorundasın.”

Küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büzdüm. Şeyda’ya karşı çıkmak imkânsızdı. “Başka mağazaya gidelim, Elis buradakileri beğenmediğini söyledi.”

Şeyda Selenay’ı onayladı.

Beğendikleri elbiseleri kasaya götürdüklerinde uzun sıra nedeniyle gözlerimi devirdim. Mağazanın havası da beni fazlasıyla bunaltmıştı.

“Siz sıraya girin, ben kapının önünde bekleyeceğim.” Adımlarımı çıkışa doğru hızlandırdım. Serin hava vücuduma çarpınca rahatlamıştım. Titretecek kadar soğuk değildi, sadece mağazanın bunaltıcı havasını üzerimden atacak kadar rahatlatıcıydı. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak insanları izlemeye başladım. Orta yaşlı kimseyi görmemiştim, hepsi genç yaşlardaki insanlardı. Bu soğukta açık giyinen kızlara gözlerimi devirdiğim an, karşı caddede onu gördüm. Anında yüz ifadem değişmeye başlamıştı. Korkarak bir adım geri çekildiğimde, kollarım iki yanıma düşmüştü. İshak aynı korkutucu suratıyla bana bakıyordu. Gözlerinin altına sürdüğü boyalar, suratına ayrı bir ürkütücülük

katmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Önümüzden geçen arabanın ardından sağa sola bakmadan çatık kaşlarıyla benim bulunduğum yere doğru gelmeye başladığında adeta yerime çivilenmiş, hareket edemiyordum. Nefeslerim sıklaşmaya başlamış ağlamaklı olmuştum.

Omzuma birisi çarptığı an yana doğru savrulmuştum. İki elimi duvara koyup kendime gelmeye çalıştım, kalbim hızla atmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıp bana çarpan kişiye baktığımda bir erkek olduğunu gördüm. Hızla karşı caddeye bakışlarımı çevirdiğimde, İshak'ı göremedim. Etrafı taramaya devam ettim ama yoktu.

“Elis,” dedi bana çarpan kişi. Sorgulayan bakışlarım onu bulduğunda, kaşlarım daha fazla

atılmıştı.

“Ben de seni kr sanmıştım! Demek ki görebiliyorsun.” Anlamayan bir ifadeyle suratıma baktı ve ardından sessiz bir kahkaha attı. “Eğlencelisin.”

“Kimsin?” Elini uzattı.

“Onat ben.” Tek kaşımı kaldırarak suratına bakmaya devam ettim. Ardından bana uzattığı eline bakarak başımla selam verdim. Tokalaşmayı oldum olası sevmezdim. Bana bakmaya devam ederek elini indirdi.

“Beni nereden tanıyorsun?”

“Geceleri seni Vuslat’ta görüyorum.” İfade mi bozmadığımı görünce kollarını iki yana açarak devam etti. “Hey, at hırsızıymışım gibi bakma bana!”

Yüz ifadesine ve söylediklerine kıkırdamamak için alt dudağımı dişledim.

“Çoktan tanışmışlar.”

Selenay’ın sesini duyunca, irkilerek arkama baktım. Şeyda ve Selenay

ellerinde büyük poşetlerle mağazadan çıkıyorlardı.

“Harika, alışverişiniz bitti mi?” diye sordu Onat, büyük bir heyecanla. Şeyda suratındaki sinsi sırıtişla başını onaylamazca salladı. Suratı çocuksu bir ifadeyle asılınca onların daha önce de alışveriş yaptıklarını anlamıştım. Bu hallerine gülümsedim. Onat kaşlarını kaldırıp her birimize tek tek baktıktan sonra bakışları benim üzerimde kaldı. “Senin yüzünden sürüneceğim.”

Gülümseyerek omuz silktim.

“Hadi, gidelim,” dedi Şeyda ve son kelimeyi uzatarak söyledi. Ardından bizi karşıdaki mağazaya yönlendirince Onat onları durdurdu. “Poşetlerinizi arabaya koyalım.”

Onu onaylayarak Audi R5 in yanına gittik, Semum’un beni ilk bindirdiğı arabaydı bu. Kıkırdayarak alaycı bir şekilde, “Pazarda mı satıyorlar bu Audi’leri?” dedim. Hepsinde Audi

marka araba vardı. Söylediğime karşılık bana baygın bir bakış atmakla yetindi.

“Pazarda bulursan haberim olsun.” Paketleri arabaya yerleştirdikten sonra Şeyda’nın bizi yönlendirdiği mağazaya doğru ilerledik. Etrafa bir bakış attığımda elbiselerin genelde bordo, mürdüm, hardal ve siyah tonlarında olduğunu gördüm. İddialı renklerdi. Ortada bulunan kıyafetlere doğru ilerledik. Elimi askılara atıp tek tek inceleme başladığımda, dekolteli elbiseler gelmişti elime.

Başka bir kısma ilerlediğimde Şeyda siyah renk, dekolteli kısa bir elbiseyle yanıma geldi. “Elis bak! Bu sana çok yakışacak!”

Yüzümü buruşturarak başımı onaylamaz anlamda salladım. “Dekolte sevmiyorum.”

Onat düşünceli bir ifade ile yanıma gelip, bakışlarını aşağıya doğru kaydırınca kaşlarımı çattım.

Göğüslerime bakarak mırıldandı. “Küçük göğüslere de sahip değilsin, neden giymiyorsun?”

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanmıştı. “Terbiyesiz! Çekil şuradan!” Onu geçip başka kıyafetlere doğru ilerledim. Bu mağazada cidden hiç uzun elbise yok muydu? Bu sefer Selenay yanıma bir elbiseyle gelmişti. Bordo renginde mini dar bir elbiseydi, ön kısmı göğüslerimi kapatacak kadar uzun fakat boyutunu belli edecek kadarda dardı. Kalın askıları sırt kısmını biraz açıkta bırakıyordu. Kararsız bakışlarım elbisenin üzerinde gezindi, sade olsa da çok iddialı bir renge sahipti. “Çok kısa.”

Selenay başıyla onayladı. “Siyah çorapla giyersin.”

Bu elbiseyle oturmayı bırakın, rahat yürüyemezdim bile. Sadece görmek bile beni rahatsız etmişti. “Bilmiyorum, çok rahatsız edici duruyor.”

Şeyda, “Saçmalama Elis!” diyerek Selenay’ın elindeki elbiseyi alıp göğsüme doğru bastırdı. “Hadi git dene.”

Şeyda’nın baskısından kurtulmak için sesli bir nefes verip askıyı sertçe aldım ve kabin olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlemeye başladım. Kapıyı kilitleyerek elimdeki ceketı askılığa astım ve üzerimdeki bluzu sıyıırıp çıkardım. Yandaki minik deri çıkıntının üzerine koyup pantolonumdan kurtuldum. Bordo elbiseyi elime alıp yan kısmındaki gizli fermuarı açıp bacaklarımdan geçirdim. Askılarına kollarımı sokup fermuarını çekmeye başladığımda, elbisenin görüldüğünden daha dar oturduğunu fark ettim. Ön kısmı göğüslerimi yukarıya doğru itiyordu ama eğilmedikçe sorun olmazdı, zaten bu mini elbiseyle eğilmezdim de! Üzgün bakışlarla üzerime baktım, güzel olmuştu fakat rahat değildim.

“Elis! Giymedin mi hâlâ?”

Şeyda’nın sesiyle derin bir nefes koy verdim. “Giydim ama içime hiç sinmedi.”

Kapıya vurmaya başladı. “Aç kapıyı...”

Yan tarafta duran siyah süet topuklu ayakkabıları giyip kapının kilidini açtım. Kafamı aradan uzattığımda Şeyda’yla karşılaşmıştım. Onun ayağında topuklu olmadığı için çok uzun duruyordum. Kapıyı ittiğinde arkasından çıktım. Gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Kızım, fena seksi olmuşsun.”

Alt dudakımı dişleyerek ayakkabılarıma baktım.

“Bir dönsene.” Sabırsız bir tonda konuşmuştu.

Ağır hareketlerle etrafımda dönmeye başladığımda hayret nidalarını işitmiştim. Önüme döndüğümde uyaran bir ses tonunda konuştum. “Sessiz olsana.”

“Bacakların çok güzel ve uzun, kesinlikle bunu almalısın.”

Elbisenin eteğini çekiştirmeye başladım. “Çok rahatsız.”

Duymamış gibi hayret dolu bir sesle devam etti. “Boyun kaç?”

Omuz silktim. “1,72 falan.”

Dudaklarını büzdü. “Çok iyi.”

“Hadi, nerede kal- ” Selenay beni gördüğü an sözünü tamamlayamadı. “İnanmıyorum, müthiş!” Bakışlarını üzerimden ayıramıyordu. “Kesinlikle bunu almalısın.”

İnatlaşıp uzatmak istemediğim için, başımla onayladım. “Tamam.”

Gözlerini üzerimden ayıramayarak son kez baktıklarında kapıyı kapattım ve fermuarı açıp elbiseyi üzerimden çıkardım. Kıyafetlerimi giyip ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim ve elbiseyle ceketini alıp kabinden çıktım.

Şeyda elbiseyi alıp kasaya doğru ilerleyince mani olmayıp, Selenay’ın

yanında beklemeye başladım.
“Buradan sonra nereye gideceğiz?”
Saatine baktı.

“Eşyalarımızı bırakalım, Vuslat’a
gideceğiz.”

Her ne kadar yorgun olsam da
Mesih’i görmek için kabul ettim.
Tepkisizliğine şaşırmış, nedenini
merak etmiştim. Ah... Ve tabii, İshak’ı
da soracaktım. Anlaşmasını kabul
ettiğim halde İshak’ı göndermesi...
Adiceydi. Pislik herif.

Şeyda kasadan gelince arabaya doğru
ilerledik. Arabaya bindikten bir süre
sonra eve gidip paketlerimizi bırakmış
ve tekrar arabaya binerek mekâna
gelmiştik. Vuslat’tan içeriye girdiğim
an gözlerim Mesih’i aramaya
başlamıştı bile ama kalabalık ortamda
onu seçememiştim. Selenay’ın
yönlendirmesi ile insanların arasından
ilerleyerek içki bölümüne doğru
yöneldik. Şeyda da bizimle gelmişti,
Selenay’ın mesaisi daha başlamadığı

için bar taburelerine oturarak içmeyi tercih ettiler.

Hep beraber oturduktan sonra, sesli müzik nedeniyle Onat bağırarak konuştu. “Partinin konseptini öğrendiniz mi?”

“Ah, hayır...” dedi şeyda inlercesine.

Onat bıyık altından gülümsedi. “Oldukça seksi bir parti olacak”

Selenay’ın gözleri prtlercesine açıldı. “Nasıl yani?”

“Herkes kafasına göre birisini seçecek ve gece boyunca onunla olacak. Dans falan.”

Selenay suratını iğrenerek buruşturunca, Onat kıkırdayarak elini onun bacağına koydu. “Merak etme, seni ben alırım. Yabancıya gitmezsin.”

Selenay gözlerini kısarak Onat’a uyarırcasma baktı. Ardından eline vurarak bacağının üzerinden itti. Onat masadan içkisini alıp, Selenay’a bakarak kafasına dikti. Ardından

masaya sert bir şekilde koydu. Yan tarafımızdan Lidya ile beraber geçen Alaz'ı görünce birbirlerine kötü bakışlar atmaya başladılar, hadi ama... Sidik mi yarıştırıyorlardı?

Etrafa bakınmaya devam ettim, Mesih'i hâlâ görememiştim. Bir süre sonra Lidya, sinirli bir ifadeyle hızlı adımlarla masamızda doğru gelmeye başladığında, Onat tüm dikkatini Lidya'ya vermişti. Lidya tam Şeyda'nın önünde durup cırlamaya başladı. "Şeyda!"

"Lidya," dedi Şeyda alaycı bir sesle.

"Geldiğinden haberim olmadı..."

"Haber vermediğim için olabilir mi?"

"Şeyda... Lütfen böyle yapma."

"Gider misin? Konuşmak istemiyorum."

Lidya'nın suratındaki ağlamaklı ifadeyi gördüğümde fazlasıyla şaşırmıştım. Hayretle ona baktığımda, Onat kendisini zor tutuyor gibi

gözüküyordu. “Şeyda özür diledim... Lütfen affet.”

“Yeter artık!” diyerek ayağa kalktığında Şeyda, karşı taraftaki iri yarı Azad’ı gördü ve gözleri irice açılarak dona kaldı. Zorlukla yutkundu ve bakışlarını onun üzerinden çekip hızla çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Azad da bir süre Şeyda’yı izledi. Ardından o da çıkışa yönelmeye başlayınca Lidya koşarak Azad’a yetişip onun önüne geçti. Kaşlarını çatarak ona bağıırıyordu, Mesih’in grubundan birisine, hele ki o irilikte bağırmasına fazlasıyla şaşırmıştım.

Azad hiçbir şey demeden onu dinledi, barda gördüğüm en sakin kişi oydu. Gerçi Mesih de her zaman sakin gözüküyordu, insanlar ne kadar aksini söylese de sesinin yükseldiğini hiçbir zaman duymamıştım. Belki de bundan yüz bularak ona kafa tutuyor, dikleniyordum.

Sakin olsa da Mesih her zaman kendi isteklerini yaptırmayı çok iyi biliyordu. Sıkıcı ihtiyar, ne olacak. Azad 1 kolundan tuttuğu gibi Lidya'ykenara çekıştirmeye başlayınca, şaşkınlıkla onları izlemeye devam ettim. Gerçi bu davranışı o boyuttaki bir adama fazlasıyla yakışıyor, Lidya haddini aşmış, onu sinirlendirmişti.

Onat yumruklarını sıkarak ağır bir küfür savurunca, şaşkınlıkla ona baktım. "Sana ne oluyor?" Tek kaşımı kaldırarak büyük bir merakla sormuştum.

"O piçi sevmiyorum."

Sevmemesini anlayabilirdim fakat gösterdiği tavır yine de çok fazlaydı. Selenay'a doğru döndüm. "Şeyda'yla Lidya'nın arasında ne var, biriniz anlatsın artık."

Selenay derin bir nefes aldı. "Aramızda sorun yok. Lidya'yla ikimiz de iyi arkadaşık, ta ki bir ay öncesine

kadar.”

“Ne oldu?”

“Söylememesi gerekenleri bir öfke seline kapılarak söyledi. Sonrasında da çok pişman oldu.”

“Sana da mı söyledi?”

Kafasını salladı. “Şeyda’ya söyledi. Bende Şeyda’yı desteklediğim için, Lidya’yla arama mesafe koydum. Söylediklerinin ucu bana da dokunuyordu.”

“Gerçekten de üzgün olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Lidya iyi kızdır, öyle havalı davrandığına bakma. O bizim hâlâ gerçek dostumuz. Aramızda bu husumet yaşanmasaydı, onun samimi yönünü görürdün.”

“Kızı dinlemiyorsunuz ki!” diyerek isyan etti Onat.

Selenay kaşlarını çattı. “Şeyda’nın zamana ihtiyacı var Onat! Bunu en iyi bilenlerdensin.” Onat sessiz kalıp bakışlarını etrafta gezdirdi. “Lidya ona

ne dedi Selenay?”

Selenay alt dudağını dişledi. “Sana bunu söylemeyi inan çok isterdim, fakat söylersem doğru olmaz. Şeyda zamanla anlatacaktır.”

Sıkıntılı bir nefes koy verip kollarımı göğsümün altında bağladım. “Tamam.”

“Mesih mi o?” Onat’ın sesiyle heyecanlanarak baktığı yere baktım. Başım boynumdan ayrılacak gibi boynumu uzatıp görmeye çalışıyordum. Etraf o kadar kalabalıktı ki seçemiyordum. Gözlerim onu aramaya devam ederken Onat, “Değilmiş,” dedi.

Gözlerimi kısarak boynumu düzelterip Onat’a öldürücü bakışlarımı yolladım. Kalbimin ritmi eski haline dönmeye başladığında, tüm tadımın kaçtığını hissettim. Bakışlarımı Onat’tan çektiğimde, gözlerini kısarak bana şüpheyile bakan Selenay ile göz göze geldim. Yüzümdeki kızgın ifade

bozulmuştı. Uyaran bakışlarına sadece omuz silktilim.

“Hey adamım hoş geldin.” Onat, Semum’la tokalaşmıştı. Çekingen bakışlarımla ona bakmaya çalıştığımda umursamaz tavırlarıyla karşılaşmıştım. “İşini hallettin mi?” Gözleri anında beni bulmuştu. Onaylamayan bir ifade takındı.

Selenay’ın mesaisi başlayınca içki bölümüne ilerleyip işimize koyulduk. Gece boyunca Mesih hiç gelmemişti. Alaz ise sürekli mekândaydı. Sorup sormamak arasında kalsam bile sormamayı tercih ettim. Selenay’ın gözüne daha fazla batmak istemiyordum. İnsanlar ayrılmaya başlayınca içeriye girerek üzerime bir önlük geçirip temizlik malzemelerini hazırlamaya başladım. Telefonumu nereye koyduğumu hatırlamadığım için, etrafıma bakındım. Yoktu. Yandaki oturma koltuğuna ve ortadaki masaya baktıktan sonra giysi dolabını

açtım. Orada da bulamayınca gözüme duvarın girinti kısmındaki küçük çekmeceler takıldı. Bu çekmeceleri ilk defa görüyordum. Gidip hepsini tek tek açmaya başladım. Bir tanesi kilitliydi. Her ne kadar zorlasam da açamamıştım.

Gözlerimi odada dolaştırıp ne yapacağımı düşünürken gözüme Alaz'ın ceketi takıldı. Anında gözlerim parlamıştı, çekmecenin anahtarı cekette olabilir miydi? Her ne kadar yanlış olduğunu bilsem de yapabilirdim... Cekete doğru ilerdim. Artık bir şeyler öğrenme zamanım gelmişti. İçimdeki ses yaptığıın doğru değil diye bağırıyordu ama o da ceketini burada bırakmasaydı diyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Elimi sol göğsünün üzerindeki fermuarh cebine soktum. Elime bir kolye geldi, kaşlarımı çatarak kolyeye bakmaya başladım. Zinciri kopmuştu ve ucunda kırık bir melek kanadı

vardı. Hayretle kolyeye bakmaya devam ettim. Çok güzeldi, bir kıza ait olduğu kesindi. Aynı zamanda Selenay'ın annesinden kalan kolyeye de benziyordu. Bir süre sonra kolyeyi fermuarlı cebine geri atıp başka bir cebine baktım. Elime bir anahtar gelmişti. Alt dudağımı dişleyerek anahtarı çıkarıp çekmecelere doğru ilerledim.

Anahtarı kilitli olan çekmecenin deliğine sokup çevirdikten sonra çekmece açılmıştı. Gözlerim parlayarak çekmecenin gözünü kendime doğru çektim. İçinde bir anahtar yığını vardı. Elime aldığımda gözüme kenarına kırmızı kurdele takılmış anahtarlık çarptı. Tahminimce bu Vuslat'm merdivenlerinden çıkınca açılan kapının anahtarıydı, anahtarlıktaki diğer dört anahtar ise başka odalara aitti.

Alaz'ın cebinden çıkardığım

anahtarla çekmeceyi geri kilitledim. Elimdeki anahtarları arka cebime atıp bluzumun arka kısmını çekiştirdim. Ardından telefonumu boş vererek topladığım malzemelerle görevli odasından çıktım.

Tedirgin gözlerle etrafıma bakıyordum, sanki yaptığımı yüzüme bakarak birisi anlayabilecekmiş gibi. Çok utanıyordum. İlk defa birinin özelini karıştırmıştım fakat yapacak bir şeyim kalmamıştı. Çekmecenin kilitli olduğunu gördüğüm an orada anahtarların olduğunu tahmin etmiştim. Odanın temizliğini yaptırmak için anahtarları orada tutuyorlardı, kafasına esen istediği gibi giremesin diye de çekmecenin anahtarı sadece kendilerinde vardı. Sürüklediğim tekerlekli su kovasını ilerletirken gözlerim büyük bir tedirginlikle etrafı araştırıyordu. Vuslat'ın boş olduğu saatlerdi. Ortalıkta bizimkiler dışında kimse

kalmamıştı, Alaz gözlerini üzerime dikip yanımdan geçti ve görevli odasına doğru ilerledi. Kalbim vücudumu titretecek kadar hızlı atıyordu, çekmeceyi açarsa kesinlikle yaptığımı anlar eminim ki cezamı da verirdi. Hem de fazlasıyla.

Ben işimi yapmaya başladıktan bir süre sonra Alaz ceketini üzerine giymiş halde odadan çıktı. Göz ucuyla onu izlediğimde, hal ve hareketinden gayet rahat olduğunu görebiliyordum.

Alaz umursamaz bir tavırla Selenay'a baktı. Ardından barı terk etti. Rahat bir nefes koy verip işimi yapmaya devam ettim. Çok rahatlamıştım.

“Sana nasıl kıydılar...”

Afallayarak kafamı kaldırdığımda, Onat ile göz göze gelmişim. Anlamayan bir ifade ile suratına baktığımda devam etti. “Sana yardım edeceğim.” Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettiğimde masaları toplamaya

başladı.

“Teşekkür ederim, bunu yapmak zorunda değilsin.”

Göz kırptı. “İçimden geldi.”

Gülümsedim. “Teşekkürler.”

Onat omuz silkip bardakları toparlamaya devam etti. Tepsiyi doldurup Selenay’ın yanına ilerlemeye başlayınca bacağı ile Semum’un bacağına vurdu. “Kıçını kaldırıp yardım etmeyi neden denemiyorsun?”

“Siz kızların işine karışmak istemedim.” Kıkırdamamak için alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ezdim. Tepsiyi tezgâha bırakan Onat’ın Semum’a atılmasını beklerken, o beni şaşırtarak gülümsedi. “Bizi yorma da yardımcı ol hayatım.”

Semum yüzünü buruşturarak tezgâhın üzerindeki bardağı alıp kafasına dikti. Onat tepsiyi boşalttıktan sonra diğer masalardaki bardakları topladı. Semum’un

suratına bakmasam bile, gözlerini üzerimden bir an olsun ayırmadığını hissedebiliyordum. Yerleri

süpürdükten sonra silmeye başladım. Bir yandan da düşünüyordum. Onlar buradayken yukarıya nasıl çıkacaktım?

“Semum sen git. Bir boka yaramıyorsun zaten, kızları ben bırakırım.”

Mutlulukla gözlerim irileşmişti. Semum giderse yukarıya daha rahat çıkabilirdim. Suratımda bir tebessümle cevabını öğrenmek için Semum’a baktım. Kaşlarını çatmış, bozulmuş bir ifadeyle suratıma bakıyordu. Ah... Yoksa gideceğine sevindiğimi mi düşünmüştü?

Semum dişlerini birbirine bastırarak tısladı. “Bu kadar sevineceğini bilseydim daha önce giderdim.”

Üzgün bir ifadeyle suratına baktım. “Yanlış an- ” Sözümü bitirmeme zaman kalmadan, ceketini ve

telefonunu alıp ayaklandı. Hızlı bir şekilde önümden geçip çıkışa yöneldiğinde üzgün bakışlarım sırtına takıldı. “Yanlış anladın...” diyerek cümlemi bitirdiğimde, Onat omzuma vurdu. “Takma o nazlı bebeyi.”

Hüzünlü suratımı Onat’a çevirdiğimde, sırttığını gördüm.

“Sen burayı temizlemeye devam et, ben biraz da Selenay’a yardım edeyim.” Başımla onayladım. Ona yardım etmesi işime gelirdi. Bar bölümüne gidip Selenay’la bulaşıkları yıkamayı başladıktan bir süre sonra müzik açmışlardı. Fırsat ayağıma geldiği için mekânın köşesine doğru ilerledim. Merdivenleri hızlıca çıktıktan sonra, arkama bakarak elimi arka cebime attım. Ortalama bir saat kadar daha işimiz vardı, bana on beş dakika yeterdi ve yetmek zorundaydı. Cebimden anahtarları çıkardıktan sonra, kırmızı kurdeleli olanını elime alıp geniş kapının deliğine soktum.

Anahtarı çevirip kapıyı araladığımda kalbim büyük bir ritimle atmaya başlamıştı.

Dudaklarım aralanmış, etrafa bakmaya çalışıyordum. Her yer karanlıktı, kapının kulpunu kavrayarak iterek tamamen açtım kapıyı. İçeriye doğru bir adım attığımda, kendimi boşlukta gibi hissetmiştim. İlk geldiğim günkü loş ışıktaydı. Korku dolu bakışlarım etrafa takıldığında, ensemden sırtıma doğru inen bir ürperti hissettim. Gözlerimi kapatarak titredim. Ardından gözlerimi aralayarak ileriye doğru bir adım daha attım. Arkamı dönerek kapının deliğinden anahtarı çıkararak arka cebime attım, keşke telefonumu bulup gelseydin diye içimden geçirsem de artık geri dönüşü yoktu. En azından şimdilik.

Kapıyı ardımdan kapatarak karanlıkta yürümeye başladım. Dudaklarımın arasından titrek bir

nefes verince akciğerlerim şiddetli bir biçimde göğüs kafesime doğru baskı uygulamıştı. Dudaklarımı ıslatıp minik adımlarla ilerlemeye çalıştım. Ellerimi öne doğru savurdum, hiçbir şey yoktu. İlerlemeye devam ederek alt dudağımı ısırdım.

Sanki her an bir şey değebilirdi. Her geçen saniye, sırtım daha fazla uyuşuyordu. Ağzımdaki kuruluk anbean artıyor, yutkunmalarım fayda sağlamıyordu. Parmak uçlarımda pürüzsüz duvarı hissettiğim an iki elimi de soğuk duvara dayayarak ilerlemeye devam ettim. Sol elimin parmak boğumlarının arasında kalan lamba anahtarını hissedince neredeyse mutluluktan çığlık atacaktım. Parmağımı anahtarın diğer tarafı yukarıda kalacak şekilde, yüksek kısma bastırdım. Işıklar açıldığında çığlık atmamak için sağ elimle dudaklarımı örttüm ve sırtımı duvara yaslayıp yere doğru kaymaya

başladım. İlerdeki duvarın önünde duran askılığı hissettiğim panikle birlikte bir siluete benzetmiş, fazlasıyla korkmuştum. Kalbim hâlâ deli gibi atarken titreyen elimi dudaklarımdan çektim, aldığım soluklar yetersiz kaldığı için dudaklarımı aralayıp acılı iniltiyle derin nefesler almaya çalıştım.

Gücümü toplamaya çalışarak doğruldum ve önümdeki koridordan ilerlemeye devam ettim. Karşıma bir kapı çıktığında heyecanlanarak anahtarları arka cebimden çıkarıp teker teker denemeye başladım. Hiçbiri kapının kilit kısmına uymamıştı. Alt dudağımı dişleyerek başımı sağa sola çevirip etrafa bakınmaya başladım. Kapı olduğunu tahmin ettiğim şeye doğru ilerledim, duvarın kenarındaki girintide düşündüğüm gibi bir kapı daha vardı.

Elimdeki anahtarlar bu kilitle de uyuşmamıştı. Sitemli bir soluk verip

boşta kalan elimle suratımı sıvazladım ve parmaklarımı saçlarıımın arasında kalacak şekilde durdum. Uyuşan sırtımda bir el hissettiğimde çığlık atarak kapiya dokundum. Kalbim bağımsızlığını ilan ederek daha gl bir ritimde atmaya başlamıştı. Korkudan gözlerim yanarken kendimi ne savuracak gücü vücudumda bulamamıştım. Tüm eklemlerim ağrı mış, kaslarımı sıkmaktan kollarım titremeye başlamıştı. Korkudan tüm vücudum ağrıyordu. Bir ığlık daha atacakken bir el sıkı bir şekilde dudaklarımı örttü. Korkudan gözlerim irice açılmıştı, dudaklarıımın arasından itiraz dolu inlemeler dklrken saniyeler içerisinde rahatlamama neden olan sesi işittim. “Elis! Benim.”

Selenay’ın sesini duymadan önce gözlerim r fener ışığı gibi yanmış, duyduktan sonra ise kapatma düğmesine basılmış gibi anında

sönmüştü. Rahatlamamı hissetmiş olacak ki elini dudaklarımdan çekti. Her ne kadar rahat hissetsem de az önceki anların korkusu hâlâ vücudumdaki etkisini sürdürüyordu. Omuzlarımdan kavrayarak beni kendisine doğru çevirdiğinde, kızgın ve bir o kadar endişeli olan bakışlarıyla karşılaştım.

Eliyle yüzüme düşen saç tutamını geriye doğru iterek mırıldandı. “İyi misin?”

Dudaklarımı aralayıp derin bir nefes alarak yutkundum. Gözlerim kapalıydı, başımı onaylar anlamda salladığımda omuzlarımı sıvazlamaya başladı.

“Titriyorsun...” O diyene kadar titrediğimin farkında bile değildim. Ben cevap vermeyince devam etti. “Burada ne işin var Elis? Buraya nasıl geldin?” Gözlerini devirdi. “Ne diyorum ben ya, gel buraya,” dedikten sonra omuzlarımdan destek olarak

beni çıkışa doğru sürüklemeye başladı.

Kapının oraya gelince beni bırakıp tekrar içeriye girdi. Işığı kapatıp yanıma geldiğinde, titreyen ellerimden birisini arka cebime yerleştirerek anahtarı çıkarıp Selenay'a uzattım. Tek kaşını kaldırarak önce bana, ardından anahtara baktı. Gözlerini kısarak anahtarı eline aldı ve kapıyı kapatıp kilitledi. Ardından omzumdan yöneterek merdivenleri inmemizi sağladı. Etrafa baktığımda Onat'ı görememiştim. "Onat nerede?" dedim güçlkle.

Selanay deri koltuklara oturmamızı sağlarken mırıldandı. "Lidya çağırdı, birazdan gelir."

"Bu saatte mi?"

Başıyla onayladıktan sonra, otoriter bakışlarını üzerimde gezindirerek elindeki anahtarları havada salladı.

"Bunların sende ne işi var?"

Bakışlarımı kaçırdım.

“Elis,” diyerek tıslayınca tekrar gözlerine baktım.

“Görevli odasındaki kilitli çekmecedен aldım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Kilitli çekmece?”

Başımла onayladım. “Evet, kilitli çekmece...”

“Anahtarını nereden buldun?”

Tekrar yutkunarак tek seferde konuştum. “Alaz’ın ceketinden anahtarı aldım.”

Şaşkınlıkla kaşları havalandı. “Sana inanmıyorum, böyle bir şeyi nasıl yapabildin!”

Cevap vermedim. “Alaz anahtarların olmadığını fark edince ne yapacağız?”

“Çekmeceyi açtıktan sonra, anahtarları Alaz’ın ceketine geri koydum.”

Anahtarları tekrar salladı. “Peki, bunları nasıl yerine koyacağız?”

Gözlerimi büyüterek ona baktım. Alaz ceketini her gece görevli odasına

bırakmıyordu. Benim açımdan zor olacaktı. Elimi ona doğru uzattım. “Ver ben bir yolunu bulurum.”

Kaşlarını çatarak anahtarı avucunun içerisine hapsetti ve elini kendine çekti. “Saçmalama. Ben halledeceğim.”

Kararsız bakışlarımı suratında gezdirdim. “Selenay asıl sen saçmalama ve anahtarları bana ver.”

Ayaklandı. “Dayak yemek istemiyorsan sesini kesmelisin.”

Suratımda yorgun bir tebessüm oluştu, ardından ben de ayağa kalktım. “Lidya neden çağırmış Onat’ı?”

Omuz silkti. “Yine kompleks krizlerinden birisine girmiştir.”

“Onat çok önemsiyor Lidya’yı galiba?”

“Fazlasıyla. Her neyse, gel işleri bitirelim. Birazdan gelir o da.”

Bu sefer başıyla onaylayan bendim. Ardından Selenay’ın peşine takılarak

bardakları yıkamasına yardım etmeye başladım.

“Anahtarları nasıl halledeceksin?”

Bardakları yıkamaya devam etti. “Merak etme, Şeyda bulur bir yolunu.”

Bir şey demeden işimi yapmaya devam ettim. Bir süre sonra yapmamız gereken her şey bitmiş, Onat’ı beklemeye başlamıştık. Onat geldikten sonra barı terk edip arabaya yerleşmiş, evin yolunu tutmuştuk. Eve geldikten sonra üzerimdekileri çıkarıp yatağa atmıştım kendimi.

Sabah olduğunda sıcak bir duş aldım ve üzerime rahat bir şeyler giyip salona geçtim. Her zamanki gibi Şeyda erken kalkmış, kahvaltıyı hazırlıyordu. “Günaydın...” derken elimdeki telefonu şarja takmakla meşguldüm.

“Günaydın!” Her zaman ki gibi cıvıl cıvıldı sesi. Telefonu şarja taktıktan sonra masaya doğru ilerledim, eksik

olan birkaç şeyi görüp sorma gereği duymadan mutfağa doğru ilerledim. Bardakları ve çatalları tepsiye koyup tekrar salona geçtim. Tepsinin içindekileri masaya yerleştirirken Şeyda tekrar cıvıladı. “Selenay, bugün senin için ayarladıklarımı giy.”

Başımı çevirip tekli koltuktaki Selenay’a baktım. Dudaklarını büzdü. “Senin tarzını sevmediğimi biliyorsun.”

“Gymek zorundasın Selenay, bunu sen de biliyorsun...”

Şeyda’nın yanına oturdum. “Neden gymek zorunda?”

Eline bir dilim ekmek alarak mırıldandı. “Dikkat çekici bir şeyler giyerse, Alaz’ın dikkatini daha kolay çeker.”

Kaşlarım havalandı. “Neden Alaz’ın dikkatini çekmeye çalışıyor?”

Selenay gözlerini devirerek masaya oturdu. “Anahtarlar Elis, anahtarlar.”

Yüzüm asılmıştı. “Doğru ya, lanet

olası anahtarlar.”

Şeyda tek kaşını kaldırarak gülümsedi. “Sen ne cesur çıktın öyle.”

Omuz silkerek homurdandım. “Abartmaya bayılıyorsun.”

Gözlerini kıstı. “Senin yaptığın şeyi burada oturan kimse yapamaz, yemez bir tarafları. Ne abartması.”

Kaşlarımı çattım. “İlahi çıkar birileri.”

Ciddi bir ifadeyle başını onaylamaz anlamda salladı. “Azad gebertir.”

Yutkundum. “Neden bana biraz Azad’dan bahsetmiyorsunuz?” Mesih takımından özelliklerini bilmediğim tek kişi oydu.

“Azad’ı mı tanımak istiyorsun?”

Kayısı suyundan bir yudum aldım. “En sakinleri o galiba.”

Bilmiş bir tavırla gülümsedi Şeyda. “Sakin mi? O tam bir or-”

“Hey hey... Tamam, sakin ol,” diyerek atıldı Selenay.

Şeyda dudaklarını birbirine

mühürleyip kaşlarını çattı. Kollarını göğsünün altında bağlayıp sırtını sandalyesine yasladı ve etrafa kötü bakışlar atmaya başladı. Soran gözlerle Selenay'a döndüm.

“Azad... Tahmin edemeyeceğin kadar sinirli bir yapıya sahiptir.” Selenay ellerini hareket ettirerek anlatmaya devam etti. “Herkes sataşmaz, fakat... Gözüne batarsan bittin. Kurtuluşun olmaz, işkence etmeyi seven birisidir.”

Tüm vücudum ürpermişti. “Nasıl işkenceler?”

Selenay sustu ve sonra alt dudaklarını ıslatarak devam etti. “Sert, insan vücuduna aykırı şeyler. Mesela, hiçbir zaman bir kızla sevişmez.”

Suratımda anlam veremediğimi belli eden bir ifade oluşmuştu. “Bakir mi?”

Gülümsedi. “Hayır, yani sevgiyle sevişmez. O kızların canını acıtır... Onunla bir kez birlikte olan bir hafta doğru düzgün yürüyemez.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Her gece takıldığı barda çalışıyorum. Kızları özel odasına götürdükten sonra kızlar doğru düzgün yürüyemeden çıkıyorlar o odadan.”

“Zorla mı yapıyor.”

“Hayır,” dedi Şeyda bıçaktan keskin sesiyle. Selenay tedirgin gözlerle ona bakarken Şeyda devam etti. “Aptallar ona bayılır. Yine de bizi becer diyerek etrafında gezinirler!”

“Ah... Evet, öyle” dedi Selenay.

“Mesih takımı cinselliğe çok mu yatkın?”

Selenay derin bir nefes aldı. “Alaz kadar değil. Tamam, kızlara gitmez, kızlar onun kucağına gelir ama sonuç aynı. O da ayaküstü iş pişiren bir piç.” Yüzünü buruşturdu. “Görüyorsundur zaten barda.”

Başımla onayladım. “Ya Azad?”

Titrek bir nefes aldı. “Azad... Alaz kadar abartmasa da onu da bazen

görüyorum... Öpüşürken falan...”

Alt dudağımı dişleyerek başımı tabağıma eğdim. Bacaklarımı birbirine bastırarak kafamı kaldırıp Selenay’a tekrar baktığımda, elimdeki çatalı sıkı sıkı tutuyordum. Sorduklarımdan bir anlam çıkarıp çıkarmaması umurumda bile değildi. Ben... Sadece cevap istiyordum. Tek kaşım hâlâ havada beklerken yutkundum. “Ya Mesih?”

Selanay bir süre sadece suratıma baktı ve ben merak içinde söyleyeceklerini beklerken konuşmaya başladı. “Mesih...” Kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım. Ne güzel bir isimdi o öyle... “Onu hiçbir kızla yakın görmedim.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havaya kalktı.

“Bende görmedim,” diye ekledi Şeyda.

“Nasıl yani?” dedim inanmayan bir sesle. “O özelini insanların önünde yaşamıyor.”

Çatalımla önümdeki peynirle oynayarak mırıldandım. “Belki de bir özeli yoktur.”

“Sevgilisi yoktur da hallettiği bir kız illa ki vardır!”

Bakışlarımı suratına dikerek konuştum. “Çok emin konuşuyorsun.”

Gözlerini devirdi. “Tabii bilmiyorsun, bir ara birlikte olduğu kızları öldürdüğüne dair söylentiler bile çıkmıştı.”

Bu sefer ben gözlerimi devirsem de biraz ürkmüştüm.

“Saçmalama Selenay! Buna ben ile inanmıyorum.”

Selenay, Şeyda’ya omuz silkti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu. “Mesih’in sesini de çok duymadım. Hatta...” Durdu. “Sesini pek hatırlamıyorum bile.”

Şeyda, “O insan içine pek çıkmazdı, bu aralar ne olsuysa artık,” dediğinde Selenay’ın imalı bakışları beni bulmuştu.

Şeyda'ya dönüp, "Neden insan içine çıkmıyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Madem insan içine çok çıkmıyor, neden herkes ondan çekiniyor?"

Şeyda yemekte olduğu kruvasanı bıraktı. "Semum'un isminden ve bilmiyorum gördün mü onun sırtından anlaşılmıyor mu?"

Yara izleri gözümün önüne gelince dişlerimin arasından titrek bir nefes aldım. "Kim bilir ne kadar çok yanmıştır canı."

"Şanslı," dedi Selenay.

Şaşkınlık içerisinde ona baktım. "Neresi şanslı?"

"Hafızasını kaybettiği için o günü hatırlamıyor."

"Hafızasını nasıl kaybetti?"

"O geceden önce bir kaza geçirdiğinden zaten hafızası zaten pekiyi değilmiş ama yine de özel anlarını hatırlayabiliyormuş. O geceden sonra ise her şeyini

kaybetmiş.”

“Hatırlamadığı geceyi nereden biliyor?”

“Bilinci yerine geldiğinde Mesih’in evindeymiş. Bilirsin işte özel doktorlar falan... Bu olanların hepsini kendi yaptığını, sözünü dinlemezse daha kötülerini yapacağını söylemiş.”

“Semum ne yaptı?”

“Onu dinlemedi, her seferinde karşı çıktı. Tehditlerden korkmuyordu, bir süre sonra hafızası yerine gelmeyince yine Mesih’e gitti. Ardından bir daha ona karşı çıkmadı.”

“Mesih ona ne dedi?”

“Uslu durursa, ona gerçek adını söyleyeceğini ve eski hayatını anlatacağını söyledi.” Anlattıkları dikkatimi çekmişti. Demek ki Mesih onun ismini ve hayatını biliyordu.

“Anlattı mı?”

Başını onaylamaz anlamda salladı.

“Henüz değil.”

“O yüzden mi Vuslat’a ilk gittiğim

gece çıkan kavgada Semum da Alaz'ın arkasındaydı?" Başını onaylar anlamda salladı. "Semum da Mesih takımından, o da Kehanet üyesi."

"Onların yaptıklarını yapmaz..."

Gülümsedi. "Buraya ilk geldiğin gece... Otogarda ne işi vardı sence? Sadece seni erkenden alacağını mı sanıyordun?"

Dudaklarım aralandığında inanmayan gözlerle bakıyordum. Semum bana söyledikleriyle her zaman onlara olan tepkisini dile getirmiş, kendini onlardan ayrı tutmuştu. Duyduklarımı idrak edemiyordum ya da beynim algılamak istemiyordu.

"O gece... Sen gelmeseydin, bana tecavüz mü edecekti?" Tüm vücudumda hissettiğim tek bir duygu vardı. Hayal kırıklığı. Aptal bir ifade ile suratına bakarken gözümün önünde Semum'la olan tüm anılarım

canlanmıştı. İlk karşılaştığımız gece, reklam panosunun önündeki hali. Fark ettirmeden beni izlemesi, bakışları...

Selenay bana dikkatle bakıp konuştu. “Hayır, Semum bunu asla zorla yapmaz. Burada genelde erkekler beğendikleri kızların yanına gider ve pek bir şey demeden ihtiyaçlarını gidermeye çalışırlar. Tüm kızlar böyle olmasa da çoğunluk bu tarz. Semum otogara onu tanıyan birisinin geleceği ihtimali ile gider, o kimseyi hatırlamasa bile kendisini tanıyacak birisinin çıkmasını bekler. Diğerlerinin yaptıklarına katılmaz.”

“Onu o gece orada görmen büyük şans. Uzun süredir otogara gitmiyordu,” dedi şeyda.

“O gece Alaz ya da Azad’ı da orada görmedim.”

“Onlar eskiden giderlerdi otogara, şimdi adamları yapıyor. Artık

kendileri uğraşmıyor.” Başım la onayladım. Ardından aklıma gelen ayrıntıyla tek kaşımı kaldırarak ikisine bir soru daha yönelttim. “Onat? O da mı Mesih grubundan...”

Başlarıyla onayladılar.

“Evet, o da Semum gibi. İnsanlarla uğraşmaz, huzursuzluk çıkarmaz ama huzursuzluk çıkar anı fena benzetirler.”

Derin bir nefes aldığım da göğsüm yükseldi. “Amaçsız aptallar.”

Omuz silkti. “Bu kadar çene yeter! Bugün yapmamız gereken işler var. Hadi kahvaltınızı yapın.”

Bir şey demeden önüme dönerek bir şeyler atıştırmaya çalıştım. Kahvaltımı yaptıktan sonra dişlerimi fırçalayarak odaya geçtim. Bir süre dolabın önünde dikildikten sonra rahat bir kombin oluşturup üzerime giydim. Saçlarımı tarayıp üzerime bir ceket geçirdiğimde hazır olmuştum.

Şeyda, Selenay’ı fazla kadınsı

giydirse de itici değil, tatlı ve fazlasıyla çekici olmuştu. Selenay da benim gibi genelde etek giymezdi. Davetlerin dışında neredeyse hiç giymezdik... Evden çıktıktan sonra akşama kadar Şeyda'nın işlerini halletmiştik, ardından yürüyerek Vuslat'a geçiş yaptığımızda Mesih'i görememiştim.

Umursamamaya çalışarak Selenay'a yardım etmeye başladım. Şeyda da Alaz'ı kolluyordu. Önüme bırakılan bardakları yıkarken bir yandan da kapıyı kontrol ediyordum. Saat on bire kadar tanıdık kimse gelmedi ama sonra... Gördüğüm kişiyle kalp atışlarım birbirine girmişti. Vücuduma yayılan adrenalin ve hissettiğim korkuyla ellerim titremeye başlamıştı. Kuruyan dudaklarımı dişleyerek İshak'a bakmaya devam ettim. O bana bakmıyordu, daha doğrusu beni görmemişti. Mekâna geldiği birkaç arkadaşıyla beraber bir köşeye doğru ilerledi.

“Selenay...” dedim inlercesine.

Endişelenerek yanıma geldiğinde vücudum ısınmaya başlamıştı. Apartmanda yaptıklarından sonra bu etkiden kurtulamamıştım. O bakışları, bana hissettirdiği korkuyu ömrüm boyunca tatmamıştım. O sadece bakışlarıyla bile bir insanı öldürebilecek türde biriydi.

Çok uzun ya da çok yapılı olmasa bile savaşa hazır bir surata sahipti. Gözlerine sürdüğü siyah boyalar, her insanı tedirgin ederdi.

“İshak...” Gözlerimi İshak’tan bir an olsun ayırmıyordum, sanki başka yere baksam o saniye dibimde bitecekti.

Selenay güven vermek istercesine tezgâhın üzerindeki yumruk yaptığım elimi tuttu. “Korkma, sana bir şey yapamaz.”

Mesih’in teklifini kabul ettiğimi biliyordu fakat alışveriş merkezinin önündeyken üzerime doğru yürüdüğünü bilmiyordu... “Nasıl emin

olabiliyorsun?”

“Şuraya bak, birçok insan var. Ne yapabilir ki?” Alt dudağımı dişlediğimde omzunu silkti. “Korkma, bakma ona.”

Titreyen göz bebeklerimi zorlukla üzerinden çektim. Derince yutkunarak bardaklara baktığımda, kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başlamıştı.

“Kızlar!” Bir süre sonra Şeyda’nın sesini işitince kafamı kaldırarak ona baktım. Yutkunarak kuruyan boğazını ıslattı. “Harekete geçmemiz gerek, Alaz şu an fazlasıyla müsait.”

Alt dudağımı dişleyerek Selenay’a doğru döndüm. Heyecanla gözlerini kırptırdı. “Ne yapacağım?”

Şeyda gözlerini devirdi. “Gece konuştuklarımızı elbette, hadi fazla oyalanmada gidelim.” O sözlerini bitirince iki kız yanımıza geldi, soran bakışlarım üzerlerinde gezinirken Şeyda açıklamasını yaptı. “Bir süre bizim yerimizde duracaklar, hadi

gelin!”

Başımla onaylayarak peşine takıldığımda, Selenay ürkek ve çekingen gözüküyor, kısa olan eteğini sürekli çekiştirip duruyordu. Gece ne konuştuklarını bilmediğim için yapacaklarından da habersizdim.

Bir noktadan sonra Şeyda beni durdurdu. “Sen burada dur, ben Azadı kollayacağım. Selenay anahtarı aldığı anda sana işaret verecek. Çaktırmadan yanlarından geçip anahtarı elinden alacaksın.” Çantasından benim çekmecede bulduğum anahtarları çıkararak avucuma tutuşturdu. “Sonra çekmeceyi açıp bunları geri koyacak, çekmeceyi kilitleyip anahtarı Selenay’a geri vereceksin. O da yerine koyacak.” O konuştukça heyecanlanıyordum.

Alt dudakımı ıslatarak avucumdaki anahtarlığı arka cebime soktum. “Tamam!”

“Ben gidiyorum.” Yanımdan ayrıldıktan sonra, insanlardan uzakta bir köşede duvara yaslanarak etrafı izleyen Alaz’a baktım. Bulundukları alan boştu.

Selenay çekingen adımlarla Alaz’a doğru ilerlerken o hariç her yere bakıyordu. Alaz onu fark ettiğinde içkisinden daha büyük bir yudum alıp onu süzmeye başladı. Süzdükçe gözleri kısıılırken Selenay önünde durmuştu. Tek kaşını kaldırışından anladığım kadarıyla neden geldiğini sormuştu. Selenay bir şey demeden etrafa bakmaya devam etti. Bir süre daha konuştu, Selenay inatla ona bakmayınca Alaz sinirlenerek bir adım atıp çenesinden kavrayarak sert bir hamleyle başını kendisine doğru çevirdi. Selenay onun elini ittirerek kendini geri çekip kararlı bir ifadeyle bir şeyler söylemeye başlamıştı. Alaz’ın alayla yukarıya kalktı kaşları ve işaret parmağını kaldırıp tehdit

edercesine Selenay'a doğrulttu.

Selenay başını onaylamaz anlamda sallayıp ona diklenmeye çalıştığında, Alaz belinden kavrayarak onu bedenine yasladı ve yüzüne yaklaştıracak şekilde yukarıya çekti. Selenay ellerini omuzlarından aşağılara doğru indirdiğinde, Alaz hâlâ onu sıkı sıkı kavrıyordu. Kedi gibi uysal bir hamleyle ellerini ceketinin ceplerine sokmasını izledim. Alaz bu hamleyi hissedemeyecek kadar yoğun gözlerle Selenay'a bakıyor ve tane tane konuşuyordu. Selenay, Alaz'ın kolunun altından çıkardığı avucunu yumruk yaparak geriye doğru çektiğinde, anahtarı alabildiğini anlamıştım.

Hissetmem gereken cesareti toplamaya çalıştım, alt dudağımı dişleyerek o tarafa doğru ilerleyen bir grubun peşine takıldım. Saçlarımın hepsini sol omzumda toplayarak ilerlemeye devam ettim. İki elimi

yumruk yapmış halde alt dudağımı durmadan dişliyor, içimden kendime türlü telkinlerde bulunuyordum. Başımı yere eğdiğimde, saçlarım Alaz'ın göremeyeceği bir şekilde suratımı örtmüştü. Hoş görebilse bile Selenay dışında bir yere bakacak gibi durmuyordu. Avucumu uzatarak Selenay'ın avucunu kavradığımda yavaşlamıştım. Dilimde kan tadını hissettiğimde yüzümü buruşturdum. Avucunu açarak anahtarı bana bıraktı. Anahtarı alarak adımlarımı hızlandırıp kenardan bir U dönüşü yaparak görevli odasına doğru koşar adımlarla ilerledim.

Heyecandan başım ağrımaya başlamıştı. Görevliler için olan kısma girip minik beyaz koridoru koşarak geçtim ve odanın önüne geldim. Kapıyı hiç beklemeden açtığımda, içeride Mizgin'in olduğunu gördüm. Koltuğa oturmuş, sırtarak mesajlaşıyordu. Beni görünce

endişelenerek sordu. “Elis, iyi misin?”
Alt dudağımı içeriye çekerek kalan kanı emdim. Elimle saçlarımı geriye atarak dudaklarımı araladım.

“Ah... Evet, iyiyim. Sen burada ne yapıyorsun? Mesain bitmişti.”

Endişeli bakışlarını suratımda gezdirmeye devam ederken, onu buradan göndermeden önce anahtarları bırakamayacağımı düşündüm.

“Emin misin, yanakların kıpkırmızı olmuş.”

Gülümsemeye çalıştım. “Bilirsin, allık ayarını tutturamayanlardanım.”

Gülümsedi. Soran bakışlarım üzerinde gezinirken açıklama gereği duyarak konuştu. “Arkadaşımı bekliyorum, onunla beraber çıkacağım.”

Lanet olsun! Bir süre boş bir ifadeyle suratına baktım, ardından ağzımı açarak konuşmaya çalıştım. “Ben de onun için geldim, birisi seni soruyor.”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Beni mi soruyor?”

“Evet, beklediğin kişi sanırım.”

Ayağa kalktı. “Biraz gecikecekti oysa.”

“Demek ki erken gelmek istemiş.” Hızlıca konuşmuştum.

“Sarışın bir erkek mi?”

Boş gözlerle suratına baktım, açık dudaklarımı kıpırdatarak emin olmadan konuştum. “Ah, evet sarıydı. Sarı, sarışın bir erkek...”

Kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti. “Nerede?” Git artık, git!

“Barın oradaydı.” Tek kaşımı kaldırdım. “Daha fazla bekletme istersen.” Son cümlem fazla ciddi ve sert çıkmıştı.

“Haber verdiğin için teşekkür ederim, ben bir bakayım.”

Derin bir nefes aldığımda çoktan kapıya doğru ilerlemişti. Kapıyı kapattığı an, hızlı adımlarla çekmeceye doğru ilerledim ve

sıkmaktan avucuma batan anahtarı parmaklarımın arasına alarak çekmecenin kilit kısmına yerleştirdim.

Titreyen diğeri elimi arka cebime yönelttiğimde çekmeceyi açıp kendime doğru çekmiştim. Anahtarlığı cebimden çıkarıp çekmecenin gözüne bıraktım. Alaz'dan aldığımız anahtarla gözü kilitlediğimde aklımda Selenay vardı. Çok mu zaman kaybetmiştik? Hızlı adımlarla odadan çıkıp minik koridorda ilerledikten sonra diğeri kapıdan bara geçiş yapmıştım. Hızlı adımlarla Selenay'ların olduğu yere doğru koşturmaya başladığında, karşıma Mizgin çıkmıştı. "Elis o çocuğu nerede gördün?"

Gözlerimi devirerek sıkıntılı bir nefes koy verdim. Ardından arkasını işaret ettim.

"Aa, oradaki değıl mi?"

Heyecanlanarak arkasına dönünce,

insanları itip koşar adımlarla ilerlemeye başladım. Aklımda sadece Selenay vardı, sonunda onları görebildiğimde az önceki gibi sarmaş dolaş değil de yakın bir mesafede karşı karşıya durduklarını gördüm. Rahat bir nefes koy verdiğimde, Selenay'la göz göze gelmeye çalıştım. Sadece Alaz'a baktığı için beni fark etmesi imkânsızdı. İçimdeki yürek yutmuş kızı geri çağırarak kararlı bakışlarla onlara doğru ilerlemeye başladım, bu sefer bulundukları yer kalabalıktı. Hadi ama, ne ara doldunuz böyle! Etraflarında dans ederek öpüşen çiftler vardı, onların arasından bir türlü geçemiyordum, hepsi birer koala gibi birbirlerine yapışmışlardı. Selenay'ın zorlandığını yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Etrafa baktım, kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Dudaklarımı aralayarak derin bir soluk verdikten sonra eğilerek yere çömeldim.

Dans eden bacakların arasından emekleyerek ilerliyordum. Kısa bir süre sonra gözümün önünde Selenay'ın ayaklarını gördüğümde kafamı kaldırdım, gerçekten de oydu. Tek elimi yere koyup anahtarlı elimi eline doğru uzattığımda, birinin dizi sırtıma çarpmıştı, öne doğru savrulduğum an elim eli yerine bacağına tutunmuştu. Bu temasla Selenay güçlü bir çığlık atınca, ciddi anlamda terlemeye başlamıştım. Suratımı kaplayan ağlamaklı ifadeyle her geçen saniye bayılacak gibi hissettiğimi fark ettim. Eline uzanarak avucunu açıp anahtarı eline bırakıp kenara doğru emekleyip ayağa kalktığım an, bir erkekle yüz yüze gelmiştim.

Şu anda suratımın pancar gibi kırmızı olduğuna emindim, yanaklarımda hissettiğim sıcaklık beni fazlasıyla daraltmaya başlamıştı, cayır cayır yanıyordum. Adam bana

anlamayan bir ifadeyle bakarken arkamdan cırlayan kız yüzünden suratımı buruşturup arkamı döndüm ve yanlışlıkla iki sevgilinin arasına girdiğimi anladım. “Özür dilerim,” diye mırıldanıp aralarından sıvıştığımda, Alaz’ın bağırışlarını işittim ve kısa bir süre sonra da son ses çalan müzik bitti.

Alaz’ın kükreyişiyle irkilerek o tarafa baktım. Selenay alt dudaklarını dişleyerek ona bakıyordu, yumruk yaptığı elinde de anahtarı hâlâ tuttuğunu tahmin etmiştim.

Alaz, “Ona kim dokundu!” diye bağırdığında, gözlerim hayretle açılmıştı. Selenay önce bir erkeğin ona dokunmuş olabileceğini tahmin ederek bağırmış, anahtarı eline bırakınca da ben olduğumu anlayarak bu işten nasıl çıkacağını bilememişti. Tabii, attığı çığlığın mantıklı olması için Alaz’a birisinin bacağını ellediğini söylediğini kükreyişinden anlamıştım.

Şu an merak hissettiğim korkunun önüne geçmişti, Alaz neden böyle bir tepki vermişti ki?

“Kim dokundu dedim!”

Selenay titreyen eliyle Alaz'ın koluna dokunarak kulağına yaklaştığında, bize doğru dönük olmayan eli kolundan göğsüne doğru kaymaya başladı ve bir yandan anahtarı yerine bırakmaya çalıştığını anladım. Birkaç şey söyledi ama Alaz'ın kaşları hâlâ çatıktı. Selenay'ı umursamadan onu kenara çekti.

“Hangi piç bu kıza dokundu? Ortaya çıkmazsa fena olur.” Piç mi? Şimdi de piç olmuştum. Gözlerimi devirerek izlemeye devam ettiğimde, arkamdan birisinin yaklaştığını hissettim ve hafızamdan çıkmayan o sesi işitince, iliklerime kadar titredim.

“Sence de ona dokunan piçi Alaz'a teslim etmeli miyim?”

Lanet olsun, bu İshak'tı.

ONUNCU BÖLÜM

Sesini duyduğum an gözlerim irice açılmıştı, şaşkınlıkla önüme bakıyordum. Nefesini enseme hissedince tüm vücudum ürpermişti. Korkudan ödümü patlatan kişi şu anda yanı başımda duruyordu. Mantığım beynimi terk ederek uçup gittiğinde çok çaresiz olduğum nadir anlardan birisindeydim. “Elis.” İsmimi bozuk bir aksanda söylemişti, ne yapacağımı bilemiyordum. Apartmanda bana yaşattığı korkulu günün aksine daha sakin gibiydi. Alaz’ın kükremeleri devam ederken İshak belime dokundu. Gözlerim fazlasıyla açıldığında, irkilerek öne doğru atmıştım kendimi. İnsanları iterek ilerlerken, peşimden geldiğini hissedebiliyordum.

Ağırlaşan kalbim sızlamaya başlamıştı. Dudaklarımın arasından çıkan acı dolu iniltiler insanların sesinin arasına karışıyor, kimse

tarafından fark edilmiyordu. Dudaklarımı açtığımda konuşamıyordum. Hiçbir harf hiçbir kelime çıkmıyor, duygularımı ifade edemiyordum. Önüme bakmadan dirseklerimle kalabalığı yarmaya devam ediyordum. Başımı çevirip omzumun üstünden arkama baktığımda, aynı şekilde peşimden geldiğini gördüm. İshak'ın suratı daha fazla asılmış, sert hamlelerle insanları itiyor ve peşimden geliyordu. Nefesimin her geçen saniye daha fazla tükendiğini hissettim. Başıma katlanamadığım bir ağrı girmişti, umursamamaya çalışarak ilerlemeye devam ettiğimde kalabalığı geçmek benim için zor olmaya başlamıştı.

Aklımdaki her şey bir kuşkanadı gibi çırpınarak uçup gitmişti. Hiçbir şey düşünemiyor, ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Bu yaşıma kadar herhangi bir insan evladından bu kadar çok korkmamıştım. Alt

dudağımı dişleyerek devam edecekken, birisi kolumdan kavradı. Göğüs kafesim ardı ardına iki kez hızla inip kalktı ve üçüncü kez nefesi içimde tuttuğumda göğsüm fazlasıyla şişmişti. Dudaklarımdan çıkan iki kesik sesli nefes dışında, hiçbir ses oluşmamıştı. Gözlerimi sıkıca yumduğumda içimde tuttuğum nefes, yavaşça dudaklarımin arasından özgürlüğüne kavuşmuştu. Kolumdan çekerek beni kendisine doğru çevirdiğinde ani hareket karşısında saçlarım havalanmıştı. Önümde beliren yüz ile bakışlarım anlam kazanmıştı.

Buz mavisi gözler... O an saniyeler durdu. Herkes yok oldu. Sadece baktım, her zamanki hırçın bakışları vardı yüzünde. İshak yerine onu görmek, çölde susuz kalmış bir insana bir bardak buzlu su vermekten farksızdı. Benim de ruhum ferahlamış,

benliğim aydınlanmıştı. Kalp ağrım azaltmış, canım acımamaya başlamıştı. Sanki senelerdir görmüyordum onu, gözlerim yüzünün her santiminde oyalanırken duruşunun her zamankinden daha ciddi olduğunu fark ettim. Hırçın bakışları bu sefer beni ürkütmüyordu. Şaşkın bir ifadeyle baktım önce, dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrılmaya başladığı anda hissettiğim güvenceyle elimi koluna koyarak başımı yana eğmiştim. Hâlâ onun olduğuna inanamıyordum.

Birden kaşlarım çatıldı, başım dikleşti. Mesih'in surati kaybolduğunda, bakmakta olduğum kişinin İshak olduğunu fark ettim. Tuttuğum kolunu iterek geri çekilip hızla ilerlemeye devam ettiğimde, o da peşimden gelmeye devam etmişti.

Alaz sayesinde ortalık karışmıştı.

Görevli koridoruna doğru ilerledim. Kapıyı açıp kısa koridorda koşmaya başladığımda arkamdaki adım seslerini duyabiliyordum. Dudaklarımın arasından çıkan acı dolu iniltilerle fazlasıyla aciz bir durumdaydım. Suratımda ağlamaklı bir ifadeyle ilerlerken, adımlarının hızlandığını çıkan seslerden anlayabiliyordum. Yüzüme gelen saçımı elimle itekleyerek geriye atmaya çalıştım. Görevli odasının bulunduğu kapıya geldiğimde vakit kaybetmeden elimi kapıya attım. Panikle kulpu iki kez çevirdim ama kapı açılmadı. Dudaklarımın arasından kaçan panik dolu bir hıçkırıkla onun geldiği yöne doğru baktım. İshak üç adım sonra dibimde olacaktı.

Başımı kapıya doğru çevirdim ve son gücümle aralamayı başarıp bedenimi arasından geçirdim. Dönerek kapıyı geri kapatacağım sırada itmeye

başladı. Dudaklarımın arasından zorlandığımı belli eden iniltiler çıkmaya başladığında, onun dudaklarından çıkan hırıltıları işitebiliyordum. “Bittin,” dedi hırlayarak, o an gözlerim dolmuştu.

Kapıyı var gücümle itmeye devam ettiğimde aklıma bir sürü anı gelmişti. Teklifini kabul ettiğim gün de bunların arasında yer alıyordu. Lanet olsun! Nasıl bir aptalım ki Mesih’in teklifini kabul edip, ona inandım. Umurunda olan tek şey insanların söylenenleri yapıp yapmamalarıydı...

Sözünde durmayan adi pisliğin tekiydi. Kapıyı sertçe itince birkaç adım geriledim. Kapı duvara çarptığında çıkan tak sesiyle gözlerimi sıkıca yumdum ve elimi sızlayan karnımın üzerine koydum. Saniyeler sonra gözlerimi araladığımda, kapıyı kapatıp üzerime doğru geldiğini gördüm. Kaşlarım çatık bir şekilde, temkinli gözlerle onu izliyordum. Her

zamanki gibi çok korkutucu gözüktüyordu. Sağ elimi yukarıya doğru tek kaşımla birlikte kaldırdım. “Yaklaşma.”

Gözlerini kısarak gelmeye devam etti. “Söylediklerin umurumda mı sanıyorsun?”

Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Mesih bir teklif sundu ve... Ben onu kabul ettim, peşimde olman için bir sebep yok.”

Can havliyle kesik nefesler arasında hızlı konuşmuştum. Dilim birden açılmış, adımlarım geriye doğru sıralanmaya başlamıştı. “Kabul ettin diye, senden uzak duracağımı mı sandın?” Korku dolu bakışlarım suratında gezinirken, başımı onaylar anlamda salladım. “Peşime takılman için bir neden yok.”

Gözlerini daha fazla kıstı. “Var.”

Dudaklarımın arasından sesli ve isyankâr bir soluk bırakarak mırıldandım. “O zaman neden?” Ve o

an kulaklarımla duydum.

“Mesih öyle istiyor.” Sustum. Bunun İshak tarafından onaylanması daha fazla yıkmıştı beni. Gözlerimde bulunan tek ifade olan hayal kırıklığı ile irislerine bakmaya devam ettim. O bunu istemişti... “Ne yapmanı istiyor?”

Gülerek üzerime doğru gelmeye başladı. “Seni korkutmamı.”

Aptal bir ifadeyle suratına bakmaya devam ettim. “Sen hasta mısın?”

Kaşlarını kaldırdı, şaşırmış gibi gözüküyordu. “Bunu yeni mi anladın?”

Dudaklarım aralandığında, benim de kaşlarım havalanmıştı. Gülümseyerek üzerime doğru gelirken, korkarak geri çekilmeye devam ediyordum. Sırtım dolaba çarptığımda, dolap da benimle beraber sallanmıştı.

“Şizofreni hastalığım var.”

Gözlerim daha fazla açılmıştı, şaşkın ifadem yerini korku ve tedirginliğe

bırakırken üzerime doğru gelmeye devam ediyordu.

Korkudan göz bebeklerime kadar titrerken ellerimi kaldırarak çatallaşmış olan sesimle fısıldadım. “Gelme.”

Beni dinlemedi, gelmeye devam etti. “Şu anda bana saldırmaya çalışırken görüyorum, cidden bu sen misin?”

Dudaklarımın arasından tekrar bir hıçkırık firar ettiğinde, artık gözyaşlarım yanaklarımdan süzülecek gibiydi. Suratımda oluşan ağlamaklı ifadeyle tekrar mırıldandım. “Dur artık...” Beni dinlemeden birden bağırmaya başladı. “Buna cesaret edemezsin, bana saldırmaya çalışan cezasını çeker!”

İki güçlü eliyle boğazımı kavradığında, gözlerim yuvalarından çıkacak kadar açılmıştı. Boğazımı sıkarak beni duvara yapıştırdığında, soluklarım kesilmeye başlamıştı. Çenemi öne doğru eğmeye

alıştığımda, eli soluk borumu daha fazla sıktı. Kafamı geriye doğru yatırdığımda boynumdan çekerek başımı duvarın girintili gözüne arpmama neden oldu. İnemeye çalıştığımda sesim hırıltılı çıkmıştı. Hasta bir insandan çıkan lyorum yakarışı gibiydi. Boğazımı zorlayarak almaya çalıştığım soluklar yetmiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Ellerimle ellerini kavrayarak uzaklaştırmaya çalıştığımda boğazıma daha sıkı sarıldı.

Alnını alnıma yasladığında, koyu renk korkutucu bakışlarının altında son nefesimi vereceğimi hissettim. Sağ eli ile boynumun tamamı yerine sadece soluk borumu kavradı ve kalın borunun iki yanına parmaklarını geçirdiğinde derime batan tırnaklarını hissettim. Vücudum alev almaya başladığında, gözlerimdeki damarlarıma kadar kızardığımı

biliyordum. Artık beynim kafatasıma fazla geliyor, her an patlayacağını hissediyordum. Gözlerim kayıp yer ayağımın altından çekildiğinde, artık nefes alamayacağımı biliyordum.

Eli birden boynumdan çekilince, beni yerime sabitleyecek hiçbir dayanak kalmamıştı. Dolabın kapaklarına sürünerek yere doğru kaydığımda, etrafı kırmızı görüyor ve eminim etrafa baygın ve yırtıcı gözlerle bakıyordum. Vücudum dayanamadığında, yere doğru kapaklanacaktım.

İki güçlü kol sarmıştı belimi, sıkı sıkı tuttu. Kendi vücuduna yasladığında kasıklarımıza kadar birleşmiştik. Tek elini belimde sabit tutarak diğeriyle başımın arkasını kavradığında, hissettiğim acıyla yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki, elini biraz daha aşağılara kaydırarak başımı geriye düşmekten kurtardı.

Kendime gelmem için beni devamlı

sarsıyordu. İçimi kurutan enerji onun sayesinde geri çıkarak silkelenmeme neden oldu. Ağırlaşan göz kapaklarımı aralayarak suratına baktım. Görüşüm her ne kadar bulanık olsa da her geçen saniye daha iyi seçebiliyordum. Maviliklerini gördüğüm an hayal olduğunu anlamıştım. Suratımda yorgun bir gülümseme belirdiğinde hâlâ nefes almadığımı fark ettim. Panikleyerek gözlerimi irice açtığımda onun keskin sesini işittim. “Nefes al...”

Boğazımın derinliklerinden dudaklarıma kadar sesli bir soluk aldığımda devam etti. “İris nefes al.” Göz kapaklarım durmadan kapanıp açılmaya başladığında, gövdemi geriye doğru yasladığımı hissettim.

“İşte böyle...” diyerek sırtımı okşamaya başladığında, titrek bir şekilde nefes almaya devam ediyordum. Kendimi kayacak gibi hissettiğim için can havliyle kollarına

tutundum. Hissettiğim acıyı çıkarmak istercesine kollarını sıkmaya başladığımda, kollarımdan bir tanesini boynuna attı ve bacaklarımın altını kavrayarak kanepeye doğru götürdü beni. Farkında olmadan ensesini sıkıyordum. Kanepeye oturduğunda, ben de kucağında kalmıştım. Güçlü kollarıyla bedenimi daha sıkı sardığında, hayal olduğuna inanmak istemiyordum.

İki elimle ensesini sıkıca sardım. Baygın bakışlarımı maviliklerine bıraktığımda, keskin gözlerle suratımı izliyordu. Nefeslerim kesikleşirken zorlukla mırıldandım. “Nefes alamıyor-um.”

Gözlerini kısıtı. Dudaklarını birbirine bastırdığında oldukça kızgın gözüküyordu. Belimden daha sıkı kavrayıp beni tam anlamıyla kucağına oturttu ve yüzüyle aramda birkaç milim mesafe kaldığında nefeslerim daha da düzensizleşmişti. Kalbim hızlı

bir ritimde atmaya başladığında, bu halde bile vücudumun ona karşı verdiği tepkilere içimden gözlerimi devirerek farkında olmadan ensesine tırnaklarımı geçirdim. Tepki vermeden bakarken, dudaklarını aralayıp nefesini dudaklarıma bırakarak konuştu.

“Dudaklarını arala.”

Yutkundum, yutkunurken boğazım sızlamıştı. Yüzümü buruşturarak dediğini yapıp güçlkle dudaklarımı birbirinden ayırdım.

“İşte böyle...” derken dudaklarıma akan nefesini ağzımın içinde hapsettim. Parlak gözlerinde oluşan şaşkınlık pırıltılarına aldırmadığımda, dudaklarını tekrar araladı ve bıraktığı soluğu aynı şekilde gözlerimi kapatarak dudaklarımın arasına çekti. Belimi biraz daha sıkı sardığında, göğsüne doğru daha da yükselmiştim. Dudaklarından çıkan nefesleri içime çektikçe daha fazla

yaklaşıyorduk birbirimize. Boğazıma doğru kayan sıcak nefes dudaklarımı kurutuyor ve daha fazlasına ihtiyacım oluyordu, bu yüzden her seferinde daha fazla yaklaşıyordum. Kalbim ritmini katbekat arttırdığında, tüm vücudum karıncalanmaya başlamıştı.

Burunlarımız birbirine değdiğinde, buğulu gözlerimi aralayıp kirpiklerimin arasından ona baktım ve yüzünün kasıldığını gördüm. Parmaklarımı saçlarına sıkıca tutunmuş bulunca, şaşkınlıkla daha fazla aralandı gözlerim. Artık ikimizin nefesleri de birbirine karışıyordu.

O an biliyordum ki bir hayalin içerisindeydim, saçlarını daha fazla sıkıştırarak mırıldandım. “İşte böyle...”

Dudaklarını kapatarak dişlerini sıktağında, boynundan aldığım muhteşem koku beni çağırırdı. Az önce, İshak sayesinde kaybettiğim bilincim benden köşe bucak saklanmaya devam

ediyordu. Beynimi kullanamıyor, bedenim beni nasıl yönlendirirse sorgusuz dediklerini yapıyordum. Belimi sıkarak dişlerini araladığında, kendini ilk defa bu kadar çok sıktığını gördüm. “Böyle...”

Suratımı yanağına sürterek başımı boynuna gömüp sıcak nefesimi soğuk boynuna verdim. “Böyle...” derken ensesini ve saçlarını daha fazla çekiştirmeye başlamıştım.

Dudaklarını yanağıma sürttüğünde, sıcak nefesini boynumda hissetmiştim. Gözlerimi daha sıkı yumarak dudaklarımın arasından minik, isyankâr bir nida koptuğunda dudaklarımı ıslatma ihtiyacı duymuştum. Artık ikimiz de birbirimize daha sıkı tutunuyor, iç içe girmek istercesine sarılıyorduk. Belimi acıtacak kadar sıkı kavrayıp kendisine doğru çektiğinde kollarımı sertçe dolayarak göğüslerimizin birleşmesine yardımcı oldum.

Hissettiğim ferahlamanın etkisiyle, aralık olan dudaklarım hareket ettikçe onun boynuna değdiğinde umursamadan fısıldadım. “Mesih...”

Boğazımın acıyacağını bildiğim halde sert bir şekilde yutkundum, tahmin ettiğim gibi boğazım çok acımişti. Belimi ve bacaklarımı daha da sıkmaya başladığında, dudakları kulağıma doğru sokuldu. Bitkin vücudumda artan yorgunluk ve Mesih’in hayali etkisi, göz kapaklarımı her geçen saniye daha da ağırlaştırdı. Nefesini tekrar üzerime bıraktı. Boynuma değen sıcak nefesi, her hücremi ürperterek aşağılara doğru sızmaya başladığında ateşler içinde üşüyerek titredim.

“Elis...” Dudaklarının arasından çıkan son kelimeyle göz kapaklarım daha fazla dayanamamış gevşeyen vücuduma ayak uydurarak kapanmıştı. Onun sesiyle ilk kez duyduğum isminin keyfini hayali de

olsa yaşıyordum.

Bitkin düşen vücudumu kuş gibi taşıyarak kanepeye yatırmış, üzerime bir şeyler örtmüştü. Bir süre sonra boynumda hissettiğim soğuklukla yüzümü buruşturdum. Hareket eden sıcak parmaklar soğukluğu etrafa yayınca fazlasıyla rahatlamış, bitkin düşen vücudumla birlikte bilinçaltım da dayanamayarak devamını hissedemeyecek şekilde kapanmıştı.

Gözlerimi araladığımda güneş ışığı yüzünden kısmak zorunda kalmıştım. Başımı yorgunca yana doğru çevirdiğimde, ağrıyan boynum inlememe sebep olmuştu. Sanki her geçen saniye iğneler batıyor, kıpırdadıkça daha derine işliyorlardı. Canımı iki katı acıtacağını bilsem de yutkunmak zorunda kalmıştım. Alt dudağımı dişleyerek etrafı incelemeye başladığımda, odamda olduğumu fark ettim. Ardından, neden bu yatakta yattığımı ve en son neler yaşadığımı

hatırlamaya çalıştım. İlk başta sorularımın cevabını bulamasam da sonradan gözümün önüne gelen sahnelerle yaşadıklarım hafızamdaki yerini almıştı.

İshak. Onunla yaşadığım boğuşma anları, öncesinde bardaki kovalamaca, konuşmalarımız, her biri teker teker gözlerimin önüne geldi.

Ya sonrası? Boynuma batan tırnaklar, bana nefretle bakan koyu gözler, haykırarak belirttiği rahatsızlığı... Hepsi yeni birer endişe tohumuna neden olmuştu. Sonrasında gerçek olduğunu sandığım o hayali hatırladım. Gerçek olamayacak kadar süslüydü, o gördüklerim hiçbir zaman olamazdı. Peki, Mesih değilse beni kim kurtarmıştı? Kollarımı hareket ettirerek yatakta doğrulmaya çalıştığımda, boynumdaki sargıyı keşfettim. Amacıma ulaşamamış, doğrulmak yerine harcadığım güçle

canımın daha fazla yanmasına sebep olmuştum. Dişlerimin arasından keskin bir nefes aldığımda, odaya Selenay'ın girdiğini gördüm. Bakışları beni bulunca, adımlarını hızlandırarak yanıma oturdu.

“Elis! Uyanmışsın.”

Boğazımda oluşan acı tadı geri göndermek istercesine birkaç deneme yaparak başımı onaylar anlamda salladım. Ellerini üzerime sabitleyerek doğrulmama yardım etti. “Nasıl hissediyorsun, ağrın çok mu?”

Dudaklarımı araladığımda başta konuşamamıştım. Ağzımdan çıkan sıcak nefesin kendime ait olmadığını hissederek dudaklarımı kapattım. Ardından yaptığım saçmalığı fark ederek dudaklarımı aralayıp konuşmaya çalıştım. “Vücudum çok ağrıyor.”

Anlıyorum anlamında başıyla onayladı.

“Doktor bu belirtilerin normal

olduğunu söyledi.”

“Doktor? Beni nasıl buldunuz?”

“Seni görevli odasında, kanepenin üzerinde yatarken bulduk.”

Hayalimde Mesih’in beni üzerine koyduğu kanepede... “Oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum.” Gözlerini kırptırdı ve kalbimi tekleten cümleyi kurdu. “Mesih’i görmedin mi?”

Gözlerimi defalarca kırptırdım. “Bana o mu yardım etti?”

Başını onaylar anlamda salladı.

“Barda İshak’ı peşinden giderken gördüm, yanınıza gelmeye çalıştığımda Alaz seni ve İshak’ı fark etmediği için izin vermeyerek benimle ilgilenmeye devam etti. Geç de olsa sana ulaştığımda Mesih’i yanında buldum. Ben gelince hiçbir şey demeden toparlandı ve gitti.”

Kaşlarımı çattım. “İshak?”

“İshak odada yoktu.” Demek ki birisi İshak’ı götürmüştü.

“Ondan nefret ediyorum.”

“Bence de etmelisin.” Lanet olası İshak!

“Selenay... Boynum çok ağrıyor, daha ne kadar sürecektir bu böyle...”

Üzgün bir ifade belirdi suratında. “Keşke sana bir cevap verebilsem.”

Arkamdaki yastıkları düzelterek rahat oturmamı sağladığında odaya Şeyda girdi. “Bebğim!” diyerek elinde taşıdığı tepsiyle beraber yanımıza geldi. “Sonunda uyanabildin!”

Suratımı astım, yüksek sesi kulaklarımı acıtmıştı. “Biraz sessiz olabilir misin?”

Alt dudağını dişleyerek gizli iş yapan suçlular gibi fısıldadı. “Ah... Afedersin. Bu nasıl?”

Boğazım nedeniyle kıkırdayamadığım için dudaklarımı büzdüm. Şeyda diğer tarafıma oturarak tepsiyi dizlerinin üzerinde tuttuğunda, büyük bardaktaki sütü görüp yüzümü buruşturdum. Bardağın kulpunu tutarak bana doğru

yaklaştırmaya başladı. “Hadi, bir yudum al.”

Başımı onaylamaz anlamda salladığımda, boynum daha da ağrımiştı.

“Rahat bırakmayacağını biliyorsun,” dedi Selenay ve haklıydı. şeyda bir şey isterse muhakkak yaptırırdı. Dudaklarımı araladığımda şeyda bardağı yaklaştırdı. Ilık sütte bir yudum aldığımda, dudaklarımın arasından memnun mırıltılar çıkmaya başlamıştı.

“Ne koydun bunun içine?”

Dişlerini göstererek gülümsediğinde, suratı bir güneş kadar parlamıştı. “Bal!”

Gülümseyerek tatlı suratını izlemeye devam ettim. “İlk defa ballı süt içiyorum, çok güzelmiş.” şaşıracak suratıma baktı. “İlk defa mı?”

“Favorim kakaolu olan,” dediğimde, sesim fazla zorlanmış ve çatallanarak çıkmıştı.

“Senin için çikolataları eriterek yapacağım.”

Hevesle gözlerim parladı. Bu tarz şeyleri seviyordu. Ben de kakaolu sütü seviyordum, hem de ev yapımı! “ok isterim,” dediğimde, sesim daha da kısık çıkmıştı.

şeyda bu duruma dudaklarını büzerek karşılık verdi. Ardından bardağı tekrar dudaklarıma tutuşturunca, büyük bir yudum daha aldım.

Ardından elimi yeterli anlamında havada tuttum.

“Lütfen... Daha fazla istemiyorum. Boğazım acıyor” Vücudum hâlâ fazlasıyla bitkindi.

“Kız yorgun rahat bırak!” dedi Selenay.

“İyiliği için yapıyoruz herhalde.”

Selenay gözlerini devirdi. “Hadi ya, buradan bakınca boğmaya çalışıyorsun gibi gözüküyor.” şeyda da gözlerini devirdi. “Bence sen bir

gözlük tak. Alaz senin göz ayarını da bozmuş.”

Selenay gözlerini kısarak Şeyda’ya baktı. “Alaz benim başka hangi ayarımı bozmuş da gözlerim kaldı?”

Şeyda omuz silkti. “Denge olabilir mi?”

Selenay şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı ve önündeki yastıkla Şeyda’ının koluna vurdu. “Aa, sensin be dengesiz!”

Şeyda da Selenay’a karşı atağa geçti. “Ben sana dengesiz mi dedim? Sadece denge ayarını bozdu dedim. Üzerine alınıyorsan sende ciddi anlamda bir sorun var demektir.”

Şeyda’nın uzman gibi verdiği cevaplar Selenay’ın kaşlarının daha fazla çatılmasına sebep oluyordu. “Şeyda! Delirtme beni, saçma sapan konuşup durma.”

Şeyda kıkırdadı. “Neden bu kadar sinirlendin ki?”

Selenay yastığı ona fırlatınca,

Şeyda'nın elindeki ılık süt üzerime döküldü. Baygın bakışlarla ikisine baktığımda alt dudaklarını dişleyerek masum birer ifade takındıklarını gördüm. "Beni lütfen yalnız bırakın."

 kisi de özgün bir ifade ile suratıma bakıyorlardı. "Afedersin... Dur, üzerini değiştirelim." Elimini havada savurdum. " stemiyorum."

"Saçmalama," dediler iki ağızdan.

 şaret parmağımla boynumu gösterdim. "Bluzu nasıl çıkaracaksın?"

Şeyda kaşlarını çatarak düşündü ve sonra ayağa fırladı. "Keseriz."

Dudaklarımın arasından bir oflama çıkmıştı.

Bir makas alarak yanıma geldi ve bluzun önünü kesmeye başladı. Kestik e gözüken göğüslerime ışlıklar çaldı. "Vay be, burada ne cevherler varmış böyle." Kollarımla kendime örtmeye çalıştığımda kıkırdadı. "Bizden mi utanıyorsun?"

Cevap vermeden işini bitirmesini

bekledim ve kısa süre içinde bluzu çıkarıp fermuarlı bir poları üzerime geçirmişlerdi. Odadan çıktıklarında başımı yastığa gömüp Selenay'ın söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Sahi, ne demişti? Mesih'in bana yardım ettiğini mi? Yaşadıklarım gerçekse... O yakın olduğumuz anlar da mı gerçektir? Vücudumdaki yorgunluk kendisini tekrar göstermeye başlamıştı. Mayışarak yatağa daha fazla yayıldım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Odanın kapısının tıklanmasıyla gözlerimi araladım. İlk başta ne olduğunu algılayamasam da sonradan anlamış ve kapıyı çalan kişiye gel demiştim. Kapı açılınca Semum'u gördüm. Son yaşadıklarımızın ardından çekingen bir ifadeyle ona baktım ama o pek çekingen olmayan bir tavırla odaya girip yanımdaki koltuğa oturdu. Hiçbir şey demeden boş gözlerle ona bakıyordum.

“Semum...” dediğimde sonunda (!) bakışları benimle buluştu.

“İyi olup olmadığını görmek için geldim.”

Gülümsemeye çalıştım. “İyiyim.”

Kaşlarını çattı. “Tekrar gitmemi istiyorsun demek.”

Kaşlarımı çattım. “Semum yanlış anlıyorsun.”

Sustu ve suratımı inceledi. “Başka nerende yara var?”

Bir süre düşündüm. Başımda da bir sızı vardı. “Sanırım başımda da var.”

Ayaklanarak yanıma geldi. Eliyle yüzümün yarısını kavrayıp başıma bakmaya çalıştığında ona yardımcı oldum. Yarayı görmüş olacak ki ağır bir küfür savurdu. Duyduğum bel altı söz karşısında alt dudağımı dişledim. Yanıma oturduktan sonra boynumdaki sargıya baktı. “Acıyor mu?”

“Yutkunurken bile zorlanıyorum.”

Yumruklarını sıkarak elimi tuttu.

“Bunu ona ödeteceğim.”

Kaşlarımı çatarak elimi ondan çektim. “Neden, bunu neden yapıyorsun?”

Gözlerinde ilk defa şefkatli birkaç pırıltı oluşmuştu. “Yapmak zorundayım,” dedi ve ardından kararlı bakışlarla elimi tekrar tuttu.

“Semum...” diyerek mırıldandığımda, suratını suratıma yaklaştırdı.

“Hissediyorum.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Neyi?”

Elimi kalbine götürerek orada tuttu, gözlerini kısa süreliğine yumarak mırıldandı. “Geçmişimi.”

Ardından gözlerini açarak elimi serbest bıraktığında fazlasıyla şaşırmıştım. “Nasıl yani?”

Kararsız bakışları üzerimde gezinirken, güven vermek isteyen bir tınıyla mırıldandım. “Bana anlatabilirsin.”

Sesli bir soluk verdi ve ardından

konuşmaya başladı. “Geçmişte olan birisi vardı sanki...” Söyledikleri iyice ilgimi çekmeye başlamıştı, kaşlarımı çatarak dinlemeye devam ettim. “Daha öncesinde, koruyamadığım ya da sahip çıkmadığım birisi.”

“Kim?” Sorduğum sorunun anlamsızlığıyla suratımı buruşturdum.

“Daha fazlasını hissettiğim birisi olduğunu biliyorum.”

“Daha fazlası?”

Gözlerini gözlerime mühürledi. “Arkadaşlıktan, daha fazla...”

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. “Bazen gözlerindeki bir bakışta onu hissediyorum.”

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. Benimleyken geçmişini, hatta arkadaşlıktan daha yakın hisler beslediği kişiyi hatırlıyordu. Kaşlarımı çatarak başımı onaylamaz anlamda salladım. “Bu doğru değil.”

Elini tekrar elimin üzerine koydu.

“Seni o şekilde görmüyorum. Sadece geçmişte ne olduğunu bilmediğim o hatayı seni koruyarak telafi etmek istiyorum. Seni bir arkadaştan öte görmedim.”

Anlamak isteyen bir ifadeyle suratına bakıyordum. “İzin ver seni koruyayım.”

Elimin üzerindeki elini sıktım. “Kendini tehlikeye atmanı istemiyorum.”

“Ben tehlikede değilim.”

“O tehlikeli.”

Semum gözlerini kıstı. “Biliyorum, yine de seni koruyacağım,” dediğinde, hissettiğim tüm duygulara yenik düşüp kollarımı gövdesine doladım.

Onu çok iyi bir arkadaş olarak görüyordum, onun da beni o şekilde görmesinden mutluluk duyuyordum. Annem sayesinde hiçbir zaman böyle bir arkadaşına sahip olamamıştım. Eskinin hıncını çıkarmak istercesine sardım kollarımı ona, aynı şefkatle

bana karşılık verdi.

“Umarım bir gün onu bulursun Semum.”

Çenesini başımın üstüne koydu.
“Umarım.”

Ardından Semum gitmiş, beni Mesih’le birlikte yaşadıklarım la baş başa kalmıştım. İşhak’ın dediklerini hatırlayınca suratımı buruşturdum. Bana Mesih’in onu yönlendirdiğini söylemişti. Ben ne yapmıştım? Soluğu Mesih’in kuağında almıştım. Ah... Akılsız kafam, yaşananların gerçek olduğunu geç algılıyor, üstüne üstlük kabullenmek istemiyordum. Orada ona hesap soracak kadar bilincim yerinde değildi. Bu yüzden belki de kendime çok kızmamalıydım. Yaşadığımız tüm anlar gözümün önüne gelirken konuştuklarımızı kelimesi kelimesine hatırlamaya çalıştım. Bana Elis demişti. İsmimi ilk kez söylemişti, belki de ben yanlış duymuştum. Bir anda kaşlarım çatıldı

ve sırtımı dikleştirdim. Bilincim tam kapanırken duyduğum, hayal meyal hatırladığım bir cümle zihnimde dolanıyordu... Sahi, ne demişti o?

“Erkekliğime dediklerini unutmadım Elis.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hatırladıklarım, gözlerimin kocaman açılmasına yetmişti. Bilincimin kapandığını sandığım an, nefesini tekrar yüzümde hissetmiş ve dediklerini işitmiştim. Ne demek istediğini anlayamıyordum. “Erkekliğime dediklerini unutmadım Elis.” Bunu derken alınmamış bir intikamdan mı bahsediyordu? Daha ne yapabilirdi ki... İshak beni neredeyse öldürecekti. Mesih beni İshak’tan kurtardıktan sonra nefes almama yardım etmişti. Dudakları dudaklarıma değmese bile, nefesini rahat bir şekilde içime çekebilmiştim. O an gözlerimin önüne tekrar gelince vücuduma bir titreme dalgası yayıldı. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak yatakta düşünmeye başladım. Doğrulmaya çalışırken söyledikleri

tekrar ve tekrar aklımın her yanını istila etmeye başlamıştı. Boğazımın acısı beni çok zorlamıştı. Yüzümü buruşturarak etrafa bakmaya başladım. Dediğini hâlâ anlamamıştım, bunu ona soracaktım ve tabii ki İshak'ı da. Adil değildi, anlaşılmayı kabul ettiğim halde onu üzerime salması hiç adil değildi.

Adam beni boğdurduğu halde sonuçta soluğu yine kucağında almıştım. Ellerimi suratımdan indirerek çarşafı sıktım. Bilincim yerinde değildi, yardımını reddedecek halim de yoktu. Dudaklarımızın arasında milimler kaldığı o an... Burun uçlarımız birbiriyle temas etmişti ve gözlerinde ilk defa görmüştüm o siyahlıklarla dolu olan buz maviyi, karartıyı... Yatak başlığına sırtımı dayayarak sakinleşmeye çalıştım, parmak uçlarımdaydı ensesi ve yumuşak

parlak saçları... Parmak uçlarımla sızısını hâlâ hissedebiliyordum. Sağ elimi kaldırıp başparmağımı tüm parmaklarımla üzerinde yavaşça gezdirdiğimde elimdeki yumuşaklığı hissettim. Saçlarındaki yumuşaklık... Burnuma doğru kaldırdığımda, almaya başladığım nefis bir erkek kokusu vardı. Gözlerimi kapatarak kokuyu derince içime çektim. Ardından kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. Kendime hayret ederek canımın acısına aldırmadan yavaşça yataktan kalktım. Boğazımdaki acıdan dolayı dişlerimi sıkıyordum. Yumruklarımı rahat bırakarak kapıyı açıp odadan çıktım. Karanlık holde ışığı açmadan banyoya doğru ilerledim. Banyonun ışığını açıp lavabonun önünde durdum. Surat ifadem hâlâ kızgındı, kendime kızgındım! Suyu açıp elimi yıkamaya başladım, onun kokusunun gitmesi için sıvı sabundan ellerime sıkarak

ellerimi yıkadıktan sonra havluyla kuruladım ve yatağa gittim. Ellerimi birleştirerek çenemin altında tuttuğumda, sabun kokusunu bastıran Mesih'in kokusunu aldığım da sinirle dudaklarımı birbirine bastırıp diğer tarafa döndüm. Tüm gece dönüp durmuş, sabah saatlerine doğru uyumuştum. Akşama doğru uyandığımda Selenay annemin defalarca aradığını söyledi. Yüzümü buruşturarak ondan telefonu isteyip annemi aradım, ilk çalmada açtı. "Elis!"

"Efendim?"

"Neden telefonunu açmıyorsun? Beni delirtmek mi istiyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Biraz rahatsızlandım, uyuduğum sırada aramışsın."

Bir süre sessiz kaldı. "Geçerli bir mazeret değil, ayrıca sen neden her zaman hastasın?" Haklıydı, geçen seferde aynını söylemişim, kaşlarımı

kaldırarak sakın bir sesle lafı çevirmeye çalıştım. “Bu seferki farklı, regl rahatsızlığı...”

“Sen regl sancısı çekmezsin Elis.”

Doğruydu, hiçbir zaman sancı çekmemiştim. Regl dönemi kısıydı, bunu annem de biliyordu.

“Ben... Bilmiyorum, bu seferki farklı.”

Sıkıntıyla nefesini bıraktı. “Sen, neler karıştırıyorsun?”

Alt dudağımı dişlemeye devam ettim. “Hiçbir şey anne, babam nasıl?”

“Babanı sormak şimdi mi aklına geldi? Her seferinde seni ben arıyorum. Konuyu değiştirme.”

“En azından beni sormak senin aklına hiçbir zaman gelmiyor, testler mi? Ah, evet, hâlâ çözüyorum. Yanlış sayım da çok az, evden fazla çıkmıyorum ve başım dertte değil. Ama tabii bu senin umurunda değil. Kendi tedbirsizliklerini bana yüklemekten vazgeç.” Konuşurken

kaşlarımı çatmış, hararetli ve yüksek bir ton kullanmıştım. Bunu ilk defa yapıyordum. Konuştuktan sonra çok rahatlamıştım fakat sonra annemin sessizliğiyle tedirginlik oldum. “Bu hafta sonu dönüyorsun!”

Korkuyla gözlerim açıldı. “An-” Konuşmama izin vermeden telefonu suratıma kapatmıştı. Kahretsin, dilimi tutamamam nelere mal olmuştu. İlk karşı çıkışımda beni erken dönmekle cezalandırmıştı. Ağrılarımı

umursamadan hızla yataktan kalkıp odadan çıktım. Hızlı adımlarla salona girdiğimde, Şeyda ve Selenay’ın gülüştüğünü gördüm. Ben içeriye girdiğimde bana baktılar ve suratlarındaki gülüş donuklaştı.

“İyi misin?” dedi Selenay, tedirgin bir ifadeyle.

Başımı onaylamaz anlamda sallayarak direkt konuya girdim. “Bu hafta sonu dönüyorum.” “Neden?” dedi Şeyda sesinde belirgin bir hayret

nidasıyla.

Tek elimi saçlarımın arasından geçirip, telefonu kavrayan elimi bacağıma vurarak ofladım. “Annemle konuştum, söylediği bir şey yüzünden ters cevaplar verdim. O da bu hafta sonu dönüyorsun dedi.”

“Nasıl ya, sadece tersledin diye mi? Israr etseydin?”

“Suratıma kapattı.” Tekrar arayacağım diyerek, rehber girip annemi aramaya başladım. Açmıyordu. Kafamı kaldırarak başımı onaylamaz anlamda salladım. “Açmıyor.”

“Babanı arasan?”

Suratımda buruk bir gülümseme oluştu. “Beni dinleyeceğini sanmıyorum.”

“Gitme Elis.” Selenay’ın ağlamaklı sesini işittiğim an bakışlarım onu buldu. Dolu dolu olmuş gözlerle bana bakarken, dudaklarının kenarları aşağıya doğru kıvrılmaya çalıştıkça

kendini tutuyor, gözyaşlarını dökmemek için büyük bir çaba harcıyordu. “Lütfen gitme.”

“Selenay...”

“Bu kadar çabuk değil, kendimi hazırlamamıştım.”

Üzgün bakışlarım üzerinde gezindi. “Ben... Elimde olsa, seni hiç bırakmam ama annem.” Gözyaşları yanaklarından akmaya başladığında, yanına gidip eğildim ve kollarımı omuzlarına sardım. Boynum ağrıdığı için dizlerimi yere koyup rahat bir pozisyon alarak yüzüne baktım. “Lütfen ağlama.”

Başını dizlerine eğerek kendini toparlamaya çalıştı. Ardından kafasını kaldırıp buğulu gözlerini gözlerime dikti. “Harun Amca ile konuş Elis, lütfen.”

“Beni dinlemeyeceğini biliyorsun Selenay.”

Bir süre çaresizlik içinde kıvrandık. Ardından kendimizi toparlamak için

mutfağa geçtik, Selenay ve Şeyda yemek yapmaya başladıklarında ben yorgun hissettiğim için odaya geçtim. Ev sıcak gelmeye başladığı için üzerimdeki fermuarlı hırkayı çıkarıp dolabı açtım. Elime bol bir atlet alarak dikkatlice üzerime geçirdim. Ardından hırkayı askılardan birine asacakken, parti için aldığım elbise gözüme çarptı. İçimde bir burkulma hissederek askıyı alıp elbiseye bakmaya başladım. Parti önümüzdeki haftaydı ve ben üç ya da dört gün sonra eve gidiyordum. Keşke. Keşke, gitmek zorunda kalmasam da büyük bir isteksizlikle aldığım bu elbiseyi giyerek suratımı asmaya yeten partiye gitsem. Evet, burası tehlikeliydi fakat Selenay ve Şeyda'yı bırakmaya hazır değildim.

Elimdeki askıyı yerine koyup hırkamı astıktan sonra, yavaş adımlarla odadan çıkıp salona doğru ilerlemeye başladım. Bir sonraki hafta

sonuyla birlikte tam bir ay oluyordu. Bir ay burada kalmış olacaktım. Kafamdaki düşüncelerle boğuşurken kendimi salonda buldum. Selenay ve Şeyda ellerindeki tabaklarla salondan çıkıp masaya doğru yöneldiklerinde, sandalyelerden birisine oturarak sofrayı hazırlamalarını bekledim. Daha sonrasında, ölüm sessizliğinde yemeklerimizi yemeye başladık. O akşam pek konuşmamış, durgun bakışlarla birbirimize bakmanın dışında bir şey yapmamıştık. Akşam yattığım an aklımı gideceğim düşüncesi istila etmeye başlamıştı. Selenay'ı gördükçe gitme isteğimi bastırıyordum. Yatağa girdikten sonra bir süre yeniden düşüncelerimin arasında kaybolmaya başladım. Ardından defalarca annemi aradım. Açmamıştı

Ertesi gün olana kadar gözüme uyku girmemişti. Selenay iki gündür bara gitmiyordu, benim yüzümden

izinliydi. Solgun suratımla yataktan kalkıp odadan çıktım. Selenay cam kenarındaki koltukta oturmuş, ifadesizce etrafa bakıyordu. Karşısındaki koltuğa oturarak onu izledim. Bakışları zorlukla beni bulduğunda mırıldandı. “Elis.” Ben bir şey demeyince devam etti. “Aslında en iyisi...”

Tek kaşımı kaldırdım. “İyi olan ne?”

“Gitmen.”

“Neden?”

İç çekerek sırtını dikleştirdi. “Burada kaldığın her saniye daha fazla tehlikede olacaktın.”

“Ne saçmalıyorsun?”

Gülümseyerek boynumu işaret etti. Haklıydı.

“Senin için katlanabilirim.”

“Benim yüzümden başına birçok şey geldi, Mesih...”

Titredim, onu bir daha göremeyecek miydim? Daha hesap bile soramamıştım. “Seni burada tek

bırakamam.”

“Bırakmak zorundasın, seni en başından çağırmam hataydı.” Yüzünü buruşturdu. “Bencilin tekiyim.”

“Bizim aramızda bencillik olmaz.” Kesinlikle haklıydım.

İç çekti. “Pazar günü git. Bir gün daha yanımda kalmanı istiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ona kararlı bakışlarımı sundum. “Tek gitmeyeceğim Selenay.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bu ne demek?”

“Sen de geleceksin.”

“Asla.”

“Tamam, istersen başka bir yere taşınırsın, ama burası olmaz.”

“O şehir beni boğuyor Elis. Olmaz, başka bir yere de gidemem, izin verilmez. Alaz...”

“Allah aşkına Selenay, Alaz ne yapacak? Gizlice gidersek ne yapabilir?”

Gözlerini kıstı. “Gizlice mi? Alaz bunu fark ettiği an ben biterim.”

“Tamam, babam yardım eder, istemen yeter.”

Gözlerini irileştirerek bana şaşkınlıkla baktı. “Harun Amca’yı böyle bir tehlikeye nasıl atmayı düşünürsün?”

“Polise gideriz,” diyerek omuz silktiğimde şüpheci bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Bu kadar basit düşünmene inanamıyorum Elis.”

Gözlerimi devirdim. “O zaman ne yapacağız Selenay? Başka çaremiz mi kaldı.”

Sinirlenerek bağırdı. “Evet kaldı. Kışımızı kırıp oturacağız!”

Şaşkınlıkla gözlerim aralandı. Kabullenışı bende şok etkisi yaratmıştı. Hayretle ayağa kalktım. “Aptal mısın sen? Hangi ara bu kadar çok boyun eğdin?”

“Olaylar yaşanırken senin kafan neredeydi?” İşaret parmağını kafasına dokundurdu. “Hiçbir şey görmedin

mi? Nasıl olur da anlamazsın?”

“Ben... Kimseye boyun eğmek zorunda değilim!”

Alayla gülümsedi. “Annen ve baban dışında mı?”

Kalbime ve boğazıma aynı anda birer yumru oturdu. Kaşlarım daha fazla kalktığında, surat ifademde oluşan hayal kırıklık onun yüzünde oluşan pişmanlığa ağır basmıştı. Söylediklerinden sonra anında pişman olmuştu, ama artık çok geçti. Dudaklarımı birbirine bastırarak burukça gülümseyip başımı onaylamaz anlamda salladım.

“Elis!” dedi, üzüntü dolu bir sesle. Umursamadan hızlı adımlarla salondan çıkıp odaya yöneldim. Peşimden gelmesini umursamadan odaya girip kapıyı kapatacakken suratını gördüm. Gözlerimi kısarak büyük bir hayal kırıklığıyla ona baktıktan sonra kapıyı çarparak kilitledim. Yatağa doğru ilerlemeye

başladığımda, kapıyı yumrukluyordu. “Elis! Özür dilerim, öyle bir şey demek istememiştim.”

Söylediklerini duymuyordum bile. Annemin ve babamın üzerimdeki baskısını en iyi bilen kişiydi Selenay. Ne yapabilirdim ki? Küçüklüğümden beri bu şekilde büyümüştüm, her zaman üzerime bir ağırlık olmuşlardı. Otoriteleri çok güçlüydü. Belki de bu yüzden hiçbir zaman onların dışında kimsenin sözlerini umursamadım. Ne olursa olsun, onlar dışında kimseden emir almaz boyun eğmezdim.

Bu halimi gören herkes aileme karşı sergilediğim uysal tavra hayret ederdi. Kişiliğim, asi ve hırçın tavırlarım, zaman zaman gün yüzüne çıkmak istese de her seferinde o yönümü susturmayı başarmıştım. Ta ki düne kadar... Verdiğim karşılık fazla olmasa da annem üzerimde böyle bir otorite kullanabiliyordu. Küçüklüğümden beri baskıyla büyüdüğüm için her

seferinde hareketlerimin sonucunu düşünerek yaşadım. Sadece aileme karşı... Her ne kadar tehlikeli olsa da ilk defa burada olağan olmayan olaylar yaşamıştım. Kalbim yeni heyecanlar tatmış, eğlenceli insanlar tanımıştım. Selenay'ın sesinin kesildiğini fark ettiğimde, öğle saatlerinde olduğumuzu fark ettim. Komodinin üzerinde duran telefonu elime alarak Semum'un adına tıklayarak aramaya başladım. Madem gidiyordum, onunla da vedalaşmalıydım. Telefonu üçüncü çalışında açtı "Semum?"

"Efendim."

"Nasılsın?"

"Beni boş ver, sen nasılsın?"

Yutkunarak boğazımı temizledim. "İyi olmaya çalışıyorum, müsait misin?"

"Evet, neden?"

"Belki beni alırsın diye düşündüm."

"Dışarıya mı çıkmak istiyorsun?"

“Evet, seninle.”

“Tamam. Hazırlan, yarım saate oradayım.”

“Bekliyorum.” Ardından telefonu kapatıp yatağın üzerine attım. Ellerimi saçlarımın arasına daldırdıktan sonra dolabı açıp bir pantolon ile kalın bir hırka çıkarıp giydim. Sonra saçlarımı tarayıp hepsini sol omzuma attım. Gideceğimi öğrendiğim andan beri aklımdaki kuruntu tekrar su yüzüne çıkmıştı. Boynumdaki izlerin tamamen yok olması en az bir haftayı alırdı. Anneme vereceğim hesabı düşünemiyordum bile. Boynumu gördükten sonra vücudumu denetleyecek, karnımdaki kapanmaya başlayan yarayı da fark edip eminim beni nefes alamayacağım kadar çok sıkacaktı. Yüzümü buruşturarak kapıya doğru ilerledim ve kilidi çevirdim. Elimdeki telefonu sıkı sıkı tutarken demir kapıya doğru

yürüyordum.

“Nereye?” Selenay paniklenerek arkamdan koşturup kolumdan tuttu. Her ne kadar kalbimi kırsa da ona kızmazdım, kızamazdım. İstemeden söylemişti o sözleri. İkimiz de fazlasıyla sinirliydik, bu yüzden uzatmayacaktım.

Elimi elinin üzerine koyarak yatıştırıcı bir tonda konuştum. “Semum geliyor, onunla vedalaşacağım.”

Rahat bir nefes verdiğinde gözlerindeki özü okumuştum. “Beni affet lütfen.”

Elini sıktım. “Dediklerini unuttum, sen de unut lütfen.”

Küçük çocuklar gibi sevinerek kollarını omuzlarıma doladı. Karşılıksız bırakmadan beline sardım kollarımı. “Teşekkür ederim,” dediğinde elimle belini sıvazlıyordum. Bir şey dememe kalmadan telefon çalınca benden ayrıldı, Semum

arıyordu. Bekletmeden telefonu açtım.
“Kapının önündeyim.”

“Tamam, şimdi iniyorum,” dedim ve telefonu kapattım. Vakit kaybetmeden montumu giydim ve kapıyı açıp asansöre doğru ilerledim. Apartmanın önüne geldiğimde arabanın içinde beni bekleyen Semum’u gördüm. Gülümseyerek yolcu koltuğu tarafına doğru ilerleyip yanına oturdum. Kapıyı kapattıktan sonra boynumu ona doğru döndüremediğim için bedenimle beraber döndüm.
“Merhaba.”

“Nereye gidiyoruz.”

“Gürültüsüz olması yeterli...” Arabayı çalıştırdı ve evden uzaklaştıkça içim aydınlanmaya başlamıştı, araba hiç durmasın istiyordum. İki gün sonra gidecektim. Kısa sürede tüm benliğimle alıştığım bu şehirden... Semum’a da çok alışmıştım. Tıpkı Şeyda gibi, en geç Onat’ı tanımama rağmen onu da çok

fazla sevdiğimi söyleyebilirdim. Bardaki Mizgin'i... Hatta Lidya'yı bile özleyecektim. Gittiğim an dönüşü olmayacaktı ve yaralarımı görünce beni bir daha okula bile yalnız yollamayacaklardı. Özgürlüğüm tamamen benden alınacaktı, yumruklarımı sıktım. Sessiz bir araba yolculuğunun ardından, deniz kenarında durduğumuzda bana doğru döndü.

Semum suratımı inceledikten sonra bakışları boynuma doğru indi. "Boynun nasıl?" Dudaklarımı içe doğru kıvırdım. "İdare ediyor." Sadece birbirimize baktık. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var." Tek kaşını kaldırdı, gülümsedim. "Bakma öyle, kötü bir şey değil. Yani o kadar kötü değil."

"Nöron, söyleyecek misin?"

"Ben pazar günü gidiyorum."

Önce söylediklerimi idrak etmeye çalıştı. Ardından kaşlarını çattı.

“Nereye?”

“Evime.”

“Neden?”

Derin bir nefes vererek anlatmaya başladım. “Aslında daha fazla kalacaktım, annemle tartışınca erken dönmemi söyledi.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Ciddi bir ifade takındım. “Hayır.”

“Bu çok ani oldu. Hazır değildim.”

“Ben de.”

İkimiz de önümüze döndük. “Elis.”

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı, bana nöron dememişti. “Efendim?”

“Gitme.”

Sertçe yutkundum. “Ben de gitmek istemiyorum. Ama... Yapacak bir şey yok.”

“Hiç mi?”

“Sanırım.”

Sıkıntıyla önüne döndü. “Gidememe ihtimalin yüksek...”

“Değil, dediğim gibi annem kararından geri dönmez.”

“Hayır, o anlamda değil.”

Tek kaşımı kaldırarak soran bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Ne anlamda?”

“Mesih...”

“Mesih’le ne alakası var?”

“Sonuçta bir şeyler yaşadınız. İzin vermeyebilir.”

Vücudumu büyük bir öfke dalgası sarmıştı. “Bu da ne demek, o kim, nasıl izin vermiyor?” Suratında alaylı bir ifade oluşmuştu. “Kim olduğunu anlayamadın mı?”

Omuz silktim. “Gidip gitmememle onun ne alakası olabilir?”

Gözlerini kıstı. “Onunla bir anlaşma yaptığını ne çabuk unuttun?”

“O unuttu! Anlaştığımız halde İshak’ı peşime taktı, anlaşmanın bir öneminin olmadığını ondan öğrendim.”

Başını onaylamaz anlamda salladı. “Onun böyle bir şey yaptığını sanmıyorum.”

“Hangisini?”

“İshak’ı peşine takmasını...”
İçimdeki ses keşke diye çığlık atsa da bu doğru değildi. “İshak bunu doğruladı.”

“Dediğin cümleye dikkat et. İshak bunu doğruladı diyorsun.”

Omuz silktim. “Neden yalan söylesin ki?”

“Neden doğru söylesin?” diyerek beni köşeye sıkıştırınca alt dudağımı dişledim. “Bildiğin bir şey mi var?”

“Bildiğim tek şey, Mesih’in böyle bir adilik yapmayacağı.”

Donuk gözlerle ona bakmaya devam ettim. “Olanları bilmiyorsun.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne oldu?”

Nefesimi sıkıntıyla dışarıya verdim. “Selenay’la konuşurken Mesih bizi duydu. O sırada Selenay beni Mesih’le ilgili uyarıyordu. Üzerime fazla geldiği için ben de kesin ve sert bir şekilde konuştum.”

“Ne dedin?” dedi Semum büyük bir

merakla.

“Onu erkek olarak bile görmediğimi söyledim.”

Gözleri irice açıldı. “Sen... Erkekliğine laf etmişsin.”

Alt dudağımı dişledim. “Biraz öyle oldu.”

“Biraz mı?” dedi hayret dolu bir sesle. “Resmen bel altı vurmuşsun. Hangi erkek duysa sinirlenir.”

Haklıydı. “Peki hâlâ aynı şeyi mi düşünüyorsun?”

“Bu tarz bir konuda başkasına emir vermez kendisi halleder.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yani?”

“Bel altı vurduğun için.”

“Ee?”

“Bel altı vurur.”

Gözlerim korkuyla kocaman açıldı. “Saçma sapan konuşma.”

“Fazla şaşkınım,” dedi hayret dolu bir sesle, söylediklerime inanamadığı belliydi. “Sen ne diye adamın erkekliğine laf edersin ki? Beyin

hücreci bile değilsin artık.”

Kaşlarımı çattım. “Ben mi dedim dinle diye? Dinlemeseydi.”

Sabır dileyerek bakışlarını çekti üzerimden. “Gitmene izin vereceğini hiç sanmıyorum.”

“Abartma Semum. O kadar çok taktıysa neden şimdiye kadar harekete geçmedi?”

Gözlerini dışarıya dikti. “Doğru zamanı bekliyordur.”

“Doğru zaman?” dedim alayla. “Ben gidiyorum, o kendi kendine beklesin.”

“Onu hafife alarak yanlış yapıyorsun.”

Sesli bir nefes verdim. “Yapacak bir şey yok ki. Ailem çağırıyor.”

Boynumu işaret etti. “Yaralarına ne mazeret uyduracaksın?”

“Bilmiyorum, tek bildiğim beni bir daha göremeyeceğiniz.” Soran gözleri üzerimde gezinince devam ettim.

“Beni bir daha göndermezler.”

Kaşlarını çatarak kararlı bir ses

tonunu kullandı. “Seni bir daha değil, her defasında görmek istiyorum.”

Gülümsedim. “Keşke dediğin gibi olsaydı.”

“Baskıcı ihtiyarlar.”

Homurdanmasına kıkırdamıştım. Ardından kendimi toparlayarak ciddi bir ifade takındım. “Ben gittikten sonra Onat’a selamımı söylersin. Biletimi pazar günü alacağım. Mesih’in haberi olmayacak.”

Gözlerini kısarak tane tane konuştu. “Yanlış yapıyorsun Elis. Mesih öğrendiğinde...”

“Öğrenmeyecek. Ben çoktan gitmiş olacağım.” İçimdeki huzursuzlukla ona bakmaya devam ediyordum.

“Hiç iyi şeyler olmayacak. Laf dinlemiyorsun.”

“Yapacak bir şeyimin olmadığını defalarca söyledim, gitmeliyim.”

“Her ne olursa olsun sakın korkma. Seni koruyacağım.”

Burukça gülümsedim. “Biliyorum.”

“Otogara erken saatte git. Pazar günü orayı kendim kontrol edeceğim. Alaz ya da Azad hiçbirinin haberi olmayacak, dolayısıyla Mesih’in de olmayacak.”

Dinledikçe nefesim kesilmişti. Ciddi ciddi gidiyordum. Habersiz geldiğim gibi. Onu gördüğüm son anmı  o demek ki. Kollarında olduğum, kucağında tekrar can bulduğum an son anımızmı ... Deniz havasını bir süre daha içime çektim. Burada durdukça içim sızlıyordu. Bir an önce gitmezsem daha sonra gücümü toplayamayacağımı hissediyordum. Her saniye gözlerimin önüne o anlar geliyordu. Dudaklarıma akan nefesi parmaklarımin arasındaki saçları... Belimi sıkı sıkı saran kolları... Göğsüme yapı an göğsü... Her saniyesiyle aklımdaydı.

Semum arabayı eve doğru sürmeye başladığında, tekrar o unutamadığım dakikalarda kaybolmaya devam ettim.

Apartmanın önüne geldiğimizde arabadan indim. Benimle birlikte Semum da indi. Gülümsemeye çalışarak ona doğru ilerledim ve kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yasladığımda, güçlü kollarıyla belimi sardı. “Tekrar görüşeceğiz Elis.”

Sırtını sıvazlayarak yüzümü yüzünün hizasına getirdiğimde gülümsüyordum. “Bunu çok isterim.”

Sıcak bir şekilde gülümsedi. “Nöronum benim.”

“Semum!”

Yüzünü buruşturarak kafamı tekrar omzuna yasladı. “Cırlama.”

Kollarımı gövdesine daha sıkı sardım ve durgun bir sesle devam ettim. “İyi ki varsın Semum... Seni tanıdığım için çok şanslıyım.”

İkimiz de aynı anda birbirimizden ayrıldık. “Kendine iyi bak,” dedi büyük bir ciddiyetle.

Tekrar gülümsemeye çalıştım. “Sen

de.” Yavaş adımlarımı apartmana doğru yönlendirdim, arkama bakmayacaktım. Onu son kez saniyeler öncesinde görmüştüm, bakarsam buruk ifadesini yakalamaktan korkuyordum. Zile bastıktan birkaç saniye sonra kapı açıldı. Demir kapıyı itekleyerek apartmana girdim.

Eve girdiğimde Şeyda ve Selenay’ı tahmin ettiğimden daha üzgün bulmuştum. Şakalar yapmaya çalışsam bile ikisi de gülmemişti. Akşam olduğunda benim zorumla puding yapmaya başlamıştık, bu geceyi ve son günümüz olan yarını kız kıza geçirecektik.

Evde bulunan cipsleri kâselere koyduktan sonra salona doğru ilerlemeye başladım. Kızlar da çikolataları ve puding kâselerini alarak salona geldiklerinde, hep beraber bağdaş kurarak yere oturmuştuk. Kaşığı pudingime

daldırarak gülümsedim. “Çok güzel olmuş.” İkisi de baygın bakışlarla bana bakıp ardından önlerine döndüler. “Surat asmayı ne zaman keseceksiniz?”

“Hiçbir zaman,” dedi Şeyda kaşlarını çatarak.

“Elis... Yaralarını gördüklerinde sana nefes aldırmayacaklar.”

Pudingimden bir kaşık daha alarak gülümsedim. “Biliyorum. Kimin umurunda ki?”

“Harun Amca ile konuş lütfen.”

“Selenay! Babamın beni dinlemeyeceğini çok iyi biliyorsun, şunu söylemekten vazgeç artık.”

Üzgün bakışlarla Şeyda’ya baktığında Şeyda konuştu. “Bir daha gelmeyecek misin?” Dudaklarımı büzdüm. “İzin vermezler.”

Selenay’ın tekrar gözleri dolmuştu. Şeyda kahkaha atmaya başladığında, şaşkınca ona baktık. Açıklama yapma gereği duymuş olacak ki karnını

tutarak gülmesini bastırmaya çalışıp konuşmaya başladı. “Neredeyse Mesih’ten yardım isteyeceğim.”

“Saçmalama istersen, şakası bile hoş değil.”

Dudaklarını büzdü. “Ama ben sana çok alışmıştım!”

Gülümsedim. “Ben de!”

Gece yarısına kadar hazırladıklarımızı yemiş, bolca muhabbet etmiştik. Selenay’ın odasına hep beraber yatıp sarılarak uyumuştuk. Gece gözümü her açtığımda onlara daha sıkı sarılmıştım. Hiç olmayan kız kardeşlerim gibiydi onlar.

Sabah olduğunda, Selenay bardan bugün için de izin almıştı ve yarın gidecektim. Tüm kıyafetlerimi bir zamanlar dillerden düşmeyen mavi bavuluma yerleştirdik. İçimde büyüyen sızıya engel olamıyordum, Selenay’ı yalnız bırakacaktım. Tek nedenim bu muydu? Başka bir şey

daha vardı sanki. Ah, evet, Şeyda ve Semum. Onat'ı da unutmamak lazımdı... Onları tanıdığım için o kadar iyi hissediyordum ki. Bu kısa zaman içinde vazgeçilmezlerim arasına girmişlerdi. Oturduğumuz yerde onlar kadar yakın gördüğüm kimse yoktu... Bir Eray vardı, onunla da çok samimi olmama annem sürekli karışıyor ve kısıtlamalar getiriyordu.

Bol sohbetli bir gün daha geçirmiştik. Aynı şekilde üçümüz beraber uyumuştuk, sabah ilk olarak Şeyda kalkmıştı. Üzgün bir şekilde bizi uyandırdığında, Selenay'ın hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Dün zaten bol bol sarılmıştık. Onu uyandırmak istemiyordum, en iyisi sessizce kalkıp gitmekti. Şeyda'yı ikna etmek zor olsa bile kabul etti. Benimle otogara sadece o gelecekti. Kalkıp üzerimizi giyindikten sonra bavulumu alıp apartmandan çıkmıştık. Kapüşonumu kafama geçirdikten

sonra çağırduğımız taksiye bindik. Otogara yaklaştıkça içimden bir şeyler kopuyordu. Geçen her saliseyle gidişimin ciddi olduğunu fark ediyordum. Hâlâ bu kadar erken ve kolay gittiğime inanamıyordum. Buz mavisini son kez görmüştüm. O son anımızdı. Onu düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım. Bir süre sonra otogara geldiğimizde somurtarak bavulu almış taksiden inmiştik. Bavulun tekerleklerini yerde sürüyerek içeriye doğru ilerledik. Zaman hızlıca akmaya başlamıştı sanki. Biletimi bir saat sonra gelecek olan arabaya alıp beklemeye başladık. Şeyda'yla bir şeyler konuşmaya çalışıyor, iki laf edip susuyorduk. On beş dakika kaldığında Şeyda'yla sarılıp tekrar vedalaştım. Ardından bavulumu sürüyerek araca doğru ilerledim...

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bavulumun tekerlekleri zeminde takırdadıkça içimden bir şeyler kopuyordu. Büyük kararsızlıklarla geldiğim bu yerden gidiyordum. Ailem halimi gördükten sonra beni bir daha bakkala bile tek göndermeyecekti. Adımlarımı birbiri ardına atarken sanki arkamdan birinin seslendiğini duydum. Umursamayarak montumun cebindeki kulaklığımı çıkarıp telefonuma taktım ve her şeyi unutmama yarayan, üzgün olduğumda ya da hayatla dalga geçmek istediğimde dinlediğim Charlie XCX'in Boom Clap şarkısını açtım. Sesi son ayara getirdiğim an dış dünyayla iletişimim kesilmişti. Şarkı ne zaman boom clap kısmına gelse gözümün önüne buz mavisiyle olan dakikalarım geliyordu. Onu ilk kez İsimsiz karanlık sokakta aklımı yitirdiğim an görmüştüm. Karşımda bütün asaletiyle dikiliyordu. Yardım

istemiştim ve o hiçbir şey demeden kabul etmiş, ister istemez bana köpekleri de yönetmeyi öğretmişti. Sesini ilk kez Vuslat'ta kucığına düştüğüm an duymuştum. İstemeden dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrılmıştı. İsmimin Elis olduğunu inatla söylesem bile pes etmeyip İris'te karar kılip beni yenilgiye uğratmıştı. Gitmeden önce son günümüzde dudaklarından ismimi işitebildiğim için biraz daha rahat hissediyordum. Ondan duyana kadar ismimi hiç bu kadar çok sevmemiştim. Otobüslerin kalktığı yere geldiğimde kalbim sızlamaya başlamıştı. Vücudumun verdiği tepkilere içimden yumruk atarak bavulumu görevliye verdim ve bagaja yerleştirmesini beklemeden kapıdan içeriye girip orta kısımda bir cam kenarına doğru yöneldim. İçerisi genel olarak dolu sayılırdı.

Bir süre tepkisizce etrafa

bakındıktan sonra kol çantamdan yeni aldığım kitabımı çıkarıp okumaya başladım. Otobüsün kalkmasına dakikalar kaldığında ben hâlâ kitap okuyordum. Dışarıda bir hareketlilik sezdiğimde, irkilerek kafamı kaldırıp camdan dışarıya baktım. Selenay... El kol hareketleri yaparak dikkatimi çekmeye çalışıyor, dudaklarından okuduğum kadarıyla ismimi bağıırıyordu. Onu uyandırmadığım için kızgın olmasına yordum bu hareketlerini. Yapacağım bir şey olmadığı için tek kelime etmeden üzgün bakışlarımı ona sabitlemekle yetindim. Suratındaki ağlamaklı ifadeyle otobüsten inmemi işaret ettiğinde dudaklarımı büzerek başımı onaylamaz anlamda salladım. Otobüse doğru koşmaya başladığında kalkma saatimiz geldiği için araç gitmeye hazırdı, gözlerim dolmuştu. Bunu umursamadan koşuyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve

kafamı cama yaslayarak dudaklarımın arasından tuttuğum nefesi yavaşça serbest bıraktım. İçimdeki huzursuzluk her saniye artarken araç ilerledikçe kalbim daha da sızlıyordu. Göğüs kafesim hızla inip kalkmaya devam ederken telefonum çaldığında irkilerek ekranı kendime doğru çevirdim. Selenay arıyordu. Alt dudağımı dişleyerek aramayı reddettiğimde kalbim deli gibi çırpınmaya başlamıştı. Yanaklarıma sıcak bastı ve dolan gözlerimi camda gezdirerek derin bir soluk verdim. Araç ilerledikten bir süre sonra tekrar aramaya başladığında elimi yuvarlak butona bastırdım ama kapatmak yerine kalbimin sesini dinleyip telefonu açtım. Kulaklığın kablosunu çıkarıp telefonu yüzüme doğru yaklaştırdığımda Selenay'ın hıçkırıklarının arasından sesini işittim. "Elis!" diye bağıırıyordu, sabah onu uyandırmamama değil de başka

bir sebepten panik olduğu belliydi.

“Selenay? İyi misin?”

“Otobüsü durdur!”

Soran gözlerim etrafta gezinmeye başlamıştı. “Ne?”

“Durdur otobüsü! Harun Amca ile konuştum.”

Gözlerim bir fener ışığı gibi anında aydınlanmıştı. Selenay babamla konuşmazdı ki... “N-nasıl?”

“Konuştum işte! İki ay daha burada kalabileceğini söyledi Elis. Yalvarırım durdur otobüsü! Seni almaya geleceğiz.” Gözlerim boşluğa takılmıştı. Ben gitmek istiyor muydum? Araç tüm hızıyla ilerlemeye devam ederken beynim donmuş gibiydi. “Elis!” diyerek hıçkırınca ellerim titremeye başlamıştı. “Durdur otobüsü yoksa...”

“Yoksa ne?” dedim kuruyan dudaklarımı ıslatarak.

“Mesih...” dedi ve hıçkırarak devam etti. “Gittiğini biliyor. Durmazsan

evine kadar gelecek.” Kalp atışlarım bağımsızlığına kavuştuğunda içimin parçalandığını hissettim. “Neden?”

“Seni almadan durmaz Elis. Aranızdaki sorunu çözmeden gidemezsin.” Lanet olsun.

“Gittiğimi öğrendiğini nereden biliyorsun?”

“Lidya uyardı. Başta gitmenin senin için doğru olacağını düşündüm, bu yüzden Harun Amca’yı aramak istemedim. Kendi pisliğime daha fazla bulaşma istedim. Ama ailen yaralarını görürse sana nefes aldırmayacak kadar baskı yapardı, buna izin veremezdim. Lidya’nın dedikleri de kararımı vermemi sağladı...”

Derin bir nefes aldım. Haklıydı.

“Hadi arabayı durdur artık!”

Dudaklarımı ıslattım. Titreyen ellerimi koltuğun kenarına yerleştirerek ayağa kalktım. Yan tarafım boş olduğu için çantamı alıp rahatça koridora çıkabilmişim.

Şoföre doğru ilerlerken ne diyeceğimi bilemiyordum. Adamın iyice yanına yaklaşıp mırıldanmaya başladım. “Pardon...” İyi giyimli şoför bana bakmadan devam etmem için başıyla işaret verdi. “Aracı durdurabilir misiniz? İnmem gerekiyor.”

Şoför anlam veremediği bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra yola geri döndü. “Bulunduğumuz yol aracı durdurabilmem için güvenli değil, en yakın dinlenme tesisinde dursam sizin için bir sakıncası olur mu?”

Şoförü alt dudağımı dişleyerek dinlemiştim. “Ne kadar sürer?”

“En fazla yarım saat.”

“Peki. Teşekkür ederim,” diyerek koltuğuma doğru ilerlemeye başladığımda Selenay konuşmaya başladı. “Ne dedi? Dinlenme tesisinde mi duracak?”

“Evet.”

“Tamam. Biz de oraya gelip seni alacağız dinlenme tesisine geldiğinde

beni ara.”

“Peki,” dediğimde rahatlayarak verdiği nefesini duymuştum. Koltuğuma daha fazla kurularak camdan dışarısını izlemeye başladım. Buz mavisinden bu sefer de kurtulamamıştım. Yan tarafımdaki koltuğa koyduğum kitabımı elime aldım ve okumaya kaldığım yerden devam ettim. Başka yapacak bir şeyim yoktu. Kendimi kitaba vermeye çalıştıkça midemdeki kıpırtılar ilgimi dağıtıyordu. Gitmiyordum! Suratımda aptal bir gülümseme oluşmuştu. Baskıcı aileme, kurallarla dolu iğrenç hayatıma geri dönmüyordum. Sahi, Selenay ne demişti? İki ay daha. Dişlerim gözükecek kadar sırtmıştım. Bu harika bir şeydi... Bir süre daha sırttıktan sonra Selenay’ın dediği diğer ayrıntıyı hatırladım. Mesih...

Her halattan haberinin olmasına uyuz olmuştum. Kontrol manyağı bir aileden kaçıp her şeyden anında haberi olan bir dengesizin eline düşmüştüm. Suratımdaki sırıtış anında yok olmuştu. Zaten yeterince kontrol altında tutulmuştum. Daha fazlasına kesinlikle izin vermeyecektim. Bir süre sonra dinlenme tesislerinin orada durduğumuzda, çantamı toparlayıp eşyalarımı aldım. Ardından araçta ilerlerken şoföre bir teşekkür bakışı atıp arabadan indim. Benimle birlikte bir görevli de inmiş, bavulumu çıkarıp bana vermişti. “Teşekkür ederim,” deyip sıcak bir ifadeyle gülümseyince aynı samimiyette karşılık verdi. Yanından ayrılarak telefonla Selenay’ı aramaya başladım, ilk çalışta açtı. “Geldin mi?”

“Evet, şu an dinlenme tesisinin önündeyim.”

“Tamam, en geç on dakika da

oradayız.”

“Bekliyorum,” dedikten sonra telefonu kapatmıştım.

Mavi bavulumun tekerleklerini sürükleyerek banklardan birisine doğru ilerlemeye başladım. Elimde tuttuğum kitabı çantamın içine koyacakken sırtıma birinin omuz atmasıyla öne doğru sendeledim. Dengemi kaybetmiş, ellerimdeki eşyalarımı istemeden de olsa etrafa saçmıştım. Düşecekken biri kolumdan tuttuğunda, güçlkle dengemi sağlamaya çalışıp omzuna tutundum ve beni tutan kişinin kumral, saçlarını sağ tarafa doğru yatıran, uzun ve yapılı bir erkek olduğunu gördüm. Keskin yüz hatlarına nazaran sevimli bakışlara sahipti.

Bana aynı anda hem çarpıp hem de önden yakalaması imkânsız olduğu için kaşlarımı çatarak ona baktığımda gülümsedi.

“Kardeşimin kusuruna bakma.” Bu

sefer kaşlarım şaşkınlıkla
havalandığında hâlâ omzuna
tutunduğum erkeğin kafasına biri
şaplak attı.

“Ben senin ağabeyinim!” Düşmemi
engelleyen kişinin ses tonuna yakın,
fakat daha sert bir tınısı vardı.

Kendimi geri çekerek yanımıza gelen
kardeşine baktım. Yok artık. “S-siz,”
dediğimde gözlerim eminim bir fener
kadar parlamıştı. Karşımda birbirinin
kopyası iki genç adam vardı. İkisini
ayırabileceğim tek nokta sert
konuşanın saçlarını yukarı doğru
kaldırmış olduğuydu.

“Ben Okan,” dedi beni düşmekten
kurtaran genç adam. Ardından ikizine
kaçamak bir bakış atarak devam etti.
“İkizim Hakan.”

Hakan kaşlarını çatarak sert sesiyle
karşılık verdi. “Ağabeyin olduğumu
daha kaç kere söyleyeceğim?”

Okan omuz silkti. “Beş saniyenin
lafını yapan ihtiyarın tekisin.”

Kıkırdamamak için alt dudağımı dişlerimin arasına alarak ezdim. Kendisinden beş saniye önce doğduğu için ağabeylik tasladığını anlamıştım. İkisi de fazla eğleneliydi. Hakan bir süre kaşlarını çatarak kardeşine baktıktan sonra bana döndüğünde bakışları biraz olsun yumuşamıştı. “Pardon, sizi göremediğimin için çarptım,” deyince içimden gözlerimi devirdim.

“Diyorum sana gözlük tak diye! Sırf benzerliğimiz azalmasın diye takmıyorsun, değil mi?” Okan konuşurken Hakan suratını buruşturarak onu dinlemişti. “Bir sus be oğlum, dedikoducu karılar gibi car car...” Eliyle başını işaret etti. “Bu da kafa yani.”

İkisinin verdiği tepkilere içimden katıla katıla gülsem de belli etmemek için büyük bir çaba harcıyordum.

“Sensin lan karı!” diyerek çıkıştı Okan.

Hakan elini kaldırarak onu durdurdu. “Hop... Oğlum ağır ol. Bayan var.”

Söylediğine karşı suratımı buruşturdum. Kıro.

“Ah, affedersiniz tatlı bayan,” diyerek sırttı Okan.

İnanamayan bakışlarım ikisi arasında gitti geldi. Bu ikisi gerçek miydi? Gerçek olamayacak kadar sevimli, yirmili yaşlarının ortasında olan iki büyümemiş çocuktu onlar.

“Kendimi yaşlı hissettiriyorsunuz,” diyerek sızlandığımda Selenay’ın sesini işittim. Geldiği yöne doğru baktığımda önce önde koşturan Selenay’ı, sonra arkasından gelen Semum ve Şeyda’yı görmüştüm. Semum’un ikizlere attığı şaşkın bakışlar, saniyeler içerisinde daha fazla sertleşerek ölümcül hale gelmişti.

Verdiği tepkiye şaşırarak göz ucuyla ikizlere baktığımda, ikisinin de

suratındaki ölümüne ciddi olan ifadeleri gördüm. Birbirlerini görünce verdikleri tepkilere fazlasıyla şaşırmıştım. Hakan sağ elini kirli sakallarında gezdirirken, kısık gözlerini Semum'un üzerine sabitlemişti. Okan ise put gibi durmuş çenesini sıkmakla yetiniyordu. Selenay'ın boynuma sarıldığını çok geç fark etmiştim. Gülümseyerek benden ayrıldığında bakışlarımı erkeklerden çekmeye çalışarak Selenay'a baktım, yüzümde afallamış bir tebessüm oluşmuştu.

Semum sıkığı çenesiyle bize doğru yaklaşıp gözlerini ikizlerden ayırmadan tısladı. "Gidelim."

Bakışlarım ikizlere kaydığında az önceki keyfimden eser kalmamıştı. "Tamam," diyerek aptallaşmış bir ifadeyle ikizlere döndüğümde, kafa kafaya vererek ölümcül bakışlarını Şeyda ve Semum'un üzerinde gezdirdiklerini gördüm. Şeyda

kollarını göğsünün altında bağlamış, asil bir ifade ile ikizlere bakıyordu.

İki grubu birbiriyle tanıştırmak gibi bir aptallık yapamayacağım için bakışlarımı ikizlere sabitledim. “Tanıştığımıza memnun oldum ikizler.” Kendi ismimi söylememiştim, kabalık olmaması için gülümsemeye çalışarak mırıldandım. “Ben de Elis,” dediğimde ikisi de birbirine bakıp gözlerini kısarak sırttı. Fazla kurnaz ve hain gözükmüşlerdi. “Her neyse. Artık gidiyorum.” Kaşlarımı çatarak bakışlarımı onlardan çekip Semum’lara dönüp onların beni yönlendirmesine izin verdim. Hep birlikte Semum’un arabasına doğru ilerlemeye başlamıştık. Selenay ve ben arkada oturacak şekilde kurulmuştuk.

Selenay yaşadığı mutluluktan Şeyda ve Semum’un üzerindeki gerginliğin farkında bile değildi. “İnanamıyorum ya! İki ay daha buradasın.” Bu habere gülümseyerek bedenimi Selenay’a

doğru çevirdim.

“Babamla konuşacağını hiç düşünmezdim.”

Babam her zaman Selenay’a daha yakın davranır, dediğini ikiletmezdi. Bu yüzden Selenay kaçtığından beri babamla konuşmaktan her zaman kaçmıştı, ondan gördüğü ilgi ve sevgiyi yetersiz bıraktığı için kendisini kötü ve borçlu hissediyordu. Bu yüzden babamla konuşacağını hiç düşünmemiştim. “Senin için her şeyi yaparım.”

Gülümsedim. “Biliyorum, ben de öyle.”

Sıcak bir ifadeyle gülümseyip başını onaylar anlamda salladı. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi panikle baktı. Elini dizlerimin üzerine koydu. “Elis... Ağrın var mı? Dinlenmeliydin. Ah, benim yüzümden.”

Gülümsedim. “Hayır, çok iyiyim.”

“Ben, özür dilerim kardeşim. Sana çok iyi bakacağım.”

Dişlerim gözükecek kadar sırtıtmıştım. “Bak buna hayır demem. Eve gidince güzel bir masajla başlayabilirsin.”

Dalga geçtiğimi anlayınca kaşlarını çatarak elime vurdu. “Uyuz...”

“Nenekaa...” diye takılarak yanağından bir makas aldım. Bazen cidden Şeyda’nın dediği gibi bir nene oluyordu. Kollarını göğsünün altından bağlayarak sinirli gözükmeye çalıştı ama bir süre sonra dayanamayarak kıkırdadı.

Uzun bir yolun ardından evin önüne gelebilmiştik. Tüm gün boyunca araç değiştirerek yorgun düşmüştüm. Bu halimi dile getirmesem de kızlar anlamış, eşyalarımı ellerimden alarak benim yerime eve kadar taşımışlardı. Semum’la birlikte onların gerisinden ilerleyerek merakla sordum. “Bugünkü halin neydi öyle?”

Kaşlarını çatarak başını bana çevirip mırıldandı. “Hangi halim?”

Dediğimi anladığını biliyordum. Yine de zorluk çıkarmak istiyordu. İç çekerek bir soluk aldım. “İkizlere yönelttiğin öldürücü bakışlarından bahsediyorum.”

“Bir nedeni yok,” diyerek omuz silkti. Ardından bir ayrıntıyı unutmuş gibi devam etti. “Bu arada. Gördüğün herkese ismini söyleme, olur mu nöron?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sensin nöron.”

“Replik çalma,” dedi sert sesiyle.

Ciddi misin dercesine Bakışlarımı üzerine sabitlediğimde tekrar omuz silkti.

Sonunda dairemizden içeriye girdiğimizde, yorgun bedenimi en rahat bulduğum koltuğa bırakmıştım. Selenay önümden geçerken diziyile dizimi dürttü. “Kalk kız soğan doğra.” Gözlerimi devirince kıkırdayarak devam etti. “Yatağa yat. Dinlenmelisin.”

Haklıydı. Gözlerimi kapatarak başımı geriye doğru yasladım, odaya gitmeye üşeniyordum. “Biraz daha...” diyerek sızlanınca bedenim havalanmıştı. Gözlerimi açarak anın şokuyla bir çığlık atıp kollarımı Semum’un omuzlarına sarmıştım.

“Evde kalacaksın bu üşengeçlikle.” Sesindeki isyan tınısını işitmiştim.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarılıp kıkırdadım. “Özel şoförüm! İyi ki varsın.”

Bir yandan da odama doğru yürürken gözlerini kısarak mırıldandı. “Şimdi seni sertçe yere atardım ama... Dua et rahatsızsın.”

Sırtını sıvazlayarak kıkırdadım. “Evet, ben çok hastayım. Bana itaat et.”

“Beyin hücresi.” Kendi kendine mırıldandığında odamın kapısının önündeydik. Benim yardımımıla kapıyı açtık. Yatağa doğru ilerleyip örtüyü çekti ve beni içine yatırdı. “Yardım

etmemi ister misin?” Sesinde dalga ya da art niyet yoktu. Bunu bir ağabey havasıyla söylemişti.

Şımarık halimden çıkarak gerçek bir tebessümle baktım ona. “Selenay’ı göndermen yeterli.” Ardından gizli bir şey söylüyormuşum gibi mırıldandım. “Biraz da ona işkence etmeliyim.” Gülümsedi. Ardından odadan çıkıp gittiğinde, boynumun sızısının arttığını hissettim. Bir süre sonra odaya Selenay gelmiş, üzerimdekileri çıkartarak rahat kıyafetler giyinmeme yardım etmişti.

Tüm gün deliksiz uyumuş, sabaha karşı uyanmıştım. Selenay da benimle birlikte uyandıktan sonra duş almama yardım etmişti. Bugün kendimi daha dinç hissediyordum. Başımı rahatça hareket ettiriyor olmak, bana iyi hissettirmişti. Duştan sonra üzerime rahat bir şeyler giydim. Selenay saçlarımı tarayarak kurutup Şeyda’yla birlikte kahvaltıyı hazırlamaya

başladı. Bir süre sonra solana geçmiş, masaya oturarak salon ve mutfak arasında mekik dokuyan hizmetkârlarıma takılmıştım. “Rahatsızlığın en iyi yanı ne biliyor musunuz kızlar?”

Selenay ekmekliği masanın üzerine koyarak tek elini beline yerleştirip soran bakışlarını bana çevirince mutfaktan Şeyda’nın sesini işittim. “Ne?!” diyerek bağırdığında, önümdeki çöreklerden birisini kavrayıp ufak bir ısırık alarak çiğnedim.

“İşlerden kaytarabiliyorsun.”

Selenay gözlerini kıstığında Şeyda kıkırdayarak salona girip servis tabaklarını dağıtmaya başladı. “Sen yeter ki iyi ol. Ben sana yaptırmam iş.”

Keyifle gülümsediğimde Selenay homurdanmıştı. “Selenay makineyi doldurdun mu?” Şeyda bir anda ciddileşmişti.

“O Elis’in göreviydi!”

Kıkırdayarak çöreği yemeye devam ettim. “Artık değil.”

Keyifli gülümsemem sözüne devam etmesiyle son buldu. “Partiye kadar dinlenmek zorunda...”

O ciddi miydi? Partiden yırtamamış mıydım? “Hey... Bu halde partiye gelmemi nasıl beklersin?” İyice şımararak Şeyda’ya nazlanmaya çalıştığımda ellerini masaya koyup üzerime doğru eğildi. Az önceki şefkatli halinden sıyrılmıştı. “O partiye gidilecek Elis!”

Boğazımdaki lokmayı güçlükle yuttum. Selenay kıkırdamaya başlayınca gözlerimi kısarak ona baktım.

“Kuzen sen otur ben işlerini yaparım. Yorulma ki partiye gelebilesin.”

“Uyuz...” Ardından hep beraber masaya oturup kahvaltımızı yapmaya başlamıştık. Günler sonra ilk defa mideme doğru düzgün bir şeyler

girmişti. Ağzımı peçeteyle silerek Şeyda'ya baktım. "Parti hangi gün?"

"Cuma günü."

"Peki, bugün ne yapacağız?"

"Ben bara gideceğim. Siz de evde kalacaksınız," dedi Selenay. Benim dinlenmem, Şeyda'nın da başımda durması için böyle söylemişti. Biliyordum.

"Tek başına gitmeni istemiyorum," dedim kararlı bir tonda.

Omuz silkti. "Bizimkilerle giderim." Onat ya da Semum'dan bahsediyordu.

"Öyle yap."

Kahvaltı bittikten sonra masayı topladılar. Şeyda salonda televizyon izlemeye başladığında ben de odaya geçmiş yatarak kitap okuyordum. Bir süre sonra yatmaktan vücudumun ağrımaya başladığını hissederek ayağa kalktım ve boynumu incitmeden kendimi esnetmeye çalıştım. Ardından paytak adımlarla salona doğru ilerledim.

Selenay'ın hâlâ gitmemesine şaşıracak tek kaşımı kaldırarak, "Sen daha gitmedin mi?" diye sordum. Birazdan hazırlanıp çıkacağım deyince ben de koltuklardan birisine kurulup onlarla film izledim. Bir süre sonra Selenay evden çıkmıştı. Şeyda'yla birlikte tüm günü film izleyerek geçirmiştik. Her ne kadar eğlenceli olsa da evde olmaktan bunalmıştım.

Selenay'ın sabaha karşı geldiğini istemeden de olsa çıkardığı seslerden anlayabilmiş, uyku mahmurluğu ile çok üzerinde durmayarak uyumaya devam etmişim. Ertesi gün rutin işlerimizi tamamladıktan sonra zor da olsa kızları ikna ederek peşlerine takılıp ben de Vuslat'a gitmişim. Mesih hiçbir yerde yoktu. Bu durum garip bir şekilde sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Onunla konuşup istediğim cevapları almalıydım. Tüm gece boyunca onu görememiş, görevli odasına giderek biraz dinlenmek

istediğimde bir süre sonra yanıma Mizgin gelmişti. Geçen gün ona ayıp ettiğimi biliyordum fakat o an başka bir seçeneğim kalmamıştı. Mizgin'i göz ucuyla süzdüğümde tatlı suratında keyifli bir tebessüm olduğunu fark ettim. Ben gergince beklerken ellerini birbirine sürterek her zamanki gibi hızlıca konuşmaya başladı. "Elis sana çok teşekkür ederim." Ses tonu her zamanki gibi tatlıydı. Oldukça masum ve güzel bir kızdı, kısa boyu onu daha fazla şirin gösteriyordu.

"Neden?" dedim büyük bir tereddütle.

"O gün senin sayende arkadaşımı buldum, erken geleceğini bilmiyordum," deyip masumca sıırıtmaya devam etti.

Yok artık. Ben atmıştım ve tutmuştu, öyle mi? Suratımdaki afallayan ifadeyi silmeye çalışarak gergince gülümsedim. "Ne demek canım, görevim."

“Neyse benim sıram bitti, gidiyorum.”

Dişlerimi gösterecek şekilde gülümsedim. “Tamam görüşürüz.”

Mizgin odadan çıkınca sesli bir soluk verdim. Tatlı kız. O günü de Vuslat’ta sebepsizce dolanarak geçirmiştım.

Diğer günlerde de Mesih’ten haber çıkmadı. Selenay manıdar baktığı için sadece Şeyda’nın ağzını arıyordum. Bana zaten Mesih’in genelde Vuslat’a gelmediğini, onu cuma günü olan partilerde de hiç görmediğini söylemişti. Dudaklarımız birbirine değmeden yaptığımız nefes alış verişinin ardından sekiz gün geçmişti ve ben onu hiç görmemiştım. Zaten onun öncesinde de erkeklik mevzusundan sonra ortalıktan kaybolmuştu. Bir yanım saçmalamam gerektiğini haykırsa da diğer yanım yapacaklarını heyecanla bekliyordu. Belki de bir şey yapmazdı. Üzerinden günler geçti

sonuçta, neyi bekliyordu ki?
Toparlanmamı mı?

“Sen neye sırtıyorsun?”

Şeyda'nın sesiyle irkilerek ona baktım. “İnsan bir haber verir,” dediğimde suratımda sadece kızgınlık vardı.

Omuz silkti. “Elindeki elbiseyi giymeyi düşünüyor musun?”

Düşüncelerimden sıyrılarak askıya baktım. Elbiseyi az önce dolaptan çıkarmış parti için giyinmeye çalışmışım. Evet, sayılı gün maalesef ki gelmişti. Başımla onayladım. “Tamam, şimdi giyeceğim.” Partiye gelmek için itiraz etmememe tehdit dolu bakışlar atarak engel olmaya çalıştığımda bu haline gülümsedim.

Odadan çıkınca üzerimdeki havluyu kenara koydum. İç çamaşırı takımlarımdan birini giydim, az önce tarayarak kuruttuğum saçlarımı ensemin üzerinden kısaçlı tokayla tutturdum ve ten rengi bir çorap

giydim. Bacaklarımı koyu renkli çorapla kapatayım derken elbisenin havasını bozmayacaktım. Ardından bordo renkli mini elbiseyi de üzerime geçirip yan tarafında bulunan fermuarı çekince kendimi yine rahatsız hissetmiştim.

“Giyindiysen makyajını yapacağım!” Kapının dışından seslenen Şeyda’ya içimden defalarca gözlerimi devirdim.

“Giyindim!”

Anında kapıyı açarak içeriye daldı. Dekolteli elbisesiyle çok hoş gözüküyordu, benim aksime onun saç ve makyajı parti için hazırды. “Şöyle otur,” diyerek beni makyaj masasına oturttuğunda odaya bej rengindeki dar elbisesiyle Selenay girmişti. Bakışlarım üzerinde kilitlenmişti. Onu ilk defa bu kadar dişi görüyordum.

“Vay canına! Müthişsin.”

Şeyda memnun bir ifadeyle gülümsedi ve Selenay utanarak bize doğru gelip çekmecedен maşayı

giydim. Bacaklarımı koyu renkli çorapla kapatayım derken elbisenin havasını bozmayacaktım. Ardından bordo renkli mini elbiseyi de üzerime geçirip yan tarafında bulunan fermuarı çekince kendimi yine rahatsız hissetmiştim.

“Giyindiysen makyajını yapacağım!” Kapının dışından seslenen Şeyda’ya içimden defalarca gözlerimi devirdim.

“Giyindim!”

Anında kapıyı açarak içeriye daldı. Dekolteli elbisesiyle çok hoş gözüküyordu, benim aksime onun saç ve makyajı parti için hazırды. “Şöyle otur,” diyerek beni makyaj masasına oturttuğunda odaya bej rengindeki dar elbisesiyle Selenay girmişti. Bakışlarım üzerinde kilitlenmişti. Onu ilk defa bu kadar dişi görüyordum.

“Vay canına! Müthişsin.”

Şeyda memnun bir ifadeyle gülümsedi ve Selenay utanarak bize doğru gelip çekmecedен maşayı

çıkartarak fişe taktı. Tek hazır olmayan ben olduğum için ikisi de benimle ilgilenmeye başlamıştı. Şeyda makyajımı yaparken Selenay saçlarıma iri dalgalar veriyordu. Bir süre sonra sıkılıp kıpırdanmaya başladığımda Şeyda sertçe müdahale edip beni durdurmuştu. “Boynumdaki izler ne olacak?”

“Eskisine göre daha iyi gözüküyor. Kapatıcıyla gizleyebilirim,” dedi Şeyda büyük bir dikkatle gözlerime kalem çekerken. Bir süre sonra saç ve makyajım bitmişti. Açıkta kalan boynuma parlak bir kolye takıp siyah topuklu ayakkabıları önüme koyduklarında, sırtımı dikleştirerek aynaya baktım. Bu saç modelini ilk defa deniyordum. Oldukça hareketli duruyordu. Şeyda gözlerimin parlak rengini yaptığı koyu göz makyajıyla gözler önüne sermiş, dudaklarımı da renklendirmişti.

“Biraz abartmışsınız sanki,” derken

bir yandan da kendime hayranlıkla bakıyordum.

“Saçmalama Elis! Bize bak, ayrıca partideki kızları görünce az bile hazırlandığını fark edeceksin.” Bunu Selenay söylediği için daha rahat hissetmiştim.

Başımla onaylayarak ayağa kalkıp topuklu ayakkabıları giydim ve boy aynasına doğru ilerledim. Arkamdan gelen ıslık sesleri beni utandırmıştı. Boy aynasına baktığım an gözlerim hayretle açılmıştı. Vay canına... İçimden bir an bende böyle malzeme var mıymış demeden edememiştim.

“Partinin en seksi kızı kesinlikle sen olacaksın.” Selenay hayranlıkla gözlerini üzerimde gezdirerek mırıldanınca Şeyda da iç çekerek ona katıldı. “Bu kız bir melek.”

Alt dudacağımı dişleyerek mırıldandım. “Abartmaya bayılıyorsunuz.”

“Vallahi kör,” dedi Şeyda ve

montlarımızı bize doğru uzatarak giymemizi söyledi. Dizimin biraz üzerinde bittiği için kendimi daha rahat hissetmişim.

Anlaştığımız gibi Onat ve Semum bizi almaya gelmişlerdi. “Hadi... Çocukları çok beklettik...” diyerek sızlandı Selenay.

“Tamam. Hadi inelim.” Kararsız bakışlarım üzerlerinde gezindi. Ben bu tarz kıyafetlere alışık değildim ki! Şeyda suratımdaki ifadeyi anlamış, bana konuşma fırsatı bile tanımadan evin kapısına kadar beni peşinden sürüklemişti.

Apartmandan çıkarken en gerilerinde yürüyor Semum’un söylenmelerini işitebiliyordum. “Amma abarttın- ” Sonunda yol açıldığında görüş alanına girmiştim. Sözü yarıda kesilerek bana inanamayan gözlerle baktı. “Elis...”

Ortamı ve özellikle kendimi sakinleştirmek için gülümsedim ve

dalgaya verdim. “Semum?” Şeyda kıkırdadı.

“Elis...” dedi Onat da dalga geçerek. “Taş bebekler gibi olmuşsun. Hadi benim arabamla gel,” deyince Semum anında müdahale etti. “Elis benimle geliyor.”

Ben Semum’un arabasına ilerlerken Şeyda ve Selenay da Onat’ın arabasına yönelmişti. Montlu halimle bu etkiyi bıraktıysam, montu çıkarttığımda olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Yolcu koltuğa kurulduğumda Semum arabayı çalıştırarak konuştu. “Sen böyle yaparsan ben sözümü tutamam.”

“Ne sözü?” diye sordum konudan habersiz şekilde

“Arkadaş sözü,” deyince kaşlarımı çatarak ona baktım. “Saçmalama, lütfen!” Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrılınca dalga geçtiğini anladım ve önüme döndüm.

Tüm yol boyunca sohbet etmiştik. Vuslat'tan daha büyük bir mekânın önüne geldiğimizde gözlerimi mekândan ayıramadan konuştum. "Partinin Vuslat'ta olacağını düşünmüştüm." Semum kapısını açıp arabadan inince ben de kendi tarafımdan indim. Yanıma gelerek cevabımı verdi. "Burası da Alaz'ın yeri..."

"Alaz tam bir gece kulübü manyağı..." diyerek mırıldanırken, bir yandan da hayran halde etrafa bakınıyordum.

"Aynen öyle," deyip elimi alıp kolunun arasına sokmuştu. Ardından birlikte hareket ederek girişe doğru ilerlemeye başladık. Arkamızdan da Şeyda'ların geldiğini biliyordum. Kaslı adamların korumalık yaptığı kapıdan içeriye girdiğimde ortamda hoş, hareketli bir parça çalıyordu.

Semum elini bana doğru uzatarak mırıldandı. "Montunu ver, asıp

geleceğim.”

Alt dudağımı dişleyerek montuma daha sıkı sarıldım.

“Gerek yok, böyle rahatım.”

Anlam veremeyen bakışlarla yüzüme baktı. “Saçmalama Elis, ver hadi.”

Şimdi çıkarmazsam eminim Şeyda birazdan zorla çıkaracaktı. Alt dudağımı dişleyerek önümdeki fermuarı aşağıya doğru indirdim ve Semum’un irileşen gözlerine daha fazla bakmadan montu hızla üzerimden sıyrıp ona doğru uzattım. Sonra bakışlarımı etrafta gezdirip rahatlamaya çalıştığımda, gözlerimin radarına takılan bir çift buz mavisi göz gördüm. Anında vücudum kilitlenmiş kalmıştı. Onu yeniden görmenin verdiği heyecanla kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladığında, kısık ve koyulaşan maviliklerle beni izlerken içkisini yudumladığını gördüm. İlk defa bu kadar yoğun bir şekilde bana bakıyor, ilk defa tepki

veriyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ona uzattığım montu aldığımda bile Semum'a bakmıyordum. Mesih içki kadehini ağır bir şekilde dudaklarından ayırarak masaya bıraktı. Kısık gözleri suratımda gezinirken diğer kadehi kavradığında az önceki içkisini bitirdiğini yeni idrak edebilmiştim. İçkiyi dudaklarına götürdüğünde gözleri aşağılara doğru kaymış, vücudumda keşfe çıkmaya başlamıştı. Geniş ve siyah deri bir koltukta yayılarak oturmuş, sırtını koltuğa yaslayarak kasıklarını öne doğru itmişti. Sertçe yutkunarak onun yaptığı gibi ben de kendisini süzmeye başladım. Altına giydiği koyu tondaki pantolon siyah postallarıyla müthiş bir uyum sağlamıştı. Güçlü ve geniş göğsünü sergileyen dar kazak ve ceket sanki mümkünmüş gibi onu daha da çekici göstermişti. Bakışlarım yüzüne çıktığında, gözlerim ucu hafifçe yana doğru yatmış olan saçlarına kaydı.

Ellerimi daha fazla sıkarak bakışlarımı ondan ayırmaya çalıştım. Gözlerini daha da kıskarak dizinin üzerine kadehi tutan elini koydu. Başını hafifçe sağa doğru eğerek bir sanat eserine bakarcasına tüm benliğimi inceledi.

Bedenimdeki tüm kaslarım bakışlarıyla bile uyuşabiliyordu. Tüm gücümü kullanarak ayırabilmiştim bakışlarımı ondan.

Kafamı önüme çevirdiğimde, Semum'un çoktan gittiğini fark ettim. Şeyda'lar da yanımıza gelmişlerdi. "Mekânı beğendin mi?" diye bağırdı hareketli melodiyi bastırmaya çalışarak. Başımı sallamakla yetindim. Bir süre sonra Semum geri dönmüştü. Yanımıza bir garson gelince masadaki herkes istediği içkileri söylemişti. İçki içmeyi sevmediğim için alkolsüz bir şey istedim.

"Ne zaman gideceğiz?" dediğimde Şeyda gözlerini devirdi.

"Elis. Biraz hayatı boş vermeye ne

dersin? Kafanı dağıt ve despotluğu bırak.”

Avuçlarımdaki bardağı sıkarak etrafa bakınmaya çalıştım. Doğru söylüyordu, bunu yapmalıyım fakat... Yapamıyordum, bu tarz şeylere alışık olmasam da beni en çok zorlayan alışkanlıklar değildi; şu an ona bakmasam bile üzerime sapladığı mavilikleriydi.

“Şeyda, Lidya konusunu ne yapmayı düşünüyorsun?” Onat yeni bir konu açınca Şeyda rahatsızlık duyarak cevap vermedi. “Kız geçen gün çok kötüydü.”

“Bilmiyorum Onat. Her şeyi zamana bırakmak istiyorum.”

“Zaman ikinizi de yıpratmaktan başka bir şeye yaramayacak. Bu çocukluğu bitirin.”

Şeyda hayretle kaşlarını kaldırıp yavaşça başını onaylamaz anlamda salladı. “Sana inanamıyorum, bunun çocukluk olduğunu nasıl

düşünürsün?”

Semum sinirlenerek konuşmaya dâhil oldu. “Onat kafan mı iyi kardeşim?”

“Abartıyor,” dedi Onat. Şeyda’nın gözlerinde hüznü görünce bu sahneye daha fazla dayanamayarak müdahale ettim.

“Bak. Konunun ne olduğunu bilmiyorum ama Şeyda’nın üzerine çok gidiyorsun. Demek ki bir bildiği var. Lütfen karışma.”

Şeyda ağlamasını engellemeye çalışarak etrafa bakındı

Onat masanın üzerindeki elini dudaklarına götürüp tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. “Affedersin bir tanem. Asıl abartan benim.”

Şeyda hâlâ kendisini toparlayamadığı için etrafa bakınmaya devam etti. Bir yandan da başını onaylarcasına sallayarak mırıldanıyordu. “Sorun değil.”

Onat, onun bu kırgın haline daha

fazla dayanamadı ve omuzlarından kavrayarak onu göğsüne çekip saçlarına şefkat kokan bir öpücük bıraktı. “Lütfen, benim yüzümden üzülmeni istemiyorum.”

Şeyda da onun sarılmasına karşılık verdi ve başını göğsünden kaldırarak titreyen göz bebekleriyle ona bakıp çatallaşmış bir ses tonunda konuştu. “Senin yüzünden değil. Biliyorsun.”

Onat kafasını göğsüne bastırarak saçlarını okşadı. “Biliyorum bebeğim. Lütfen söylediklerimi unut.” Şeyda cevap veremeyecek duygu karmaşalarının içerisindeyken, Onat başını geri çekti.

“Hadi gel biraz hava alalım. Alışık değilim senin uysal hallerine.”

Şeyda burukça gülümsedi. “Tırnaklarımı mı çıkarmamı istiyorsun?”

Onat pişkince sırıttı. “Kesinlikle.” Daha sonra başını bize doğru çevirdi. “Neyse biz biraz hava alacağız.”

“Tamam,” dedi Semum. Gözlerim Selenay’a kaydığında boş bakışlarla etrafı izlemekte olduğunu gördüm. Boş ve hissiz... Daha geldiğimiz ilk dakikadan hepimizin morali bozulmuştu. Konuyu dağıtmak isteyerek, “Kaç yaşındasın Semum?” diye sordum.

Bu soruyu beklemediği, şaşkınlıkla kalkan kaşlarından belli oluyordu. “Yirmi beş. Neden?”

Omuz silktim. “Sadece merak ettim.”

“Peki, sen kaç yaşındasın?”

“On dokuz.”

“Üniversiteye gitmen gerekmiyor mu?”

“Aslında bakarsan puanım istediğim tüm üniversitelere yetiyordu. Fakat ailemin istedikleri değildi hiçbirisi.”

Kaşlarını çattı. “Onları umursamamayı dene.” Omuz silktiğimde konuşmamız bitmişti. Hayalet gibi duran Selenay’ı elimle

dürttüm. “Hey, iyi misin?”

“Şeyda’yı merak ediyorum.”

“Gelirler birazdan. Keyfin yok sanki.”

Gülümsemeye çalıştı. “Dalgınım, birazdan düzelirim,” diyerek önündeki içki bardağını fondip yaptı.

“Yavaş ol,” diye homurdandı Semum.

Selenay sırtıtarak omuzlarını kaldırıp indirdi. Kısa süre sonra Şeyda ve Onat’ı bize doğru gelirken gördüğümde gülümsedim. Şeyda biraz daha keyifli görünüyordu.

Onat, Semum’a yönelerek konuştu. “Biraz gelsene?” Semum gözlerini kısarak ona bakınca, sanki gözleriyle anlaşmışlardı.

“Bir yere ayrılmayın sakın. Birazdan geliriz,” dedi Semum ve ikisi masadan ayrıldı.

“İyi misin?”

Şeyda tebessüm etti. “Gecenizi mahvettiğim için özür dilerim.”

Ayıplayan bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “Saçmalama lütfen.”

“Eğlenceli şeylerden konuşmaya ne dersiniz?” Selenay neşeli bir ses tonuyla şakıyınca ikimiz de ona baktık.

“Mesela?” dedi Şeyda meraklı gözlerle.

Selenay bakışlarını tavana dikip işaret parmağını dudağına koydu ve düşünüyormuş gibi yaptı. “Mmm. Mesela, komik anılarımızdan bahsedebiliriz!”

Şeyda alayla sırıttı. “Doğru ya, barda yapılacak en iyi şey.”

Gözlerimi devirdim. “Aynen, nereden çıkardın bunu?”

Selenay ağzını açarak kaşlarını kaldırdı. “Ağzımdan.”

Şeyda’yla beraber gözlerimizi devirdik.

“Hadi ama... Biraz keyfimiz yerine gelmeli. Daha sonra da dans ederiz.”

Bir açıdan haklıydı. Şu anda cidden

hiç keyfim yoktu. Dirseklerimi masaya yaslayıp kalçamı dışarıya çıkarmıştım ve boynumdaki kolyeyle oynuyordum. “Tamam. Komik bir şeyler anlat,” deyince suratında pis bir sırıtış oluşmuştu.

Selenay Şeyda’ya dönüp, “Elis annesi ve babasının kendisini nasıl yaptığını öğrenince ne tepki verdi, biliyor musun?” diye sordu.

Anında kaşlarımı çatarak Selenay’a baktım. “Pislik.”

Şeyda keyif almaya başlamıştı, sırıtarak, “Ne tepki verdi?” dedi.

“Benim babam anneme öyle şey yapmaz diye haftalarca ağladı.”

Şeyda güçlü bir kahkaha patlattı. Yüzümü buruşturarak ikisine baktım.

“S-sen ciddi misin?” Şeyda gülmekten konuşamıyordu. Benim sayemde epey keyiflenmişti hanımefendi.

“Evet!” İkisi birlikte kahkahalarla gülmeye devam ederken, sinirlenerek

bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ettim. Mesih’le göz göze gelince, bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu gördüm.

Pozisyonumun kışkırtıcılığını, kalçalarım sabitlenen bakışlarından anlayıp hemen dirseklerimi masadan çekerek duruşumu değiştirdim. O ise kasıklarını öne doğru itmiş halde oturmaya devam ediyor ve içki içiyordu. Sırtını yaslandığı koltuktan ayırıp büyük bir ahenkle kalçalarını koltuktan kaldırdığında inanılmaz çekici gözüküyordu. Elini kemerine atıp düzelttikten sonra bakışlarını üzerimden çekerek kalabalığın arasına karıştı.

“Hadi dans edelim.” Şeyda haklıydı buna gerçekten de ihtiyacımız vardı. Masadan piste geçtik. Hareketli müzikte aklıma birçok figür geliyor, içimdeki dans etme arzusu her geçen dakika daha fazla artıyordu. “Hadi bebeğim, göster kendini.” Alt

dudağımı dişleyerek çekingen hareketlerle vücudumu oynatmaya başlamıştım. Annen şu an burada yok! Bilinçaltımı dinleyerek belimi nefes kesen bir kavisle öne doğru büküp kalçalarımı geriye attım. Bacaklarımı ve kalçalarımı ritme uygun şekilde oynatarak dansımı sürdürürken, sadece ruhumu beslemeyi düşündüm. Tüm benliğimin buna ihtiyacı vardı.

Onat ve Semum yanımıza geldiğinde, Onat gülen gözlerini üzerime sabitleyerek kısık bir ıslık çaldı. “Vay canına.”

Beni utandırmıştı. Müzik değişmiş birden yavaş ritimli bir parça çalmaya başlamıştı. Bu Beyonce’nin Crazy in Love’in remix versiyonuydu...

Sarışın, yakışıklı bir çocuk gelip Şeyda’yı dansa kaldırıncaya, Şeyda gülümseyerek kabul etti. Onat, Selenay’ı belinden çekerek dansı başlatınca Semum da omzunu

omzuma dokundurdu. “Yalnız kaldık.” Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı onaylar anlamda salladım. “Dans edelim mi?”

Gülümsedim. “Olur.”

Elini kaldırıp bana doğru uzattı ve derin bir nefes alarak elimi elinin üzerine koyacakken, başka bir el elimi kavrayıp beni kendine doğru çekmişti. Şaşkınlıkla gözlerim açıldığında, Mesih’le karşı karşıya kalmaktan büyük bir rahatsızlık duymuştum.

“Mesih.” Semum’un sesiyle ona doğru döndüğümde bu harekete bozulduğunu gördüm.

Mesih hırçın bakışları, çatık kaşları ve kasılmış çenesiyle her zamanki ifadesindeydi. Başıyla gitmesini işaret ettiğinde, Semum yumruklarını sıkarak kalabalığın arasına karıştı.

Elimi eliyle kapatmışken ona daha fazla bakamazdım. Sıcacık eli içimi gıdıklıyor, aklımı hiç düşünmemem gereken sahnelerle bulandırıyor.

Elimi göğsüne bastırınca dudaklarımı aralayıp sesli bir nefes verdim. Suratına değil boynuna bakıyordum. Belimi sıkıca kavrayarak bedenlerimiz arasında bir temas sağlayınca titredim. Ağzımın içi her geçen saniye daha fazla kurumaya başlarken, koyu göz makyajıyla daha da çarpıcı olan kirpiklerimin arasından suratına baktım. O an göğsüm hızla inip kalkıyor ve onunkiyle bir yarış veriyor gibiydi. Geniş göğsü bir mermer gibi sertti ve hızla inip kalkmadığı halde yine de yüreğimi eziyordu. Titreşen gözlerim acemice suratında gezindiğinde, ellerimi göğsüne koyup onu ittirmeye çalıştım. Daha fazla sıkı sardı. Kaşlarımı havaya kaldırarak yutkundum. Dudaklarımdaki kuruluğu gidermek istercesine ıslattığımda gözlerini kıstı.

“Dans... Dans etmek istemiyorum.” İlk başta zorlukla konuşsam da sonrasında cümlemi bitirecek gücü

kendimde bulabilmişim.
Maviliklerinde birkaç alay kırıntısı
sezdiğimde, ne yapacağımı şaşırmış
halde kalmıştım. Hiçbir şey
söylemeden gözlerini kapatıp derin bir
nefes aldı, araladığında beni daha
koyu mavilikler karşılamıştı. Alt
dudağımı dişleyerek ürkütücü
ifadesine baktığımda, sağa sola
hareket ederek dansı başlattı.
Göğsündeki ellerim bulundukları
yerde kala kalmıştı. Suratını suratıma
daha fazla yaklaştırdığında, ellerinden
birisi sırtım ve kalçamın arasındaki
girintide, diğeri ise çıplak sırtımdaydı.
Dokunduğu yerlerin karıncalanmaya
başlaması saniyeler sürmüştü.
Şarkının çekici nameleri ve kışkırtıcı
nefes sesleriyle tutturduğumuz
ritimde, burunlarımız birbirine
dokunacak kadar birbirine
yaklaşmıştı. Gözlerimi kapattığımda,
tekrar ensesini sıkmaya başladığımı
fark ettim. Parmak uçlarımı ensesine

dokundurduğumda, o günden kalan taze tırnak girintilerini bulmak bana yeni bir duygu hissettirmişti. Burnunu burnuma sürterek yanağımda ilerledi ve kulağıma gelince kollarım istem dışı bir şekilde boynuna sarıldı, başım başına doğru yaslandı. Bedenimi ben yönetmiyordum, başka bir dünyanın kapısını aralayarak keşfe çıkmıştı. Nefesi her kulağıma çarpıp boynumdan aşağıya akıp ardından göğüslerimin arasına indiğinde... Ürperiyordum.

“Karşılığını alacaksın.” Buram buram erkeklik akan, kalın ve sert sesini işitince önce afalladım ama sonra dediklerini idrak edince yumduğum gözlerimi aralayıp gözlerimi kırpıştırarak başımı geriye çektim. Başı hâlâ kulak hizamda olduğu için çenemi yana doğru çevirmek zorunda kaldım. “Neyin, karşılığın alacağım?”

Kirpiklerinin arasından bana sert ve

erkeksi bir bakış atarak, keskin bir tonda cevapladı. “Yaptıklarının.”

Kollarımın boynuna dolandığını bilincimin yerine gelmesiyle fark edip hemen göğsünde duracak şekilde indirdim. “Hmm... Ne yapmışım?”

Gözlerini kısarak belimi daha fazla sıkınca, diklendiğimi belli etmek istercesine ben de gözlerimi kısıtım.

“İris,” dedi uyaran bir tonda. Dinlediğimiz şarkı saniyeler önce bittiği için hareket etmeyi kesmiştik. Omuzlarından iterek ayrılmaya çalıştığımda hiç istifini bozmadı. Hareketli müzik çalmaya devam ederken kısık gözlerini aralamadan başını yavaşça onaylamaz anlamda salladı.

“Hem de çok fena alacaksın.”

Sert sesini işitince gözlerimi kapatmak istemiştım. Bu hissi lanet olsun ki her seferinde yaşıyordum. Birbirine yapışan bedenlerimizi kollarını açarak serbest bıraktı. Rahat

bir nefes aldığımda, büyük bir yanımda kendini eksik hissetmişti. Daha fazla düşünmeyi kendime yasaklayarak arkamı dönüp masamızın olduğu yeri gözlerimle arayarak ondan uzaklaştım.

Yüksek masanın önüne gelince, içmekte olduğum alkolsüz içkinin bitmiş olduğunu gördüm. Elimle saçlarımı geriye doğru ittim. Bir şeyler içmeye ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sağa sola baktıktan sonra bir garson göremeyince, Selenay'ın az önce masaya getirttiği içkilerden birisini alarak dudaklarıma götürdüm. Bünyem içkiye alışık olmasa bile yanımdakilere güvenerek içecektim. Bardağı dudaklarımdan arasına alıp büyük bir yudum aldım. Yakıcı tat boğazımı tüketerek aşağılara doğru yol alırken bardağı daha fazla sıkarak yüzümü buruşturdum. Ardından kalan kısmı da içip biten bardağı sertçe masaya vurdum.

Bakışlarım etrafta dolanmaya başladığında, Selenay ve Alaz'ın hararetli bir şeyle konuşmaya başladığını gördüm. Lidya ve Onat da yanlarındaydı. Ona, söze katılarak Alaz'la ciddi bir biçimde konuşmaya başlayınca, Alaz onu dalgaya aldı. Bu surat ifadesinden de çok belliydi. Onat ciddiye alınmadığı için el kol hareketleri yapmaya başladığında, Alaz alaylı ifadesini bir tarafa bırakmış ve avını kollayan vahşi bir hayvan gibi görünmeye başlamıştı. Lidya araya girerek Onat'ın kolunu kavradı ve kulağına bir şeyler söyledi. Ardından Onat kararsız bakışlarını Selenay'a çevirmişti. Lidya kolundan çekiştirerek onu başka bir tarafa götürmeye başlamıştı. Kafasını dağıtması için kollarını omzuna sarıp onunla birlikte dans etti. Onat ilk dakikalarında kıpırdamasa bile sonradan ritme kendini bıraktı.

Bakışlarımı tekrar Selenay ile Alaz

ikilisine çevirdiğimde, Alaz'ın konuştuğunu Selenay'ın da onu dinlediğini górdüm. Daha doğrusu sitemle dinliyordu. Etrafı izleyerek önümdeki içkileri bitirmeye devam ettim. Tadı hiç hoşuma gitmese de içme ihtiyacı duyuyordum.

Biri, “Selam,” dedi. Sesi duyana kadar yanıma gelen çocuğu fark etmemiştim. Başımı yana doğru çevirerek çarpık gülüşlü çocuğa baktım. Ben cevap vermeyince devam etti. “Tanışmak ister misin?” Baygın bakışlarla suratına bakarak başımı onaylamaz anlamda salladım. “Ben istiyorum.”

Omuz silktim. “Umurumda değil.”

Gözlerini kısarak yaklaştı. “Hadi ama. Fazla nazlanmadın mı?”

Omzundan ittirdim. “Aptal değilsen şimdi toz olursun.”

Alayla kaşlarını yukarıya kaldırdı. “Neden?”

Kıkırdayarak az önce dans ettiğim

pisti gösterdim.

“Az önce dans ettiğim kişiyi görmedin mi?”

Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Ardından başını onaylamaz anlamda salladı. “Görmedim.”

Gözlerimi alayla kıstım. Aldığım alkolün arkasına sığınarak sırtımı dikleştirdim. “Mesih’le dans ettim. Seni burada görürse gebertir.” Ardından kendi sözlerimin saçmalığına kıkırdamaya başladım.

Çocuğun anlam veremeyen bakışları üzerimde geziniyordu. “Mesih kimseyle dans etmez. Benden sana tavsiye kızım, kendini kandırma.”

Kahkahamın şiddeti daha fazla artmıştı. “B-ben mi kendimi kandırıyorum? O benimle zorla dans etti.” İşaret parmağımı kaldırıp köprücük kemiklerime koyarak kendimi işaret etmiştim. Acıyan bir ifadeyle başını onaylamaz anlamda salladı. “Yazık sana. Bu güzellikle

kendini heba etme de bana gel.”

Koluma koyduğu elinin üzerine defalarca vurarak söylenmeye başladım. “Aptal. Aptal. Aptalsın sen, git başımdan.” Kolumdan sertçe itince masaya tutunarak dengemi sağlamaya çalıştığımda, sinirlendiğini surat ifadesinden anlamıştım. Elimde olmadan bu haline kıkırdadığımda tam bir dengesiz gibi davrandığımın farkındaydım.

“Güzelsin diye katlandık. O da bir yere kadar!” Dudaklarımı büzerek tıpkı bir çocuk gibi ona baktım. “Benimle gel.” Bileğimden kavramaya çalışınca kendimi geriye doğru çekerek ona engel oldum ama daha fazla üzerime gelmeye başlamıştı. Ellerimle onu iteklemeye çalışıp bağırmaya başladığımda, artık durumun ciddiyetini kavrayabilmiştim. “Sana defolmanı söyledim. Hemen!”

Tek eliyle kolumu sıkıca kavrayıp

beni kendisine doğru çekip öfkeyle bağırdı. “Sen kime emir veriyorsun ulan!”

Hissettiğim korkuyla sırtımı arkaya doğru yaslayarak ondan uzak durmaya çalışmışım. Diğer elini havaya kaldırmasıyla boşta kalan elimi kafama siper edip gözlerimi sıkıca yumarak gelecek darbeyi beklemeye başladım. Tıpkı seneler öncesi gibiydi. Bir el kalkar ve inmesi saniyeler alırdı. Küçüklüğümde de yaptığım gibi yine kolumu kafama siper ettim. Kirpiklerim birbirine girercesine gözlerimi yumdum, bekledim. Bir el daha olaya müdahale ederek çocuğun havadaki elini kavrayınca kolumun arasından etrafa baktım. Biri çocuğun elini tutmuş, ardından da yumruğunu suratına indirmişti.

İşte o an... Müzik durdu, insanlar bize bakmaya başladı. Çocuk yediği yumrukla geriye doğru düşünce kolum serbest kalmıştı. Hayretler

içerisindeydim, göğsüm hızla inip kalkarken çocuğu yere seren Mesih'e baktım.

Öfkeden burnundan dumanlar çıkan bir boğadan farksızdı, yerde yatan çocuğu sadece bakışlarıyla bile öldürebilirdi. Alaz ve Azad bir dakika içinde yanımıza gelmişlerdi. Mesih eliyle yerdekini işaret edip Alaz'a baktı. "Getirin."

Alaz ve Azad birbirlerine baktıktan sonra, tek yumrukla kendinden geçen çocuğu yerden kaldırıp Mesih'in peşinden ilerlemeye başladılar. Şaşkınlıkla büyük bir asaletle yürüyen Mesih'e bakıyordum. Omzumdan dürtülünce dönüp baktım, bu Şeyda'ydı.

"Elis! Ne oldu? O çocuğu neden götürüyorlar?"

Afallayarak iki tarafa bakıp durdum. "B-ben anlamadım. Önce beni götürmek istedi, sonra dayak yedi."

Şeyda kaşlarını çatarak gittikleri

yöne doğru bakmamı engellemek için dürtmeye devam etti. “Neden dayak yedi, ne yaptı ki?”

Alkolün yüzünden hissettiğim mayışma hissiyle suratımı buruşturdum. “Bana asıldı.”

Söylediklerim Şeyda’da bomba etkisi yaratmıştı. Büyük bir şaşkınlık yaşayarak suratıma baktı. “Mesih, sana asıldı diye mi onu dövdü?”

“Bilmiyorum. Bana vuracakken elini tutup onu yere serdi.”

Kaşlarını daha da kaldırdı. “İnanamıyorum!”

Hayret dolu sesi, Selenay’ın sesini bile bastıracak tondaydı. “Elis ne oldu?” Beni anlatma zahmetinden kurtararak Şeyda olanları Selenay’a anlatmaya başladı.

“Çocuğun birisi Elis’e asılmış, karşılık alamayınca da el kaldırmış. Mesih de elini tutup çocuğu yere serdi işte.”

Selenay’ın da suratı şekilden şekle

girmeye başlamıştı. “Mesih... Kolay kolay kavga etmez ki...”

“Nasıl yani?” Kelimeler kendi kendine dökülmüştü dudaklarımdan...

“Mesih basit olaylarla ilgilenmez. Ama kavga ederse...” Başını onaylamaz anlamda salladı. “Karşısındaki biter.”

Korkuyla yanaklarım kızarmıştı. Gözlerim bir fener ışığı gibi açılıp etrafa panik sinyalleri vermeye başlamıştı bile. “Benim yüzümden başka birisinin zarar görmesini istemiyorum.” İkisi de yok artık diyen bakışlarını üzerime sabitlemişken, gözlerimi kırpıştırarak başımı onaylamaz anlamda salladım. “Tamam. Tabii ki yaptığının cezası olmalı ama bu kadar ağır değil.”

Selenay omuz silkti. “Ona biz değil, Mesih karar verir. Ayrıca Mesih gelmeseydi, emin ol o piçin

yapacaklarının sonucu şu an yediği dayaktan fazla olurdu.” Kesinlikle haklıydı. Söyledikleriyle içim ürpermişti. Yaklaşık kırk beş dakika daha öylece beklemiştik. Olaylar olduktan sonra Semum ve Onat da peşlerinden gitmişti. Bardaki insanlar büyük bir heyecanla olacakları bekliyor, gülerек dedikodu yapıyorlardı. Mesih görüş alanına girdiğinde tüm sesler kesildi. Alt dudağımı dişleyerek ona bakmaya başladığımda üzerinde ceketinin olmadığını gördüm. Koyu tonlardaki omuzlarını enfes gösteren bir kazakla duruyordu. Üzerime doğru gelmeye başlayınca korkarak birkaç adım geri çekildim. Gözlerini kısıp yanımda durmadan bileğimi kavradı ve diğer köşeye doğru sürüklemeye başladı beni. Biz yürüdükçe önümüzdeki kalabalık dağılıyor, geçmemiz için yer veriyorlardı. İnsanların arasında rezil olmamak için adımlarımı

hızlandırarak fazla anormal durmamamızı sağladım.

“Herkes dışarı! Hadi!” Alaz ve Azad’ın kükremesiyle insanlar mırıldanarak isteksizce kapıya doğru yönelmeye başladılar.

Mesih önümüze çıkan ilk kapıyı açtı ve içeriye girdikten sonra beni bırakıp kapıyı kilitledi. Çıkan kilit sesiyle alt dudacağımı dişlerimin arasına alıp ezdim. Tek kelime edecek cesarete sahip değildim. Sadece kaslı sırtını korkuyla izlemekle yetindim. Birden bana doğru dönünce, bedenimle birlikte ruhum da karıncalandı. Kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordum. Yapılı vücudu ve sert suratıyla, canımı alacak bir azap meleği kadar korkutucuydu. Sıcak koridorda üşüdüm. Geriye doğru adımlar atmaya çalıştıkça bana doğru yaklaşıp tekrar bileğimden kavradı ve koridorda ilerlemeye devam etti. Tek başımıza olduğumuz için kolumu

ondan kurtarmaya çalışıyordum. Birden kolumdan çekip beni duvara yasladı ve sıkıştırarak bedenini üzerime dayadı. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımdan bir inleme çıkacakken zar zor içeriye hapsettim. Titreyen göz bebeklerimi suratına diktiğimde ilk defa bana bu kadar çok sert davrandığına şahit olmuşum.

“Rahat dur,” dedi çenesini sıkarak. Nafile olduğunu bilsem de omuzlarından ittirmeye çalıştım. Sert bakışları her santimimde gezindikten sonra üzerimden çekildi ve tekrar bileğimi kavradı. Parmaklarını derime saplarcasına sıkıyordu. Kapılardan birini açıp beni içeriye attı. Ardından kendisi de girip kapıyı kapattığında, onunla bulunduğumuz katta tek olduğumuz için korkarak kapıya doğru ilerledim. Kollarımdan tutup geriye doğru yürümemi sağlayarak beni arkamdaki yatağa attı. Ardından kapıyı kilitledi. Dirseklerimin

zerinde yatakta doğrulmuş, kalbim kilit sesiyle daha da sesli atmaya başlamıştı. Büyük bir ihtişamla bana doğru döndü. Uzun parmaklarını parlak saçlarının arasından geçirirken sinirini kontrol altına almaya ęalıřır gibi bir hali vardı. Diğer elini kaldırıp uyarırcasına salladı. “Karşı gelirsen...” üzerime doğru bir kaç adım atınca korkarak yatakta geriye doğru gitmeye başladım. “Canını acıtırım.” üzerime eğilip sağ bacağımdan kavrayarak beni kendisine doğru ęekti.

“Hem de büyük bir zevkle.” Sözünü bitirdikten sonra bakışları aşağıya doğru kaydığında az önceki ani ęekiřiyle, neredeyse iç ęamařırına kadar açılan bacaklarımı kapatmak için eteğimi ęekiřtirdim. Daha fazla eğilerek dizlerini yatağa koyunca, yaklaşan tehlikeyi sezerek geriye yaslandım. Üzerime eğildiğinde, dirseklerimin üzerinde geriledim ve o da geldi. “N-ne yapıyorsun?” Gz

zerinde yatakta doğrulmuş, kalbim kilit sesiyle daha da sesli atmaya başlamıştı. Büyük bir ihtişamla bana doğru döndü. Uzun parmaklarını parlak saçlarının arasından geçirirken sinirini kontrol altına almaya ęalıřır gibi bir hali vardı. Diğer elini kaldırıp uyarırcasına salladı. “Karşı gelirsen...” üzerime doğru bir kaç adım atınca korkarak yatakta geriye doğru gitmeye başladım. “Canını acıtırım.” üzerime eğilip sağ bacağımdan kavrayarak beni kendisine doğru ęekti.

“Hem de büyük bir zevkle.” Sözünü bitirdikten sonra bakışları aşağıya doğru kaydıda az önceki ani ęekiřiyle, neredeyse iç ęamařırına kadar açılan bacaklarımı kapatmak için eteğimi ęekiřtirdim. Daha fazla eğilerek dizlerini yatağa koyunca, yaklaşan tehlikeyi sezerek geriye yaslandım. Üzerime eğildiğinde, dirseklerimin üzerinde geriledim ve o da geldi. “N-ne yapıyorsun?” Gz

bebeklerim gibi sesim de titremişti. “Lütfen dur,” dediğimde, daha fazla eğilmekle yetinmişti.

“Sen... Demek gitmeye kalktın.”

Alt dudağımı dişleyerek onu yatıştırmaya çalıştım.

“Zorundaydım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Demek zorundaydın, peki şimdi neden buradasın?”

Yutkunarak sesimi atallaşmaktan kurtarmaya çalıştım. “Bir süre daha kalabilirim.”

Alt kısmını bacaklarımın üzerine bırakınca bir anda nefesim kesilmişti. Belim belirgin bir kavisle bklnce kalçalarımı daha fazla yatağa bastırarak ağırlığından kurtulmaya çalıştım ama olmadı. “Demek bir süre daha.” Ardından erkeksi bir homurtu çıkarttı.

“Ne yapmaya çalışıyorsun, anlayamıyorum.” Tüm vücudum içinde bulunduğumuz yakınlığın

tehlikeli olduğuna dair sinyaller veriyor, bedenime sıcak oklar saplanıp ateşlerde yanmama sebep oluyordu.

Suratını suratıma yaklaştırdı. “Seninle bir anlaşmamız vardı. Unuttun mu?”

Kaşlarımı çatarak hızlıca konuştum. “Anlaşmayı bozan sensin.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne saçmalıyorsun?”

Alt dudağımı dişledim. Söylediklerimden sonra daha da gerildiğini vücut dilinden anlamıştım ama cevap vermeyi seçtim. “İşhak’ı peşime taktın.”

“Bunu da nereden çıkardın?” dedi anında cevap isteyen bir tınıyla.

İşhak’ın yalan söyleme ihtimali Mesih’in verdiği tepkiyle daha ağır basmıştı. “İşhak söyledi.” Sesim inlercesine çıkınca öfkeyle konuştu. “İnsanlar! Hep aptal insanlar değil mi Elis? Ne duyduysan o doğru.” Öfke saçan bakışlarıyla bana bakıyordu.

Korkuyla yutkundum. Önyargı insanların vazgeçilmeziydi. Ah, bir de evet. Bana tekrar ismimle hitap etti. “Ben. Bilmiyorum.” Bakışlarımı ondan kaçırınca bileklerimi sıkarak yatağa bastırdı.

“Bana bak!” Kükremesiyle gözlerim gözlerini buldu. “Şimdi sor.”

“Neyi?” Sesim tahminimden daha titrek çıkmıştı.

Tüm vücudum korkuyla titremeye başladığında, daha alçak bir sesle konuştu. “İshak’ı peşine takıp, takmadığımı...”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından güçlkle aralayarak, “İ-İshak’ı sen mi ayarladın?” dedim.

“Hayır, ben ayarlamadım.” Derin bir nefesi aynı anda dudaklarımızdan serbest bıraktığımızda göğüslerimiz birbirini daha fazla hissetmişti. Başını indirip elbisemin yakasının kaymasıyla açılan göğüslerime baktı. Ardından uzun kirpiklerinin

arasından bana çıra gibi bir bakış attı. “Şimdi hesabını ver.” Vücudum her geçen saniye daha fazla yanarken alkolün ve Mesih’in etkisiyle kendimden geçmek üzereydim. “Benden izinsiz gitmeye yeltendiğinin ve...” Büyük bir heyecanla ve korkuyla gözlerine bakmaya devam ettiğimde bacaklarıyla bacaklarımı ayırmaya çalıştı. Ellerimi yumruk yaparak karşı çıktığımda, istediğine ulaşarak bacaklarımın arasına yerleşti. Dudaklarım ve gözlerim kocaman açıldığında, hissettiğim sertlikle ürkerek başımı yatağa yasladım. Keşfettiğim duygular, aklımdan geçen düşünceler, kesinlikle bana ait değildi! Dudaklarımdan firar edecek olan inlemeyi bastırmak isteyerek kapadım ağzımı. Alnını alnıma yaslayarak devam etti. “O dolgun dudaklarından çıkan sözlerin...” Kaşlarım büyük bir kavisle aşağıya doğru büküldüğünde nefesinin çarptığı dudaklarımı

dişlerimin arasına aldım. Alkol vücudumu ele almışken aklımı yitirmek üzereydim. Kendini daha fazla bastırdı... Daha fazla ve daha fazla...

“Lütfen...” Sadece tek kelime edebilmişim.

“Hangisine lütfen?” dedi.

Ben de bilmiyordum, hangisini istediğimi lanet olsun ki bilmiyordum. Son anda mantığımı devreye sokabilmişim. “Dur...”

Keskin nefesi dudaklarıma, çeneme, boynuma ve oradan göğüslerimin arasında gezindi. “Sözlerinin hesabını vermeden mi? Duracağımı düşünme.” Dudakları yanağıma değince titredim. Artık nefes seslerimizin dışında bir ses işitmiyordum.

“Demek erkekliğimden şüpheleniyordun.” Kendini daha fazla bastırınca erkekliğinin boyutunu biraz daha hissetmişim. Korkarak silkinmeye çalıştığımda, baskı yaptığı yer henüz

buna hazır değildi. İlk kez keşfettiğim duygular beni tedirgin ediyor ve içimde ağlama isteği uyandırıyordu. Dudaklarımı aralamamak için kendimi zor tutuyordum. Nefesini kulağıma doğru bırakarak fısıldadı. “İnle.”

Soğuk nefesiyle titredim. Ardından dudaklarını kulağımda hissedince kendimi daha fazla tutamayarak inledim. Anında silkelenip gözlerimi araladım; kendimden iğrenmiştim. İçimden kendime lanetler okurken, dolu dolu olmuş gözlerle onun gece mavisine bürünen koyuluklarına baktım. Dudaklarım ağlamamak için direniyor, titreyerek birbirine çarpıyordu. Az önce onun için inlemiştim! Küçük bir çocuk gibi isyan dolu ürkek bakışlarla ona bakarken, koyulaşan gözlerinde korkunç bir ifade vardı. Beni daha fazla korkutan ve yatağa gömülme isteğini uyandıran diğer sözlerini söylerken, kendisini

daha fazla bastırmayı ihmal etmemiştir.

“Altımda sesin kesilene kadar çığlık attırırım sana. Görmediğin bu erkekliğimle...”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Göz bebeklerime kadar titrerken yüzü ifadesizliğini koruyordu. Göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalkarken sesim kaybolmuştu sanki. Dudaklarımdan kaçan boğuk sesin çaresizliğini hâlâ daha içimde yaşarken, bana bunları hissettirdiği için ondan ve dudaklarımdan çıkanlara hâkim olamadığım için kendimden nefret etmişim. Kontrolünü kaybetmiş bir Mesih vardı üzerimde. Gözlerimi kırıpıştırarak omuzlarına dokundum. “Kalk üzerimden.” Sesim tahmin ettiğimden daha tok çıkmıştı. Suratını yaklaştırmaya başlayınca ikimizde de aynı ifade belirmişti: Şaşkınlık.

Yeni keşfettiğim ifadesi dudaklarımın aralanmasına neden olmuştu. Kendine şaşırarak ellerini belime sarınca dudaklarımın arasından bir hıçkırık çıkmıştı. Bir eliyle yanaklarımdaki teri silince daha

şiddetli ağlamaya başlamıştım. Durmayacaktı. Yaprak gibi titremeye başladım. Korkuyordum, vücudum üstündeki hâkimiyetinin farkındaydım. İsteddiği her şeyi yapabilecek güce sahipti. Odada başka kimse yoktu, kapılar kilitliydi.

Nefesi dudaklarıma değdiği an iç çekerek ağlıyordum. O sıcak nefes boynuma doğru aktığında saçları tenimi gıdıklamıştı. Kolları belimi sarmaya devam ederken kafamı kaldırdım. Göğsümde yatıyordu. Son bir iç çekişin ardından donmuş bakışlarla bakmaya devam ettim. Sol göğsümden aşağıya inen bir damla dilimle temas edince tuzlu tadını almıştım. Dudaklarımı ıslattıktan sonra tekrar kurumuştı.

“Mesih...” Sesim çatallaşarak çıkmıştı. İsmi duyduktan yaklaşık on dakika sonra başını kaldırdı. Ay ışığında kalan okyanus mavisine dönen bakışları gözlerimi bulduğunda

yoğun bir arzu görmüştüm orada. Şekilli dudakları kızarmış, bakışları uyuşmuştu sanki. Birden kaşlarını çattığında belimdeki ellerini aşağıya doğru kaydırды ve etek ucumu indirip üzerimden kalktı.

Bir insan hem rahatlama, hem de boğulma hissini aynı anda yaşayabilir miydi? Serin sular içerisine atıldığında tüm benliği yanıp kül olabilir miydi? Dirseklerim üzerinde doğrulmaya çalıştığımda ilk denemem başarısız olmuştu, daha fazla güç toplayarak doğrulabildiğimde kendimi taşıyabileceğimden şüpheliydim. Tek elini saçlarının arasına daldırdığında pazuları belirginleşti. Göğüs kafesi hiddetle inip kalkarken kapıya yaklaşıp arka cebinden çıkardığı anahtarlıkla kilidi açtı. Suratıma baktığında her seferinde gördüğüm ifadesini takınmıştı. Öfkeyle baksa bile daha iyi hissederdim, gözlerinin rengi ve bakışları beni ürkütüyordu.

“Defol,” dedi tek seferde.

Kaşlarım havaya kalktığında dudaklarımda aralanmıştı. Partideki çocuğu dövmesi herkesin gözünü boyamış, Mesih’in beni sahiplendiğini sanmalarına sebep olmuştu. Buna inanmasam bile, beni kovmasıyla seni sahipleniyorum değil, sen kimsin ki demişti. Buğulu gözlerimden damlalarının akmaması için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Karşısında yeterince ağlayarak küçük düşmüştüm. Kendimi taşıyabilmek için yalvardım. Bir an önce pisliğinden, bana bulaştırdıklarından silkelenmek istiyordum. Kalkmaya çalıştığımda artık bana bakmıyordu. Ayaklarım yere değince yataktan destek alarak kalktım.

Yıkılan bir binadan farkım yoktu. Beni de kendi gibi enkaza çevirmişti. Ağır adımlarla karşısına geçtim. Bir kez daha bakmak istiyordum o surata. Beni böylesine aşağılayan, dengesiz

hayat ritmine uyduran, nefret ettiğim adama... Bir kez daha baktım ve yemin ettim. Yaptıklarının nedenlerini, tüm sırlarını ortaya dökeceğime dair ismim üzerine yemin ettim. Senden nefret ediyorum Mesih. Seneler geçse de benliğimle beraber büyüyecek bir nefretim var.

Gözleri irislerime sabitlenince bu sefer ben de onu taklit ediyordum. Boş ve soğuk bakışlar... Elindeki anahtarlığı fırlatınca havada yakalayarak dudaklarımın kenarlarını tiksindircesine büktüm. Odadan çıkıp dar koridorda yürüdükten sonra kat kapısının kilidini açıp anahtarı koridorun başına kadar fırlattım. Kapıdan çıktıktan sonra merdivenleri aşip yukarı çıkabildiğimde etrafın boş olduğunu görmek canımı sıkmişti. Çıkış kapısında duran Azad'la kısa bir an göz göze gelsek de onu umursamadan kapıdan çıktım.

Soğuk vücuduma işlediği an nefesim

kesilmişti... Çıplak tenime çarpan rüzgâr elbisemin içinden sızmaya başladığında kollarımı kendime dolamıştım. Etrafa donuk bakışlarla baktığımda Selenay'ları görünce şükrettim.

Selenay'ın suratı endişeyle gerilmişti. Adımlarını hızlandırdım ve ona ulaştığımda kollarını belime dolayıp suratını omzuma gömdü. "Elis..." Daha fazlasını söylemeye utanıyordu. Biliyordum, kendini suçluyordu. Haklıydı belki de.

İleriye baktığımda Şeyda'yla göz göze geldim. Hipnoz olmuşçasına yere bakıyordu. Sanki bir anısını dalıp gitmiş gibiydi. Onat'ın ilgi odağı sadece bendim, her bir mimiğimi suçlu bakışlarla izliyordu. Semum ise yoktu. Sahi, neredeydi o? Oysa beni koruyacağını söylerken oldukça kararlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak Selenay'ın kollarından ayrıldım. Boş

bakışlarla gözlerine baktıktan sonra konuşmaya başladım. “Eve gitmek istiyorum.” Bir süre daha ifademi izledi. Ardından onaylayarak omzumdan kavrayıp arabaya doğru yönlendirdi.

Eve geldiğimizde konuşacak halde değildim. Ne soracakları soruları dinlemeye, ne de cevap vermeye mecalim kalmıştı. Her ne kadar hemen yatağa girsem de uyuyamadım.

“Elis müziği biraz kısar mısın?” Selenay’ın sesini işittikten sonra inleyerek diğer tarafa doğru dönüp yatmaya devam ettim. Telefonumdaki şarkı listem sırasıyla çalmaya devam ederken hangi şarkıya geçtiğimizi bile fark edemiyordum. Kafamda sadece bir şarkı dönüp duruyordu ve ben onu bastırmak istiyordum. Çalmakta olan gürültü bir anda kesilince rahatlasam da bu sakinliği sevmemiştim. Kafamı yastıktan kaldırdıktan sonra kollarını göğüslerinin altında bağlayarak

ayağıyla yerde ritim tutan Selenay’a bakmaya başladım. “Yatmaktan sırtın düzleşecek, hadi kalk artık.”

Sahi, kaç gündür evden çıkmıyordum? Suratımı yastığa gömerek mırıldandım. “Ne yapmamı istersin?” Dudaklarım yastığa yapıştığı için sesim boğuk çıkmıştı. Sırtımdaki yorgan çekilince kendimi çıplak gibi hissederek yatakta doğrulmuştum.

Selenay cidden sinirli gözüküyordu. “Evden çıkmaya ne dersin?” Başımı sallamaya başladım, bu onu şaşırtmış olacak ki gözleri kocaman açıldı. Evde kalmaktan benim de canım sıkılmıştı. “Kahvaltıyı hazırladınız mı?”

“Ah, hayır. Yani şimdi hazırlayacağız.”

“Tamam, marketten alınacak varsa giderim.”

Gülümsedi. “Market listesi hazırlayayım.” Durup kaşlarını çattı. “Marketin yerini hatırlıyor musun?”

Üst sokağın caddeye açılan kısmında bir tane vardı. “Evet.” Yataktan kalktım. “Listeni hazırlayabilirsin...”

Selenay tekrar gülümseyerek yanımdan ayrıldı. Aynanın karşısına geçerek kendimi izlemeye başladım. Dudaklarım neredeyse tenimin rengini almıştı. Bu tuhaf şekilde iyi görünüyordu... Elimi saçlarıma attığımda az da olsa yıkama zamanını geciktirdiğimi anladım. Üzerimdeki bluzu çıkarıp elimde tutarak odadan banyoya gittim. Alt pijamamı çıkardıktan sonra iç çamaşırlarımdan da kurtulup duş kabinine girdim. Soğuk su vücudumu her seferinde titretirdi, bu yüzden hep yaptığım gibi su ıhklaşana kadar bekledim.

Kabinden çıkıp bornozu giydim, saçlarımı taradıktan sonra kurutmaya başladım. Kahverengi saçlarımın ön kısımlarında oluşan hafif sarı gölgeler kurudukça rengini belli etmeye başlayınca, nedensiz bir şekilde

saçlarımdan nefret ettim. Bir zamanlar isteyerek boyadığım saçlarımı şimdi kesmek istiyordum. Ilık duş sayesinde kendimi temiz hissediyordum, bu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Odaya geçtikten sonra dolabın kapağını açıp elimi pantolonlara doğru uzattım. Kahverengi pantolon üzerine siyah bir bluz geçirdikten sonra, elimle önüme düşen saç tutamını geriye itip koyu renk bir ceket omzuma atıp odadan çıkmıştım. Selenay elindeki mavi kartla üzerime doğru geldi ve bana doğru uzattı. “Umarım seni çok zorlamaz...” Kartı aldıktan sonra üzerinde yazılanlara göz gezdirdim. Fazla bir şey olmadığı için taşırken zorlanmayacaktım. Askılığa gidip çantamı aldıktan sonra kısa botlarımı ayaklarıma geçirip doğruldum. Anahtara uzanarak omzumun üzerinden bakıp Selenay’a seslendim. “Anahtar alıyorum!”

“Tamam.” Onay veren sesini işittikten sonra anahtarı alıp evden çıktım. Günler sonra evden dışarı çıktığımda içim ürpermişti. İshak olayından bu yana apartmandan nefret etmeye başlamıştım.

Ferahlatan rüzgâr suratıma çarptığı an irkilmiştim. Suratımı kapatan saçlarımı elimle ittikten sonra üst sokağa doğru yürümeye başlamıştım. Dudaklarımın arasına sıkışan birkaç teli de geri ittikten sonra ilerlemeye devam ettim. Gözleri birer iğneymiş gibi üzerime batan insanlara bakmıyordum. Beni öldürecek gibi bakan kızlara ve ismimi sürekli ağızlarından duymaya alışmıştım. Caddede ilerlerken önünden geçmekte olduğum takıcıdan çıkan, yüzü piercing ile dolu bir erkek dikkatimi çekmişti. O şeyleri yaptırırken canı acımamış mıydı? Gözlerimi kısarak o tarafa doğru bakmaya devam ettiğimde, durduğumu o an idrak

edebilmiştim. Denemekten zarar gelmezdi belki de. Değişmek değil, birazcık farklı olmak istiyordum. Kararlı adımlarla girişe doğru ilerlemeye başladığımda, üzerime sabitlenen bakışlarından fazlasıyla rahatsız olmuştum.

Dar ve havasız olan koridorda ilerlerken içim bunalmıştı. Duvarlarda olan karanlık tablolar insanı kasvete itiyordu, buradakilerin bulunduğum durumdan etkilenmedikleri zaten ortadaydı. Kızların terden birbirine giren saçları, erkeklerinse inik pantolonları ve sürekli açmaktan ucu sarkan kemerleri ucuzluklarını kanıtlıyordu. Yer gök şahitti ki kendimi korktuğum için değil, ucuz olmadığım ve kendime değer verdiğim için koruyordum. Beyaz kapıyı iterek açtığımda, bir gmşyle alakası olmayan materyaller ve saçma sapan insanlar görmüştüm. Elinde, delik açmak için kullanılan tabancalardan

olan orta yaşlarda bir adam vardı. Kafasına taktığı bandanayla uzun saçlarını geriye atmış, ağzındaki sakızla gençleşmek istediğini belli ediyordu.

Tabancayla kızın kulaklarına delikler açmaya başladığında izlerken bile irkilmiştim. Kulak memesinde üç deliği olan, on üç yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim kızın kıkırdağına da bir delik açıktan sonra aynayı uzattı. Kulağının sızladığı surat ifadesinden belliydi. Aynaya bakınca gülümsemişti.

Omzumun dürtülmesiyle yana doğru bakınca Lidya'yı görmüştüm. Suratında diğer günlere nazaran daha az makyaj vardı. "Seni buralarda görmek beni şaşırttı," diyerek konuşmayı başlatınca suratına bakmakla yetindim. "Gel, oturalım," diyerek kırmızı koltukları işaret edince uslu bir çocuk olarak ona uydum. "Neden buradasın?" deyince

dudaklarımı ıslattım. “Bilmiyorum, farklılık istiyorum.”

Başıyla onayladı. “Bir dövme ister misin?”

“İnsan teni daha çekici... İstemem.”
Ardından tekrar ona doğru döndüm.
“Sen neden gelmiştin?”

Gülümsedi. “Üçüncü bir dövme için.”

Gözlerimi devirdim. “Diğer ikisi nerene yetmedi?”

Omuz silkti. “Nasıl bir şey yaptıracaksın?” Heveslenip dudaklarını ıslatarak anlatmaya başladı. “Vahşi bir pençe dövmesi.” Karşısına bakarak hülyalı bir sesle devam etti. “Tıpkı, güçlü bir kurt gibi...” Ardından dişlerini göstererek tısladığında baygın bakışlarla ona bakmakla yetindim.

“Peki, bu kurt izini nereye bırakacak?”

Sinsice sırıttı. “Aşağılara... Hem de, çok aşağılara...” Ağzımı iğrenircesine

buruşturdum.

“Cidden oranı gösterecek misin?”

Kıkırdayarak omzunu omzuma dokundurdu. “Hadi ama ilk kez görmeyecek.” İrislerimdeki renkler daha fazla parlamıştı. Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Sen gerçekten de iğrenç bir kızsın.”

Suratındaki gülüş silindi. “Hadi ama sadece takılıyordum.”

Onu umursamadan ileriye bakmaya devam ettim. “Dövme istemiyorsan bir yerini deldir.”

Bakışlarım tekrar suratını buldu. “Kulağın deldirerek başlayabilirsin...”

Bu aklıma en çok yatanıydı. Evet, yapabilirdim. Başımı salladım. “Evet, sanırım bana en çok bu uyacak.”

“Calum!” diyerek seslenince orta yaşlı adam bize doğru baktı. O an fark etmiştim, göz renklerimiz hemen hemen aynıydı.

“Lidya nerelerdesin sen?” Sesinde

tatlı bir İngiliz aksanı vardı.

Lidya yanımdan kalkarak Calum'un yanına gittiğinde koltuk boşalmıştı. Bana doğru dönerek oturmamı işaret ettiğinde, kalçamın kırmızı koltukla olan temasını keserek ayağa kalktım. "Buralardayım. Asıl sen nerelerdesin, mekânlarda yoksun göremiyorum."

Calum gülümsediğinde göz kenarlarındaki çizgiler yerini almıştı. Suratına yakışmıştı. "Artık yaşılanıyorum, sen ne için gelmiştin?"

"Ben dövme yaptıracığım fakat öncesinde arkadaşımın kulağı delinecek."

Calum gülümseyerek bana doğru döndü ve elini uzattı. "Ben Calum."

Gülümsemeye çalışarak eline bakmakla yetindim. Bunun egoyla ya da başka bir şeyle ilgisi yoktu. Tanışma faslında el sıkışma mantığını hiçbir zaman anlayamamıştım ve sevmezdim de. El sıkınca tanışmış mı oluyorduk ya da sırf tanışmak için ne

diye önüme gelen insanların ellerini sıkacaktım ki? Calum gülümsemeye devam ederek elini geri çekip konuşmasına devam etti. “En azından ismini söyleseydin.”

“Elis...” dedim ve dişlerimi birbirine bastırdım. İki isim taşıyan herkes bir diğerinden nefret ederdi ve ben, evet isimimden nefret ediyordum. Diğer ismimi de pek sevdiğim söylenemezdi fakat Elis’ten daha fazla nefret etmeye başlamıştım.

Calum ellerini iki yana açarak aksanlı bir şekilde konuştu. “Tamam, seni yemeyeceğim. Sadece ismini merak etmiştim.”

Lidya kıkırdayarak ortamdaki atmosferi değiştirmeye çalıştı. “Her neyse, o biraz yabanidir. Sen küpe deliklerini açmaya başla.”

Calum başıyla onaylayınca ben de rahatlamıştım. Konuşmama gerek kalmamıştı.

“Kaç tane istersin?”

Bana yönelttiği soruya Lidya anında atlamıştı. “Dört tane.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Hey, zaten bir tane var.”

Pişkince sıırttı. “Tamam, işte beş olacak.”

Boğazımı temizledim. “O zaman iki tane kıkırdak, bir tane de üçüncü delik yeri istiyorum sağ kulağıma. Sol kulağımın da kıkırdağının orta kısmını delebiliriz.”

Lidya dudak büktü. “Kulak memendeki ikinci yeri delmeden üçüncüye mi delik açacaksın?” Kafamı salladım. Herkes üçünü deliyor diye delme zorunluluğum yoktu. Calum soru sorarcasına baktığında Lidya başıyla onayladı ve seçtiğim küpelerle tabancayı eline aldı. Lidya çenemden kavrayarak kıpırdamamamı sağladı. “Kafanı oynatırsan kulağın mahvolur. Bunu istemeyiz değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı oynatmamaya özen gösterdim.

Tabanca tam yanımda dururken kendimi hiç de iyi hissetmiyordum. Kulak mememde soğuk spreyi hissedince dişlerimi sıktım, ardından metaller yerini almıştı ve gözlerimi yumarak yumruklarımı sıktım. Acımayacaktı, dayanabilirdim. Çıkan sesin ardından gözlerimi açtım. Bitmiş miydi?

Lidya gülümsüyordu. “Acıdı mı?”

“Hayır.”

“Tamam, kıpırdama sakın.”

Talimatı aldıktan sonra Calum işine devam ediyordu. Kıkırdağıma geldiğinde daha fazla heyecanlanmıştım. Kulak mememe göre burası daha hafif sızlamıştı. Ayağa kalktığımda başımda bir sızı vardı ve kulağım tuhaf bir şekilde acıyordu.

“Bir süre üzerine yatma. Gün içerisinde en az iki kere küpeni çevir, başka bir isteğin?”

“Yok, herhalde.” Lidya manzarayı

incelerken mırıldanmıştı.

“Aslında bir yer daha var,” dediğimde bu ikisini de şaşırtmıştı. “Dudağımın üst kısmını delmeni istiyorum. Tıpkı bir ben gibi piercing istiyorum oraya.”

Kısa süre sonra dudağımdaki siyah metalde yerini alınca ayna karşısındaki görüntü hoşuma gitmişti. Çantamın fermuarını açarak Calum’a baktım. “Ne kadar tuttu?”

Lidya omuzlarımdan kavrayarak beni kapıya kadar götürdü. “Benim sana hediyem olsun.”

Ağzımı açıp konuşacakken beni susturdu. “Görüşürüz.”

İç çekerek kapıyı kapatıp ilerlemeye başladım. Temiz havaya kavuşabilmek için adımlarımı hızlandırdım. Çantamın içerisinde kalan telefonumun melodisini duyduğumda yürümeye devam ediyordum. Telefonumu bulmaya uğraşırken birinin omzuma çarpmasıyla elimdeki

anta yeri boylamıştı. Kafamı kaldırıp baktığımda, saçları beyaza yakın bir sarılıkta olan, benden yaklaşık beş santim kısa bir kızla karşılaşmıştım. Sa rengi itici değil, o suratta kusursuz duruyordu. Açık mavi gözleri... Mavi rengini es geçtiğimde acelesi olduğunu fark ettim. Elini pardon dercesine kaldırdıktan sonra hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Dişlerimi sıkarak yere eğilip çantamı aldım. Telefonumu bulduğumda almayı bırakmıştı. Tahmin ettiğim gibi Selenay'dı, çıkışa doğru ilerlerken onu arıyordum. İlk alışta açtı. "Nerede kaldın?"

Dudaklarımı ıslatarak caddede yürümeye başladım. "Markete yeni geldim. Sorun yok."

Sessiz kaldı. Telefonda konuşurken karşı tarafın sessiz kalmasından nefret ediyordum. "Tamam, hadi çabuk ol. Şeyda da geldi."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra montumun cebine koyarak önüme çıkan markete girdim. Mavi karta yazdığı malzemeleri aldıktan sonra bir an önce evde olmak için adımlarımı hızlandırdım. Apartmanın önüne gelince, anahtar ve poşetlerle olan imtihanım yeni başlamıştı. Demir kapıyı açıp asansöre yönelerek kat düğmesine basıp beklemeye başladım. Asansörden inip poşetleri tekrar tek elimle kavrayıp anahtarla kapıyı açtım. Selenay'ın sesini işitmişim, birisiyle kavga ediyordu. Kapı sesini duymayacak kadar kendinden geçmişti. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra sessiz adımlarla ilerleyerek poşetleri koydum. Şeyda'yla tartışıyordu.

“Ne demek işine devam etmesini istiyor? Yaptıkları yetmedi mi?”

Onlar kimden bahsediyordu?

“Sanki ben istiyormuşum gibi konuşma Selenay! Alazla kavga ettim,

yine de dinletemedim. Onu geri istiyor.”

Şifreli konuşmaları iyice kafamı karıştırırken Selenay’ın sözleri aklımdakilere ışık tutmuştu. “Elis oraya gitmeyecek! Ben yaparım her şeyi. Gerekirse Mesih’le de konuşurum. Ama onu götürmeyeceğim.”

“Mesih’le konuşmak mı? Emin ol onu göremezsın bile.”

Mesih beni geri istiyordu... Bunu çok iyi anlamıştım fakat onun anlayamadığı bir şey vardı. Ben gurursuz değildim. Sonunda beni fark ettiklerinde iç çekmiştim.

“Bebğim...” dedi Şeyda. Sarıldığında kolunun kulağıma değmesi nedeniyle inleyerek ondan uzaklaştım. İkisi de şaşkın bakışlarla bana doğru geldiler.

“Senin yaran mı var?” dedi Selenay. Başımı onaylamaz anlamda salladığımda saçlarımı geri çekerek

kulağıma baktı. “Kulağının hali ne? Süzgece dönmüş, hey dudağın?” dedi hayret dolu bir sesle.

“Çok havalı duruyor!”

Selenay, Şeyda’ya gözlerini devirdi. Saçımı serbest bırakarak geri çekildi. “Bu yüzden mi geç kaldın?”

“Evet.”

“Calum geri zekâlısı mı beşini birden deldi? Ya şişerlerse, hepsinin acısını nasıl çekeceksin?”

Omzumu silkerek masaya doğru ilerledim. “O senden yaşça büyük Selenay.”

“Umurumda mı sanıyorsun?” Homurdanarak poşetleri alıp mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı. Son olarak Selenay’ın getirdiklerinin ardından kahvaltımıza başlayabilmiştik. Tabağımla bakışarak geçen bir kahvaltının ardından kızların da yemeklerini bitirmesini beklemiştim. Sırtımı sandalyeye yasladığımda ikisinin de

düşünceleriyle boğuştuğunu görebiliyordum. En sonunda Şeyda pes ederek çatalını bırakıp kafasını kaldırdı. Bu Selenay'ın da bakışlarını üzerine çekmişti. “Bir şey sormak istiyorum.”

Ağızındaki baklayı az da olsa tahmin edebiliyordum. Partiden sonra o olayla ilgili hiç konuşmamıştık, daha doğrusu ben hep kaçmış, üstüme gelmemeleri için cevap vermemiştim. “Kovdu.” Kaşlarımı kaldırarak konuştuğumda onların kaşları çatılmıştı.

“Nasıl, kim kovdu?” dedi Şeyda.

Boğazımı temizledim. “O gün, Mesih beni mekândan kovdu.”

Şeyda bir karış açılan ağızıyla Selenay'a baktıktan sonra zor da olsa konuşabilmişti. “Neden?”

“Bilmiyorum.”

“Deli piç.” Şeyda'nın küfrüne gülümsemiştim. “Hem zorla götürüyor, hem de kovuyor.” Çatık

kaşlarıyla etrafa bakındı. “Yaptığı mantıksızlıkları görüyor musunuz? Aklını kaçırmış.”

“Mesih tamamen bir soru işareti.” Selenay boş gözlerle önündeki fincana bakıyordu.

Onu onayladım. Doğruyu söylüyordu. Mesih isminin anlamı kesinlikle soru işaret olmalıydı. “Her neyse, akşama doğru Semum gelecek.”

Suratımı asarak ikisine baktım. “Neden?”

“Gelmek için bir nedene ihtiyacı yok,” dedi Şeyda. Evet, haklıydı da. Semum onların uzun süredir arkadaşıydı.

“Tamam, hadi sofrayı toplayalım.”

Yerlerinden kalktıklarında hep beraber kahvaltılıkları kaldırıp, mutfağı toparlamıştık. Odaya gidip konsolun önünde durarak aynaya bakmaya başlamıştım. Saçımı geriye atarak küpeleri incelemeye başladım. Gerçekten de hoş duruyorlardı.

Ardından gözlerim konsolun üzerindeki fotoğraflardan birisine takıldı. Geldiğim günden beri görsem de o ufak ayrıntıyı fark edememiştim. Melek kanatları olan kolye Selenay'ın boynunda asılı duruyordu. Bu Selenay'ın resmiydi ve ben o kolyeyi daha önce gördüğüme yemin edebilirdim.

Gözlerimi kapatarak hafızamı yoklamaya başladım. Sağ elim karıncalanıp onu yumruk haline getirdiğimde hissettiğim şaşkınlıkla gözlerim aralandı.

O kolye... Haftalar öncesinde elimdeydi... Vuslat'taki kilitli kapıların ardını merak ettiğim için Alaz'ın ceketinin cebinde anahtarları ararken göğüs kısmındaki fermuarın gözde vardı o kolye. Tek farkı, bir kanadının kırık olmasıydı. Selenay'ın kolyesinin Alaz da durması kafamı karıştırmıştı. Üstelik diğer kanadın kırık olması...

Kehanet'te kaldıkça artan sırlar tüm benliğimi yıpratmaya başlasa da çözecektim. Fotoğrafa son bir kez daha baktığımda suratımda bir gülümseme oluşmuştu... Kardeşim, Selenay burada gülümsüyordu... Kehanet'e geldiğimden beri gözlerine ulaşan gülümsemesini sadece geldiğim ilk gün görmüştüm ve şimdi de bu fotoğrafta görüyordum. İç çekerek konsolun oradan ayrılıp test kitaplarımı çıkararak beynimi başka konular üzerinde yormaya başladım.

Kapının kapanma sesiyle kafamı kaldırdığımda buğulanan gözlerimle çok çalıştığımı idrak edebilmişim. Esneyerek sandalyede gerindikten sonra kalkıp odadan çıktım. İlk olarak banyoya girip suyu defalarca suratıma çarpıp havluyla kuruladım. Adımlarımı salona doğru yönlendirdiğimde Semum'un sert sesini işitmişim. Beni görünce sustu ve önüne bakmaya başladı. Onu

suçladığımı düşünmesini istemiyordum, Mesih'in karşısında yapacak bir şeyi yoktu.

Onu rahatlatmak için gülümseyerek yanına oturdum. "Hoş geldin."

Kafasını bana doğru çevirince kaşındaki morluğu gördüm. "Kaşına ne oldu?"

"Parti gününden kalma," dedi Şeyda.

O an kendimden utandım. O gün Semum'u göremeyince gittiğini düşünmüştüm... Günler sonra bu haldeyse, yarası tazeyken kim bilir nasıldı?

Beni inceledikten sonra konuştu. "Nasılsın?"

Sıkıntı dolu bir nefes verdikten sonra mırıldandım. "İyi olmaya çalışıyorum."

Semum başıyla onayladı. Ardından dişlerini sıkarak önüne döndü, sanki bir şeyi söylemeye zorlanıyor gibiydi. "O... Sana ne yaptı."

Bunu hiçbirine anlatmamıştım, anlatmayacaktım da.

“Bir şey yapmadı. Beni kovdu.” Suratıma tuhaf bir bakış attığında gülümsemiştim. Komik ve tatlı bir ifadeydi bu.

Suratımdaki gülümsemeyi silen şey sert bir şekilde vurulan kapı olmuştu. İrkildiğimde, Semum kapıyı açmak için yönelen Selenay’a seslendi. “Kıpırdama!” Ardından ayağa kalkıp tüm heybetiyle kapıya doğru ilerlediğinde biz de meraklanarak peşinden gittik. Kapı deliğinden baktıktan sonra bir saniye bile tereddüt etmeden kapıyı açtı. Onat’ı görmeyi eminim ki hiçbirimiz beklemiyorduk. Suratında her zamanki çarpık gülüşlerinden birisi yoktu, bu defa çok endişeliydi.

“İçeri gel,” dedi Semum.

Onat hızla salona doğru yöneldiğinde kapıyı kapatarak peşinden gittik. Bir şey olduğu

belliydi. İki elini saçlarından geçirerek bize doğru döndüğünde suratındaki endişe artmıştı.

“Onat. Anlat artık, neler oluyor?”

Onat dudaklarını ıslatarak bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi ve kaşlarını kaldırarak Şeyda ile Semum’u kaskatı edecek cümleyi kurdu. “Şah geliyor.”

Şeyda’nın dudakları aralandı ama Selenay’ın da benim gibi etkilenmediğini gördüm. Demek ki o da bahsettikleri kişiyi tanımıyordu.

Tek kaşımı kaldırarak tok bir sesle, “Şah mı?” diye sordum.

Onat başını onaylar anlamda sallayarak rüzgâr gibi esen ismi söylemişti. “Melikşah.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Melikşah.” Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Semum irice açılan gözlerle Onat’a bakıyordu. “Emin misin?”

Onat’ın suratında beliren rahatlama hissini görmüştüm.

“Gelin,” diyerek bizi koltuklara yönlendirdi Şeyda. Hep beraber oturduktan sonra konuşmaya başladı. “Neden geliyor?”

Selenay’la ikimiz konudan habersiz olduğumuz için birbirimize bakmakla yetiniyorduk. “Bilmiyorum.”

“O kim?” dedi Selenay. İlk defa bilgisizlik konusunda tek başıma olmadığım için sevinmişim.

“Çok önemli birisi...” dedi Semum.

“Çok önemli,” diyerek düzeltti Onat. Semum başıyla onayladı.

“Mesih’in rakibi falan mı?” İsmi ağzıma alınca suratımı buruşturmuştum.

“Düşmanı değil.”

“O zaman?”

“Ağabeyi.” İrice açılan gözlerle Onat’a bakmaya devam ettim. Mesih’in bir ağabeyi mi vardı?

“Bunu bilmiyordum,” dedi Selenay. Bir sene boyunca burada yaşaması, her şeyi öğrenmesine yetmemişti demek.

“Ondan çekiniyor musunuz?” Bahsettiğim kişi Şah’tan başkası değildi.

Onat düşünceli bakışlarını etrafta gezdirdi. “Bu... Çekinmek değil de çok daha farklı bir şey.”

“O da Mesih gibi mi?” İsmi tekrar dudaklarımın arasından döküldüğünde dilimi söküp atmak istemiştim.

Onat başını iki yana salladı. “Melikşah gülebiliyor.”

Şeyda sıırttı. “Onu hiç görmedim.”

Şaşırmıştım. Şeyda da uzun süredir burada kalıyordu ve onu görmediğini söylüyordu.

“Görmediğin halde seni bu şekilde

geren nedir?”

“İpin ucu Mesih’e dayanınca ister istemez geriliyorsun.” Onat’a doğru döndü. “Neden geliyor?”

“Bilmiyorum,” dedi. Neden gelmesin desek daha normal olurdu bence, sonuçta kardeşi buradaydı...

“Ağabeyiyle araları nasıl?” Bu sefer Selenay konuşmuştu.

“Melikşah da fazla ortalarda dolanmaz. Mesih’le ikisini fazla bir arada görmesem bile, aralarında tuhaf bir ilişki olduğunu biliyorum.”

“Tuhaf?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Başıyla onayladı. “Kötü davranırken, sahip çıkmak gibi...”

Göz kapaklarımı titrettim. “Konuyu biraz daha açar mısın?”

Boğazını temizledi. “Göründüğü kadarıyla Melikşah sert ve otoriter bir ağabeydir. Fakat Mesih’i korur ve ona sahip çıkar.”

Gülümsedim. “Mesih’in korunmaya

ihtiyacının olduğunu sanmıyorum.”

Onat iç çekerek bakışlarını bir anlığına Semum’a sabitledikten sonra başını onaylamaz anlamda salladı. “Bunu bilemezsin.”

Kaşlarımı çattım. “Lafları fazla dolandırıyorsun.”

O da kaşlarını çattı. “Sende fazla meraklı davranıyorsun.”

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesi oluşmuştu. Onat’ı ilk defa bu kadar sert bakarken görmek, suratındaki maskeyi çıkarması gibi bir şeydi benim için. Zekâ konusunda fazla iddialı olmasam bile, insanların bir hareketi bende birçok kuşku uyandırıyordu.

“Her neyse, konumuza dönelim. Kendisi gelmeden önce ismi geliyorsa, bu kişi fazlasıyla önemli demektir.” Selenay kendi kendine yorum yapmaya başladığında Semum dönerek Onat’a sordu. “En son ne zaman gelmişti?”

Onat dişlerini birbirine bastırıp tıslamamak için dikkat ederek konuştu. “Dört yıl önce.” Şaşkınlıkla kaşlarımı havalandırdım. “Dört yıldır kardeşini görmüyor mu?”

Başını onaylamaz anlamda salladı.

Gülümsedim. “Cidden tuhaflar.” Kollarımı göğsümün altında bağlayarak kafamı koltuğun kenarına yaslarken kulağım sızlamıştı. Ellerimi yumruk yaparak sızının geçmesini bekledim. “Elis bir süre ortalıkta dolanmasan iyi olur.”

Semum’u duyunca kafamı kaldırarak ona baktım. “Neden?”

“Melikşah seni öğrenmesin. Kardeşinin ilk defa uğraştığı bir kız var.” O da ben miydim? Dişlerimi sıktım. Ne sanıyorsunuz siz beni, Mesih’in umurunda olan birisi mi?

“Belki de haberi olduğu için geliyordur.” Onat düşünceli bir ifadeyle konuşmuştu.

“Benimle ne ilgisi olabilir,

saçmalamayın artık.”

“Anlamıyorsun Elis. Mesih ilk defa tepki verdi. Bunun önemini bilmiyorsun.”

“Tepkiden kastın ne?”

Semum elini saçlarının arasından geçirdi. “İfadesiz suratında her zaman hırçın bir bakış olurdu fakat parti günü gerçek bir öfke gördüm onda. Sakin değildi, sana kaldırılan eli indirdi. Normalde başkaları için kolunu kıpırdatmayan herif, senin için fazlasını yaptı. Dahası seninle konuşuyor, vakit geçiriyor... Bunlar normal değil!”

Boğazımı temizledim. Doğruyu söylese de bir şeyler eksikti. Sürekli yarım kalan bir şey vardı.

“Elis’i buraya çağırmamalıydım. İşler kontrolden çıkmaya başladı,” dedi Selenay.

“Artık yapacak bir şey yok. Böyle olacağını bilemezdin.” Semum gözlerini üzerime sabitlendiğinde

söyleyemediklerini bakışlarıyla aktarıyordu sanki...

“Melikşah geldikten sonra, gidene kadar ortalıklarda gözükmemeye dikkat et.”

Dudaklarımı ıslatarak başımı onaylar anlamda salladım.

“Ne zaman gider?” Selenay’ın sorusuna Onat gülümsedi. “Dur bakalım daha gelmedi.”

“Bir şey daha... Elis artık Vuslat’ta çalışmıyor ama Alaz geri dönmesini söylemiş Şeyda’ya, ne yapacağız?”

Pislik herif. Beni kovduğu yetmezmiş gibi utanmadan bir de geri çağırıyordu. Bacak bacak üstüne atarak havadaki ayağımın ucuyla ritim tutmaya başladım.

“Bunu ne zaman söyledi?” dedi Semum ciddi bir tavırla.

“Dün akşam.”

Semum başıyla onayladı. “Onu ben halletmeye çalışacağım.”

Bacağımı yere indirerek sinirli

bakışlarımı üzerlerinde gezdirmeye başladım. “Halletmesen bile gitmeyeceğim.” Erkekler tepkime şaşırmıştı. “Onun suratını dahi görmek istemiyorum.” Cümlemi bitirdikten sonra ayağa kalkıp odama doğru ilerlemeye başladım. Lanet olsun, kafayı yiyecektim. Kendime bir uğraş aramaya çalıştığımda gözüme çarpan test kitaplarımı elimin tersiyle iterek yeri boylamasını sağladım. İki elimi saçlarımın arasından geçirerek volta atarken kulağım hâlâ sızlıyordu. Soğuk havada sıcak basmıştı. Üzerimdeki kapüşonluyu çıkararak beyaz atletimle kaldıktan sonra, kulağıma dikkat ederek kendimi sırtüstü yatağa attım. Gözlerimi kapattığım an aklıma onun maviliklerinden başka hiçbir şey gelmiyordu. Can sağlığım için ondan uzak durmalıyım belki, evet, ama... Melikşah geliyordu. Mesih’in ağabeyi olması ve ona Şah diyerek hitap

etmeleri bana göre en büyük kapının anahtarıydı. Melikşah'a ulaşırsam belki biraz olsun bilgi alabilirdim.

Mesih'i görmek istemiyordum, düşüncesi bile öfkeden delirmeme neden oluyordu. İşin sonunda ne olduğunu bilmeden hareket edecek cesareti hiçbir zaman bulamamıştım kendimde. Buraya geldiğime her seferinde lanet etsem bile, artık pişman değildim. Eksileri kadar artıları da vardı. Korksam bile, kabuğumdan çıkmaya başladığımın farkındaydım. Odada çalan telefonumun melodisini işitince yataktan kalkıp masanın üzerindeki telefonumu elime aldım. Bu sefer annem yerine babam arıyordu. O beni aramazdı ki, hissettiğim heyecan nefesimi kesmişti... Alt dudağımı dişleyerek telefonu açarak kulağıma götürdüm.

“Efendim...”

Keskin bir soluk sesi işittim.

“Nasılsın.”

Cidden merak ediyor musun?
“İyiyim. Sen nasılsın?”

“İyi.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, asıl merak ettiği soruyu sordu. “Selenay, iyi mi?” Boğazımı temizledim. “İyi, sorun yok.”

“O istediği için kalıyorsun. Gelene kadar Selenay’ı eve dönmesi için ikna et.”

Bu adam böyle bir güce sahipti işte hiçbir şey yokken bile, en sevdiğim kişi üzerinden gözlerimi doldurabiliyordu. “Peki, baba.”

Dolan gözlerimi elimin tersiyle silip boğazımı temizledim. Ardından kapanan telefonu kenara koyup sırtımı yatağa bırakarak gözlerimi yumdum. Sırf babam söylediği için değil, Selenay’ın burada kalmasını istemediğim için onu da alıp götürecektim. Zamanı geldiğinde buradan ayrılacaktık fakat öncesinde görmem gereken bir hesabım vardı.

Sabaha kadar kulağımın ağrısıyla ara ara uyandım. Dudağımda bir sorun yoktu. Üzerine yatamadığım için sağ kolum uyuşmuştu artık.

Sabaha karşı tekrar kalkıp banyoya doğru ilerlemeye başladım. Işığı açıp kulağıma bakmaya çalıştığımda delik yerlerinin kızararak şiştiğini gördüm. Dudaklarımı birbirine bastırarak dolapları açtım ve kremi elime alıp birazını küpeler izin verdiğiince kulağıma sürmeye başladım. İşim bittikten sonra ellerimi yıkayarak odama geri döndüm. Kendimi yatağa attıktan sonra yarının da sorunsuz geçmesini diledim.

Sıradan bir günün ardından evde tek kalmıştım. Haftalardır böyleydi zaten. Şeyda'yla Selenay akşamları gidiyor, sabaha karşı geliyorlardı. Tabii tatil günleri hariç. Bir duş aldıktan sonra kulağıma kremi süreceken kabuk bağladığını fark ettim. Kabuğu soyduktan sonra normal rengine

döndüğünü görünce sevinmiştim. Artık yaratığa benzemiyordu. Saçlarımı kurutarak dolabın karşısına geçtim. Evden çıkmadığım için yüksek bel bir tayt üzerine beyaz atlet giymekle yetinmiştim. Lacivert uzun kapüşonluyu sırtıma geçirdikten sonra fermuarını çekmeden tekrar saçlarımı taradım. Ensemde kolay bir topuz yaptıktan sonra kitabımı alarak salona geçtim. Tekli koltuğa yan bir şekilde oturup kitabımı okurken bir bacağıma diğerinin üzerine atarak salıyordum. Çalan telefonumu fark edince kitabı belimin üzerine bırakıp masaya doğru uzandım. Şeyda arıyordu. Açıp kulağıma götürdükten sonra gelen müzik sesiyle hâlâ Vuslat'ta olduğunu fark ettim. “Efendim Şeyda?”

“Elis, hemen Vuslat’a gel.”

Dişlerimi birbirine bastırarak telefonu sıkmıştım. Mesih’in dedikleri bu sefer olmayacaktı. “Hayır.”

“Elis, bildiğin gibi değil.”

İç çektim. “Bilmediğimi söyle o halde.”

“Selenay. Selenay ile Alaz kavgaya tutuşacak diye korkuyorum. Krize girebilir.”

Anında bacaklarımı koltuğun kolundan çekmiştim. “Ne diyorsun sen?”

“Elis onun krizlerini en iyi sen biliyorsun. Alaz kıskırtmaktan geri durmuyor. Selenay titremeye başladı şimdiden, kimse fark etmese bile bildiğim için anlayabiliyorum.” Kucağımdaki kitabın düşmesini umursamadan ayağa kalkıp paniklenerek konuştum. “Sakin olmasını söyle, hemen geliyorum! Onu Alaz’dan uzak tut.”

“Umarım.” Telefonu kapattıktan sonra hemen kapıyı açıp spor ayakkabılarımı giydim. Taksiyle gidersem dakikalar sonra orada olabilirdim. Yanımda para olmadığını hatırlayınca ayakkabılarımla içeriye

dalıp çantamdan idare edecek kadar parayı alıp kendimi kapı önüne attım. Kapıyı kapattıktan sonra asansörün düğmesine bastım ama devamlı meşgul gösteriyordu. Düğmeye yumruk attıktan sonra merdivenlere koştum. İkişerli üçerli indiğim basamaklar nefesimi kesmeye başlamıştı. Apartman kapısını ittikten sonra soğuk havayla karşılaşmıştım. Saniyesinde bacaklarıma ve açık gerdanıma çarpan soğuk havayla yumruklarımı sıktım. Sağa ve sola bakarken topuzumdan çıkan uzun tutamlar suratıma çarpmıştı. Elimle düzeltip caddeye doğru koşmaya başladım. Birkaç erkek ıslık çalıp göğüslerimi işaret edince dudaklarımı birbirine bastırarak kapüşonlunun kenarlarından tutarak önümü kapattım ve koşmaya devam ettim.

Geçmekte olan taksiyi kolumu kaldırarak durdurdum. Arka kapıyı açıp kendimi koltuğa attıktan sonra

Vuslat'a gideceğimi bildirip derin bir nefes alarak sağ ayağımın ucuyla yerde bir ritim tutmaya başladım. Dakikalar sonra taksi Vuslat'ın önünde durdu, parayı verip üstünü beklemeden kapıyı açıp arabadan çıktım. Hızlı adımlarla girişten geçip içeriye girdiğimde uğultuları işitmeye başlamıştım. Her zaman çalan gürültülü müzik kesilmişti. Selenay'ın hıçkırıklarını duyduğumda onun krize girdiğini anladım. Önümdeki insanları itip bakışlarımı etrafta gezdirmeye başladığımda ağzım kurumuştı. Yerde oturan Selenay'ın etrafı sarılmıştı. Çılgılık atarak etrafından çekilmeleri için onları itmeye başladım. Aynısını Şeyda da yapıyordu. İnsanların aptal bakışları beni daha da sinirlendirmeye başlamıştı. Kollarımla ittikten sonra yere çömeldim. Hıçkırıkları arttığında sol kolunu dümdüz tutmaya çalışıyordu. Parmaklarını açabildiği kadar açtıktan sonra yaşlarla dolu

yüzünü bana doğru çevirdi. “S-sol kolum... U-uyuşuyor.”

Panik duygusu tüm benliğimi sarmaya başladığında kolunu ovuşturmaya başladım. “Sakin. Sakinsin!” Sesimi dizginleştirmeye çalıştıkça daha fazla yükseltiyordum.

Diğer kolunu da uzattı, acı çektiği her halinden belliydi. “Çok acıyor.”

Yutkundum. Omuzlarından iterek yere yatmasını sağladığımda çığlık attı. Kendini çok kasıyordu. Üzerimde ki kapüşonluyu çıkarıp katlayarak kafasının altına koydum. Ayakucuna geçip bileklerinden tutarak havaya kaldırıp etrafa bakındım, başka çıkaracak bir şeyim yoktu. Alaz endişeyle üzerindeki ceketı çıkarıp bana verdiğinde onu da katlayıp ayaklarının altına koydum. Tekrar başucuna geçtiğimde etrafımız açılmıştı. Şeyda da diğer tarafa geldikten sonra kollarından tutarak masaj yapmaya başladık. Selenay

sürekli ağlıyordu. “Bacaklarım, her yerim...” Saçlarını okşayarak gözlerindeki yaşları sildim. “Her yerim, uyuşuyor...”

Artık benim de gözlerim dolmaya başlamıştı. Saçlarını okşamaya devam ettim. “Sakinsin, uyuşmuyor. Sana öyle geliyor, nefes al!” Hırıltılı nefeslerini işitince içim acımıştı. Bizi şaşkınlıkla izleyen insanlar umurumda değildi, o an için önemli olan tek şey Selenay’dı. Kollarımla omuzlarını sararak onu göğsüme bastırdım, titremeleri devam ederken Şeyda bir çikolata uzattı. Kan şekerinin yükselmesinde yardımcı olabileceği için paketi alıp açtıktan sonra Selenay’ın dudakların götürdüm. Bir ısırığı bile zor almıştı. “Selenay, bana bak.” Kafasını zor da olsa suratıma sabitlediğinde derin bir nefes almıştı. Titremelerini durdurmaya çalışıyordu. Onu daha sıkı sardım. “Bunu psikolojik olarak

yapıyorsun, aslında çok rahatsın.”
Yutkundu.

Şeyda elindeki şişeden su dökerek Selenay’ın yüzünü ıslattı. Şişeyi elinden alıp dudaklarına götürdüğümde zorlukla bir yudum almıştı. “İyi misin bebeğim?”

Başını onaylar anlamda sallayınca bacağıma bacaklarının üzerinden atarak ona sarılmaya devam ettim. O da bana sarılıyordu. Ağlaması iç çekişlere dönmüşken çenem omzundaydı. İşte bu yüzden onu yalnız bırakmak istemiyordum, atakları ne zaman geçireceği belli olmuyordu. Tek başına kriz geçirse ve yanında onu sakinleştirebilecek biri olmazsa felç inebilir ya da daha fazlası olabilirdi...

Birbirimize kenetli bir şekilde yerde sarılı dururken etrafta ki gözleri ve bana mühürlenene buz mavisini yavaş yavaş fark ettim... Anında gözlerimi kaçırıp önüme dönmüştüm. Alt

dudağımı dişleyerek yutkunduğumda bakışları beni fazlasıyla rahatsız etmişti. Benden bağımsız bir şekilde irislerim hareket ederek tekrar onu bulunca öfkem yakışıklılığını görmeme engel olamadı. Mavi gözleri etraftaki ışıkla daha belirginleşmiş, açık bir renge bürünmüştü. Şekilli dudakları sımsıkı kapalıydı. Kasılı duran çenesi, çıkmakta olan sakalları yorgun bir hal vermişti suratına. Sakallarını ilk defa bu halde görüyordum. Açık tona yakın kahverengi saçları alnına düşmek ve düşmemek arasında kalmışken, üzerindeki tişörtün kırıışık olduğunu gördüm. İlk defa bu kadar özensizdi. Onu fazla incelediğim için saçmalamaya başlamıştım. Dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar Selenay'a dönmüştüm. Bana şaşkın bir bakış attığında artık onun değil de kendimin titrediğini idrak ettim.

Alt dudağımı dişleyerek kollarımı etrafından ayırdım. Mesih beni bakışlarıyla bile üşütebiliyordu. “İyi misin?”

Selenay başını onaylar anlamda salladı. Bir süre daha kendine gelmesi için zaman tanıdım. Ayağa kalkıp Selenay’ı da kaldırmaya çalıştım. İnsanlara yeterince malzeme olmuştuk. Kafasının altına yerleştirdiğim kapüşonlumu alıp bana uzattı. “G-giy.” Hâlâ rahat konuşamıyordu. Hırkayı üzerime geçirdikten sonra fermuarını çenemin altına kadar çektim. Şeyda ile Selenay’ın kollarından kavrayarak bardan çıktık. O anda arabadan inen Semum’u görmemle rahatlamam bir olmuştu. Endişeli bakışları Selenay’ın üzerinde gezinirken bakışlarımla arabayı işaret ettim. “Bir an önce gidelim.”

Semum önce bize bakarak hasar tespiti yaptı. Ardından arka kapıyı

açıp geçmemizi bekledi. Oturduktan sonra Selenay'ı omzumun altına almıştım. Arabayı çalıştırırken sabırsızca yerinde kıpırdansa da Selenay uykuya dalana dek ağzını açmadı. Derin bir uykuya daldığına emin olduğumuz an konuşmaya başlamıştı. “Ne olduğunu artık anlatacak mısınız?”

Boğazımı temizledim. “Selenay barda kriz geçirdi.” Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla tek kaşı havaya kalkmıştı.

“Ne krizinden bahsediyorsun?”

Konuyu en iyi bilen kişi olarak atıldım. “Selenay çok sinirlendiğinde vücuduna sahip olamıyor. Ağlamaları şiddetlenerek sesli bir hal alıyor, sıkıntılarını gidermede gözyaşları yetmediği için birden titremeye başlıyor. Daha sonrasında gelen uyuşmalar...”

Semum başını onaylamaz anlamda salladı. “Bunu bilmiyordum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Krizleri gittikçe artmaya başladı. Küçükken sadece şiddetli ağlamalarla yetinirken, lisede başlayan titremeleri son iki krizde uyuşmalar eklendi.”

Semum düşünceli bir ifadeyle arabayı sürmeye devam ederken, tek eliyle suratını sıvazladı. “Gittikçe tehlikeli bir hal alıyor.”

Şeyda’yı başımla onayladım. “Ne yapacağım ben de bilmiyorum.”

“Yarın bir doktora gidelim.”

Alt dudağımı dişleyerek tekrar Semum’a baktım. “Doktoru sorununun zihinsel olduğunu söylemişti. Bedensel bir sorunu yok.”

Semum direksiyonu sıkarak tısladı. “Böyle devam ederse olacak.”

Kaşlarımı çattım. “Ne saçmalıyorsun?”

“Uyuşmalarından bahseden sensin. Sence bu normal mi? Yaşı büyüdükçe krizler daha da şiddetlenmiş. Uyuşması nasıl başladı?”

İfadesiz bir yüzle ensesine bakmaya devam ettikten sonra konuşabilmişim. “Sol... Sol kolunun uyuşmaya başladığını söyledi. Daha sonrasında diğer kolu ve...” Tek kaşını kaldırdığını aynadan görmüştüm.

“Ve?”

“Bacakları. Uyuşma bedenine dağılmaya devam etti. Devamlı canının acıdığını söyledi.” Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Kendini fazla kasiyordu.”

“Söylediklerinin hiçbiri normal değil. Yarın doktora gidiyoruz.”

Apartmanın önünde durduğumuzda Semum Selenay’ı kucağına alıp yukarıya kadar taşımıştı. Asansöre bindirirsek gözlerini açmasıyla panik olabilirdi. Evet, Selenay fazlasıyla sorunları olan bir kızdı. Ben olmadan bir sene boyunca nasıl dayandı hâlâ algılamakta güçlük çekiyordum. Bildiğim tek şey onsuz gidemeyeceğimdi. Selenay benim hiç

olmayan ailem, kardeşimdi. İnsan nasıl en değerlisini bırakabilirdi ki? Ben bencil değildim işte. Herkesi düşünen bir yapım da yoktu ama Selenay farklıydı. Uğruna gitmem dediğim yere ayak basacağım kadar değerliydi. Geceyi Mesih'i son gördüğüm anı düşürerek geçirmiştım. Uzun sürenin ardından tekrar karşılaşmıştım o ifadesiz bakışlarıyla. O gerçektende yakışıklıydı. Kızların ona yönelttiği hayran bakışlarına başta anlam veremesem bile ben de o hayranlık denizine çekilmekten korkuyordum. Düşüncelerimi kendime itiraf ettiğim an yumruklarımı sıkıp kaşlarımı çattım. O hergele benim için hiçbir şeydi.

“Selenay... Hadi bebeğim kalk.” Saçlarını okşayarak onu uyandırmaya çalışıyordum. Bugün doktora gidecektik. Göz kapaklarını titreterek açtıktan sonra ifadesizce suratıma

baktı. Ardından gözlerini odada gezdirdi. Ağlamaktan kızaran gözlerini görmek içimi acıtmıştı. Alaz ne yapmıştı da onu bu hale getirmişti? Deli gibi merak etsem de bunu hastane dönüşü sormaya karar vermiştim.

Yardımla yataktan kalktıktan sonra onu banyoya sokup giyeceği kıyafetleri ayarlamaya başladım. Bornozuyla kapıda belirince kıyafetleri yatağına koyup odadan çıktım. Kahvaltı hazırlayan Şeyda'nın yanına uğrayıp yardım ederken Selenay ıslak saçlarıyla görüş alanıma girdi. Gözlerimi devirerek onu kolundan tuttuğum gibi banyoya geri sokup saçlarını kurutup masaya götürdüm.

“İyi misin güzelim?” Şeyda'yı başıyla onayladı.

“Kollarında uyuşma var mı?”

Gözlerimin içine baktı. “Hayır yok.”

“Bugün doktora gideceğiz.”

“İstemiyorum.”

Omuz silktim. “Sana fikrini soran olmadı.”

Kaşlarını çatarak büyük bir hırsla yemeğini yemeye devam etti. Sofrayı toparlayamadan Semum’un gelmesiyle aşağıya inmiştik. Selenay’ı görünce onu kollarının arasına aldı. “Nasılsın güzelim?”

“İyiyim...” Bu uysal mırıltı benim dişli kızımdan çıkmıştı.

“Yine de bir kontrole gidelim.”

“Gerek yoktu.”

Semum onu dinlemeden ön kapıyı açarak oturmasını sağladı. Hepimiz arabaya yerleştikten sonra ise arabayı çalıştırdı. Bir süre Selenay’ı yokladıktan sonra konuşmaya başladı. Selenay, akşam ne oldu?”

Cevap vermedi ama Alaz her ne dediyse Selenay krize girmişti.

“Selenay...”

Selenay kafasını cama yaslayıp sorulardan kaçınmaya çalışmıştı. Hastanenin önünde durduğumuzda

Semum'un yönlendirmesiyle hareket emiştik. Selenay'ı alıp Şeyda'yla bizi yalnız bıraktığında endişeli bakışlarımız sırtlarında takılı kalmıştı. "Umarım kötü bir şey çıkmaz."

Kollarımı göğsümün altında bağlayarak başımı onaylamaz anlamda salladım. "Psikolojik olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını cama sabitledi. "Fikir yürütemiyorum."

Benim de bakışlarım bir yerlere dalmıştı. Şeyda'ya bakmasam bile, kafasının bana doğru çevrildiğini hissedebilmişim.

"Kahve alacağım ister misin?"

Başımı onaylamaz anlamda sallayıp ağacın gövdesine bakmaya devam ettim. Şeyda yanımdan uzaklaşırken kaşlarım çatılarak ağaca sırtını yaslayan erkeğe bakmaya devam ettim. Sırtını ağaçtan ayırıp doğrulduktan sonra siyah kapüşonunu

indirip kafasını bana doğru çevirdiğinde gülümsüyordu.

Okan'ın burada ne işi vardı? Gözlerim kocaman aralandığında bakışlarımı hâlâ üzerinden çekememiştim. Yanlış

hatırlamıyorsam ikizlerin en küçüğüydü Okan. Buraya gelme sebebini bilmesem de suratındaki sırtış hayra alamet değildi. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. Kapüşonunu kapattıktan sonra arkasını dönüp demir kapıya kadar ilerledi. Aklıma birden geçmiş akın ettiğinde kısa bir anlığına gözlerimi yumdum.

Annemle olan telefon görüşmemin ardından gitmeye yeltendiğimde tesislerin orada ikizler çıkmıştı karşıma. Semum'u gördükleri an gülen suratlarının asılması, Şeyda'ya imalı gülümsemeleri, derin bakan gözleri aslında pek çok şey anlatmıştı o gün bana. Ben anlamamıştım, belki

de anlamak istememiştim. Omzuma değen elle irkilerek arkamı d6nd6m. şeyda'nın uzattığı çikolatayı alıp duvara yaslanmaya devam ettim. O da kahvesini içmeye başladı.

“şeyda?”

Kahvesinden b6y6k bir yudum alarak başını salladı. “Efendim?”

Kollarımı g6ęs6m6n altında bağladım. “Beni otogara bıraktığın g6n6 hatırlıyor musun?”

“Evet?”

Yutkundum. “Sonrasında geri gelmiştiniz. Yanımda ikizler vardı.”

İkizleri duyunca dişlerini birbirine bastırarak kaşlarını çattı. “Ne olmuş ikizlere?”

“Bir şey olduğu yok. Sadece... Onlarla ne bağlantın var, s6yler misin?”

G6zlerini etrafta gezdirerek kahvesinden bir yudum daha aldı. “Bir bağlantım yok, olmasın zaten.”

Kısık g6zlerle ifadesini izlemeye

devam ettim. “Tavırların ve karşılıklı bakışlarınız aranızda bir şeyler olduğunu belli ediyor.”

“İkisinden de nefret ediyorum. Yaptıkları geri zekâlılık dışında pek bir olayımız olmadı.”

“Ne yaptılar?” Sabırsızlıkla konuşmuştum.

Şeyda derin bir nefes alarak anlatmaya başladı. “İlk başta Okan’la tanışmıştım. İkizinin olduğunu bilmiyordum. Bardaki klasik tanışmalardan birisini yaşadıktan sonra güzel bir arkadaşlığın temellerini atıyoruz sanmıştım.” İç çekerek devam etti. “Bir gün Vuslat’ta içki içerken saatin fazlasıyla geç olduğunu etrafın boşalmasıyla anlamıştım. Umursamadan içmeye devam ederken Okan gelmişti. Her zamanki muhabbetlerimizden birine daldıktan sonra görevli kapısından sesler gelmeye başladı. Oraya baktığımda Okan’ı görünce gözlerimi

defalarca kırpıştırdım.” Gözlerini devirdi. “Gelenin Hakan olduğunu bilmiyordum.” Elini havada savurdu. “Daha doğrusu geri zekâlının ikizinin olduğunu bilmiyordum. Merakla önüme döndüğümde Okan’ı göremedim. Tekrar kapıya baktığımda Hakan yaklaşmaya başlamıştı. Merdivenlerden de sesler gelince oraya baktım. Okan bu sefer oradaydı. Çılgılık atarak uç kısma kaçtığımda kapıyı kilitledi. Ben hâlâ onların tek kişi olduğunu sanıyordum.” Dişlerini birbirine bastırdı. “Geri zekâlıların saç şekillerinden tut, kıyafet renklerine kadar her şeyleri aynıydı. Anlayacağın o gece boyunca benimle dalga geçmişlerdi. Bu yüzden onlardan pek hoşlanmam. Zaten genelde burada bulunmazlar. Uzun süredir de yoklardı.”

Anlattıkları komik geldiği için kıkırdamıştım. Okan’la Hakan cidden normal değillerdi.

Şeyda kötü bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Gülüp durma. O gün çok korkmuştum.” Bakışları onlara olan öfkesini belli ediyordu.

“Peki, Semum’un bağlantısı ne?” Dudaklarımı birbirine bastırdığında ellerimi göğsümün altından çekip camın pervazına koymuştum. “Bilmiyorum, bunu da nereden çıkardın?”

Elimle saçlarımı geriye doğru ittim. “Birbirlerine öfkeli bakıyorlardı. Semum’dan çok ikizler... Bakışları çok manidardı. Fark etmedin mi?”

Şeyda kaşlarını çatarak başını onaylamaz anlamda salladı.

“Hayır. O an kendi manidar bakışlarımı atmakla meşguldüm.”

“Sence ikizlerin kiminle bağlantısı var?”

Gözlerini kıstı. “Dedektif olmalıymışsın.”

Sıkıntı dolu bir nefes koy verdim. “Bence de. Buraya bir dedektif lazım...

Düşünceli bakışları suratımda gezindi. “Acaba neden geldiler? İki sene önce gitmişlerdi.” Kaşlarım çatıldığında alt dudağımı dişlemiştim. “Melikşah?” Tek kaşını kaldırdı. “İkizlerin Melikşah’la bir bağlantısı olabilir mi?”

“Bunu nereden çıkardın.”

Boğazımı temizledim. “İki senedir burada yoklardı diyorsun. Melikşah’tan önce gelmeleri tesadüf olabilir mi?”

Kaşları havalandı. “Olabilir...”

“Melikşah’tan bahseder misin?”

İç çekti. “Onu hiç görmedim. Sadece adı var.”

Bu sefer kaşları havalanan bendim. “Semum’lar?”

Başını onaylamaz anlamda salladı. “Semum onun suratını hatırlamıyor. Onat...”

Tek kaşımı kaldırdım. “Onat?”

Göz kapaklarını titretti. “Onat onu

tanıyor.”

Dudaklarımı ıslattım. Melikşah gizemi iyice dikkatimi çekmeye başlamıştı. Onun sayesinde bir şeyler öğreneceğime inanıyordum. Nedenini bilmesem bile bunu hissedebiliyordum. “Mesih’e benziyor mudur acaba?”

İşaret parmağını dudaklarına bastırarak düşünmeye devam etti. “Onat’ın dediğine göre, en az Mesih kadar sert bir çehreye sahip. Fakat ifadesi öfkeli değil ve gözleri sarıya yakın bir tona çalıyormuş.” Dikkatlice onu dinlemeye devam ettim. “Mesih’in boylarında, kalıplı ve alışılmışın dışında bir karizmaya sahip birini görürsen bil ki o Melikşah’tır.”

Dedikleriyle kafamda bir Profil oluştururken başımı onaylar anlamda sallamıştım. “Onu görmek isterdim.”

Dudaklarını hevesle büzdü. “Ben de... Fazlasıyla çekici geliyor kulağa. Kendisi gelmeden ismi geldi. O

kesinlikle kudretli bir erkek.”

“Acaba nasıl bakıyordur?”

Şeyda hevesle konuşmaya devam etti. “Hırçın değilse, cin gibi falandır. Mesih’i de fazla sahipleniyormuş. Gelse de görsek.”

“Kesinlikle...”

Biten kahve bardağını camın kenarına koyduktan sonra etrafa bir bakış atıp bana doğru yaklaştımaya başladı. “Sence Alaz ne yaptı Selenay’a?”

“En çok bunu merak ediyordum. Krizleri bu kadar sert olmazdı.”

“Hemen sormayalım. Zaten söyleyeceğini de sanmıyorum.”

Bakışlarımı karşı tarafa kilitleyerek dalgınca konuştum. “Şeyda...”

“Efendim.”

“Ben bir şey gördüm.”

Kaşlarını çatarak bana yaklaştığında ona doğru dönmüştüm. “Ne gördün?”

“Selenay’ın melek kanatlı kolyesi Alaz’ın ceketinin cebindeydi.” Gözleri

kocaman açıldı. “Tek kanadı kırıktı.”

Yutkundu. “Kırılmaması mümkün değil.”

Alt dudağımı dişledim. “Hoş geldin partisiyle bir ilgisi mi var?”

Üzgün bakışları suratımda gezinirken başını onaylar anlamda salladı.

“Bana anlatmanı istiyorum,” diyerek koluna dokunduğumda kararan bakışları üzerimde gezindi. Dolan gözlerimle ona baktım. “Yalvarırım bana anlat.”

Başını onaylamaz anlamda sallayınca iki elimle suratımı sıvazladım.

“Kafayı giyeceğim. İkinizin de bir bok anlattığı yok. Neyim ben ha? Etkisiz eleman mı?” Gözünden bir damla yaş aktığında kollarını bana doladı. Ellerim şaşkınlıkla havada kalınca titrek sesiyle konuştu. “Onunkini anlatamam. Bunu Selenay yapmalı... Ama...”

“Ama?”

Boğazını temizledi. Sarıldığı için suratını göremiyordum fakat ağladığını biliyordum.

“Kendiminkini anlatabilirim.”

Onu çekip suratına baktığımda gözyaşları akıyordu. Bu canımı acıttı ama sabırsızlığımı saklamaya çalışarak güven veren bir sesle, “Lütfen...” dedim.

Elleriyle suratını sıvazladığında dudaklarından bir hıçkırık firar etmişti. “Ben...” Saçlarını okşayarak geriye ittim. Daha şiddetli ağladı. “Ben o gün...” Bakışlarım üzüntü ve merak barındırırken hıçkırığıyla beraber beni mahveden o cümleyi işittim. “Tecavüze uğradım.” Gözlerim kocaman açıldığında dudaklarım da aralanmıştı. Hıçkırmaya devam etti. “Çok kötüydü Elis. Canım çok yandı.” Elinin tersiyle ağzını kapatarak hıçkırıklarını dizginleştirmeye çalıştı. “Yemin ederim istememiştim.

Bağırdım Elis, sesim kısılana kadar bağırdım. Kimse yardım etmedi.”

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında omuzlarından kavrayarak ona sıkıca sarıldım. Saçlarını okşarken bir yandan da öpücük konduruyordum. “Geçti bebeğim.”

Başını onaylamaz anlamda salladı. “Hâlâ aklımda. Yalvarışlarım, durmaması.” Bir hıçkırık daha kopmuştu titreyen dudaklarından. “İlkti ve acımasızdı. Haftalarca evden çıkamadım.” Artık ben de ağlıyordum. Birbirimize sıkıca sarılmış, titreyerek ağlıyorduk.

Bir süre sonra tekrar konuştum. “Kimdi o?”

İç çeke çeke ağlamaya devam etti. Aklıma gelen isim kalbimi parçalamıştı. İçim yansa da konuştum. “Mesih mi?”

Ağlamaya devam ettikçe kalbim parçalanmıştı. Kafasını göğsümden

kaldırıp kızarık gözlerle bana bakınca içim acımıştı. Böyle bir hayvanlığı yapmıştı demek. En yakın arkadaşıma tecavüz etmişti. Ona berbat bir gece yaşatmıştı, o tüm hayatını mahveden şerefsizin tekiydi. Gözlerini yumup tekrar açtı. “Bunu da nereden çıkardın?”

Kaşlarım havalandı. “Nasıl yani? O değil mi?”

Kaşlarını çatarak başını onaylamaz anlamda salladı. “Mesih öyle bir şey yapmaz.” Elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Kimdi peki?” Dudaklarımı birbirine bastırarak Alaz ismini beklerken o beni tekrar şaşırtmıştı. “Azad...”

Tüm yüz kaslarım gerildiğinde yumruklarını sıkarak kaşlarını çatmıştı. Azad... Hep sessiz olan adam mı yapmıştı bu kötülüğü? Tamam. Sert bir yapısı vardı ama... Uzaktan bakıldığında bu hayvanlığı yapacak biri gibi durmuyordu. Aklıma gelen

diğer ayrıntıyla dilim damağım kurumuştı. Kaşlarımı kaldırdım. “Bunu herkese mi yapıyorlar?” Bu kadar boktan bir yere mi gelmişim?

“Birçok kız isteyerek yaptırıyor. Azad fazla sinirli bir piç. Ettiğim küfürlerle çığırından çıkmıştı. Beni defalarca uyarmasına rağmen durmadan küfrettiğim için kendi sonumu kendim hazırladım...”

Artık şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece bakakalmıştım. “Ne olursa olsun, bunu kimse hak etmez Şeyda.”

“Peki, daha sonrasında neler oldu?”

Dişlerini birbirine bastırdığı kasılan çenesinden belli oluyordu. “İşini bitirdikten sonra beni öylece bıraktı. Barda karşılaştığımız zamanlarda da hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Yani beni görmedi bile.”

Yutkunmuştum. Bu çok fazlaydı. “Polise gitmedin mi?”

Sahte bir kahkaha attı. “Polis mi?

Aracılar sayesinde onlara hiçbir bok olmaz.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Aracılar?”

Çenesini dikleştirdi. “Melikşah DİNÇER. Mesih dâhil herkesin götünü toplar o.”

Kirpiklerim kaşlarıma kadar değmişti. Dudaklarımı ıslatarak merakla sordum. “Şu Melikşah... Ne zaman geliyor?”

“Hiçbir fikrim yok.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir süre sonra Selenay ile Semum döndüğünde doktor tahmin ettiğim gibi sorunun psikolojik olduğunu söylemişti. Selenay kendini iyi hissetmediği için Semum bizi eve götürmüştü. Önceden Selenay'ın krizleri bu kadar şiddetli olmadığı için fazlasıyla şaşkındım. Alaz'la konuştuktan sonra bu hale gelerek kendinden geçmesi kafamda birçok soru işareti oluşturmuydu.

Eve girdiğimizde aklıma son yaşananlar akın etmişti. Hangi aptal sonunu görmediği yola girerdi ki? Bunu yapmıştım, her seferinde yere çakılmama rağmen usanmadan devam ediyordum. Bana bir pisliğe bakar gibi bakması, damarlarımdaki kanı ateşlemişti. Çevresinde olan silik insanlara benzemezdin ben. Bir karakterim vardı ve ona göre davranacaktı. Her zamanki Mesih'ti işte. Kim olursa olsun iplemeyen,

açıklama yapma gereği duymayan Mesih... Sıcak olup üşüten... Bıçak gibi kesen bakışları yoğunlaşırken davranışlarıyla bedenimi arşa kaldıran Mesih...

Eve girdikten sonra ilk işim Selenay'ı kontrol etmek oldu. O da benim gibiydi. Beyni dolu olduğunda yataktan çıkmaz, kendini toparlayana kadar sessiz kalırdı. Kendi benliğiyle yalnız kalması için rahatsız etmeden Şeyda'nın yanına, salona geçtim.

“Hey.”

Şeyda bakışlarını televizyondan bana çevirdi. “Uyuyor mu?”

“Kafasını dinlendiriyor desem daha doğru olur.”

“Zorlamamak için ne konuştuklarını sormadım.”

“Doğru olan da buydu.”

Kapı çalınca Şeyda'ya baktım. “Birisini mi bekliyordun?”

Çatık kaşlarıyla başını onaylamaz anlamda salladı. “Hayır.”

Ayağa kalkarak koridora yöneldim. Semum ve Onat dışında birisi olamazdı. Şansa bırakmamak için gözümü kapı dürbününe yaklaştırdığımda Alaz'ı görmeyi beklemiyordum. Havaya kalkan kaşlarıma engel olamazken sabırsızlanarak zile bastı. Kapıyı aralayıp kafamı dışarıya uzattığımda beni süzdü. İçeriye girmek istediği her halinden belliydi. “Burada ne işin var?” Sesimin hesaplamadığım bir sertlikte çıkması işime gelmişti.

O da benim gibi kaşlarını çattı. “Çekil.” İtekleyerek kapıyı aralayınca geriye doğru sendelemişim. Tam önünde durmaya devam ederek diklendim. “Burada ne işinin olduğunu sordum.”

“Selenay'ı göreceğim.”

Kaşlarım alayla yukarıya kalktı. “Senin yüzünden perişan bir halde... Ona ne yaptın?”

Pislik gibi gülümsedikten sonra

üzerime doğru gelmeye başladı. “Bunu gerçekten bilmek ister misin?”

Yutkunarak gerilememek için yumruklarımı sıktım. “Lafı dolandırmasan?”

Başını onaylamaz anlamda salladığında koyu renk gözlerinde bir parlaklık belirmişti. Ufak, fakat dolgun olan ağzının kenarını eliyle sıvazladıktan sonra yanaklarının belirli yerlerinde çıkan sakalları dikkatimi çekmişti. Genel olarak pürüzsüz olduğu için çıkmakta olan sakalları sadece belirli yerleri doldurmuştu. “Bilseydin...

Anneciğinin eteklerine sığıydın Elisçik.” Bayat şakasından iğrenerek dudağımı büzdüm. “Zamanında sen çok sığındın galiba?”

Suratında alaydan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ciddiyetle kaşlarını çattıktan sonra tekrar üzerime gelecekken elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. “Git buradan. Seni

görüp tekrar krize girmesini istemiyorum.”

Dişlerini birbirine bastırduğunda haklı olduğumu o da biliyordu. Gergince tısladı. “Ona geri sayımın başladığını söyle.” Başka bir şey demeden sırtını dönüp kapıya yöneldikten sonra sertçe çarparak çıkmıştı. Sıkıntılı bir soluk verip salona doğru dönünce başından beri Şeyda’nın arkada durduğunu anlamıştım. “En doğrusunu yaptın.”

Şeyda’yla salona geçtikten sonra televizyon izlemekten başka bir şey yapmamıştık. Daha sonrasında o gitmiş, ben tek kalmıştım. Evde geçirdiğim günler nedeniyle sıkıntının bin bir çeşidini yaşıyordum. İlk geldiğim zamanlarda tehlikeli bile olsa Vuslat’ta çalışmak kafamı dağıtıyordu. Peki, şimdi ne olacaktı, gidene kadar evde tıklı mı kalacaktım? Saçma da olsa başımı onaylamaz anlamda salladım. Bunu istemiyordum. Belki

de Selenay'ı gitmek için ikna edebilirdim. Hayır, bu da olmazdı. Görmem gereken bir hesap vardı. Benim karakterimi kimse hiçe sayamazdı. Kişiliğimden taviz vermemiştim, vermeyecektim de... Selenay'ın adım sesleri beni düşüncelerimden kopardı.

Selenay durgun bakışlarla yanıma gelip oturdu, ayaklarını koltuğun üzerine koyup dirseklerini dizlerine yerleştirdi. Gülümseyerek omzunu sıvazladım. "Günaydın meleğim."

Dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. "Şeyda nerede?"

"Yarım saat önce gitti."

"Bir ara kapı sesini işitmiştim. Gelen kimdi?" Bunu duyması canımı sıkmıştı. Söylememeyi tercih etsem de bakışlarından kararlılığı belli oluyordu.

"Alaz..."

Gözlerini kocaman açtıktan sonra bir süre tepkisiz kaldı. "Neden

gelmiş?”

“Seni görmek için.”

Bir eliyle suratını sıvazladıktan sonra paniklemişti. “Neden gitti peki?”

Koltukta yan bir şekilde oturarak bedenimi de ondan tarafa çevirdim. “Onun yüzünden ikinci bir kriz daha geçirmene izin veremezdim.”

Acı dolu bakışlarla başını onaylamaz anlamda salladı. “Bir şey dedi mi?”

Söylemek ve söylememek arasında kalmama rağmen önemli bir şey olabileceğini düşündüm.

“Geri sayımın başladığını söylememi istedi.”

“Lanet olsun!” diyerek elleriyle suratını kapattı.

Bir süre o şekilde kalınca panikleyerek omuzlarına dokundum. “Selenay iyi misin?” Alaz kuzenime her ne yapıyorsa onu derinden sarsmayı başarıyordu. Selenay kafasını kaldırıncaya dolan gözlerini

fark ettim. “Allah aşkına söyle. O sana ne dedi?”

Alt dudağını dişleyerek acı dolu bakışlarını suratımda gezdirip ayağa kalktı. Kaşlarımı çatarak onu izlemeye devam ettim. Önümde ufak bir volta attıktan sonra odaya doğru ilerlemeye başladı. Ben de peşinden gittim “Selenay!” Üzerindeki kazağı çıkarıp dolaptan aldığı kıyafetleri giymeye başladı. “Bir yere mi gideceksin?”

“Evet.”

Yanına gittim. “Selenay! Anlatmayı düşünüyor musun?”

Bana doğru dönüp hızlıca konuştu. “Alaz’la konuşup geleceğim.”

Gözlerimi kocaman açarak cırladım. “Kesinlikle olmaz, gidemezsin! Onunla görüşmeyeceksin.”

Acı dolu bir ifadeyle gülümseyerek önüme geldi. “Şu an kim için uğraşıyorsun?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Kendisi için uğraştığımı görmüyor

muydu? “Kardeşim için.” dedim kararlı bir tonda.

Başını salladı. “O halde benim de kardeşim için uğraşmama izin vermelisin.”

Yanımdan geçtiğinde şaşırmıştım. Alaz’la arasındaki konu ben miydim? Ağzımdan isyan dolu bir inleme çıkınca üzerimdeki bluzu çıkarıp attım. Dolabı karıştırıp klasik bluz pantolon kombinlerimden birisini üzerime geçirdikten sonra kapüşonlu deri ceketimi de giyip ufak sırt çantamı aldım. Çantama telefonumu koyduktan sonra evden çıkıp asansöre koştum. Giriş kata inip vakit kaybetmeden apartmandan çıkınca uzaklaşan taksiyi görüp ayağımı yere vurdum. Etrafa bakındıktan sonra ne yapacağımı düşündüm. Çiseleyen yağmur yüzümü ıslatmaya başlamışken aldırmadan hızlı adımlarla caddeye doğru ilerledim. Mahalle aralarından Vuslat’a gidecek

halim yoktu. Kararmaya başlayan hava canımı sıkısa da umursamamaya çalıştım. Adımlarımı birbiri ardına sıralarken bakışlarım etrafta geziniyordu. Her zaman gördüğüm boş insanlar sinirlerimi bozuyordu. Kızların küçümseyici, erkeklerin ise ayakta soyan bakışları... Kirli bakışları... Fazla sinirimi bozuyordu. Yağmur şiddetini arttırmıştı. Islanan dudaklarımda dilimi gezdirdikten sonra mağazaların önünden ilerlemeye devam ettim. Altlarındaki eteğe rağmen yağmur yüzünden koşan kızlara gözlerimi devirerek ilerlemeye devam ederken çarpan şimşekle irkilmiştim. Öyle güçlü bir ses oluşmuştu ki kızlardan birçoğu çığlık atmıştı. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda griye çalan bir renge büründüğünü gördüm. Suratıma çarpan damlaları dirseğimle temizleyerek Vuslat'ın olduğu sokaktan içeriye girerken çok

gerilmiştim. Sokağın sessizliği lime lime içime işlerken kalbimin ritmini kontrol edemiyordum. Her zaman olduğu gibi müzik sesi dışarıya taşmıyordu bu sefer. Kapıların önünde korumaları göremeyince içime kuşkuların en büyüğü düşmüştü. Kapalı olduğunu düşünsem de yaklaşarak kapıyı ittirmeye çalıştım. Açılmasıyla daha fazla gerilmiştim. Derin bir nefes alıp göğüs kafesimi şişirdikten sonra yumruklarımı sıkarak içeriye girdim. Gözlerim her seferinde olduğu gibi birer fener ışığına dönüşerek etrafı incelemeye başladı. Bugün havada bile farklı bir şeyler vardı. İnsanlar farklıydı, Kehanet farklıydı.

Botlarım zeminde ses çıkarmaması için tedbirli adımlar atıyordum. Mekândaki aydınlatmanın ancak yarısı açıktı. Bu hafif bir loşluk oluşmasına neden olmuştu. Dudaklarımı ıslatarak kararsız

bakışlarımı etrafta gezdirdim. İçeriden bir kırılma sesi gelince sertçe yutkunmuştum. Yüz hatlarım bağımsızlığını ilan edip dalgalanırken, kaşlarımı kaldırarak dişlerimi birbirine bastırdım. Ardından çenemi dikleştirerek görevli odasına doğru döndüm. Bir ses varsa da kalbimin ritminden duyamıyor olabilirdim. Odada ne ya da kim varsa mekânı boşaltmış olmalıydı... Tırnaklarımın etimi acıtmasını umursamadan bir adım daha attım. Belki de Selenay vardı. Dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkundum. Ondan cesaret alarak birkaç adım daha attıktan sonra Selenay'ın sesini işitmiştim. Bitkin çıkıyordu. Kaşlarımı çatarak botlarımın ses çıkartmamasına özen göstererek ilerlemeye devam ettim. Kapının önünde durup dinlemeye çalıştığımda içerdeki konuşmaları duydum.

“Alaz... Senden sadece bir şey

istemiştim... Tek bir şey... Onu bile yapamadın.” Açık olan kapıyı aralayarak odaya bakmaya çalıştığımda Alaz’ın sırtını ve önünde duran Selenay’ın alnını görebilmiştim.

“Peki ya benim? Benim senden istediklerim?”

Selenay başını onaylamaz anlamda salladı. “Bunu yapmam. Senden nefret ediyorum.”

Alaz acı dolu bir kahkaha attı. Ardından kahkahasını sonlandırarak sert bir sesle devam etti. “Buna nasıl cüret edebilirsin?” Selenay’a doğru bir adım attı. “Benden nefret etmek senin haddine mi?”

“Beni aşağılayan birisi olarak isteklerin çok saçma, bu yüzden yapamam.”

“Yapacaksın, yoksa sonuçlarına katlanırsın.” Gözlerimi kısarak dudaklarımı ıslattım. “Yoksa kuzeninin bir deney faresi olmasını mı

tercih edersin?”

Gözlerim kocaman açıldığında dediklerini idrak etmeye çalışıyordum. Benden bahsediyordu! Deney faresi... Dudaklarımı aralık bırakacak kadar karmaşık konuşmuştu Alaz.

Selenay ağlamaya başlamıştı. “Yapma... Yalvarırım.”

“Bu sefer gözyaşlarına kanmayacağım.” Alaz’ın sesi ciddiydi, hem de çok ciddi.

“Bana ne kadar çok zarar verdiğini görmüyor musun? Sözlerinle bitirdiğini, kardeşimle beni tehdit ederek öldürdüğünü, görmüyor musun Alaz?”

Alaz sessiz kaldığında bir şimşek daha çaktı. Tekrar dudaklarımı ıslatarak onları izlemeye devam ettim. Bu arada kalbim göğüs kafesime sığmıyor, çok hızlı attığından sızlıyordu. Birazdan sesli bir hal alacak soluklarımı duymamaları için

dişlerimi birbirine bastırarak tek elimi sol göğsüme kapatıp bastırdım.

“Görmeyeceğim.” Büyük bir acımasızla, tok bir şekilde konuşmuştu Alaz. Konuşmalarının sonlarına yaklaştıklarını düşünerek arkamı döndüğüm an Lidya’yı gördüm ve elini ağzıma bastırarak çığlığımı engelledi. Diğer eli de enseme sıkıca kavramıştı. Gözlerini kocaman açarak dudaklarını oynatıp susmamı işaret edince başımı onaylar anlamda salladım. Ellerini çekip başıyla onu takip etmemi işaret etti.

Sessiz adımlarla koridoru terk edip başka bir odaya yönelmişti. Meraklanarak onu takip etmeye devam ettim. İçeriye girdikten sonra kafasını kapı aralığından uzatıp koridoru kontrol etti. Ardından içeriye girip kapıyı kapattığında ikimiz de birbirimize soran bakışlarımızı yöneltmiştik. “Burada ne işin var?”

Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümün altında bağlayıp çenemi dikleştirdim. “Ben de sana aynısını soracaktım.”

Kaşlarını çattı. “Gelmek için bir bahaneye ihtiyacım yok. İstedğim gibi davranabilirim.” Başımı onaylar anlamda salladım. “Benim de öyle.”

Gözlerini devirerek sessiz kaldı, ardından tekrar konuştu. “İstediklerini öğrenebildin mi bari?” Ona bakmakla yetinince ufak bir kahkaha atarak başını onaylamaz anlamda salladı. “Hadi ama o kadar yakından kapının motiflerine baktığını söyleme bana.”

Ellerimi iki yanıma düşürerek dişlerimi birbirine bastırdım. “Öğrenemedim dersem öğretecek misin?” Kaşlarımı kaldırarak çenemi dikleştirmiştım.

Suratında düşünceli bir ifade dolansa da kararlılıkla başını onaylar anlamda salladı. “Evet.” Şaşıracak ona

baktığımda devam etti. “Karşılıklı olacak.”

O da kaşlarını kaldırarak konuşmuştu. “Ne istiyorsun?”

Lidya gözlerini kıstı. “İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun? O gün de bir şeyler duymaya ihtiyacın vardı ve ben sana yardım edecektim.”

Başımı salladım. O günde karşılığını istemişti.

“O gün istediğimle bugün istediğim aynı Elis.”

“Lafı gevelemesen?”

Titrek bakışlarını üzerime sabitlediğinde gözleriyle yalvarıyordu sanki. “Şeyda’yla konuşmam için yardım et, beni affetmesini istiyorum.”

Bu isteğiyle kaşlarımı kaldırdım. Bu kadar basit bir şey mi istiyordu?

“Neden onunla bu kadar çok konuşmayı istiyorsun?”

“O benim tek gerçek dostum.” Bu cümle yeterliydi. Herkes arkadaş

bulabilirdi fakat dost... O çok ayrı bir şeydi. Kolay bulunmazdı, bulununca da bırakılmazdı. Aralarındaki meseleyi bilmediğim için üstü kapalı bir yorum yapmakla yetindim. “Madem onu dostun olarak görüyorsun, ne yaptın da senden bu kadar çok uzaklaşmasına sebep oldun?”

Dolan gözleriyle bana baktığında onun gibi güçlü bir kızın yelkenleri dostu için indirmesine şaşırmıştım. “Şeyda bunu söylememi istemeyebilir ama lütfen yardım et. Kardeşimi kaybetmek istemiyorum Elis.”

İçim her ne kadar burulsa da kabul edemezdim. Daha Şeyda’ya yaptıklarını bilmiyordum, belki de Lidya oyun oynuyordu. Beni kandırıyordu. Arkadaşımın canını daha fazla yakabilirdi. “Nedenini bilmeden yardım edemem. Üzgünüm.”

Sol gözünden süzülen yaş arkadaşına

verdiği değeri gösteriyordu. Başını onaylamaz anlamda sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Bunu söyleyemem, rencide olabilir.”

Bu kadar ince düşünmesi beni daha çok şaşırtmıştı. Lidya’nın hiç de görüldüğü gibi olmadığını düşündüm. “Şeyda ufak olaylara takılacak bir karakter değil Lidya. Her ne yaptıysan ve şu ana kadar affetmediyse, sana şimdiden başarılar dilerim” Fazla acımasız konuşmuştum, belki de kalpsiz. Fakat insanların her haltı karşılıklı yapmak istemeleri sinirlerimi bozuyordu. Bu yüzden yardım etmeyecektim. İki olay öğreneceğim diye Şeyda’yı satamazdım. Lidya’yı kandırma ihtimalim de vardı. Duygusallığından yararlanıp, yapacağım diyerek bildiklerini öğrenebilirdim fakat ben fırsatçı değildim. Duruşu net, kararlı bir kişiliğim vardı. Taviz vermeyecektim.

Lidya'yı odada tek başına bıraktıktan sonra sessiz olmaya özen göstererek çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Kapıları çekip dışarıya çıktıktan sonra etrafa bakındım. Hava henüz kararmamıştı, bu haliyle de ürkütücüydü. Dudaklarımı ıslatarak birkaç adım attığımda yağmurun şiddetini kesmeden devam ettiğini yeni algılayabilmiştim. İçeriye girdiğim için saçlarım kurumaya başlamışken şimdi yeniden ıslanıyordu.

Arkamdan gelen adım sesleri beni korkutmuştu. Başta bir köpeğin koştuğunu düşünürken ayak seslerinin bir insana ait olduğunu bana çarpması sonucu anladım. Omzuma geçirilen omuz canımı acıtmıştı. Dengemi koruyamadığım için dizlerimin üzerine yere düştüğümde bana çarpan genç adam koşmaya devam etti. Gözlerimi kısarak sırtına bakmaya devam

ettiğimde, İsimsiz sokağına yöneldiğini görünce paniklemiştim. O sokak... O sokak kapalıydı. Aynı zamanda Mesih'le ilk defa karşılaştığım sokaktı... Ondan öncesinde Petibör denen kafede görsem de ilk o sokakta gözleri gözlerime değmişti. Yalpalayarak ayağa kalktım, yere değen ellerim ıslanmış ve kirlenmişti. İki elimi birbirine vurarak temizlemeye çalıştım. Dizlerimdeki yanmayı ayağa kalkınca hissedince yüzümü buruşturdum. Kimsenin olmadığı sokağa neden koşarak gitmişti ki o çocuk? Birkaç kişi daha ortaya çıktığında tekrar şimşek çakmıştı. Kollarımı gövdeme sararak ürpermemi biraz da olsa bastırdım. Hepsi hızlı adımlarla isimsize doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Sokağın çıkışına kadar onların peşinden gidip İsimsiz'in yana doğru eğilen tabelasıyla karşı karşıya geldim. Tabii

ki aklımı kaybetmemiştim. Caddeye çıkan sokağa yönelecekken tüylerimi diken diken eden, kanımı donduran, uzun süredir beklediğim ismi duydum.

“Melikşah geldi.”

Kalbim dötrnala giden atlardan farksızdı. O gelmişti, İsimsiz'deydi... Kafamı çevirip sokağa baktığımda saçlarım yanaklarıma yapışacak kadar çok ıslanmıştı. Soğuktan titreyişim anında kesildi ve hissettiğim heyecanla bedenim alev alev yanmaya başladı: Melikşah gelmişti. Yutkunarak sokağa döndüm. Belki de ihtiyacım olan tek şey, bir süreliğine aklımı kaybederek hareket etmemdir? Dişlerimi birbirine bastırarak ben de diğerleri gibi sokağa yöneldim. Onlar kadar hızlı olmasam da aynı tarafa ilerliyordum. Çoğu erkekti ve çok az kız vardı. Kalbim gümbür gümbür atarken adımlarımı hızlandırdım. Sonunu göremediğim bir yolda ilerliyordum. Sonu görmeden, güvenli

olup olmadığını bilmeden hareket ediyordum. Gittikçe çoğalan bir kabileden farkımız yoktu. İlerledikçe yeni kişiler katılıyordu topluluğa. İçinde bulunduğum grubun ortak bir amacı vardı, belki de onlar da benim gibi sadece Melikşah'ı görmek için geliyorlardı. Peki ya neden İsimsiz? Neden kapalı olan sokaktaydı? Belki Mesih de buradaydı, sonuçta ağabeyi gelmişti. Bir erkek sesi duyunca gözlerimi kısarak ileriye bakmaya devam ettim. Sertçe yutkunup parmak uçlarımda yükselerek ilerisini görmeye çalıştım. On, on beş kişiden oluşan bir erkek grubu vardı. Hareketliliklerinden anladığım kadarıyla kavga ediyorlardı. Adımlarımı hızlandırarak ilerlemeye devam ettim. Kavga ettikleri yer bir deponun önüydü. Kapıları kapalı olan depo ilgimi çekmişti. Kavgaya mümkün olduğu kadar yakın durup izlemeye devam ettim. Gerisi tehlikeli

olabilirdi.

“Topunuzu sikeceğim ulan!” Arkası dönük bir şekilde bağırان adamın sesi tanıdık gelmişti. Elindeki sopayla bulunduğu tarafa doğru dönüp bağırmaya devam ederken irkilmişim. Alnından akan kan Azad’ın yüzünün ortasından dişlerine kadar dağılıyordu. Korkuyla ona bakmaya devam ederken önünde duran çelimsiz erkeğı tekmeleyerek yere düşürdü ve sonra karnına tekmeler atmaya başladı. Dehşete kapılmışım, ölümüne tekmeliyordu. Sopayla vurmaya devam ederken yerdeki kiğı titremeye başlamıştı. Onu bırakıp diğerlerine dönünce yanındakiler de ona yardım ediyordu. Yirmi kiğı daha Azad’ın tarafına geçerek diğer taraftakileri dövmeye başlayınca, deponun kapısını yumruklayan birini Azad ensesinden yakalayarak kafasını kapıya çarptı. Adamın acı dolu feryadıyla suratımı

buruşturdum. Azad tıpkı bir azap meleğiydi... “Böyle karı gibi inletirim sizi!” Kafasını defalarca kapıya vurduktan sonra yere yığılmasını izledi ve karnına tekmesini geçirdi. Etraftaki insanlara baktım hareket etmeden izliyorlardı, kimsenin ayırmaya cesareti yoktu.

Kavga edenlerin suratlarındaki kan birbirine bulaşırken Alaz’ın sesini duydum. Bağırarak Azad’ın yanına geldikten sonra yakalarından tutup onu kendisine çevirdi. “Mesih nerede lan!”

Gözlerim kocaman açılmıştı. Bir terslik olduğu belliydi. Alaz depoya doğru yönelecekken Azad onu iterek bir yumruk attı. Alaz anında kendini toparlayıp Azad’a kafa attı. Yapı olarak Azad daha iriyken, Alaz daha atik duruyordu.

Azad’ın tarafındakiler deponun kapısını açmaya çalışanları döverken, Alaz’lar direnmeye çalışıyordu.

Mesih... Deponun içinde olabilir miydi? Azad onu depoya mı kapatmıştı? Azad'ın gözümde adamlığı kalmamıştı. İkisi birbirini dövmeye devam ederken deponun demir kapısı büyük bir gürültüyle itilince çıkan ses kulaklarımı tırmalamıştı. Kapının açılmasıyla bir adamın dışarıya fırlatılması bir olmuştu. Kapı adam tekmelenerek açılmıştı. Herkes birbirinden ayrılıp sessizleşerek açılan kapıya bakmaya başladı. İçeriden buz mavisi gözleri ve kendisine has yürüyüşüyle tek eli cebinde Mesih çıkınca kaşlarım havalanmıştı. İrileşen göz bebeklerimle ona bakarken diğer eli yumruk halini almıştı. Üzerinde her zaman kullandığı tarzda kıyafetler vardı. Koyu renk pantolonu, siyah motorcu botları ve ara ara kullandığı ince bir kazak. Havanın soğuğuna meydan okuyordu. Beyaz teniyle siyaha meydan okuyordu. O her şeye meydan

okuyordu.

Suratından eksilmeyen hırçın ifadesi bu sefer daha vahşı bir hal almıştı. Burnundan duman çıkmasa bile bir boğa kadar öfkeli baktığına yemin edebilirdim. Vücut kasları gergin dursa da asaletinden bir şey götürmemişti. Duruşu netti. Bakışları onca kalabalığa rağmen beni bulunca yutkundum. Şaşırsa bile daha da sinirlenerek etrafa baktı. Gözlerini takip ettiğimde ikimize bakarak gülümseyen bir kişiyi izlediğini gördüm.

Melikşah...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Göz kapaklarımı titreterek ayakta duran adama baktım. Anlatılanlara göre o kesinlikle Melikşah'tı. Sarıya çalan gözlerini üzerimde gezdirirken ben de onu izliyordum. Mesih'in boylarında, biraz daha kalıplı hoş bir giyim tarzına sahipti. Saçları biraz daha uzundu ve Mesih'inki gibi uçlara doğru açılmıyordu. Bakışları Mesih ve benim aramda gidip gelirken gözlerinin açık rengi ürpermeme neden olmuştu. Ne yapacağımı bilemediğim için önüme döndüm. Kesik kesik aldığım soluklar boğazımı acıtmaya başlamıştı. Soğuktan etkilenmeyen vücudum, Mesih'le üşüyordu. Göz ucuyla tekrar Melikşah'a baktığımda çevresinin kalabalıklaştığını fark ettim. Anladığım kadarıyla, benim geldiğim yolun karşı kısmından gelerek deponun önünde durmuştu. Mesih'in ağabeyiyle ilgilenmemesine

şaşırmamıştım. Sonuçta o soğuk biriydi.

Yağmur şiddetini arttırmaya başladığı an ağzıma bir el kapandı. Geri çekilirken dudaklarımdan kopan çığlığım o güçlü avuçta kaybolmuştu. Geriye doğru sürüklenirken deli gibi çırpınmaya başlamıştım, sesimi duyuramıyordum. El o kadar kuvvetlice kapanmıştı ki dudaklarıma, tek bir yağmur damlasının bile aramıza girmesine izin vermiyordu.

Elin sahibini durdurmaya çalıştığımda sırtımda hissettiğim sert göğüsle nefesim kesilmişti. Göğüs kafesim son hızla kalkıp inerken yağmur kokusuna karışan aromayı algılayınca duraksamıştım. Dudaklarıma kapanan elle yutkunmam zor olsa da bunu başarmıştım. Dudaklarıma uyguladığı baskı nedeniyle taktığım piercing canımı acıtıyordu. Yutkunmamla birlikte karnıma sıkıca sarılan kolunu

hissetmiştim. Uyguladığı baskıyla kafam geriye doğru yatarken elini ağzımdan çekmişti...

Başımı çevirdiğimde yakınlığıyla gözlerimi yoran buz mavileriyle karşılaşmıştım. Ağzımdan kayan eli göğsüm ve boynum arasında kalınca ben de tek elimi bileğine, diğerini de karnımdaki koluna yerleştirmiştim. Aralık olan dudaklarımdan kuvvetli soluklar almaya çalışırken yağan yağmurun arasında çektiğim susuzlukla dudaklarımı ıslattım.

Gökyüzünde kayarcasına hareket eden bulutların arasında gözleri nefis duruyordu. O anda bir kez daha çakan şimşek beni ürkütmemişti. Saçları geriye doğru yatırıldığı için çok daha çekici duruyordu. Su damlaları gözleriyle uyum sağlayarak daha keskin bir hal alırken, nefesim daha da kesik hale gelmeye başlamıştı.

İki elini belime kaydırıp hızlı adımlarla beni önünde ilerlettiğinde

kısa bir anlığına havalandığımı hissederek panikledim. Ani bir hareketle sırtımı eski evin duvarına yapıştırdınca canım acıdı. İki elini de duvara sabitlediğinde kaşları daha fazla çatılmıştı. Hadi ama başka bir ifaden yok mu senin? Alnı alnıma değecekken durdu. Suratıma çarpan nefesleri kan akışımı hızlandırırken konuşarak eşsiz sesini işitmeme izin verdi. “Burada ne işin var?”

Sesini duymak beni afallatmıştı. Gereksiz kelimeler olmadan, asıl konuya geçiş yapmak tam da ona göreydi. Asıl takıldığı konu cidden bu muydu? Ben daha çok yakınlığına, bana dokunmasına takılmıştım. Ellerini iterek onun gibi hırçınlaşarak kaşlarımı çattım. Göze göz, dişe diş. “Seni ilgilendirir mi?”

Başkaldırmam onu eğlendirmiş olacak ki tek kaşını kavisle yukarıya kaldırarak bir adımda üzerime yürüdü. Bakışları, gözlerim ve

taktığım piercing arasında gidip gelirken kaşları çatılsa da bir şey söylemedi.

Elimi kaldırarak onu durdurdum. Ulaşılmaz ciddi bir ifade takındıktan sonra dişlerimi birbirine bastırarak tısladım. “Mesafene dikkat et. Bana yaklaşmak senin harcın değil.” Son kelimeler dudaklarımdan tükürürcesine çıkmıştı. Söylediklerim onu hem şaşırtmış, hem de sinirlendirmişti.

Bir süre ifademi inceledikten sonra gözlerini kısarak boğuk bir sesle konuştu. “Ağzındaki yüreği çıkar.”

Kararlı bakışlarını suratımda gezdirerek devam etti. “Hayata fazla yukarıdan bakıyorsun.” Suratımda alaycı bir gülümseme oluşmuştu. “Nereden bakarsam bakayım sen hep aşağıdasın Mesih...” Vücuduma akın eden özgüvenin ve onu aşağılama dürtüsünün nereden geldiğini ben de bilmiyordum.

Gözleri gece mavisine bürünürken kaşlarını daha fazla çatarak bedenimi duvarla kendi arasında ezdi. Bu hareketiyle aralanan dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkınca korkutucu ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Seni altıma alıp üstüne çıkmamı istemiyorsan... Kes sesini İris!”

Göz kapaklarımı titrettiğimde dudaklarım aralanmıştı. Burnundan derin bir nefes aldığında bedenlerimizin teması artmıştı. Dudaklarıma bakıp dişlerini birbirine bastırarak bir süre o şekilde kaldığında, dudaklarımı kapadım ve dişlerimi ona geçirmemek için kendimle büyük bir savaş verdim.

Bana ölüm gibi gelen dakikaların ardından gözleri gözlerimi buldu. “Tekrar sormayacağım. Burada ne işin var?”

Yutkunarak fırsatı değerlendirip dudaklarımı ıslattım. Üzerimde bıraktığı etkiyi çiğnemek istercesine

gölümsedim. “Ağabeyini karşılamaya geldim...”

Kaşlarını çattığında burnundan duman çıktığına yemin edebilirdim. Soluklarımız hızlandığında göğüslerimiz birbirine çarpıyordu. Sırtımı duvara yaslayıp onu itmeye çalıştım ama geri çekilmedi. Bakışları her salise daha da sertleşmeye başladı.

“Peki, benim ağabeyimi karşılamak senin haddine mi?”

Ses tonuyla gerildim. Görmesem bile rengimin attığını biliyordum. Sesinin ilk defa bu kadar korkutucu ve yüksek çıktığını duymuştum. Boğazımdaki yumruyu geri göndermek istercesine yutkundum. Sanki ben ağabeyine bayılıyordum. Duvarla arasından çıkmaya çalıştığımda izin vermiyordu. “Bırak beni...” Güçsüz bir sesle mırıldanmıştım. Karşısında ufalmaktan nefret ediyordum. Kollarını duvardan çektiğinde rahat bir nefes koy versem de geri

çekilmediği için diken üzerinde durmaya devam etmişim.

Gözlerimi oymak istercesine irislerime bakarken dişlerinin arasından konuştu. “Eve gidiyorsun.”

Suratımda ağlamaklı bir ifade oluşsa bile kendimi toparlamaya çalıştım. Bana bağırması içimde bir şeyleri parçalamıştı ve kötü hissediyordum, hem de çok kötü... Başımı onaylamaz anlamda salladığımda dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. “Bu seni ilgilendirmez.” Bir süre sadece baktı, kendini kontrol etmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bir adım geri çekildiğinde önce rahatladım, ardından üşüdüm...

Bazen derler ya sen susarsın gözlerin konuşur ya da konuşmadan anlatırsın veya daha boktan bir duruma düşer, baktıkça ufalırsın. Yenilmemek için gözlerini kaçırmamaya çalışırken kendini sabit tutmaya çalışır ve dişlerini sıkıp kaşlarını çatarsın ama

titreyen dudakların seni ele verir. Dolan gözlerin, çatallaşan sesin, hızla inip kalkan göğüs kafesin, her hücren sana ihanet eder. Gücünü azaltır, boyun eğdirir. İşte o zaman lanet okumaya başlarsın. Karşındakinin gücüne, kendi güçsüzlüğüne, bulunduğun ortama... Her şeye lanet okur, nefret edersin... Daha fazla hırçınlaşırsın, asileşırsin. Tırnaklarının kırılacağını bile bile tutunursun, vazgeçmezsin. Diğerlerini bilmesem bile en azından ben öyleydim.

Bana bağırmasına dolmamıştı gözlerim... Sesimin çıkmamasına dolmuştu. Gücümün yetmemesine dolmuştu, yapamayacaklarım için dolmuştu. Dişlerimin arasına kısırdığım alt dudağım sızlamaya başlasa da umursamadım. Tırnaklarım etime girmeye başladığında bakışlarının ağırlığından başka bir şey düşünemiyordum.

Kirpikleri gözaltlarına değdiğinde ellerime bakıyordu. Gözlerini yumdu, göğüs kafesinin ritmini takip ettim bir süre. Dişlerini birbirine bastırduğunda kendini engellemeye çalışır gibi bir hali vardı. Hareket etmek ya da etmemek... Konuşmak ya da konuşmamak... Derin bir nefes alıp bakışlarını gözlerime diktiğinde maviliklerinin sertleştiğini gördüm. Kaşlarını çatarak yumruk yaptığım ellerimden birisini açarak içini incelemeye başladığında ben sadece ona bakıyordum. Bana ters bir bakış attıktan sonra tek nefeste konuştu. "Aç avucunu."

Diğer elimden bahsediyordu. Boş bakışlarla suratına bakmaya devam ettiğimde üzerime gelip canımı acıtarak diğer avucumu da açtı. Ardından tutmakta olduğu elimden çekerek az önce bulunduğumuz ortamın zıt yönüne doğru ilerlemeye başladı. Elimi ondan kurtarmaya

alışıp bacaklarımı yere sabitlemeye çalıştıkça hayvani bir güçle ekiliyordum. “Bırak beni, dokunma!”

Kolumdan çekerek öne doğru savurdu beni. Dengemi tam sağladım derken belimden kavrayarak beni yönlendirmeye devam etti. Ben koşarcasına yürüyorken o sanki en normal yürüyüşünde ydi. İleride duran Audi R8’ini görünce gözlerim kocaman açıldı. Kenara doğru kaçmaya çalıştığımda kolunu belime sararak beni sert gğ्सne yapıştırdı ve ilerlemeye devam etti. Arkaya doğru tekmeler atarken hırlayıp beni sertçe yere bıraktı ve sonra kendine doğru çevirdi. Serbest kalmama sevindim derken öldürücü bakışlarıyla kalçalarımı kavradığında gözlerim kocaman açılmıştı. “Demek zoru istiyorsun.”

Bana dokunduğu an nutkum tutulmuştu. Sertçe kasıklarımızı birbirine bastırđında dehşete

düşmüş bir ifadeyle ona bakıyordum. Titremeye başladığımda kalbimin artış hızı nedeniyle göğüs kafesim sızlamıştı. Kalçalarımıdaki parmaklarını sıklaştırıp beni yukarıya doğru kaldırdığında ayaklarım yerden kesilmişti. Kadınlığımın hissettiği çıkıntıyla gözlerimden ateşler çıkmaya başladı, kararlı ifadesini değiştirmedini görmek sinirlerimi bozmuştu. Omuzlarına vurmaya başlayarak çığlık attığımda beni kucağında zıplatarak bacaklarımın alt kısmından kavradı ve beni artık böyle taşıyacağını fark ettim.

Ben çırpınırken gözlerini hızla kapatıp açarak hırladı. Hızlanarak sırtımın bir ağaç gövdesine çarpmasına neden olduğunda bastırmakta olduğu şeyi daha net hissetmiştim. Karnım kasılmaya başladığında nefesimi tutmuş kocaman açılan gözlerimle ona bakıyor ve kıpırdayamıyordum. Alnını

alnıma dokundurduğunda bir süre sessiz kaldı. O şeyi hissetmem için kendini bana olabildiğince az bastırmaya çalıştığını anlamıştım. Aslında en başından beri bastırmamaya çalışıyordu, sadece... O kadar büyüktü ki hissetmemen mümkün değildi.

Alt dudağımı dişleyerek kafamı aşağıya eğdiğimde en başından beri aldığım kokusunu net bir şekilde istemedenden de olsa içime çekmiştim. Farklıydı, çok başka, eşsizdi kokusu... Dudaklarımızın arasında birkaç milimlik mesafe bırakıp konuşmaya başladığında sırtım gerilmişti. Göğüs kafesim her inip kalktığında ondan uzaklaşıp istemedenden de olsa daha fazla değiyordum. Mesih... Onun kucağındaydım.

“Kurtulmak için her hareket ettiğinde...” Aralık dudaklarımdan içeriye kayan nefesini içime çekerek gözlerimi yumup iç çektim. “Seni daha

fazla hissetmeme neden olacaksın.” Söylediklerinin doğruluğuyla tüm bedenim buz kesmişti. Gözlerimi açarak titreyen irislerimle koyulaşan maviliklerine bakmaya başladım.

“O yüzden İris... Rahat dur,” dedi ve kendimi toparlamama izin vermeden sırtımı ağaçtan çekip arabasına doğru ilerlemeye başladığında, ben de zaten hareket edecek hal bırakmamıştı...

Parmak uçlarım omuzlarında kalmışken donuk bakışlarımı omzunun üzerine sabitlemiştim. Hareket etmemek için nefes bile almıyor, istemeden de olsa sürekli karnımı kasiyordum. Arabanın yanına geldiğimizde sırtımı kapıya yaslayıp belimdeki ve bacağımın altındaki elini çekti. Omuzlarına biraz fazla baskı uygulayarak bacaklarımı indirip geri çekildiğimde ona bakmıyordum. Bir süre karşımda dikildi. Kolumdan sertçe çekerek arabanın kapısını açtı ve beni çok nazik (!) bir şekilde içeriye

atıp kapıyı kapattı. Kısa süre sonra kendi yerine geçip aracı çalıştırdığında, az önce almadığım solukları içime çekmekle meşguldüm. Arabası da buram buram Mesih kokuyordu.

“Beni nereye götürüyorsun?” Mırıldanarak konuşurken bir yandan da göz ucuyla ona bakıyordum. İstifini bozmadan hızını arttırırken elini enseme yerleştirip kafamı eğdiğinde panikleyerek debelenip cırladım. “Ne yapıyorsun, bırak beni!”

Ensemi sıkarak sabit durmamı sağlayıp dişlerinin arasından konuştu. “Kıpırdama. Ben kalk diyene kadar sakın kalkma.”

Alt dudağımı dişleyerek kendimi sabit tutup beklemeye başladım. Beni arabasında görmemeleri için bunu yapmıştı belki de. Mesih insanları umursayan birisi değildi. Barda ve birçok yerde bana yakınlık göstererek insanları hiçe saymışken şimdi...

Çekindiği birisi vardı, o da Melikşah'tan başkası olamazdı. Bir süre sonra elini çekti. “Kalkabilirsin...”

Saçlarımı düzelterek ensemi ovaladım. Ardından sırtımı koltuğa yaslayıp bakışlarımı üzerine mühürledim. “Ağabeyinden korkuyorsun...”

Önce suratında oluşan bir tutam şaşkınlıkla bana doğru döndü. Ardından gülümseyerek yola baktığında dudaklarım aralandı ve kalp tekledi... Mesih gülümsemişti.

Aralanan dudaklarından görünen sivri ve beyaz dişleri, yanaklarında oluşan gamzeleri, gözlerinin kenarlarındaki karizmatik çizgileri... Hepsi yüreğimi ağzıma getirmeye yetmişti. Saniyeler süren bu görsel şölenin etkisi bende belki de aylarca kalacaktı... Gamzelerinin olduğunu ilk defa görüyordum. Ve... Çok iyiydi.

Alt dudağımı dişleyerek önüme

döndüğümde onun da suratı eski karanlık ifadesini almıştı. Kafamı eğip gözlerimi sımsıkı kapattım ve göğsümdeki sızının geçmesini bekledim. Karnımı şişirip dudaklarımdan rahat bir soluk verdikten sonra, sırtımı koltuğa daha fazla bastırdım. Sadece güldü, kendine gel! Yutkunarak silkelenip kendime gelmeye çalıştım. Dişlerimi birbirine bastırarak kaşlarımı çattım ve cevabımı beklemeye başladım.

“Başka?”

Tek kaşımı kaldırıp sert bir ses tonumu kullandım. “Başka ne?”

“Başka bir düşüncen var mı?” Cidden oturup benim düşüncelerim hakkında mı konuşacaktık?

“Düşüncem değil, gerçekler.”

Başını sallayarak gözlerini yola kilitlemesi sinirlerimi bozmuştu. “Ağabeyinle konuşmak istiyorum.”

Anında bana ters bir bakış attığında dikkatini çekebildiğim için

sırıtmıştım. Çenesi kasılmış ve bana hırçın bir bakış atmıştı. “Elis... Sabrımı zorluyorsun...”

Bana ismimle hitap etmesi ve sinirlenmiş bile olsa bir tepki vermesi fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Sırıttım. “Kesinlikle konuşacağım.”

Çenesi kasıldığında önüne dönerek keskin bir soluk aldı ve direksiyonu sıkı. Kesinlikle çok öfkelenmişti. Islak saçlarımın arasına parmaklarımı daldırarak geriye doğru yatırdım ve tekrar ona döndüm. “Sana nereye gittiğimizi sordum?”

“Evine,” deyince kaşlarımı çattım.

“Sana ağabeyinle konuşacağımı da söylemiştim!”

Arabayı ani bir frenle durdurmasıyla öne doğru savrulmam bir oldu. Alnımı çarptığımdan canım çok acımişti, inleyerek sırtımı koltuğa bıraktım ve sonra elim alnıma gitti. Korku dolu bakışlarım onu bulduğunda sinirden infilak etmek üzere olduğunu gördüm.

“Melikşah’la konuşmayacaksın!”

Kükremesiyle biraz geri çekilmiştim. Elimi kalbimin üzerine koyarak şaşkınlığımı bastırmaya çalıştım. Çenemden kavrayarak yüzümü kendisine doğru çekip sertçe sıktığında, gözlerindeki karartı canımı sıkıyordu. “Duydun mu beni?”

Dişlerimi birbirine bastırarak dudaklarımı aralayıp kaşlarımı kaldırdım. “Hayır!”

Aklını kaybetmiş gibiydi. Dudaklarımın öne doğru kıvrılmasına neden olacak kadar çok sıktı çenemi.

“Sana duydun mu dedim?” Sesi öncekine göre daha alçak ve kadifemsiydi. Başımı onaylamaz anlamda sallamaya çalışarak boyun eğmedim. Çenemi kavrayan eliyle beni geriye doğru sertçe itince sırtım kapıya çarptı. Elimde olmadan inlediğimde mırıldanarak önüne döndü. “Aptal.”

Buruk bakışlarım üzerindeyken

Mesih önüne dönerek arabayı çalıştırdı. Dişlerimi birbirine bastırarak sessizliğimi koruyup önüme döndüm. İnadına Melikşah'la konuşup buradan gidecektim. Gerekirse Selenay'ı da döverek götürecektim fakat gidecektim. Sızlayan sırtımı, alnımı ve çenemi umursamamaya çalışsam da işe yaramıyordu. Acımı belli etmemeye çalışarak yola bakmaya devam ettim. Bana baksa da tepkisiz kalmaya devam ederek kafamı ona doğru çevirmedi.

Apartmanın önünde durduğumuzda kapıyı açıp çıkacakken koluma asılarak beni sertçe kendisine doğru çekti ve tekrar canımı yaktı. Ona çarpmamak için kendimi güçlkle durduğumda kararlı bakışlarını gözlerimden çekmedi. "Dediğimi kafana kazısan iyi edersin İris." Kaşlarımı çatarak en soğuk bakışlarımı kendisine armağan edip canım yansa da kolumu çekip

kurtardım ama sonra arabasından çıkıp tüm hıncımı çıkarmak istercesine kapıyı çarpıp apartmana doğru yürümeye başladım.

“Dediğimi kafana kazırsan iyi edersin İris.” Ağzımı yamultarak hızlıca söylediklerini tekrar ettikten sonra sırtımdaki minik çantadan anahtarımı alarak demir kapıyı açtım. Ardından kapıyı kapattığıma emin olup asansöre yöneldim. Sinirlerim fazlasıyla bozuktu. Dairenin önüne geldiğimde kapı açılınca umursamadan Selenay’a baktım. Benden sonra gelmesi şu an en son taktığım şey bile değildi. Kaşlarını çatarak bana bakarken onu itekleyip içeriye daldığımda görmesem de şaşkın olduğunu biliyordum. Hızlı adımlarımı kaldığım odaya doğru giderken peşimden geliyordu. Odaya girdikten sonra arkamı dönüp kapıyı sertçe kapattım. Çantayı yatağa fırlatıp elimi saçlarımdan geçirdikten

sonra odanın kapısı açıldı. Aynadaki yansımama bakarken sertçe dişlerimi birbirine bastırdım. Alnımm kenarı yarılmış, dudaklarımın kenarlarında ise parmak izleri vardı. Üzerimdeki ceketin fermuarını indirip hırpalayarak çıkartıp yere attığımda, Selenay omzuma dokundu.

“E-Elis?”

İlerleyerek aynanın önüne geçip suratımı incelemeye devam ettim. Üzerimde izlerini bırakmıştı! Komodinin üzerindeki her şeyi ellerimle itip yere düşürdüğümde Selenay çığlık atarak yanıma koştu. Elime gelen her şeyi yere atıyordum. Bana hükmetmesini, beni bastırmasını, üzerimde izlerini bırakmasını kabullenemiyordum. Ben silik bir karakter değildim! Ailem her ne kadar silik olmam için çabalasa da değildim, olamazdım. Ben baskındım! Bedenimin düştüğü yenikliği ruhum kabul etmiyordu.

Selenay belime sarılarak beni durdurmaya çalışsa da onu itmiştim. Aklımı kaybetmiş gibiydim. Aynaya tekrar baktığımda ağlamaya başladım. Hıçkırarak ağlarken yumruğumu sertçe aynaya geçirdim ve canımın acısıyla boğazımı acıtacak kadar güçlü bir çığlık atım. Benimle birlikte Selenay'ın yakarışı da duyulmuştu odada. Şeyda koşarak odadan içeri girince Selenay kendisiyle birlikte beni yere çekmişti. Durmadan ağlıyordum. İnsanların yanında ve kendimle baş başayken bile ağlamaktan nefret etsem de ağlıyordum işte. Kanlı elimle gözyaşlarımı sildiğimde Selenay elimi indirerek suratımı temizlemeye başlamıştı. Ağlamam iç çekişlere döndüğünde bana sarılmıştı ama karşılık vermemiştim.

Şeyda yanı başımızda dikilerek beni omuzlarımdan çekip yerden kaldırdı. "Hadi güzelim, kalk." Selenay

toparlanıp Şeyda'nın yardımıyla beni de kaldırdı. Cam kırıklarına dikkat ederek beni yatağa doğru götürüp oturtular. Şeyda yanıma oturduktan sonra Selenay koşar adımlarla banyoya gitti. Elim çok acıyordu. Gözlerimi sımsıkı yumarak önümdeki dehşet verici görüntüye bakmamaya çalıştım. Selenay elinde ecza çantasıyla yanıma gelip elimi incelemeye başladı. Dudaklarını birbirine bastırarak suratını buruşturdu. “Durumu iyi gözüküyor, belki dikiş atılabilir. Hastaneye gitmeliyiz.”

“Cam kırığı falan varsa temizleyip idareten saralım.” Selenay etimden birkaç parça çıkarınca çığlık attım. Bileğimi sıkarak elimi oynatmamı engelledi. “Lütfen rahat dur.” Gözlerimi sımsıkı yumup dişlerimi birbirine bastırdım. Canım yanıyordu. Nefesimi tutarak işini bitirmesini bekledim. Bir süre sonra

parmaklarımdaki kanı temizleyerek elimi sardı. Ardından beni kaldırıp banyoya götürüp yüzümü yıkadı ve nemli saçlarımı atkuyruğu yaptı. Üzerimdeki bluzu dikkatlice çıkarıp Şeyda'nın uzattığı kolları bol paçoyu üzerime geçirip, kirli tişörtü sepete atarak beni banyodan çıkardı. Apartmanın önüne gelen taksiye binip sırtımı koltuğa yasladığımda o tanıdık sızıyla inledim. Mesih'e bunları bir bir ödetmek istiyordum. Vücudum acılar içerisinde kıvranırken ruhum tepkisizdi. Sessizce oturarak sırasını beklemeye başlamıştı.

İğneyi bir kez daha batırınca gözlerimi camdan dışarıya sabitlemişim. Donuk bir ifadeyle dışarıyı izlemeye devam ederken hemşire birkaç şey daha yapıp elimi sardı ve sonra nazikçe konuştu. "Elinizi sıkmayın lütfen..."

Ondan tarafa bakmadan başımla onaylayınca yanaklarımdaki

kızarıklara bir şeyler sürüp alnımla ilgilenmeye başladı. Selenay ve Şeyda'nın sorgulayan bakışlarını görmemek için onlardan tarafa bakmıyordum.

“Geçmiş olsun.” Hemşire gidince Şeyda yanıma oturdu. “Nasılsın?”

Kafamı ona doğru çevirip ifadesizce suratına bakmaya devam ettim. Yüzüme bakıp iç çekerek yanımdan kalktı. Selenay pançoyu bana dikkatlice giydirmeye başladığında kimseyle konuşmak istemiyordum.

Eve girdiğimizde yine odama yönelmiştim. Yatağın üzerine oturarak elime dikkat etmeden pançoyu çıkarttığımda canı yanan yine ben olmuşum. Dişlerimi birbirine bastırarak pançoyu yanıma koydum.

“Duş almak ister misin? Yardım edebilirim?” Duş alacak halim yoktu. Kendimde o enerjiyi bulamıyordum. “Bebğim...” Şeyda şefkatle konuşup

saçlarımı geriye doğru ittiğinde bakışlarım onunla buluşmuştu. Susarak devam etmesini bekledim. “Kim... Kim yaptı bunu sana?”

Gülümsedim. İkisi de hayretle gözlerle birbirine baktı. Sırıtmam suratımda geniş bir hal aldığıında kafamı Selenay’a doğru çevirdim. “Bunu size söylemeyeceğim.”

Selenay gözlerini yumup geri açtı. Dengesiz ruh halime şaşırmıştı. “Boşuna şaşıрма. Sen bana karşı hiç dürüst oldun mu?” Doğruyu söylüyordum. Geldiğimden beri bana hiçbir şey anlatmamıştı. Hep ben peşinde koşmuştum anlatması için. Artık benim için de aynısı geçerliydi.

“İkisi aynı şey değil Elis.”

Omuz silktim. “Yatmak istiyorum, lütfen beni yalnız bırakın.”

İç çekerek kalkıp kapıya yöneldiğinde Şeyda alnıma bir öpücük kondurdu. “Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli...” Odadan

çıktıklarında kendimi yatağa bıraktım. Bir süre o şekilde ölü gibi yattıktan sonra pantolonumu çıkardım ve yorgani kaldırıp içine girdim. Üzerimi giyecek halim yoktu. Üşüyerek yorgana daha sıkı sarıldım, her ne kadar aklım dolu olsa da çok uykum vardı. Gözlerimi yumduğum gibi kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Uyandığımda ağzımda acı bir tat vardı. Suratımı buruşturarak etrafıma bakındım. Camdan içeriye sızan ay ışığı dışında bir parıltı yoktu. Vücudumdaki ısıdan rahatsız olup ellerimden destek alarak yataktan çıktığımda elim sızlamıştı. Alt dudağımı dişleyerek o elime az baskı uygulayarak odanın kapısına yöneldim. Yaralarım dikkat ederek bir duş almıştım. Üzerimi giyinerek camdan dışarıya baktım, etraf aydınlanmaya başlamıştı. Havluları pufun üzerine bıraktıktan sonra cama

yaklaşıp açtım. Ardından etrafı izlemeye başladım. Kaldığım oda apartmanın arka kısmına, bir bahçeye bakıyordu. Havayı derince içim çektikten sonra sabırsızca kıpırdanarak camı kapattım ve tekrar yatağıma oturdum. Uykum yoktu. Dün olanları tekrar gözden geçirmeye başladıkça yumruklarımı sıkmıştım. Şah'la konuşmamam için Mesih acımadan canımı yakmıştı.

Melikşah'ı görecektim ama nasıl? Evde yardım isteyeceğim kimse yoktu. Semum ya da Onat... Onlarla da konuşamazdım. Alaz veya Azad'ı aklımın ucundan bile geçirmeden bir isim belirmişti zihnimde... Lidya! Erken saatlerde olsa bile aramalıydım, aksi halde kızlar uyanıkken rahat rahat konuşamazdım. Emindim ki yarın üstüme düşecek, beni rahat bırakmayacaklardı. Arama tuşuna tıkladıktan sonra kulağıma götürüp beklemeye başladım. Dördüncü

alıştan sonra telefon açılmıştı.

“Alo?” dedi uykulu bir ses. Bu Lidya’ydı.

“Günaydın Lidya.”

Bir süre sessiz kaldı ama sonra şaşırarak sordu. “Elis?”

Boğazımı temizledim. “Evet, benim.”

“Bu saatte, neden aradın? Bir şey mi oldu?”

“Evet.”

“Ne oldu?”

“Senden bir şey isteyeceğim.”

“Ne?” Sesinde uykudan eser kalmamıştı.

“Melikşah’la konuşmak istiyorum. Yardım et.”

Bir süre sessiz kaldı. Ardından işittiğim hışırtı sesleriyle yatağında doğrulduğunu anlamıştım.

“Saçmalama... O tehlikeli.”

“Tehlikeli olduğunu sanmıyorum. En azından gülebiliyor.”

“Sence o gülüş hayra alamet- Bir

dakika bunu nereden biliyorsun, onu gördün mü?”

“Evet.”

“Elis! İnanamıyorum, bana bugün İsimsiz’de olduğunu söyleme lütfen.”

“Oradaydım.”

“Siktir. Onu göremezsın, seni görmemeli.”

“Neden?” dedim inlercesine. Nedenini bilmeye ihtiyacım vardı.

“Bak senden saklamayacağım,” dediğinde içimde birkaç umut kırıntısı oluşmuştu. “O seni bir deney faresi yapmak istiyor.” Bunu Alaz’dan duymuştum fakat Melikşah’ın ne yapacağına dair bir şey bilmiyordum. “Geri sayım sona erdi Elis. Sonunda Melikşah geldi ve gelme amacı... Seni deney faresi yapmak!”

“D-deney faresi derken?”

“Mesih... Seni Mesih için kullanacak.”

“Lidya. Açık konuş lütfen.”

İç çekti. “Tamam... Mesih uzun bir

sürenin ardından sadece sana tepki verdi. Melikşah bunu öğrenince gelmeye karar verdi. Uzun süredir etkilenmesi ya da oyalanması için uzaktan kardeşiyle ilgilenirken Mesih hiçbir şeye tepki vermiyordu. Ama sana... Sana tepki verdi. Bu yüzden seni Mesih'e tutsak edip tüm duygularını, içine kilitlediği kişiliğini açmaya çalışacak. Mesih sakın birisi değil, yani en azından öyle duydum. Melikşah kafasına koyduğunu yaparsa Mesih'le uğraşmak zorunda kalacaksın.”

Dinlerken ağzım açılmış, gözlerim aralanmıştı. Harfi harfine söylediklerini beynime kazırken kafam fazlasıyla karışmıştı. İlk sorumu yönelterek olanlara bir açıklık getirmek istedim. “Melikşah beni nereden biliyor?”

Lidya iç çekti. “Azad olanları ona rapor ediyor. Seninle olanları anlatınca Melikşah da ikizleri

gönderdi.” İkizler!

“Mesih’in Azad’ın yaptıklarından haberi yok mu?”

“Var.”

“O zaman neden onu cezalandırmıyor?”

Tekrar iç çekti. “Azad’ın kötü bir niyeti yok. Tek isteği Mesih’in tepki vermesi. Mesih’le ilgileniyor diye sürekli Melikşah’a haber veriyor.”

“Peki ya Alaz?”

“O da Mesih’in iyiliğini istiyor ama daha sadık.” Olanları kafamda toparlamaya çalışarak sessiz kaldım. “Çok... Hatta fazla karışıkları.”

“Evet öyle. Sen de Melikşah düşüncesini sil at kafandan.”

“Hayır. Bana yardım etmen gerek.”

“Elis sen canına mı susadın?”

“Lidya... Beni deney faresi olarak kullanabilmesi için bana oyunu anlatması lazım, kuralları bilmeden Mesih’in tepki vermesine yardım edemem. Melikşah da bana

anlatmayacağına göre? Bir sorun olacağını sanmıyorum.”

“Anlatacak...” dedi büyük bir kararlılıkla.

Kaşlarımı çatarak tek nefeste konuştum. “Ne?”

“Melikşah... Kabul edersen... Sana birçok şey anlatacak.”

Anında gözlerim kocaman açılmıştı. Her şeyi en iyi bilenlerden birisiydi ve bana... İstediklerimi anlatacaktı. Kendi kendime verdiğim sözü hatırladım. İsmim üzerine yemin etmişim, sır perdelerini kaldıracaktım. Şimdi de benim sıram gelmişti. “Lidya. Bana yardım edeceksin.”

“Olm- ”

“Bu benim kararım!” Sözüünü sert bir şekilde keserek devam ettim. “Benim kararım ve kabul ediyorum. Yardım et.”

“Elis yapma...”

“Yapacağım Lidya. Sen yardım

etmesen de bir yolunu bulurum.”

“Lanet olsun.”

“Yardım edecek misin?”

“Evet... Şimdilik evde kal. Ben bir gün ayarlayıp sana haber vereceğim. Bu senin numaran değil mi?”

“Evet.”

“Tamam. Benden haber bekle.”

“Teşekkür ederim.”

“Etme.”

ÜÇ GÜN SONRA

Alnımdaki yara bandını çıkardıktan sonra incelemeye başladım. Ufak bir şişlik ve kızarıklık kalmıştı, o da saçlarımdan dolayı fazla dikkat çekmiyordu. Banyodan çıkıp odama girdikten sonra yatağa bıraktım vücudumu. Artık sırtım ilk günkü kadar çok acımıyordu. Tavanı izlerken yanımda duran telefonumun titrediğini fark ettim, elime alıp yüzüstü yatmaya başladım. Lidya’nın mesaj attığını görünce heyecanlanarak mesajı açıp sessizce okudum.

İl çıkışlarında olan aracılar arazisine git. Orada boş arazide bir ev var. Melikşah seni içeride bekliyor olacak. Hâlâ vazgeçme şansın var!

Telefonu elimde sıkarken keskin bakışlarımı odada gezdirmeye devam ettim. Derin bir nefes alarak yerimden kalkıp dolaba doğru ilerledim. Siyah dar bir pantolon giydim ve omuz kısmı kalın şeritli krem rengi askılıyı çıkarmayıp ceketlerimden birisini üzerime aldım. Önümü kapatıp saçlarımı fırçaladıktan sonra hazır olmuştum. Diğer sırt çantamı alıp içine anahtarı, cüzdanı ve telefonumu atarak odadan çıktım. Kızlar evde olmadığı için şanslı sayılırdım. Bugün Selenay sabahtan akşama kadar evde olmayacaktı, Şeyda'yı da bilmiyordum. Evden çıktıktan sonra ellerimi ceketimin ceplerine sokup ilerlemeye başladım. Artık kendime de hislerimi, yaptıklarımın nedenlerini

anlatmıyordum. O an ne istiyorsam onu yapacaktım, kendime göre neyin olmasını hissediyorsam öldüracaktım. Caddeye çıktıktan sonra etrafıma bakınıp taksi aramaya başladım. Kendi başıma Lidya'nın verdiği adresi bulamazdım. Buranın insanlarından her ne kadar nefret etsem de beklemeye devam ettim, saçma sapan davranan insanlar yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Kısa süre sonra bir taksiyi durdurup araca bindikten sonra vakit kaybetmeden adresi söyledim. "İlin sonlarındaki aracı arazisine."

Adam dikiz aynasından bir bakış atıp kafasını onaylar anlamda salladıktan sonra arabayı çalıştırdı. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak kafamı cama çevirdim.

Mesih'in dediği gibi kesinlikle ağzımda bir yürek olmalıydı. Fakat o beni bu kadar sinirlendirmeseydi, benimle uğraşmasaydı, şu an

yaşamakta olduğum hiçbir şey olmayacaktı. Her işe burnunu sokmayı seven tiplerden olmasam da sabrımı son damsına kadar harcayan adama şans tanımayacaktım.

İnsanların olmadığı bir alana girdiğimizde tedirgin hissettim. İçime oturan korkuyla ellerimi yumruk yapıp alt dudağımı dişledim ve dikiz aynasından adama bir bakış attığımda çok rahat olduğunu gördüm. Kadın olmak başa belaydı! Sürekli korkmak zorundaydık. Neden mi? Erkeklerin üreme organı yüzünden! Erkekler sapıtıp bizimkini nimet olarak görüp izinsiz kullanmaya çalıştıklarında onlarınki kâbusumuz olabiliyordu. Mümkünmüş gibi kaşlarımı daha fazla çattım. Araba durduğunda hâlâ yumruklarımı sıkıyordum. “Geldik.”

Bu söz üzerine rahatlayıp çantamdan cüzdanımı çıkarıp taksimetrede yazan ücreti taksiciye verdikten sonra mırıldanarak arabadan indim.

“Teşekkürler.”

Kapıyı kapatıp etrafa bakmaya başladığımda araç hareket etmişti bile. Harika! Geri dönüş yolunu bile bilmiyordum. Buradan bir kez daha taksi geçmeyeceğine göre bir şekilde anayola çıkacaktım.

Karşımda kulübeye benzer bir yer belirince gerilmiştim. Lidya buradan bahsediyordu. Onun dışında etrafta bir ev yoktu. Çantamı sırtıma takarak ilerlemeye başladığımda siyah botlarımdan çıkan ses rüzgârını bastırıyordu. İstediklerimi öğrenmek için yürüyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Öğrenecektim, hem de çok kolay bir şekilde.

Kulübenin önüne kadar geldiğimde bir araba sesi duydum. Kalkan tozdan arabayı göremiyordum fakat yolu ağılattığını işitebiliyordum. Kocaman açılan gözlerle olanları izlerken paniklemeye başlamıştım. Güçlü bir fren sesiyle araba yanımda

durduğunda tozu dumana çoktan katmıştı.

Toz bulutları arasından çıkan buz mavisini görünce gözlerim kocaman açılmıştı. Siyah pantolonu, geniş yakalı siyah kısa kollusu ve siyah postallarıyla o toz bulutuna değil, toz bulutu ona yakışmıştı. Beynime verilen sinyallerle panikleyerek arkamı döndüğümde postallarının zemin üzerinde çıkardığı adım seslerini işitmek korkumu alevlendirmiş, kalp ritmimi sınırlara kadar taşımıştı. Kapının koluna dokundum ve tam açacağım esnada arkadan belime sarılmasıyla bedenim kaskatı kesilmişti. Kokusu burnuma dolarken sıcaklığı da arkamdaydı. “Yapma...” diye mırıldansa bile umursamadan kapının kolunu daha sıkı kavradım ve elimi itip beni geriye doğru çekmeye başladı. Bu kadar çok yaklaşmışken, uzaklaşamazdım. Debelenmeye çalıştığımda o beni

sürüklemeye devam ediyordu. Hızına yetişemeyerek dizlerimin üzerine yere kapaklanınca umursamadan sertçe çekmesi canımı çok acıtmıştı. Yalpalayarak kalktıktan sonra koşar adımlarla sürüklenmeye devam ettim. Aksi halde yerde saçlarımdan sürüyecek kadar öfkeli duruyordu. Uzun bir süre boyunca ilerlemeye devam ettiğimizde deniz kokusu almaya başlamıştım. Kulübeden bir hayli uzaklaştığımızda bacaklarım düşmemin etkisiyle ağrıyordu. Ağzımdan itiraz dolu mırıltılar çıkarken elimi kendime doğru çekmeye çalıştığımda hırlayarak beni öne doğru savurdu. Canım bu sefer çok yanmamıştı. Bu daha çok baskın olduğunu belli etmek için yaptığı bir hareketti. Sol kalçamın üzerine düştüğümde iki dirseğim de yerdeydi. Koşarken önünü açtığım ceketim omuzlarımdan aşağıya sıyrılmıştı. Rüzgâr sesinin yanında işittiğim deniz

sesiyle boğazım acıyacak şekilde yutkundum. Kafamı çevirip geriye baktığım an gözlerini kapatmıştım, burası bir uçurumdu! Başım sızlamaya başladığında panikleyerek Mesih'e doğru döndüm. Kaşlarını çatarak bana doğru bir adım attığında kaskatı kesilmiştim. Hareket edemiyordum.

“Seni uyardım,” dedi işaret parmağını bana doğru kaldırarak. “Olanları öğrenip ne yapacaktın?” Sessiz kalarak dolan gözlerimle ona bakmaya devam ettim. “Seni öldürürdüm Elis!”

Kükremesi suratıma çarpınca irkildim. Ne yapacağımı bilmiyordum, ilk defa düşünemiyordum. Beni uçurumdan atacaktı. Üzerime doğru gelmeye başladığında başımı deli gibi sağa sola sallayarak gerilememek için kendimi zor tutuyordum. Tek dizini kırarak bana tepeden bakmaya devam ederken, aralık olan dudaklarımdan belki de son nefeslerimi alıyordum.

Ceketimin omzumdan sıyrılan yakasını kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde ona yalvarmamaya, yaşamak için yalvarmamaya karar verdim. Bir damla duygu barındırmayan buz mavileri gözlerimi araştırırken eşsiz sesiyle tekrar konuştu. “Vazgeçmeyip Melikşah’a gidecek misin?” deyince kafam kendiliğinden sallandı. “Gidemezsin...” Yutkunarak boğazımı temizleyip güç de olsa konuşmaya çalıştım. “Nasıl engel olacaksın?”

Bu cesaretin içimde nereden geldiğini bilmesem de o tepeden baktıkça kanımda ateşleniyordu işte.

“Böyle,” dediği an dudaklarımın üzerinde hissettiğim baskıyla gözlerimi defalarca kez kapatıp açmaya başlamıştım. Şaşkınlıktan ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hissettiğim korkuyu açık ara farkla heyecan sollamıştı. Rüzgâr tenimizi okşarken, dalga sesleri eşliğinde

dudaklarını dudaklarıma bastırmaya devam etmişti. Beni uçurumdan atsa herhalde daha az şaşırırdım. Hareket etmeden bir süre o şekilde kaldı ama sonra beni iterek üzerime uzandı ve bir bacağı bacaklarımın arasındayken sağ dizim aşağıya doğru sarktı. Panikleyerek onu omuzlarından itmeye çalıştım. Geri çekilmeyerek dudaklarını hareket ettirmeye başladı. Panikle aralanan dudaklarımın arasına dili girince gözlerimi sımsıkı kapattım. Sırtımı yere bastırduğında kollarıma kadar sıyrılan ceketimi çıkarıp yana fırlattı. Aşağıya düşme korkusuyla onu sırtüstü devirdiğimde ellerini belime yerleştirdiği için ben de üzerinde kalmıştım.

Şaşkınlığımı atamamıştım üzerimden ve o büyük bir iştahla dudaklarımı öpüyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Göz kapaklarım şaşkınlıktan açılıp kapanamamıştı bu sefer. Uğradığım istila ilk deneyimim olmasıyla beni daha fazla korkutmuştu. Büyük bir tutkuyla hareket eden dudakları, yüreğimin hoplamasına neden oluyordu. Titreyen ellerim omuzlarında dururken, hızlıca alıp verdiğim soluklarım dudaklarının arasına karışıyordu. Alt dudağımı sertçe dudaklarının arasına alınca sinirlenmiştim. Öpüşürken bile can acıtmayı, üstün olduğunu göstermeyi tercih ediyordu. Dudaklarımı kıpırdatarak kendimce bir şeyler yapmaya çalıştığımda gülümsediğini gerilen dudaklarından anlamıştım. Benden üstün olmadığını göstermek istemiştim. Beni tekrar alta aldığı anda ne yapmaya çalıştığını anlamıyor, nefeslerimiz dışında bir ses duymuyordum. Belimdeki elleri sabit dururken iki başparmağıyla daireler

çizmeye başlamıştı. O durmak nedir bilmediğinden tekrar kendimi çekmeye çalıştım. Çalıştım, çünkü dudaklarım ondan ayrılmak istememişti, farkında olmadan hissettiğim sinirle dudağına dişlerimi geçirince boğuk bir ses çıkararak ağırlığını daha fazla üzerime verdi.

“Yerde yiyişmek güzeldir.” Duyduğum sert, eğlendiği belli olan sesle gözlerim kocaman açıldı. Kafamı çevirdiğimde Mesih’in parlayan mavilikleriyle göz göze gelmişim. Yutkundüğüm an ağzıma bakarak dudaklarını ıslattı. Ardından kaşlarını çatarak sesin geldiği yöne bakınca ben de o tarafa baktım.

İki elini ceplerine sokmuş bizi izleyen Melikşah’ı görmemle utancım daha da artmıştı. Bakışlarındaki eğlenceli parıltılar sinirlerimi bozmuştu. Sarı saçları karışık halde alnının üzerine düşerken bu onu daha da hilebaz göstermişti.

Mesih kafasını tekrar bana çevirince, hissettiğim utancın tek nedeni o olduğu için kaşlarımı çatarak sert bir şekilde elimin tersiyle ağzımı sildim. Çenesi kasıldığında üzerimden kalkmıştı. Ben de yerden kalktıktan sonra kenardan ceketimi alıp üzerime geçirdim ve pantolonumu silkeledim. İki kardeşin bakışları da üzerime sabitlenmişken kıyafetlerimle uğraşüyor, ikisine de bakmamak için çaba harcıyordum.

“Hoş geldin Elis.” Melikşah’ın sevecen çıkan sesi kafamdaki soru işaretlerine yeni eklemeler katmıştı. Suratımı ifadesiz tutmaya çalışarak ona baktım. Yüzünde yapmacık bir mutluluk vardı. Bu bariz şekilde ortadaydı.

“İlk olarak beni göreceğini sanmıştım.” Bakışları buz kadar donuk ve soğukken, kaşları neşeyle havaya doğru kalktı. İki elini ceplerinden çıkarıp kenarlarında

kaldırarak bize doğru bir-iki adım yaklaşınca derin bir nefes aldım. Kafamı geriye doğru çevirip önce bastığım toprağa, sonra aşağıya cevirdim bakışlarımı... Yüzüme çarpan rüzgâr, saçlarımı havalandırırken boğazım kurumuştı. Gelen dalga sesleri suyun hiddetini ortaya sererken, geriye doğru adım atmamam gerektiğini kafama kazıyıp tekrar Melikşah'a döndüm. Konuşmamı ister gibi bir hali vardı. Kaşlarımı kaldırarak ciddi bir ifade takındım. “İlk ya da son, fark eder mi?”

Dudaklarını onaylar anlamda büküp Mesih’e bakıp kafasıyla beni işaret etti. “Ooo... Dilliymiş.” Melikşah başını onaylamaz anlamda sallayarak bana doğru bir adım daha attı. “İzin verirsen konuşacağız. Kardeşim.” Sesinde alay vardı.

Mesih kafasını bana doğru çevirdiğinde, burnundan duman

çıkacak kadar sinirli olduğunu gördüm. Bu kadar çok mu onunla konuşmamı istemiyordu? “Konuşmayacaksın,” derken dudakları büyük bir vahşetle hareket etmişti. Sanki konuşmuyormuş da ormanda bulduğu yemini büyük bir iştahla yiyormuş gibi kıpırdamıştı dudakları. Yanaklarındaki çökmeler kelimesini bitirdikten sonra eski haline dönerken, gözlerine baktığımda dakikalar öncesini görebiliyordum.

“Bunu istersen Elis’e soralım?” Boğazımda bir sızı oluştuğunda çaresizliğin farklı boyutlarında cirit atmaya başlamıştım. Melikşah’a saniyeler süren bir bakış attıktan sonra tekrar buz mavisine döndüm. Melikşah kendinden emin halini bozmamıştı. Üst dudağı alayla yukarıya kıvrımış, sarı gözlerini ikimiz üzerinde gezdiriyordu... Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda dilime Mesih’in tadı gelmişti. Bal

gibiydi... Dudaklarımda bal tadı vardı, onda da olabilir miydi? Gözlerimi sımsıkı yumarak içimden kendime ağır bir küfür savurdum. Evet, kesinlikle şu an ikisi de dudaklarımdaki tadı düşünüyordur!

Gözlerimi açtığımda ne zaman aldığımı bilmediğim kararı, Mesih'in gözlerine bakarak Melikşah'a söyledim. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Suratı gerildiğinde dudaklarım yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bu sefer o emin gülüşünü sergileyemiyordu. Bu hoşuma gitmişti. Kafasını anlamadım dercesine yana yatırınca gülümseyişim genişledi. Gülümseyerek kafasını onaylamaz anlamda sallayıp Mesih'e baktı.

"Kendin gibi birisini bulmana sevindim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya doğru kıvrıldığında Melikşah tüm alaycılığından sıyrıldı. "Bir daha

geldiğimde...” Melikşah, adım adım ona doğru yaklaştıktan sonra, rüzgâr ve dalgalar sesine eşlik ederek bir ahenk oluşturdu. “Bu saçmalığa bir son vermezsen, seni öldürmem gerekse bile... Bunu yaparım. Kardeşim.” Mesih bakışlarını yere sabitleyerek dişlerini birbirine bastırdı. Her geçen saniye daha fazla irileşen gözlerim ikisi arasında tıpkı bir pinpon topu gibi gidip gelirken, söyledikleri kafamı karıştırmıştı.

Mesih kafasını yerden kaldırarak kararlı bakışlarını ağabeyine dikip boğuk bir sesle konuştu. “Öldür...”

Melikşah onda hiç görmediğim bir öfkeyle bakmaya başladı. Kaşlarını çatarak alev saçan bakışları her geçen saniye daha da sertleşirken hırladı. “Sadece seni değil Mesih.”

Yutkunarak kalbimdeki sızının geçmesini bekledim. Toprak ayaklarımı dibe doğru çekmek istiyordu sanki. Kendimi güçlkle

sabit tutmaya devam ettim. “Bu bokluğu yapan herkesi ve...” Bakışları bir atmaca misali üzerime sabitlendi. “Gerekirse onu da.”

Yanağımın iç kısmını ısırarak korkumu belli etmemeye çalıştım. Melikşah soru işaretlerinin en büyüklerini beynime yerleştirdi. En son söyledikleri ve beni ölümle tehdit etmesi, kanımı dondurmuştu.

Mesih anında elini ağabeyinin göğsüne koydu ve onu itti. “Git buradan.”

Melikşah ahenkle başını onaylar anlamda salladı. “Şimdilik.” İki kardeşin gözleri birbirine kenetlenmişken, her an birbirlerine saldıracak gibi duruyorlardı. “Bir dahaki gelişimde ya dediğim olacak...” Bana bakıp donuk bir şekilde gülümsedi, aklını kaçırmış gibiydi. “Ya da diğer dediğim.” Yutkundum. “Sen seçersin kardeşim.” Kötü bakışlarını ikimize de sabitledikten

sonra arkasını dönerek eve doğru ilerlemeye başladı.

Şaşkınlıktan dolan gözlerimi Mesih'e çevirdim, öylece duruyordu. Kasmaktan ağrıyan bacaklarımı hareket ettirerek yavaş adımlarla yanına gidip suratına bakmaya başladım. Donuk maviliklerini yere sabitlemişti. Garip bir şekilde Melikşah'ın bana söyleyeceklerini merak etmiyordum. Öğrenmek istememiştim. En azından şimdilik... İki kardeş tarafından da ölümle tehdit edilmişim. Öğrensem de ölecektim öğrenmesem de, değil mi? O yüzden ikisiyle de uğraşmanın bir zararı olmazdı. Donuk bakışlarını yerden kaldırarak irislerime diktiğinde içinde birçok duygu gördüm. İşte bu beni afallatmıştı. Beni de duygu selinin içerisine çekmesine izin veremezdim. Vermeyecektim.

“Açıklama beklemeyi, yapmayacağım.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. Suratıma zoraki bir gülümseme yerleştirerek bir adım geri çekilip elimle saçımı geriye ittim. “Hangisi için?” Kaşlarını daha fazla çatınca suratımda ukala bir gülümseme oluşmuştu. “Bok ettiğin ilk öpücüğümün mü?” Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında kırdığım potla kendime ağır bir küfür daha savurdum ve maskemi bozmadan devam ettim. “Gerçekten de...” Elimin içiyle dudaklarımda leke varmışçasına sildim. “Berbattı.”

Göğüs kafesi hiddetle inip kalkarken fazlasıyla ileriye gittiğimi biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Beni umursamadan, açıklama yapma gereği bile duymadan kenara atamazdı. O umursamaz oldukça hırçınlaşıyordum. Kabullenip buyruğuna girsem, Elis olmayacaktım. Kafamda bin soru işareti bırakıp

gidecekse, aynı şeyi sinirlerini bozarak ben de yapacaktım. Kolumdan tutup aniden beni kendisine çekince ufak bir çığlık attım. Burunlarımız birbirine değerken derin soluklar alıp veriyorduk. Önümdeki mükemmellik her zaman olduğu gibi gözlerimi kamaştırırken, kirpiklerimin arasından ona kısık bir bakış attığımda tısladı. “Defol git.”

Göz kapaklarımı kırptırarak ona baktım. Göğüs kafesim büyük bir hiddetle inip kalkarken ona çarpıyordum. Sağ yumruğumu göğsüne indirerek kendimi kurtardıktan sonra bir-iki adım geriledim. Dolan gözlerime karşı koyamıyordum. Birkaç damla usulca yanağımdan süzülürken bakışlarıyla takip etmişti. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı onaylamaz anlamda salladıktan sonra kollarımla gözyaşlarımı sildim. “Biliyor musun Mesih?” Çenemi dikleştirerek devam

ettim. “Piçin tekisin.” Hızla arkamı dönüp yere ne zaman düştüğünü bilmediğim çantamı alıp koşarak ilerlemeye başladım. Yaşlar yanaklarımdan süzüldükçe boğazım düğümleniyordu. Canım yanıyordu. Beni tekrar kovmuştu, hem de ikinci bir yakınlaşmanın ardından tekrar.

Lidya’nın dediği ev görüş alanıma girdiğinde büyük bir hızla orayı da geçtim. Görüş alanım sürekli buğulanıyordu. Ağlamaktan nefret ederken kendimi tekrar gözyaşlarımın içerisinde buluyordum. Kolumdan çekildiğinde korkuyla inledim.

Lidya büyük bir şaşkınlıkla bana baktıktan sonra mırıldandı. “Hey, iyi misin?” Saniyeler içerisinde şiddetli bir ağlama krizine kapılınca Lidya kollarını bedenime beni kendisine çekti. Bu aralar fazlasıyla sulu göz olduğum için sesimi kestim. Kollarını daha sıkı sardı. “Seni buraya göndermemeliydim.”

Başımı onaylamaz anlamda sallayarak sesimi toparlamak için yutkundum. “Her şeyin sorumluluğu bende... Merak etme, kızlara söylemeyeceğim.”

Kafasını geri çekerek ciddi misin dercesine baktı.

“Kızlar mı? Saçmalama Elis, aklıma gelen ilk şey sendin. Kötü etkilenmeni istemiyorum. Seni önemsiyorum. Sen de benim dostumsun.” Büyük bir içtenlikle konuşmuştu. Lidya’nın sahte birisi olmadığını önceden bilsem de yaptıklarıyla gözümde daha uygun bir konuma gelmişti. “Teşekkür ederim.”

İç çekti. “Melikşah’la konuşabildin mi?”

Başımı onaylar anlamda sallayınca gözlerini kocaman açtı.

“Sana her şeyi anlattı mı?”

“Hayır, o manada konuşmak değil. Sadece karşılaştım diyebilirim. Mesih... Beni durdurdu.” Tek kaşı

sorarcasına havalandı. “Mesih mi?”

“Evet.”

“O nereden öğrendi ki...” Kendi kendine mırıldanırken bu sorunun cevabını ben de çok merak etmiştim.

“Buraya geleceğimi senden başka birisi biliyor muydu?”

“Hayır, bunu sadece Melikşah’a söyledim.”

Kaşlarım havaya kalktığında yutkundum. “Melikşah da Mesih’in buraya gelmesini sağladı.” Lidya alt dudağını dişledi. “O belki de... Mesih’in tepkisini bizzat görmek için yaptı bunları.” Dudaklarım aralandığında başını onaylar anlamda salladı. “Mesih tepki gösterdi mi?” Bakışlarımı kaçırınca omuzlarımdan tutarak beni sarstı. “Tepki gösterdi mi?”

“O... Beni öptü.”

Gözleri kocaman açıldığında nefes almayı unutmuştu sanki. Büyük bir şaşkınlıkla yüzüme bakarken ne

diyeceğini bilemez bir hali vardı. “Nenasıl?”

“Duydun...”

İfadesi her geçen salise daha fazla gerilmişti. “Melikşah da bunu gördü?”

Bakışlarımı tekrar kaçırdım. “Evet.”

“İki ucu boklu değnek... Melikşah gidene kadar ortalarda gözükmek. Seninle uğraşabilir.”

“O gidiyor. Mesih’e öyle söyledi.”

“Söylenenlerle uğraşamayız Elis, tedbirimizi almamız lazım. Hadi gidelim,” diyerek beni çekiştirmeye başladı. İleride üzeri açık beyaz bir araba vardı ve beni o tarafa doğru yürütüyordu.

“Evden çıktığından kızların haberi var mı?”

“Hayır, gizlice çıktım.”

“Tamam, gizli kalsın.” Arabayı açtığında yolcu koltuğuna ilerleyerek yerime oturdum. O da oturduktan sonra arabayı çalıştırdı.

“Sen neden buradasın?”

Bana kısa bir bakış attı. “Seni tek bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde?”

Buruk bir ifadeyle gülümsedim. Bir süre yolda ilerledikten sonra merakıma yenik düşerek konuşmayı başlattım. “Lidya...”

Bakışlarını yoldan ayırmadan cevap verdi. “Efendim?”

“Şeyda’yla aranızda ne geçti?”

Sıkıntıyla iç çekti. “Bak... Ne kadarını bildiğini bilmiyorum, o yüzden söylemem doğru olmayabilir.”

“Neyle ilgili?”

“Şeyda’yla ilgili.”

Şeyda hakkında sadece bir kötü olayını biliyordum, belki de aralarındaki sorunun nedeni tecavüze dayanıyordu... Kararsız bakışlarımı üzerinde gezdirdim. “En önemlisini biliyorum.”

Bana kısa ve şaşkın bir bakış attı. “Nasıl yani?”

Boğazımı temizledim. “Onun hoş

geldin partisini biliyorum.”

Suratında ağlamaklı bir ifade oluşmuştu. “Sorununuz o günle ilgili mi?”

“Üzgünüm ki evet.”

“Bana anlatabilirsin.”

Sol gözünden bir yaş süzüldü. “Şeyda’nın başına geleni bildiğin için bunu anlatmamın bir sakıncası yok...” Bir süre sessiz kalarak arabayı sürmeye devam ettiğinde onu bekledim. “O gün... Tecavüze uğrarken... Ben de oradaydım.”

Şaşkınlıkla ağzım açılırken göz kapaklarımı titrettim. “Oradaysan niye yardım etmedin?” Ağlamaya başlamasıyla paniklemiştim. “Son anına yetişebildim. Ben geldiğimde yerde yatıyordu...”

Söyledikleri gözlerimin önüne gelirken kalbim acımişti. Şeyda’yı o şekilde düşünmek bile beni perişan ediyordu.

“Ona yardım ettim. Ne kadar çok

canının yandığını görebiliyordum. Ayağa kalkacak hali yoktu. Benim de yardım isteyecek kimsem yoktu...”

O anki kalabalık, uğuldamalar, gözlerimin önünde oluşmuştu. Karnını tutarak yerde yatan Şeyda, ağlayarak ona doğru koşan Lidya... Etrafta bakıyor ama kimse yok... Sonrasında Şeyda'yı yerden kaldırmaya çalışarak karanlığa doğru ilerliyor...

“Zor da olsa onu kaldırdım. Kendime yasladıktan sonra kaldığım daireye doğru ilerlemeye başladım. Adım sesleri duyduğumuzda korkarak duvarın dibine siniyorduk. Apartmana girdikten sonra perişan halini daha yakından fark edebilmişim. Yüzünde ve vücudunda bereler vardı... Bir de bildiğin gibi işte...” Tecavüze uğramıştı diyemedi.

“Sonra?” Buraya kadar her şey normaldi. Hiç kimse kendisine yardım etti diye adam kayırmazdı, değil mi?

“O gün tanıştık Şeyda’yla. İki yakın arkadaş olmuştuk. Onun acısını ve hassas noktasını en iyi ben biliyordum. En lanetli gününe bizzat şahit olmuştum. Elinde olsa o dakikaları yaşamamak için her şeyi yapacağını çok iyi biliyordum.” Büyük bir merakla devam etmesini, nereye varacağını bekliyordum. “Aylar öncesinde tartıştığımız bir konuda ona çok sinirlenmiştim. Selenay’dan sonra zaten aramıza mesafe girmişti. Bunu kendime yediremedim.” Sessiz kalıp gözünden iki damla yaşın daha akmasına izin verdi. “Ona bek retini büyük bir zevkle, isteyerek verdiğini söyledim. Her saniye Azad’ın altında kıvranmak için can attığını ve onun fahişesi olduğunu... Ve... Benden iyi çığlık attığını...”

Gözlerim kocaman açılmıştı. Acısını bile bile... O anki yaşadıklarını gördüğü halde nasıl olur da bu şekilde iğren leşebilirdi? Hiç mi kalbi yoktu!

Şeyda'nın dostu olduğunu söylerken ona iğrenç ithamlarda bulunmuştu. "Bunu neden yaptın Lidya!"

"Ben... Kendimi kaybettim. O benim tek dostumdu ve başkasıyla yakın arkadaşlık kurmasını kendime yediremedim."

"Olanların tek nedeni sensin Lidya. Eğer biraz mantıklı davranabilseydin, tek dostun şu an yanında olurdu."

Direksiyon hâkimiyetini bir anlığına kaybedince şu anda fazlasıyla perişan olduğunu görerek susmaya karar verdim. Kafamı yola çevirip etrafla izlemeye başladım.

Apartmanın önünde durduğumuzda Lidya'ya kaçamak bir bakış attım. Yaptıkları bencilce olsa bile kötü birisi değildi, bunu biliyordum. "Karamsarlığa kapılmadan gönlünü almanın bir yolunu bul."

Kafasını bana doğru çevirdiğinde bakışlarındaki umut ışıklarını gördüm. "Sence onu geri kazanabilir

miyim?”

Başımı onaylamaz anlamda sallayarak mırıldandım. “Denemeden bilemeyiz. Ne kadar kazanmak istiyorsan o kadar uğraş.”

Gülümsedi. “Yapacağım.”

Yutkunarak sesimi daha kısık bir sesle konuştum. “Bugün içinde... Teşekkür ederim.”

“Ne zaman ihtiyaç duyarsan hep yanında olacağım. Bunu unutma.”

Büyük bir kararlılıkla, “Biliyorum,” dedi.

Derin bir nefes vererek çantamı yatağımın üzerine bırakıp doğruca banyoya doğru ilerledim. Üzerimdeki ceketı çıkarıp kirli sepetinin üzerine fırlattıktan sonra, ellerimi saçlarımın arasından geçirerek ufak bir volta attım. Göğüs kafesim sertçe inip kalkarken gittikçe daralmaya başlamıştım. Üzerimdekileri çıkarıp duş kabinin içersine girip ılık suyu üzerime tutarak yüzümü yıkamaya

başladım. Bir süre sonra dudaklarıma değmemesi için özen gösterdiğimi fark ettim ve kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattığım an tekrar o bal tadını aldım. Defol, git. Sözleri kulaklarımda çmlandığı an suyu her yerime tutarak saçlarımı ve vücudumu da ıslattım.

Kabinden çıktıktan sonra temiz havluyu vücuduma sararak aynanın karşısına geçtim. Saçlarımın renginin fazlasıyla açıldığını görmek sinirlerimi bozmuştu. Islakken bile belli oluyordu, hoş dursa da anneme benziyordum. Ona benzemek en son istediğim şey bile olamazdı. Saçımın uzunluğu da dikkatimi çekmişti. Neredeyse belime kadar geliyorlardı. Çekmeceleri karıştırarak bir makas bulduktan sonra havlumun önünü tutarak doğruldum. Saçlarımın hepsini iki omzumun üzerine paylaştırdıktan sonra göğsümün altından makasla kestim. Aynı işlemi diğer tutama da yaptıktan sonra

elimdeki saçları çöpe atıp dağılanları da suyla temizledim. Saçlarımı taradıktan sonra havluyla suyunu iyice aldım. Odama geçip üzerime mor bir iç çamaşırı takımı geçirip pijamalarımı da giydikten sonra kendimi yatağıma attım.

Bir süre dönüp durduktan sonra uykunun gelmeyeceğini anlamak beni düşüncelerimin arasına atmıştı. Bugün yaşadıklarımı düşünmek istemiyordum. Sürekli gergin gezmek, bıçak sırtı yaşamak... Ah! Lanet olasıca sakinliği istiyordum.

Hızlı bir hamleyle yataktan kalkıp odadan çıktıktan sonra mutfığa doğru ilerlemiştim. Kendime yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra kapının açılma sesini duymamla mutfaktan çıkarak gelen kişiye baktım. Şeyda'yı ayakkabılarını çıkarırken yakaladığımda göz göze geldik. "Hoş geldin."

Doğrulup yerdeki paketi alarak

yanıma gelmeye başladı. “Hoş buldum. Nasılsın bebeğim?”

İç çekip omuzlarımı kaldırıp tekrar indirdim. “Sıkılıyorum.”

Anında gözleri parladı. “Merak etme, bu gece eğleneceksin.” Beni omuzlarımdan yönlendirerek mutfığa götürdü ve market poşetlerini tezgâha, diğer paketi de masanın üzerine bıraktı.

“O nasıl olacak?”

Bana en sıcak gülümsemelerinden birisini göndererek poşetlerdeki cipsileri kaplara koymaya başladı. “Bu akşam Semum ve Onat da gelecek, oyun oynayacağız.” Bir tepsi çıkardıktan sonra üzerine beş büyük bardak yerleştirip kolayı buzluğa koydu.

“Ne oyunu?”

Masaya ilerleyip paketi açmaya başlarken cevap verdi. “Tabu.”

Bir anda böyle bir aktivite beklemediğim için şaşırmıştım. Omuz

silktim. “Farklılık olur.” Bana bir bakış atarak üzerimi inceledi. “Üzerini giyin isterse- ”

Saçlarımı fark etmesiyle sözü yarıda kesilmişti. Tek kaşını kaldırdı. “Saçlarını mı kestin?” Başımı onaylar anlamda salladım. Eskisi kadar uzun olmasa da kısa değillerdi, hâlâ uzunlardı. “Daha canlı duruyor, beğendim,” deyince iç çektim.

“Ben üzerimi değiştireyim.” Tekrar odama girip dolabı açtım. Üzerime geniş yaka bir kısa kollu giyip altına da bir tayt geçirdim. Saçlarım kendiliğinden kuruyarak şekil aldığı için bir şey yapmama gerek yoktu. Ev botlarımı ayağıma geçirip odadan çıktığımda Semum’la Onat’ın kapıdan içeriye girmekte olduğunu gördüm.

Semum’u görünce onu fazlasıyla özlediğimi hissetmiştim. Yanlarına gidip kollarımı boynuna doladığımda o da belime sarılmıştı. Kafamı göğsüne yaslayarak güzel kokusunu içime

çektim. “Seni özledim...” dedim kedi gibi uysal bir sesle. Belimi okşayarak saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Seni özledim.”

Kafamı geri çekerek gülümsedim. Burnuma bir öpücük kondurduktan sonra kolunu omzuma sarıp beni salona doğru ilerletmeye başladığında Onat sızlanmıştı. “Ben zaten kimim ki?” Şeyda kıkırdayarak koluna girip onu salona doğru getirmeye başladı. “Ben de seni özledim, oldu mu?”

Salona geçtikten sonra Şeyda’yla cipsleri ve içecekleri getirip koltuklara kurulduk. Ben Semum’un yanına oturuyordum. Elini saçlarıma atarak karıştırdı. “İyice sarışın olmuşsun.”

Kaşlarımı çatarak elini ittirdim. “Alakası yok, nedenini bilmiyorum. Renkleri gittikçe açılmaya başladı.”

Şeyda içeceğinden büyük bir yudum alarak konuştu. “Saçların renkleri bir süre sonra açılabilir. Bu çok normal...”

Omuz silktim.

“Ee, neler yapıyorsunuz kızlar?” dedi Onat.

“Valla sıkıntıdan patlıyoruz.”

Şeyda’yı başımla onayladım.

“Tamam, getir o zaman bahsettiğin zımbırtıyı...” diye sızlanınca Semum, Şeyda gözlerini devirerek yerinden kalkıp tabuyu getirdi.

Semum’la Onat daha önce oynamadıklarını söyleyince hiç şaşırmamıştık. Onlara oyunu anlattıktan sonra iki cahil aynı takımda olmasın diye ayrı gruplar oluşturduk. Ben Semum’u seçtiğim için Şeyda da Onat’ı alarak anlatmaya başladı. Kartta gözlerini gezdirip gülümsedi. “Çok kolay, bilebilirsin. Bu erkeklerin yaptığı bir şey.”

Onat ciddiyetle cevap verdi. “Otuz bir çekmek mi?”

Gözlerimi kocaman açtığымda yanaklarıma ateş basmıştı.

Şeyda yastığı Onat’ın kafasına fırlattı. “Hayır!”

“Kavga etmek mi?”

“Onu kızlar da yapar! Hani böyle sabahları genelde oluşan bir şeyleri temizlersiniz,” dediğinde Onat gözlerini kocaman açtı. “Boşalmak?”

“Sapık mısın Onat! Onu da mı sadece erkekler yapıyor?” dediğinde kırmızının tonlarında cirit atıyordum. Semum bana bakarak sırıtıyordu.

“Süreniz doldu!” diyerek aralarındaki iğrenç diyalogu durdurduğumda Onat merakla sordu. “Neydi?”

Şeyda Dabbe filminde aklını kaybeden kadının bakışlarını anımsatan bir ifadeyle ona baktı. “Tıraş olmaktı.”

“Aaa!”

“Pis sapık,” diyerek mırıldandı Şeyda.

Sıra bize geldiği için derin bir nefes alarak kartımı elime alıp Semum’a baktım. “Hazır mısın?”

“Evet.”

Karta dikkatlice bakarak anlatmaya başladım. “Yoğurdun üzerinde ne olur? Hani böyle ak renkli...”

“Kaymak?”

“Evet! Ona makam getir.”

“Kaymakam?”

“Evet!”

“Yuh lan!” Onat’a sırtıp tekrar Semum’a dönüp yeni kartı aldım.

“Evlendikten sonra ne olur?”

Semum kaşlarını çattı. “Gerdek? Sevişme?”

Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Hayır ya, şey... Sen hayvan olarak nedin?”

Kaşlarını çattı. Kullanmamam gereken kelime olduğu için ona farklı bir şekilde anlatacaktım. “Ayı?” dedi sinirle.

“Evet, ayı ne yer?”

“Bal. Balayı?”

“Evet!” diyerek kartı değiştirdim. “Ben şimdi Şeyda’ya elimi kaldırıyorum, ne yapıyorum onu?”

“Selamlıyor musun ne yapıyorsun?”

“Hayır ya sertçe indiriyorum sonra.”

“Vurmak”

“Lüksleştir.”

“Darp etmek?”

“Evet!”

“Süre doldu!” Şeyda’nın sözlüyle sıırttım, üç tane de olsa bilmiştik.

Onat kartları alıp göz gezdirdikten sonra Şeyda’ya baktı. “Arazilerde neler olur?”

“Daire? Bina?”

“O dairelerin dönümlük hali falan.”

“O ne ya?”

Onat oflayarak farklı bir yol denemeye başladı. “Çok yavaş hareket eden romanda nasıl tanımlarsın?”

“Gayrı ihtiyari...”

“Gayrı cepte, biz Allahın neyiyiz?”

“Kul! Gayrimenkul!”

“Doğru,” diyerek kartını değiştirdi Onat. “Şey... Sen her sabah neyini kapatırsın?”

Şeyda üzerine bakarak kocaman

gözlerle Onat'a baktı. "Yok artık."

"Öyle değil ya. Yanağın üzerinde ne var?"

"Göz."

"İkisinin arasında?"

Şeyda hiddetlenerek Onat'a bağırdı. "Benim gözaltı torbalarım mı var geri zekâlı!"

"Bildin bildin," diyerek kartı değiştirip bana baktı.

"Mmm... Elis'in göğüsleri..." deyince kaşlarımı kaldırarak göğüslerime baktım. Hepsi göğüslerime bakıyordu.

Onat sırtıtarak başını onaylamaz anlamda salladı. "Yok, olmaz o," diyerek duvarı elledi.

"Duvar ne?"

"Düz?"

"Geliştir."

"Dümdüz?"

"Evet!" Aralık olan dudaklarımla ona baktım.

Semum kartları elinde aldıktan

sonra bana döndü. Kartı inceleyerek bir küfür savurup anlatmaya başladı. “Horoz gibi olan hayvan çeşitlerini say.”

“Tavuk, civciv, hindi.”

“Hindi cepte.”

“Baba’nın yarısı?”

“Amca?”

“Hayır, sözde olan babanın...”

“Ba?”

“Birleştir.

“Bahindi?”

“Tam tersi.”

“Hindiba!”

“Süreniz doldu!” diyerek Şeyda kartlarını eline alınca yine de mutluydum. Biz öndeydik. Karta bakıp sırtıtarak Onat’a döndü. “Çok kolay, her gece ne yaparsın?”

Onat ifadesini bozmadan konuştu. “Seks?”

Şeyda gözlerini devirdi. “Seni penisine düşkün it herif, bu temiz bir şey.”

“Elleşmek?”

şeyda eliyle suratını yelledi. “Hayır, hayvan herif, normal insanların yaptığı ve sana göre masum olan şeyler!”

Onat sırttı. “Konu yine mastürbasyona gidiyor şeyda...”

“Diş fırçalamak ökü, diş fırçalamak!” Onat cidden sapığın tekiydi.

şeyda kartlara baktıktan sonra rahat bir nefes aldı. “Bunu bilirsin! Sen kızları ne yaparsın?” Onat sırtını koltuğaya yaslayarak sırttı. “Beceririm.” Rahatlığı beni fazlasıyla utandırıyor.

“Onun daha masum hali, elle yapılan?”

“Hey! Kızlar beni taciz eder. Kimseyi isteğı dışında düzmem. Tamam mı?”

Birkaç fark arayla Onat’la şeyda’yı yenmemize sevinsem de yanlış anlaşılmalardan yüzünden fazlasıyla

utanmıştım. Erkekler ellerinde olmasa da konuyu defalarca bel altına çekmişti. Bu da beni utancın en diplerine doğru itmişti. Bir film açarak izlemeye başladığımızda saat hayli geç olmuştu. Kapının kilit sesi duyulduğunda hepimiz o tarafa doğru bakmıştık. Selenay durgun bir ifadeyle görüş alanımıza girdiğinde, anahtarı kilit yerinden çıkarıp kapıyı kapattı ve sonra bize zoraki bir gülümseme gönderdi. “Hoş geldiniz.”

“Selenay gelsene, film izliyoruz.”

Selenay başını onaylamaz anlamda salladı. “Çok yorgunum, uyuyacağım. Size iyi eğlenceler.” O arkasını dönüp odasına doğru ilerlerken kısık gözlerimi üzerinden çekmemiştim. İç çekerek döndüğümde bakışlarım ekranda olsa bile aklım hâlâ Selenay’daydı. Film bittiğinde Onat ayaklandı. “Biz kalkalım artık.”

“Kalsaydınız?” dedi Şeyda. Saat geç olduğu için bu fikir benim de kafama

yatmıştı.

“Yok, gidelim biz,” diyerek Semum da kalkmıştı.

“Emin misiniz? Salona yatak açabiliriz.”

Onat sırtıtarak başını onaylamaz anlamda salladı. “Unuttun mu? Geceleri yapmam gerekenler var. Beni alıkoyuyorsun şu an.”

Şeyda suratını buruşturduğunda benim ifadem de ondan farksızdı.

“Defol, git!” Şeyda son cümlesiyle bana unutmak istediğim olayı iğrenç bir şekilde hatırlatınca karanlık bakışlarım etrafa takılmıştı. Yanağıma konan öpücükle irkilerek Semum’a baktım. “İyi geceler... Nöron.”

Gülümsediğimde kollarını belime sararak saçlarımı koklamıştı. Bu hareketine şaşırsam da tepki göstermedim. “Sana da iyi geceler...” Ardından onları uğurlayıp odama geçmiştim. Dudaklarımın arasından bir esneme fîrar edince kendimi

yatağa atıp gözlerimi yumdum. Yorgun geçen bir günün ardından derin bir uyku çekmek vücudumu dinlendirmişti. Esneyerek yataktan kalktıktan sonra kendimi biraz olsun iyi hissediyordum. Banyoda soğuk suyla yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra tekrar koridora çıktım. Mutfaktan gelen sesleri işitince oraya doğru ilerlemeye başladım. Kızlardan birisinin yemek yediği belliydi. İçeriye girdikten sonra iştahsızlıkla sandviçini yemeye çalışan Selenay’a baktım. Aç olmasa bile sürekli bunu yapardı. Zorla yerdi, aksi takdirde zayıf bünyesi yorgunluğu kaldıramaz ve boylu boyunca yere düşerdi. Gülümsemeye çalışarak karşısına oturdum. Son günlerde ikimizin kafası pekiyi olmadığı için birbirimizden uzaklaşmış gibiydik. Bunu sevmemiştim. Selenay’la aramıza mesafenin girmesine izin veremezdim. “Günaydın.”

“Günaydın.”

“Nasılsın?”

Ekmeginden son bir lokma daha aldı. “Farklı bir şey yok işte...” deyip suyundan içmeye başlayınca aramıza koyduğu mesafeyi yıkmak istedim. “Selenay aramızın durgun olmasını istemiyorum. Lütfen sıkıntılarını benimle paylaş.”

Boş bakışlarını üzerime sabitledi. “Sen benimle paylaşıyor musun?”

Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Aynı şey değil, sen de benimle paylaşmıyordun.” Ağzını temizleyerek yerinden kalktı. “Boş versene... Ben işe gidiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ben de yerimden kalkıp karşısına dikildim. “Dün de tam gün çalıştın. Neden bu saatte çıkıyorsun?”

“Çünkü Alaz çalışma saatlerimi arttırdı.”

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. “Durup dururken neden böyle

bir şey yaptı?”

Bir süre ifadesizce yüzüme baktı. “Bu aralar eleman açığı var, onu doldurmaya çalışıyoruz.” Kaşlarım inanmadığımı belli edercesine havaya doğru kalkmıştı. Vuslat gibi bir yerde eleman açığının olması pek mantığa uymuyordu. Orada çalışacak bir düzine eleman bulunabilirdi. Aklıma Alaz’la Selenay’ın konuşması geldiğinde gerilmiştim. Alaz beni kullanarak Selenay’dan bir şey istemişti. İsteddiği şeyin ne olduğu hâlâ aklımda soru işaretiyken büyük bir kararlılıkla konuştum. “O kadar saat çalışmanı istemiyorum. Orada çalışmanı, hiç istemiyorum! Başka bir iş bulabiliriz. Ben de çalışırım.”

Boş bir ifadeyle suratıma bakmaya devam etti. “Dediklerine kendin inanıyor musun?” Gözlerimi kapatıp tekrar açtım. “Ne demek istiyorsun?”

Başını onaylamaz anlamda sallayıp geçiştirircesine elini havada salladı.

“Her neyse. Ben Alaz’ın olduğu yerde çalışmaya devam edeceğim. Bunu aklına kazısan iyi edersin. Sen de evden çıkma. Kendi güvenliğın için,” diyerek yanımdan ayrıldığında arkasından öylece bakakalmıştım. O benim kuzenim Selenay mıydı? Uğruna bunca sıkıntıyı çektiğim Selenay’ım, kardeşim olamazdı. Çünkü biliyordum ki o da benim için kendisini feda etmiş, Alaz’ın istediğini yapmıştı. Alaz ondan ne istemişti ki? Aklıma gelen iğrenç düşünceyle gözlerimi sımsıkı yumdum. Selenay, benim için de olsa böyle bir şey yapmış olamazdı, değil mi? Anında içim parçalanmaya başlamıştı. Alaz gibi bir pislik ondan masumiyeti dışında ne isteyebilirdi ki?

Aklıma o gün geldi. Selenay’ın çaresiz sesi, hıçkırıkları, Alaz’ın alayları... Belki de biz dün oyun oynarken, o kardeşimin masumiyetini çalmıştı. Selenay’ın kapıdan

girerkenki gergin ifadesi gözümün önüne geldiği an gözlerimden birkaç damla akmıştı. Nasıl olmuştu da anlayamamıştım, aptallığıma yanıyordum. Ben merak içinde koşarken o beni korumaya çalışıyordu. Ödetecektim, yaptığı pisliği misliyle Alaz'a ödetecektim. Hızlı adımlarla Şeyda'nın odasına doğru ilerledikten sonra kapıyı açıp yatağına doğru yürüdüm. Uyumasına aldırmadan yanına oturduktan sonra seslendim. "Şeyda."

İlk başta tepki vermese de elimle omzunu dürtmeye başladığımda mırıldanarak bana doğru döndü. "Hımm..." Uyku mahmurluğuyla yarı yarıya açılan gözleri üzerimdeydi.

"Uyan... Konuşmamız lazım."

Boğazını temizleyerek doğrulmaya çalıştı. Fazlasıyla uykusunun olduğu belliydi. "Yüzümü yıkamalıyım..." diyerek ayaklandıktan sonra paytak adımlarla odasındaki banyoya doğru

ilerlemeye başladı.

Kısa süre sonra geldiğinde ayaklandım. “Kahve içmek ister misin?” Bunu onu ayıltmak için söylemiştim.

Başını onaylar anlamda sallayınca mutfağa doğru ilerlemeye başladım. O da peşimden gelirken mutfağa girip ısıtıcıya su doldurup kaynaması için düğmesine bastım ve kahve bardaklarını çıkardım. Su ısındıktan sonra kahve koyduğum bardakları doldurup birisini Şeyda’ya uzattım ve karşısına geçip oturdum.

Sıcak kahvesinden ufak bir yudum alarak ters bakışlarını suratımda gezdirdi. “Kargalar bokunu yemeden beni uyandırmanın sebebi nedir?”

Söylediğine sıırıtsam da daha fazlasını yapmama kafamdaki soru işaretleri engel olmuştu. “Selenay, az önce Vuslat’a gitti.”

Kaşlarını çatarak daha derin bir yudum aldı. “Dün tam gün çalıştı,

bugün neden gidiyor ki?”

“Alaz çalışma saatlerini arttırmış,” dediğimde aksi bakışları suratımda gezinmeye devam etti. “Selenay eleman eksikliğini bahane etti.”

Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Sen ne düşünüyorsun?”

Ben de kahvemden bir yudum aldım. “Ortada çok farklı bir konu var. Alaz Selenay’ı benimle tehdit ediyor.”

Şeyda şaşkınlıkla kaşlarını havalandırdı. “Nasıl yani?”

“Şöyle ki, Melikşah’ı ön sürerek bir şeyler dedi. Konuşmanın ortasından itibaren duyabildiğim için ne dediklerini anlamadım. Anlayabildiğim tek şey; Selenay onun istediğini yapmazsa, beni tehlikeye atacağı.” Deney faresi olayını her ne kadar bilsem de bunu Şeyda’ya söyleyemezdim, Lidya’dan yardım aldığım ve hatta Mesih’le olanlar ortaya çıkabilirdi. İlla ki çıkacaktı ama şimdi değil, zamanı geldiğinde

anlatabilirdim.

“Alaz Selenay’dan ne istiyor ki?”

Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Bunu duyamadım. Selenay ağlamaya başladığında gözyaşlarına bu sefer kanmayacağını falan söyledi.”

Şeyda bakışlarını ileriye mühürleyerek kendi kendisine mırıldandı. “Onu bir şeyler için zorluyor.”

Gözlerimi sımsıkı yumarak aklıma gelen ihtimalle yumruklarımı sıkarak tısladım.

“Benim kafamda sadece bir ihtimal var.” Gözlerimi açıp Şeyda’ya bakmaya devam ettim.

“Ne?”

Kaşlarımı kaldırarak zorlukla konuşmaya başladım. “Dün... Fark ettin mi bilmiyorum. Selenay gece yarısına doğru eve geldi ve... İfadesi çok donuktu. İlk defa onu bu kadar uçta gördüm. Sabah da benimle çok mesafeli konuştu.”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Ağzımdakiler ateş misali dilimi yakarken bir anda söyleyip kurtulmayı yeğledim. “Alaz onun masumiyetini al- ”

Elini masaya vurarak ayağa kalktı. “Öyle bir şey olamaz!” Ben de ayağa kalkıp masanın kenarından dolanarak yanına gittim. “İzin veremez buna!” Şeyda da benzeri bir olay yaşadığı için bunu anlayışla karşılayamazdı, biliyordum. Yaşadıklarını yaşamam bile anlayabiliyordum.

“Elis... Yalvarırım böyle bir şeyin olmadığını söyle...”

“Bilmiyorum Şeyda. Sadece fikrimi söyledim.”

Şeyda elleriyle suratını sıvazladı. “Ya olduysa?”

Kararlı bakışlarımı ona diktim. “Alaz’ı gebertirim.”

Şeyda başını onaylamaz anlamda salladı. “İstediğimiz cevabı Selenay

bize vermeyecek, öğrenemeyeceğiz.”

“Biz de Selenay’dan öğrenmeyiz.”

“Nasıl yani?”

“Vuslat’a gidiyoruz. O şerefsizle bizzat konuşacağım. Benim üzerimden kuzenimden yararlanmaya çalıştı. Kendi iğrenç zevkleri uğruna onun masumiyetini...”

“Sus ne olur.” Şeyda’nın gözleri dolu dolu olmuştu. Kimsenin kendi yaşadıklarını yaşamasını, o acıyı tatmalarını istemiyordu, anlamıştım.

“Hazırlanacağım,” diyerek odama doğru yürümeye başladığımda onun da kendi odasına doğru hareketlendiğini hissettim. Dolabın kapaklarını açarak üzerime kalçamı kapatan salaş bir bluz, altına da pantolon giydikten sonra saçlarımı tarayarak kendi dalgalı haline bıraktım. Ardından kahverengi deri ceketimi giyip çantamı alıp odamdan dışarıya çıktım. Şeyda da hazır olmuştu. Dış kapıya doğru ilerledikten

sonra ayaklarıma da postallarımı geçirerek doğrudum. Apartmandan çıktıktan sonra caddeye kadar yürüyüp taksinin gelip gelmediğini kontrol ettik. Görünürde bir şey olmadığı için zaman kaybetmemek için yürümeye karar verdik.

“Kendimi berbat hissediyorum,” dedi Şeyda bitkin bir sesle.

“Benden daha berbat hissedemezsin.”

“Anlamalıydım, bu tavırlarının nedenini anlamalıydım. Hepsi benim yüzümden oldu.”

Hızımı arttırarak onu azarladım. “Saçmalama Şeyda. Nereden bilebilirdin ki? Suçlu varsa o da Alaz piçi. Kızın en zayıf noktasına oynadı. Ah, keşke kısa bir süreliğine erkek olabilsem ya da erkek gücüne sahip olabilsem. Ona ne işkenceler ederdim.”

Aklımda türlü işkenceler oluşurken hızlı adımlarla ilerlemeye devam

ediyordum. Nefes nefese kalana kadar koşturarak Vuslat'a kadar gelmiştik. Bacaklarım sızlarken, Şeyda'nın da benden farksız olduğu kesindi. Aralık olan kapıdan içeriye girdiğimizde erken saatlerde olduğumuz için mekân sinek avlıyordu. Hiç kimse yoktu. "Ne diye sabahın köründe kıza iş başı yaptırıyorsa..." diyerek söylendim etrafa bakınarak.

"Belki de... Burada değillerdir."

Şeyda'nın sözleriyle adeta alev almıştım. "Etrafa bakalım," dedim büyük bir kararlılıkla. Başını onaylar anlamda salladı. Geniş pistte gezindikten sonra bar bölümüne geçtik. Ardından görevliler için olan kapıyı açıp kısa koridorda ilerledikten sonra önüme çıkan ilk kapının kolunu dikkatlice tuttum. Kapıdan içeriye girdiğimde... Etraf boştu. Soran bakışlarım Şeyda'yı bulduğunda onun da kendi düşünceleriyle boğuştuğunu anladım.

“Diğer odalara bakalım,” dedim ve cevap beklemeden kapıdan çıkıp karşı odanın kapısını açtım. Orası da boştu. Son bir oda kalmıştı. Elimi saçlarımın arasına sokup karıştırarak odadan çıktım. Diğer odanın kapısını açtığımda Selenay’ı görmemle büyük bir rahatlama yaşadım. Üzerine kendi tarzı olmayan, çiçekli bir elbise giymiş yandaki fermuarını çekiyordu. Kapının açılmasıyla irkilerek bize doğru baktı. Önce rahatladı, ardından huzursuzlukla bize doğru gözlerini kıstı. “Sizin burada ne işiniz var?” dedi ve hızla fermuarını çekip bedenini bize doğru çevirdi. O elbise giymekten nefret ederdi, özellikle çiçekli olanları küçükken bile giymezken şimdi üzerindeydi. Fazlasıyla da yakışmıştı.

“Asıl senin o elbisenin içinde ne işin var Selenay?” Aklıma bin türlü senaryo gelirken hiçbirini kabul etmek istemiyordum.

“Canım istedi, giydim.”

Dilim yansa da konuştum. “Alaz için mi?” İkimizin de gözleri dolmuştu. Alt dudağımı dişledim. “Ben... Özür dilerim.”

Başını onaylamaz anlamda sallayarak burukça gülümsedi. “Özür dilenecek bir şey yok.”

Perişan olsam da o pisliğin yüzüne tükürmeden gitmeyecektim. “Nerde o?”

Kaşlarını çatarak bilmezden geldi. “K-kim?”

“Alaz...” dedim tükürürcesine.

“Burada değil.”

Yalan söylediğini kolaylıkla anladıktan sonra arkamı dönüp gidecekken seslendi. “Elis dur!” Şeyda’nın omzuna dokundum. “Peşimden gelmesine izin verme Şeyda.”

Cevap vermesini beklemeden kapıya yönelip hızlı adımlarla geldiğimiz koridoru kat etmeye başladım.

Postallarımından çıkan topuk sesleri dışında bir şey işitmezken, içimdeki kanayan yaranın büyüklüğü anbean artıyordu. Küçük koridordan çıktıktan sonra tekrar bar bölümüne geçtiğimde merdivenlerin oradaki kilitli kapı takıldı gözüme. Her zamankinin aksine bugün kilitli değildi. Yutkunarak oraya doğru ilerlemeye başladım. Basamakları çıkararak büyük tahta kapının önünde durduktan sonra itip içeri girdim. İçerideki karanlık beni ürkütse de umursamamaya çalıştım. Ben ışıktan rahatsız olan fakat karanlıktan da korkan birisiydim. Loş bir aydınlığın olduğu sağ koridora doğru hızlı adımlarla ilerledikçe etraf aydınlanmıştı. Kalbim hızlı bir biçimde atmaya başladığında, buraya geldiğimden beri hissettiğin korkunun doruklarındaydım yine. Tekrar ve tekrar...

Birçok kapının arasından aralık

olana doğru ufak adımlarla ilerlerken, dudaklarım kurumuştu. Dilimle ıslatarak sertçe yutkundum. Adımlarım her ne kadar gerilese de ilerledim. Her zaman olduğu gibi... Kapıya yaklaştığım an içeriden gelen ılık sesleri beni biraz olsun rahatlatmıştı. Birisi neşeli bir şekilde ılık çalıyordu. Kapının kolunu kavrayarak ileriye doğru ittiğimde aydınlık odada Alaz'ın aynanın karşısında saçlarını düzelttiğini gördüm. Hiç olmadığı kadar mutluydu. Saçlarından sonra kravatını düzelterip takım elbisesinin ceketini de üzerine geçirdiğinde kıyafetlerinin Selenay'la fazlasıyla uyumlu olduğunu fark ettim. Bu da her şeyi Alaz'ın ayarladığının bir diğer göstergesiydi. Aynaya son bir bakış atarken benim yansımamı görünce kaşlarını kaldırdı ama ardından çatarak bana doğru döndü. Beni süzdükten sonra yaklaştı. "Senin

burada ne işin var?”

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek çenemi dikleştirdim. “Ben de sana aynı sorunun Selenay versiyonunu soracaktım.”

Kaşlarını çatarak bana sert bir bakış attı. “Saçmalamaya daha ne kadar devam edeceksin?” Tek kaşımı kaldırdım. “Sen cevap verene kadar... Selenay’ın sabah akşam Vuslat’ta ne işi var?”

“Bok işi var. Sana ne?”

Yüzümü buruşturarak fırsatçı suratına baktım. “Terbiyesiz pisliğin tekisin.”

“Ne diyorsun kızım?” Bağırmasıyla her ne kadar ürksem de geri adım atmıyarak diklendim.

“Beni kullanarak Selenay’dan yararlanıyorsun diyorum! Ona benim adımı vererek neler yaptırdın Alaz?”

İrice açılan gözleriyle bana baktı. Konuşulanları öğrenmemi beklemediği aşikârdı. “Bunu da

nereden çıkarttın?”

Gülümsedim. “İnkâr mı ediyorsun?”

Başını onaylamaz anlamda salladı.
“Sana daha ne kadarını anlattı?”

“Selenay bana b- ”

“Sana ne kadarını anlattı dedim!”
Kükremesiyle tüm yüz kaslarım gerilmişti. “Cevap ver!” diyerek üzerime gelince bende ona bağırdım.
“Şerefsiz olduğunu anlamak için bana bir şeyler anlatmasına gerek yok!”

“Elis haddini aşıyorsun!”

Ağzımı açıp tam cevap vereceğim sırada Selenay ile Şeyda odaya girmişti. “Elis çık lütfen,” dedi Selenay.

Alaz ona öfkeli bir bakış attığında Selenay ondan tarafa bakmıyordu. Başımı onaylamaz anlamda salladım.
“Beraber çıkacağız.”

“Hayır, gidin artık!”

“Onu yalnız bırakma Selenay...” dedi Alaz bitkin bir sesle. “Zaten her şeyi Elis için yapmıştın,” diyerek

ellerini saçlarının arasından geçirerek hiddetle bağırdı. “Yapamazdın değil mi, senden istediğimi yapamazdın!”

Şeyda’yla korkarak birbirimize baktığımızda Alaz iyice çığırından çıkmıştı, Selenay’a doğru yaklaşıp yüksek sesle konuşmaya devam etti. “Sevmeni istedim lan... Sadece beni sevmeni istedim. Bu kadar mı imkânsızdı? Bu kadar çok mu iğreniyordun benden?” dediği an şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Alaz’ın az önceki mutluluğundan eser kalmazken öfkeyle devam etti. “Sana zaman bile verdim. Zaman senin olsun dedim, sadece sabahını ve akşamını istedim. Yemek yerken yüzümü görmek çok mu imkânsızdı? Ya da benimle uyuman çok mu katlanılmazdı Selenay? Beni sevmeye çalışmak senin için bu kadar mı zordu? Hadi söylesene!”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SELENAY AKTAŞ

“Senin bir ailen yok, unuttun mu?” dedi yengem, bir kez daha... İçim kan ağlayarak dolan gözlerimi ona diktiğimde, burnumdan aldığım nefes genzimi yakmıştı. Gözyaşlarım birer ateş parçasına dönüştüğünde göğüs kafesim yüreğimi sızlatmıştı. Evet, benim bir ailem yoktu. “Yenge...” dedim uyarır bir sesle. Sussun, sözleri kulaklarımı çınlatmasın, canımı yakmasın istiyordum. Amcam bana karşı ne kadar iyi ve şefkatliyse, yengem de bir o kadar kötü ve acımasızdı. Dişlerimi birbirine bastırmaktan damaklarım ağrımıştı. Her lanet günü, bunlara katlanarak geçirmek zorundaydım değil mi?

Narin parmaklarını sarı, bukleli saçlarının arasından geçirerek oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Evet?”

Sanki o yapmamış gibi, sanki

kalbimi parçalamamış gibi rahat ve habersizdi. Başımı sağ tarafa yatırarak merhamet isteyen gözlerle ona baktım. “İleriye gitmiyor musun?”

Başını onaylamaz anlamda sallayarak acıyan gözlerini üzerime dikti. “Sadece artık bir yetimin karnını doyurmak istemediğimi belirtiyorum,” dediği an kulaklarım uğuldamaya başladı. Tırnaklarım sızladığında etime çok fazla geçirdiğimi fark etsem de umursamadım. Gözyaşlarım gözlerimi daha iri gösterecek şekilde dışarıya taşmış, akmak için sabırsızlanıyordu. Kalbime oturan gülle, genç yaşımın kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Yengem ince kaşlarını kavisle havaya doğru kaldırıp küçük bir çocuğun masumiyetiyle sordu. “Sence de bu normal değil mi?”

Başım eğilmek için bükülse de acı bir şekilde gülümsedim. “Haklısın yenge.”

Suratında gerçek bir gülümseme oluştu. Bu onu daha güzel göstermişti. Suratı ne kadar güzel olsa da içi bir o kadar çirkindi. Ayaklarım isyan bayraklarını çekerek bedenimi taşımayı reddetse de direnen adımlar atarak odama doğru ilerlemeye başladım. Kapımı açıp içeriye girdiğim an dizlerimin üzerine yığılıp kapanan kapiya koydum sırtımı. Omuzlarım sarsılarak ağlarken nefessiz kalmıştım. Sesimi duyup sevinmemesi için elimle ağzımı kapatarak tüm hıçkırıklarımı yuttum. Tıpkı bana ettiği laflar gibi... Bir süre sarsılarak ağladıktan sonra güçlükle yerden kalktım. Paytak adımlarla yatağıma doğru ilerleyip yastığımın yanına oturduktan sonra, elimi altına atarak fotoğrafı çıkardım ve bakmaya başladım. Annem... Birbirine

kenetlediğim dişlerimin arasından boğuk sesler çıkmaya başladığında gözyaşlarım sicim gibi akıyordu yanaklarımdan. Ben de ona benziyordum. Siyah saçlarından, kahverengi gözlerine, yüzüne kadar her şeyi annemden almıştım. Bu yüzden kendimi seviyordum, ben anneme benziyordum. Her zaman yaptığım gibi öptüm fotoğrafını. Çerçeveletip komodininin üzerine koyduğumda, yengem odanın dekorasyonunu bozduğunu söyleyerek atmaya çalışmış, elinden zorlukla alarak saklayabilmiştim. Ailemden geriye kalan tek fotoğraftı. Babamı göremesem de annemi fotoğraftan tanıyabiliyordum. Elim istemsizce boynumdaki kolyeye gitti. Kendimi bildim bileli oradaydı; melek kanatları. Aklım erer yaşa geldiğinde

amcama sorduğum gün gelmişti aklıma...

“Amca, bu kolye neden boynumda?” Karizmatik suratı daha hoş bir hal aldığında gülümsemişti. Yaşımın küçük oluşuyla belime yerleştirdiği kollarıyla beni kucığına oturttu ve saçımı kulağımanın arkasına yerleştirdi. “Çünkü güzel kızım, o annenin.”

Gözlerim irileştiğinde çocuksu bir heyecana kapılmıştım. “Annemin mi? Benim bir annem var değil mi amca!”

Amcamın suratında kasvetli bir ifade oluştu ve burukça gülümseyerek kafamı okşadı. “Var tabii. Bunu da sana bıraktı. Yanında olmasa da bir melek gibi her zaman seni koruyacak. Her zaman, kolyen kadar yakın olacak.”

Gülümseyerek amcamın boynuna sarıldım. “Teşekkür ederim amca! Bir annem olduğunu okuldaki arkadaşlarıma da söyleyeceğim, hepsine kolyemi göstereceğim! Artık

kimse benimle dalga geçemeyecek.”

“Özür dilerim kızım, aileni koruyamadığım için... Beni affet.”

Amcam sıkıntılı bir soluk aldığıında kafamı göğsüne yaslamıştı. Çocuk aklımla anlayamayacağım sözlerini o an umursamasam bile, bir-iki sene sonrasında aklıma çok takılmıştı. Kendi kendime düşündükçe aklıma her seferinde daha net yatıyordu: Ailemi amcam yüzünden kaybetmişim ve bana bir can borcu olduğu için bu kadar iyi davranıyordu. Elis'in alamadığı tüm sevgisini bana vermişti. Elis'in görmediği gülümsemesi, baba şefkati ve daha fazlası. Elis de bunun farkındaydı fakat bir gün olsun sesini çıkarmamıştı. Bir ailesi olsa da sevgiyi tatmamıştı. Ne anneden, ne de babadan... Elimdeki fotoğrafa biraz daha bakıp, çatallaşan sesime aldırmadan mırıldandım. “Annecim... Ben üzgün değilim.” Tekrar dolan

gözlerimi odada gezdirerek iç çekip tekrar fotoğrafa baktım. “Doğruyu söylüyorum... Anne. Bana burada çok iyi bakıyorlar. Sen rahat ol tamam mı? Düşünme beni güzel annem.” Gözyaşlarım daha fazla akmaya başladığında, uzun süredir aklımda olan düşünce için annemden izin almaya karar verdim.

“Ama sen benim daha mutlu olmamı istersin, değil mi? Bir fikrim var anne... Ben artık burada yaşamak istemiyorum. Endişelenme lütfen. Biliyorum, amcamın yanında güvendedeyim ama istemiyorum anne, istemiyorum!” diyerek fotoğrafı tekrar yastığımın altına koydum ve dirseklerimi dizlerime yerleştirip alnımı avuçlarımın arasına alıp derin nefesler almaya başladım.

Artık burada kalamazdım. Günler geçtikçe dünyam iyice küçülmüş, bana nefes dahi alacak bir yer bırakmamıştı. Saat gözüme ilişince

Elis'in dershaneden çıkmasına az kaldığını fark ettim. Anında silkelenerek parmaklarımla gözyaşlarımı sildim. Elis muhakkak bir terslik olduğunu anlardı. Hemen kalkıp banyoya girdim. Kısa ve soğuk bir duşun ardından altıma bir tayt, üzerime de bir tişört geçirerek saçlarımı taramaya başladım. Odamın kapısı birden açılınca Elis'i görmemle gülümsemem bir oldu.

“Hey!”

“Hoş geldin inek.”

Suratını yalandan buruşturarak kendisini sırtüstü yatağıma bıraktı. “Ölüyorum Selenay... Beynimi hissetmiyorum artık.”

Kıkırdayarak yanına oturduktan sonra işaret parmağımla alnını ittirdim. “Olmayan bir şeyi hissetmemen normal değil mi?”

Gözlerini devirerek dirseklerinin üzerinde durup bana sahte bir öfkeyle bakmaya başladı. “Bugünkü

acımasızlığını neye borçluyuz?”

Anında gözlerimin kasvetle dolmasına engel olamamıştım. Kaşlarını çatarak doğrulup yüzümü incelemeye başladı. “Selenay?”

Gülümseyerek alt dudağımı dişledim. Kardeşten bir şey saklanmazdı, değil mi? Elis’e baktıkça içim parçalanmıştı. Bugün... Kesinlikle onunla geçirdiğim son günümdü. Gidecektim.

“Sana diyorum,” diyerek elini yüzümün önünde sallayarak kendime gelmemi sağladı. Ciyaklayarak ona sarıldım. “Çok korkunç bir film izledim, bugün benimle uyumalısın!” Ani tepkim karşında dengesini koruyamadan sırtını yatakla buluşturunca ben de karnında sarılı kalmıştım.

Kafama vurdu. “Sana kaç kere diyeceğim izleme diye? Sonra etkisinden çıkamıyorsun!” Kafamı daha fazla karnına bastırarak

gözlerimden taşan duyguları görmemesi için çaba harcadım. Biliyordum, Elis muhakkak anlardı. O günü de Elis'le birlikte geçirdim. Korku filmini bahane ederek tüm gece yanında kalarak kardeşimi izledim. İzlerken ara ara defalarca ağladım. Omuzlarım sarsılırken onu uyandırmamaya dikkat etmiştim. Elini tutarak dudaklarıma götürüp ufak bir buse kondurdum. Onu bırakıyordum... Kolumu karnına sararak kafamı da yaslayıp fısıldamaya başladım. "Özür dilerim kardeşim."

Gözyaşlarım tişörtünü ıslatırken titrememek için kendimi zor tutuyordum. Kardeşimin kokusu, sesi, kendisi olmadan nasıl yaşayacaktım ki? Biz birbirimizin ailesiydik. Karnını öpüp defalarca mırıldandım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Seni bırakmak zorundayım." Kafamı kaldırarak kardeşimin suratına bakmaya başladım. Gözleri kapalı,

huzurla uyurken tıpkı melekleri andırıyordu. “Canım çok acıyor, artık burada kalamam. Üzgünüm...”

Gece saatleri geride kalıp hava aydınlanmaya başladığında gitmem gerektiğini anladım. Elis’in saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalkıp onun bugün giydiği tişörtü ve hırkayı alıp odasından çıktım. İkisini alırsam hem havalar iyi olduğunda, hem de kötü olduğunda Elis’i de yanıma alabilirdim... Ufak bir valiz çıkardım ve iç çamaşırlarımdan başlayarak ihtiyacım olan tüm kıyafetleri koydum. Altıma açık renk bir pantolon, üzerine ise siyah bir gömlek giyip koyu renk montumu da sırtıma geçirdim ve şapkamı da aldım. Bir sırt çantasına kremlerimi ve en önemlisi... Sandığımda sakladığımı, Elis’in çizim dosyasını koydum.

Yengem çöpe attığında birkaç saat sonra evden çıkıp çöpü karıştırarak o dosyayı bulmuştum. Eve geldiğimde

kötü koktuğum için dosyayı yatağımın altına saklamıştım ve soğuk bir duş aldıktan sonra kötü kokan dosyadaki tüm çizimleri çıkarıp hepsine parfüm sıkıp havalanması için balkona koymuştum. Çöpe atılmadan önce poşette olduğu için kokmasalar da tedbirimi almalıydım. Onlar Elis için çok değerlilerdi, Elis demek ben demektir. Eski dosyayı attıktan sonra ise yeni, güzel bir dosyaya hepsini aynı sırasıyla düzenlice yerleştirip gülümsemiştim.

Elis o gün defalarca kez ağlamıştı. Yine de ona söylememiştim. Söylersem yengem anlayabilir, bu sefer çizimlerden temelli kurtulabilirdi. Bu yüzden çizimleri yanımda götürmüştüm. Biliyordum ki kardeşim bir gün yanıma gelecekti. O yüzden en değer verdiği şeyleri korumaya devam etmeliydim. Sırt çantamı takıp valizimi elime aldıktan sonra odamdan çıktım ve sessiz

adımlarla merdivenlerden aşığıya inip gözlerimle salonu taradım. Kaçırıldığımı düşünmemeleri için ufak bir kâğıda not yazmaya karar verdim.

Üzgünüm amca, daha fazla size sığınamam. Lütfen beni arama.

Selenay

Ardından mutfağı ilerledim. İki sandviç yapıp çantama attım ve yanıma bir şişe su alıp evden çıktım. Son bir kez eve baktıktan sonra ilerlemeye başladım. Bitmişti. Gidiyordum. Arkamda bıraktığım diğerk kişi aklıma geldi. Eray... Cebimden telefonumu çıkararak Eray'ı aradım. Bir yandan da yürüyordum. Bu saatte sızmakta olduğuna emin olsam da Eray beni şaşırtarak telefonu açmıştı. "Hmm... Selenay..." Buram buram uyku akan sesi beni gülümsetmişti.

"Eray, Cordon'un oraya gelmelisin."

“Rüyanda beni mi gördün bebeğim?” Sesi uykuolu olsa da mutlu çıkmıştı.

Konuyu uzatmadan direkt açmayı tercih ettim. “Bak... Ben gidiyorum.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam ettim. “Seni son kez görmek istiyorum.”

Eray'ın sessizliği her ne kadar sinirlerimi bozsa da sert sesiyle yerime çivilenmişim. “Cordon'un orada bekle.” Ardından telefonu kapatınca buluşma yerimize doğru ilerlemeye devam ettim. Bir yandan da sandviçi yiyerek açlığını gidermeye çalışıyordum.

Eray'ı görmemle gülümsedim, benden önce gelmişti. Sarı saçlarının karmaşası, yataktan kalktığı gibi geldiğini belli ediyordu. Koyu gözleri bana öfkeyle bakarken, suratındaki bebensilik biraz olsun gitmişti. Yanına gelip kafamı kaldırarak ona baktığımda, o hâlâ beni süzmekle

meşguldü. “Günaydın.”

Kaşlarını çatarak suratıma baktı. “Bu çantalar ne?”

Omuzlarımı kaldırıp tekrar indirdim. “Söylemiştim, gidiyorum.”

Gözlerini kapatıp bir nefes aldıktan sonra açıp sakın olmaya çalışarak konuştu. “Bana önce bu saçmalığın sebebini açıkla.”

İç çekerek Eray’a asıl sebebi anlattıktan sonra onaylamayan bakışlarını üzerime sabitledi. “Bebğim, benimle kal.”

“Olmaz Eray, amcam seninle kalmama izin vermez.”

Alayla gülümsedi. “Kaçmana izin veriyor yani.”

Gözlerimi devirdim. “Evimize yakın oturuyorsun Eray. Nasıl olur da amcamlara yakın bir yerde kalabilirim. O buna izin vermez. Bu yüzden bilmediği bir yere gitmeliyim.”

Gözleri parlayarak bana baktı. “Tamam, o zaman. Bizim yazlığa

gidelim. Orada bir süre kaldıktan sonra ne yapacağımıza karar veririz. Seni yalnız bırakmamı bekleme.”

Dedikleri kafama yatmıştı. Eray da benim bir can dostumdu. Onun yanında güvende olacağımı bildiğim için kabul ettim. “Olur, fakat benim bugün gitmem lazım.” Aksi takdirde amcam evden ayrıldığımı öğrenir öğrenmez beni arar bulurdu.

Eray bir süre düşündü ve sonra gülümsedi. “Tamam, sen önden git. Ben iki gün sonra geleceğim. Yazlık şu an boş, merak etme. Ben seni otogardan almaları ve eve götürmeleri için birini ayarlarım. Sen yerleşene kadar ben de buradaki olaylarla ilgilenirim.”

Uçağa binmeyi sevmediğimi bildiği için direkt otogar demişti. Bu da Elis’le olan ortak noktalarımızdan bir diğeriydi. Başımlla onayladım. “Biletini İzmir’e al. Ve paran var mı?”

“Merak etme hesabımda

dokunmadığım param var.”

Başını onaylamaz anlamda sallayıp cüzdanını cebinden çıkardı. Kimliğini içinden alıp cüzdanı bana uzatınca gözlerimi devirdim. Eray’ın durumu bizden daha iyi olsa da amcam zengin sayılırdı. Bu yüzden paraya gerçekten ihtiyacım yoktu. “Paramın olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Selenay,” dedi uyarırcasına.

Katır inadını bildiğim için cüzdanı alıp kredi kartlarını çıkararak Eray’a geri verdim. “Benim de kartlarım var, o kadar abartma,” diyerek cüzdanı çantama koyup tekrar Eray’a döndüm. İç çekerek beni kollarının arasına alınca iyice koynuna sokuldum.

“Kendine dikkat et. Ortalık dinince yanına geleceğim.”

Başımı onaylar anlamda sallayarak yanağına sesli bir öpücük kondurdum.

“Teşekkür ederim, her şey için.”

Saçlarımı öperek benden ayrıldı. “Seni otogara bırakayım.”

“Gün boyu Elis’i kontrol edip bana rapor versen daha fazla işe yararsın.”

Gülümsedi. “Peki. Böyle ayrılması daha kolay olacak. Kaybol gözümün önünden.” Kıkırdayarak yanağından bir öpücük daha alıp arkamı döndüm ve hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim.

Otogardan içeriye girecekken telefonumun ekranına baktım. Elis arıyordu. Onun ismini görmemle paniklemem bir olmuştu. Her ne kadar açmak istesem de alt dudağımı dişleyerek telefonu sessize aldım. Kısa süre sonra mesajlar telefonuma akın etmeye başlayınca ellerim titremişti. Hepsi Elis’tendi...

Telefonunu aç.

Yalvarırım gitme.

Babam seni aramaya başladı, gidemezsin!

Son mesajı koşmama neden oldu.

Harun Amca çoktan adamlarına haber salmıştı, otogar akla gelen ilk yer olduğu için beni dakikalar sonra bulabilirlerdi. Danışma masasına doğru nefessiz kalmayı umursamadan koştum. “İzmir otobüsleri ne zaman kalkıyor?”

“İki saat sonra kalkacak.”

Alt dudağımı dişlerken telefonumun titremesiyle daha çok panik yaptım.

“Nereye gittiği önemli değil, şu an hangi otobüs kalkacaksa ona bir bilet verin lütfen!”

Danışma masasındaki kadın şaşkınca beni süzerken ben de cüzdanımdan para çıkarmakla meşguldüm. Bileti aldıktan sonra koşar adımlarla dışarıya çıkıp otobüslerin önlerindeki numaralara bakmaya başladım. Otobüsümü bulunca hemen valizimi görevlinin yardımıyla bagaja verdim ve otobüse binip bana verilen koltuğa oturdum. Daha önce hiç gitmediğim bir şehre gidiyordum. Eray beni İzmir

yolunda sanmasına rağmen ben çok daha farklı bir yere gidiyordum. Yol boyunca otobüsün durdurulmaması için içimden yalvarmıştım. Öğlen saatlerini geçerek verdiğimiz molada çantamdaki sandviçi yiyip müzik dinlemeye devam ettim. Telefonumu uçak moduna aldığım için dinlemekte olduğum parça yarıda kesilmiyordu. İçinde bulunduğum bilinmezlik beni fazlasıyla korkutmaya başlamıştı. Şu an İzmir otobüsünde olsaydım, bu kadar korkmayacaktım. Aklıma gelen ihtimalle gülümsedim. Biraz daha uzaklaştıktan sonra inip otobüs değiştirebilirdim. Bu fikir kafama yatmakla birlikte içimi de rahatlatmıştı. Yemeğimi yedikten sonra koltukta daha rahat bir pozisyon olarak diğer yolcuları beklemeye devam ettim.

“Hanımefendi... Kalkın.” Muavinin sesini işitince uykumdan sıçrayarak

gözlerimi açtım. Otuzlu yaşlarda olan bir adam tepemde dikilmiş, sabırsız gözlerle bana bakıyordu. Etrafa göz gezdirdiğimde otobüsün çoktan boşaldığını, kalan son insanların da inmekte olduğunu gördüm.

“Neredeyiz?” dedim uykudan mahmurlaşan sesimle. Adam bir şeyler söylediğinde anlamasam bile otogara vardığımızı kavrayabilmiştim. Pencereden karanlık havayı görmek içimden kendime defalarca küfür etmeme neden olmuştu. Çekinerek koltuktan kalkıp çantamı sırtıma taktım ve otobüsten indim. Adamın yardımıyla valizimi aldıktan sonra etrafıma bakındım. Tanımadığım çevre, bana fazlasıyla yabancı gelen insanlar rahatsız olmama neden olmuştu. Korkarak bakmaya devam ettiğimde, insanların farklı yerlere dağıldığını gördüm. Yapacak hiçbir şeyim yoktu... Bir otel arayarak geceyi rahat geçirip sabah erkenden İzmir’e

gitmeyi ve Eray'la haberleşmeyi kafamda kararlaştırdıktan sonra, çevreyi bilmediğim halde ilerlemeye başladım. Havlama sesleri gelince mahallelerden birisine doğru yöneldim. Birden fazla olduğunu kavrayabildiğim köpeklerin çıkardıkları korkunç sesler ürkmeme neden oluyordu. Hızlı ve titrek adımlarla ilerlemeye devam ederken kalp atışlarım da hızlanmıştı. Yorulup bir binanın köşesine elimi koydum ve dizlerime doğru eğilerek derin soluklar almaya başladım, karnıma ağrılar girmeye başlamıştı. Bir kızın yakarışını işitince korkarak doğruldum. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak etrafıma baktım. Kız çığlık atarak yalvarıyordu. Valizimi tekrar kavrayarak sesin geldiği yere doğru ilerlemeye başladım. Karnıma ağrıya da umursamadan ilerliyordum. Yürüdükçe uğuldamalar artarak devam ediyordu. Kızdan çıkan acı dolu

yakarışlar canımı yakmıştı. Birisi tecavüz ediyor olabilir miydi? Harcadığım efor nedeniyle soğuk havada terlemiştim. Sokağın başına geldikten sonra gördüklerim karşısında irkildim. Genç bir adam kızın tepesinde dikilmiş, konuşurken ona darbeler indiriyordu. Karanlık havada, üzerine giydiği siyah kazakla bir zebaniden farklı yoktu. Suratını göremesem bile iri bedeni korkmama yetmişti. Yerde kendini geriye doğru sürükleyen kıza bakarken sokak lambasının aydınlattığı kadarıyla yüzünü görebilmiştım. Bu... Otobüste yanımda oturan kızdı.

Gözlerim irice açılmışken kendimi onlara doğru yürürken bulmuştım. İri adam beni fark edince azap dolu bir kahkaha attı. Gözlerim tekrar kıza kayınca bakışlarıyla onu kurtarmam için yalvardığını gördüm. Yalvarmasına gerek yoktu, zorda olan bir insana yardım edecek kadar

kalbim vardı.

“Ne yapıyorsun, bırak kızı!” diye haykırdım güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Bana doğru bir adım atınca duvara çarpmış gibi gerildim. Suratını hâlâ göremiyordum.

“Ne yaparsın?” dediğinde lafımı ağzıma tıkmıştı. Ne yapardım, ne yapabilirdim?

“Yapma, bırak kızı,” dedim dinmeyen bir umutla.

“Onun yerine sen mi geleceksin?”

Gözlerim korkuyla açılmıştı. Karşımdaki zorbayla daha fazla konuşamayacağımı idrak edip kıza doğru koştum. “Kalk çabuk!” Yerden kaldırmaya çalıştığımda arkamdaki genç adam konuştu. “Bırak onu!”

Dinlemeden kızı kaldırdıktan sonra çantamdan geriye doğru çekilmemle neye uğradığımı şaşırmıştım. Sırt çantam yeri boylarken adam beni kendisine doğru çevirmiş, suratını görmeme fırsat tanımadan yüzüme

indirdiği tokatla yeri boylamamı sağlamıştı. enem zemine çarpınca çığlık attım. Ellerimi yere koyarak kafamı kaldırıp kesik kesik öksürmeye başladığımda adım sesleri yaklaşmıştı. Saımdan tutup kafamı kaldırıp beni tekrar yere savurdu. Yüzümün çarpmaması için dirseklerimle kendimi korudum. Burnum şiddetle sızlarken bel kemiklerim derime batıyordu. Beni yüzüstü çevirdikten sonra konuştu. “Nerede o dayılığın?”

Hissettiğim acı ve sinirle bağırdım. “Kadınlara gücü yeten orospunun tekisin!”

Üzerime doğru eğilince görmüştüm o ateş gibi yanan gözleri. Dalgalı saçları vardı, kirli sakalları ve tehlikeli yüzüyle bas bas bağırıyor, azap dolu çığlıklar atıyordu! Karın boşluğuma yediğim tekmeyle iki büklüm olarak ellerimi karnımda kavuşturdum. Dolu dolu olan gözlerimle botlarına boş bir ifadeyle bakıyordum. Bir kez daha

vurduğunda ağzımdan bir feryat kaçtı.
Bir daha ve bir daha...

“Tekrar söyle!” dedi aç bir kurdun vahşiliğiyle. Yumruklarımı sıkarak yerde cenin pozisyonu aldım, sesimin olabildiğince çıkmasına dikkat ederek tısladım. “Orospu. Bir orospudan farkın yok!”

“Ulan!” Boğazımı sıkarak beni arkamdaki binanın duvarına fırlatınca, sırtımda bir yanma hissi oldu ve çıtırdayan kemiklerimi duydum. Ağzımın kenarından akmakta olan sıvı kandan başka bir şey değildi. Bacaklarım beni taşıyacak güçte değillerdi artık, yere doğru kaydım. Vurduğu tekme köprücük kemiklerimin ortasına denk gelince, boynumdaki melek kanatlarının ikiye ayrıldığını hissettim. Beni koru anne!

Vurmaya devam ederken birisi onu üzerimden almıştı. Elimi karnıma bastırarak öksürüklerimi dindirmeye çalıştım. Öksürdükçe karnım

kasılıyordu ve her biri bir bıçak darbesinden farksızdı. Bulanık gözlerimi gelen kişiye sabitlerken, az önce kurtardığım kızın yardım isteyebileceğini düşündüm.

“Ne yapıyorsun ulan?” dedi kadifemsi bir ses.

Azap veren onu umursamadan bana döndü. “Karışma işime!”

Beni omuzlarımdan tutarak kaldırıp duvara sabitlediğinde sıradaki hamleyi bekledim. Diğer adam ona engel olup azap verene kafasını geçirip ağır bir küfür savurdu. Dengemi koruyamadan öne doğru düşecekken kollarını belime sararak beni tuttu. Gözlerim zeytin rengi gözleriyle buluşunca tüm bedenimi ona yaslamıştım. Baygın ve ürkek bakışlarla ona bakarken, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Suratımda gezindi bakışları, siyah gözleri irileşip parladı.

“Yardım et... Lütfen.”

İç çekerek gözlerimin en derinine bakmaya devam etti. Bir hazine bulmuşçasına sahip çıkıyordu bana, nutku tutulmuştu sanki... Kafamı tutamayıp boynuna doğru düşürünce, aldığım kokusu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Yüzüme düşen saçları geriye doğru ittikten sonra tek koluyla beni daha fazla bedenine yaslayıp yerdeki adama doğru döndü.

Yerdeki, “Alaz işime karışma!” diyerek yerden kalkınca, bana yardım etmeye çalışan kişinin isminin Alaz olduğunu öğrendim.

“Kıza dokunma! Azad çok ciddiylim, hemen kaybol buradan yoksa uzattıkça uzatırım. Git!” Azad nefretle bana baktıktan sonra uzaklaşmaya başladığında, karnıma saplanan ağrıyla yere doğru çekildim. Buna izin vermeden beni kucağına aldı. Başım dönmeye başladığında sonrasını hissedemedim ve göremedim...

Göz kapaklarım aralandığında

hissettiğim ağrılar nedeniyle suratımı burušturdum. Sırt kemiklerim bir fazlalıkmış gibi batarken, bacaklarım, kollarım, çenem ve göğüs kafesim, her yerim ağrıyordu. Sızlamakta olan başım kulaklarımı uğuldatacak kadar çok zonkluyordu. Acı nedeniyle yaşlar gözlerimden akarken güçlükle yutkundum. Yutkunurken sanki boğazıma bir parça taş batmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakınmaya devam ettim. Bir odanın içerisindeydim. Büyük, lüks bir erkek odasıydı burası... Suratımda fazlalıklar hissetmeye başladığımda elim çeneme gitmişti. Büyük bir yara bandı vardı, boynumdaki boyunluk nedeniyle kafamı fazla aşağıya eğemiyordum. Her tarafım sargılıydı ama neden? Ne zaman bu hale gelmiştim? Yaşadıklarım teker teker gözlerimin önünden geçerken korkum daha da artmıştı. O dayakların hepsini yemiştim. řu an hissettiğim acı, o an

hissettiğimin yanında hiç kalırdı. Soran bakışlarım etrafta gezinmeye devam etti. Belirsizlik beni daha fazla korkutuyordu. Ne kadar süredir bu halde bulunuyordum ya da o zebaniden uzaklaşabilmiş miydim? Odanın kapısı aralanınca gözlerimi kapatarak uyuma numarası yapmaya karar verdim. Bilincim yerinde değilmiş gibi davranırsam olayları daha rahat, daha tehlikesiz çözebilirdim.

Yaklaşan adım sesleri sertçe yutkunmama neden olmuştu. Surat ifademi sabit tutmaya çalışırken göğüs kafesimin hızla inip kalkmasına engel olmaya çabalıyordum. İzlenilme hissi suratıma diken gibi batsa da kıpırdamadım. Yüzüme çarpan nefesler yanma hissine neden olurken acım katlanamayacağım kadar çok artmıştı. Soğuk bir el değdi suratıma. Soluklarımı eski düzenine sokmaya çalıştıkça vücudum bana isyan

ediyordu. Geri çekilip yanımdaki koltuğa bıraktı bedenini. Yanılmıyorsam o Alaz'dı... Aldığım koku o gecekinin aynısıydı. "Rol yapmakta iyi değilsin." Sesiyle önce irkilmiş, ardından pes ederek gözlerimi aralamıştım. Ürkek bakışlarım üzerinde gezinirken koltuğunda öne doğru eğilerek konuşmaya devam etti. "Korkma."

Yutkunarak ona bakmaya devam ettim. "B-ben neredeyim?"

Ciddiyetini bozmadı. "Benim evimdesin."

"Ne zamandır bu haldeyim?"

"Beş gündür." Gözlerim kocaman açıldı, o kadar olmuş muydu? Gülümseyerek bana yan bir bakış attı. "Beş gün geçmeseydi bu kadar iyi gözüküyor olmazdın."

İyi mi? Bu benim iyi halim miydi? Aklıma tekrar o adam gelince ürkerek Alaz'a baktım. "O... Beni bulacak mı?" Sorduğum soru saçma olsa da

umursamadım.

Bana güven verici bakışlar atsa bile ondan da ürküyordum. “Sana korkma dedim. O sana hiçbir şey yapamaz.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Bir süre sessizce bakiştık ama sonra otoriter bir sesle devam etti. “İzin... Vermem.”

Gözlerim irice açıldığında yutkunamadım. “Benim yüzümden sorun yaşamana gerek yok, zaten gideceğim.” Beş gündür Eray’ın benden haber almadığını idrak ettim o an. Beş gündür kimse bana ulaşamamıştı ve buradan ayrılmam için en az bir beş güne daha ihtiyacım vardı. Alayla gülümsedi. “Bu halde mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “En azından toparlandıktan sonra...”

Acı bir şekilde gülümsedi. “O kadar emin olma derim.”

Çatık kaşlarımla ona bakmaya

devam ederken yine sessizleştik. Göğüs kafesim hiddetle inip kalkarken, suratındaki sırtışın nedenini çözememek sinirlerimi bozuyordu. “Daha fazla burada kalamam,” dedim sırtımı doğrultmaya çalışarak.

Yerinden kalktı ve boydan boya olan odasının penceresine ilerleyerek ellerini pantolonunun cebine soktu. “Zaten sana daha fazla bakmak gibi bir niyetim yok.”

Bakmak mı? Bana bizzat kendisi mi bakmıştı? Kafamı kucağıma eğerek birleştirdiğim ellerime baktım. “Yardım ettiğın için teşekkür ederim.”

Konuşmasına zaman kalmadan kapı tıklanıp açılmıştı. Ürkek bakışlarımı kapıya doğru yönlendirdiğimde içeriye sarı saçlı, güzel bir kızın girdiğini gördüm. Bana bir bakış atıp masumca gülümsedikten sonra Alaz’ın yanına doğru ilerlemeye başladı. İkisini dikkatli bir şekilde incelemeye

başladığımda, aklıma gelen tek fikir sevgili olduklarıydı. Bu durumdan fazlasıyla rahatsız olmuştum. Sonuçta Alaz bir erkekti ve bana bakmıştı. Onu kesinlikle zor durumda bırakmıştım... İkisi bana doğru döndüklerinde kız gülümseyerek yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. Gerçekten de çok güzeldi. “Nasılsın bakalım?” dedi büyük bir içtenlikle.

Samimiyeti göz kapaklarımı titretmişti. “İyiyim,” dedim çatallaşmış bir sesle.

“Bizi çok korkuttun.” Alaz’ın sahte öksürük sesini işitince gözlerini devirerek devam etti. “En azından beni... Her neyse, seni evime götüreceğim. Korkma, güvendesin.”

Kaşlarımı çattım. “Evine mi?”

“Evet, daha iyi olana kadar sana ben bakacağım.”

“Tamam,” diyebildim. Sarı saçlı kıza güvenmekten başka yapacağım bir şey yoktu. O günden sonra Şeyda’nın

evinde kalmıştım. Kimsenin bana ulaşmasına izin vermeden. Şeyda'ya destek olup Alaz'ın yanında çalışmaya başlamıştım. Alaz bana o ilk günkü kadar nazik davranmamıştı bir daha. Ona kaybolan kolyemi sorduğumda görmediğini söylemesi canımı çok yakmıştı. Bir zamanlar kendimi yalnız hissettiğim her an amcamın sözünü hatırlarken artık bu söz kâbusum olmuştu. Annen sana kolyen kadar yakın olacak.

Annem artık bana uzaktı, hem de çok uzak. Zaman geçtikçe duygusuz olma yolunda ilerliyordum. Hislerimi, isteklerimi, her şeyimi bir kenara bırakmıştım. Alaz'ın benimle uğraşması canımı sıktığı için onu sürekli tersliyor, gözlerindeki duyguları inatla görmüyordum. Daha iğrenç birisi olmaya başlamıştı. Onu her terslediğimde gaddarlaşıyor, elinden ne geliyorsa yapıyordu. Zamanla Vuslat'taki kızlarla

gözlerimin içine bakarak sevişmek ona değişik bir haz verir olmuştu. Bana yaklaştırmaya çalıştıkça onu geri iterek tanışmıştım Kehanet'le, Azad'la, Semum'la, Onat'la, Lidya'yla... Ve daha fazlasıyla. Mesih'le gerçek bir tanışmamız olmamıştı. Sadece onu uzaktan görüyor, anlatılanlarla ürküyordum. Bu arada Azad o günkü ilgisiyle köprücük kemiklerimin arasına kolye kanadının tekinin izini işlemişti... Parmaklarla dokunulunca hissedilen bir şekil olmuştu orada.

Bu sayede kendimi daha berbat hissediyordum. Kolyemi kaybetmemin ızdırabını çekiyordum. Buradan gitmemiştim, gidemezdim. Yerini bilmesem bile annemi burada bırakmıştım, daha fazla uzaklaşamazdım. Kendimi en yalnız hissettiğim dönemde ulaşmıştım Elis'e. Olmuyordu artık dayanamıyordum. Belki bencilceydi ama daha fazla onsuz yapamazdım.

Gizlice getirebilirdim. Bir süre daha nefes almak için ciğerlerimi doldurana kadar yanımda tutabilirdim, fakat... Bunların olacağını bilemezdim. Mesih'in Elis'e takacağını bilemezdim. Karşımda acı içinde konuşan Alaz'a baktım. Benden sadece onu sevmemi istemişti ama ben yapamazdım. Dondurduğum kalbimi çözüp Şeyda'ya tecavüz eden adamın arkadaşını sevmeye çalışamazdım. Bu çok büyük bir haksızlıktı! 'Alaz'a da haksızlık değil mi?' dedi içimdeki ses. Cevap veremedim başımı öne eğdim.

"Selenay..." dedi Alaz, son kez inlercesine. "Boş versene. Senden hiçbir şey istemiyorum," diyerek berbat bir halde yanımdan geçip gitti. Dün beni zorlayarak birlikte uyumaya çalışmıştı. Her seferinde kıpırdandığım için huzursuzluğuma dayanamayıp evime kadar getirmiş, ertesi gün için bir kahvaltı sözü almadan da bırakmamıştı. Saatler

önceki mutluluğu uçup giden adamın
sırtına bakakaldım. Gitmesi... Neden
sol tarafımı sızlatmıştı ki?

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELİS MİRA AKTAŞ

Do you wanna fuck?

Yes I wanna do.

I wanna put my dick in you.

I wanna make you scream my name.

Derin bir soluk verdikten sonra görmeyeceğini bilsem de kaşlarım çatık bir şekilde odamın kapısına baktım. Şarkı son ses edepsiz cümleleriyle devam ederken ben de sabrımın sonlarındaydım. Arka fondaki inilti sesleri de cabasıydı!

“Selenay şu küfür makinesini durdurmayı düşünüyor musun?” diyerek seslendiğimde sesimi ben bile zor duyabilmişim. Nasıl oluyordu da apartman hâlâ başımıza toplanmıyordu, anlamış değildim. Selenay bu tarz şarkıları dinleyen bir insan değildi, şu anda büyük ihtimalle iç sesini susturmaya çalışıyordu.

Kendisi inkâr etse de ben farkındaydım. Çok güçlü duyguları olmasa da Alaz’a değer veriyordu. O günden sonra bana olanları anlattığında Alaz’ı insan yerine koymuştum. Göründüğü gibi değildi. Mesih’in dedikleri kulaklarımda çımlanmıştı. Hep aptal insanlar değil mi Elis! Bana sordun mu?

Bilinçaltım bana kısa bir özet geçtiğinde irkilerek göz kapaklarımı titrettim. Doğruydu, biz sadece gördüğümüze inanıyorduk. Küfür dolu şarkı sözleri iyice asabımı bozduğunda, yorganımı iterek elimdeki kitabı komodinin üzerine koydum ve bacaklarımı hızlıca yataktan sarkıtıp tam yürüyecekken birbirine dolandıkları için kalçalarım yeri öptü.

“Ahh...” Ağzımdan bir inilti yükseldiğinde yerdeki ellerimden biriyle saçlarımı yüzümden çektim.

Tökezleyerek yerden kalktıktan sonra bir elimi kalçama koyarak ilerlemeye başladım. Koridorda yürüyüp Selenay'ın odasının önünde durunca kapısına vurup sesimi duyması için bağırdım. "Selenay! Kapatmıyorsan bari kıs! Lütfen!"

Müziğin sesi azalınca derin bir soluk vererek paytak adımlarla ilerlemeye devam ettim. Elinde iki kahve bardağıyla mutfaktan çıkan Şeyda'yı görünce gülümsedim. Üzerinde pembe, şort pijaması vardı. "Ben de seni çağıracaktım. Gel hadi," diyerek kafasıyla onu takip etmemi işaret edince peşinden ilerledim.

Yan yana duran tekli koltuklardan birisine oturup kurdeleli kahve bardağını bana uzatınca elinden alıp koltuğa oturdum ve ayaklarımı kendime doğru çekip cenin pozisyonu aldım. Kahvesinden bir yudum alarak şakıdı. "Ne olacak bu Selenay'ın hali?"

Gülümsedim. "Aslında iyi oldu?"

Şaşırdı. “Nasıl yani?”

Ben de kahvemden bir yudum alarak devam ettim. “Ben o gün her şeyi mahvetmeseydim, Alaz’a karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmeyecekti.”

Kaşları kavisle yukarıya doğru kıvrıldı. “Bunu onaylıyorsun yani?”

“Evet. Alaz... O tehlikeli birisi değil Şeyda.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Bir süre sessizce kahvelerimizi içtiğimizde devam etti.

“Kötü oldu yine de. Selenay çalışmadığı için Alaz yeni bir eleman alacak.”

Gözlerim kocaman açıldığında kalbime büyük bir suçluluk duygusu oturdu, buna izin vermemeliydim. İkisi de birbirine karşı bir şeyler hissediyorken Selenay’ın orada çalışmaması aralarının düzelmesini zorlaştırırdı. Yani sürekli birbirlerini göremezlerdi.

“Hayır Şeyda, buna engel olmalıyız.

Hem, Selenay bir iki güne başlar.”

Çenesini ve kaşlarını olumsuz anlamda yukarıya doğru kaldırdığında üzülerək sordum. “Bir kaç hafta?”

Gözlerini kıstı. “Sence Alaz bir kaç hafta bekler mi?”

“Beklemez, değil mi?” İç çekerek bakışlarını üzerimden çektiğinde cama bakarak düşünmeye başladım. “O zaman farklı bir yol bulmalıyız...”

“Nasıl bir şey?”

Gözlerim Şeyda’yla kesiştiğinde kararlılıkla konuştum. “Geçici bir eleman mesela?”

Gülümsedi. “Vuslat’ta çalışmaya başlayan birisi kolay kolay çıkmaz. Her kız orada sabit olabilmek için çırpınıyor.”

“Ya bu kişi Selenay’la anlaşma yaparsa?”

Şeyda alayla güldü. Öyle birini bulamayacağımızı düşünüyordu.

“Kimmiş bu kişi?”

Büyük bir kararlılıkla konuştum.

“Ben.”

“Emin misin?” Sesi tereddütlü çıkmıştı. “Melikşah olayını biliyorsun.”

“O artık gitmiştir. Hem durumu ben berbat ettim ve toplamasını da bilmeliyim.” Şüpheci bakışlarını üzerime diktiğinde gülümsedim. “Bu sefer de gizem pelerinini ben giyeyim, olmaz mı?”

Kıkırdadı. “İyi bakalım. Mesih Bey sizi zorlamayacaksa, Selenay’ı idare etmeye bu akşamdan başlayabilirsiniz.” Siktir. Mesih’in o anki gözleri,

Defol!

Dudakları.

Defol!

Yüzü defalarca gözümün önüne gelmişti.

Defol!

Elis? İyi misin? İrkilerek düşüncelerimin arasından

sıyrıldığımda, Şeyda'ya zoraki bir gülümseme gönderdim. "Ah... Evet, dalgınım sadece. Bu akşam mı başlıyorum?"

"Evet." Kahvesini konsolun üzerine koyduktan sonra pijamasının cebinden telefonunu çıkardı. "Mizgin'e haber verelim de birisini işe almasınlar."

Yutkundüğümde suratımın rengi atmıştı. Telefon konuşmasını yanımda yapsa da dediklerini anlayamayacak kadar kulaklarım uğulduyordu. Şeyda telefonu kapattıktan sonra üzgün bir ifadeyle bana döndü. "Aslında bunu ben de yapabilirdim, kusura bakma lütfen."

Şeyda'nın Azad'ı sürekli görebilecek olma felaketiyle hızla başımı onaylamaz anlamda salladım. "Hayır, ben. Yapmak istiyorum."

İçim rahatlayarak gülümsediğimde mahcup bir tebessümle karşılık verdi ve konuyu değiştirdi. "Aslında uzun

süredir yapmak istediğim bir şey vardı.”

“Nedir?” diye sordum büyük bir merakla.

“Tatile ihtiyacım var...”

Kahvemden bir yudum alarak ifadesini inceledim. “Git istersen, kafan dağılır.”

“Sizinle gitmek istiyorum.” Bunu söylerken şımarık bir kız çocuğundan farksızdı.

“Selenay’ın geleceğini sanmıyorum. Ve ayrıca, barda birimizin durması lazım...”

“Biliyorum,” diyerek lafa atıldı. Ne kadar çok olduğu sesinden belliydi. “Selenay işin başına geçene kadar bekleriz. Sonra ikimiz gideriz, olmaz mı?”

Söyledikleri mantıklıydı. Selenay’ı tatil için bir yere götürmek ölümden farksızdı. Şeyda’nın da bu tatile fazlasıyla ihtiyacı vardı. “Olur,” dediğimde suratında sıcacık bir

gölümseme oluştu. “Peki, nereye gideceğiz?”

“Arkadaşlarımın yazlığına.”

“Umarım kalabalık değildir,” dedim yerimde rahatsızca kıpırdanarak.

Omuz silkmekle yetindi. Üzerime yaka kısmı geniş, baskılı ve koyu mavi bir tişört geçirip boynumdaki kolyeyi içine atıp eşofman altımı çıkarttım. Koyu dar pantolonlardan birisini giyip aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı taradığımda dalgaları daha canlı bir hal almıştı. Elimle hareketlendirip bir göz kalemi sürerek kahverengi deri ceketimi üzerime geçirdikten sonra odamdan çıktım. Görüş alanıma Şeyda girdiğinde, onun da her zamanki şıklığında olduğunu gördüm. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Hazır mısın?”

“Evet,” diyerek telefonumu elime alıp anahtarımı da arka cebime tıktım ve tekrar ona doğru döndüm. “Şimdi gidebiliriz.”

Kapıyı açtıktan sonra eğilip bileklerimin biraz üzerinde biten topuklu botlarımın fermuarlarını çekerken, bacaklarımın uzunluğu beni her zamanki gibi zorlamıştı.

Şeyda bulunduğum pozisyona bir göz atıp gülümsedi. “Dar şeyler sana çok yakışıyor.” Fermuarları çekip ayağa kalkarak ona mahcupça gülümsedim. “Özellikle kalçalarına...”

Kaşlarımı çatarak omzuna vurdum. “Hey! Kes şunu.”

Kaşlarıyla boynumun altını işaret edince dalgınca kafamı eğdim. Ah, tabii eğilince tişörtümün yakası daha fazla aşağıya kaymıştı. Elimle yukarıya çekip görünen yerleri kapatıp Şeyda’ya kızgın bir bakış attım. Arkamı dönüp asansöre doğru ilerlemeye başladığımda ıslık çalarak arkamdan sesleniyordu. “Çok kıvraksın bebeğim!”

Sıkıntılı bir nefes verip sabır diledim. Asansöre bindiğimiz zaman o

hâlâ pervasızca beni süzmekle meşguldü.

“Şunu yapıp durma,” dedim sinirli olduğumu belli eden bir sesle.

Şeyda gülümsedi, beni sinirlendirmek hoşuna gitmişti... Apartmandan çıktığımızda Şeyda derin bir nefes alıp bir-iki adım ilerleyip bana doğru döndü. “Yürümeyi teklif ediyorum, hareket etmemiz lazım.”

İç çekerek başımı onaylar anlamda salladım. Mesafe kısa olduğu için teklifi cazip gelmişti. Yürüdükçe bacaklarım rahatlamaya başlamıştı, sabahları da yürüyüş yapmak bana iyi gelebilirdi. “Burada sabahları yürüyüş yapabileceğim bir alan var mı?”

Şeyda yavaşlamadan bana kısa bir bakış attı. “Apartmanın arka tarafında, on metre ileride bir yürüyüş yolu var.”

Bu iyi hissettirmişti. Gülümsedim. “Çok iyi.”

“Neden ki?”

“Evde hamlaştım. Biraz yürüyüş yapmalıyım.”

“Sana seve seve katılırım.”

Hızlı adımlarımızı birbirini ardına sıralayarak Vuslat'ın önüne gelebilmiştik. İçeriye girdiğimizde yüksek sesle çalan şarkılar her zamanki gibi kulak tırmalıyordu. Şeyda'yla ilerlemeye devam ettim. Bar bölümüne geldiğimizde Mizgin'in suratında rahat bir tebessüm oluşmuştu. “Kurtarıcım!” diyerek şakıyınca elimde olmadan gülümsedim. Onun tarafına geçtiğimde kollarını boynuma doladı. “Seni Allah gönderdi!”

“Yoo, sen çağırmışsın,” dedi Şeyda ve Mizgin sevgi dolu bir kucaklamanın ardından ona baktı. “Şeyda... Burası beni çok yordu...” dedi dudaklarını büzerek.

Her ne kadar onların yanında olsam da gözlerim etrafta dolanıyordu.

“Bebeğim sen biraz dinlen,” dedi Şeyda büyük bir sevecenlikle. Elimi alnıma götürerek işaret ve yüzük parmağımla ovaladım.

“Elis halleder.” Mizgin bana tereddütle baktı.

“Emin misiniz?”

Tek kaşımı kaldırarak söylediklerini açmasını beklerken o iri gözleriyle karşı tarafı işaret etti. Yaradan şahidim olsun ki nefesim kesilmişti. Boğazıma oturan yumru nefes almamı zorlaştırırken güçlkle yutkundum. Kendimi zorladığım için gözlerim yanıyordu. Mesih, siyah pantolonunun üzerine giydiği, beyaz tişörtüyle göz kamaştırıyordu. Saçlarındaki parlaklık, buradan bile kendini belli ederken o da benim gibi zincir bir kolye takarak tişörtünün altına atmıştı. Pürüzsüz teni daha taze dururken kirli sakalları bu görüntüyü bozmuyor, sadece ona daha sert bir görüntü katıyordu. Tişörtünün

salaşlığı fit vücudunu gizleyememişti. İri ve geniş göğsü ve omuzları gözler önündeydi. Kendine has yürüyüşüyle ilerleyerek deri koltuklardan birisine yayvanca oturduğunda tüm kızların gözü üzerindeydi ve erkeklerin birçoğu da ona hasetle bakıyordu.

“B-ben başa çıkabilirim.” Çatallaşan sesimi güçlkle işittiklerinde bana tereddütlü bir bakış attılar.

“Elis?” dedi Şeyda şaşkınca.

Boğazımı temizleyerek göğüs kafesimi şişirerek bir nefes aldım. “En iyisi, üzerimi çıkarayım,” dedikten sonra kaçarcasına kapıya ulaştım. Kısa koridorda kesik kesik soluklandıktan sonra sağ elimi saçlarıma daldırıp geriye ittim. Anlam veremediğim hisler yaşıyordum. Daha hiçbir şey olmadan kalbim ritmini bozmuştu... Dişlerimi birbirine bastırdığımda kendime sinirlenmeye başlamıştım. Topuklarımı yere vura vura görevli odasına girip ceketimi çıkarıp iki

elimle suratımı sıvazladım. Birkaç adım dolandıktan sonra ellerimi çekerek sakın olmaya çalıştım. Sakın olmalıydım. O burada olduğu için gecenin zor geçeceğini bilerek odadan çıktım. Yol hiç bitmesin diye neredeyse dua edecekken kendimi Şeyda ve Mizgin'in arasında buldum. Mesih'e baktığımda içki içtiğini gördüm. Demek Mizgin ona içki götürmüştü...

Azad, Mesih'in yanına oturunca suratımı buruşturdum. O pisliği görmek istemiyordum. Şeyda'ya kaçamak bir bakış attığımda, güzel gözlerinde oluşan hüznü canımı sıkıyordu. Önümde duran füze bardağına bir kokteyli koyarak Şeyda'ya uzattım. "Keyfin yerine gelsin." Büyük bir samimiyetle gülümsüyordum. Elimden alıp içmeye başladığında Mizgin de kenara oturmuştu.

"Baksana?" Seslenen kişiye döndüğümde yapmacık bir

gölümsemeyle bana bakan esmer kızla göz göze geldim.

“Evet?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Burnunu havada tutarak küçümseyen bakışlarla beni izledi. “Viski istiyorum.” Sert bir ifade kendiliğinden suratımda oluştuğunda bir şey demeden elime gelen bardakla içkileri doldurdum. “Pekâlâ... Hanginiz viskiydi?” Kendi kendime mırıldanınca Mizgin’in işaretiyle ona bir gülümseme gönderip bardağa viskiyi doldurup kıza doğru döndüm.

Bardağı önüne koyduktan sonra gözlerimi üzerinde gezdirdiğimde, iddialı olmayan vücuduna rağmen fazla kışkırtıcı şeyler giydiğini fark ettim. Fazla küçük olmayan göğüslerini saran büstiyerinde tenini gösteren delikler vardı. Göbek deliğinin altından başlayan dar eteğinin kısılgını göremesem de tahmin edebiliyordum. Esmer tenine

yakıştıramadığım kırmızı ruju, ince dudaklarına taşıyarak sürüp daha büyük gösterme çabasına girmişti. Suratımı buruşturdum. Salçalı makarnayı hunharca yedikten sonra ağzını silmemiş gibi duruyordu. Bu gerçekten iğrençti. Cidden ruju dudaktan taşırdıklarında belli olmadığını mı sanıyorlardı? Suratımı tekrarbüruşturarak önüme döndüğümde, iğneleyici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

İçki isteyen iki kızla ilgilenirken bir yandan da gözüm Mesih'in oturduğu deri koltuklara kaydı. Azad'la ikisi pek konuşmadan ciddi bir halde duruyorlardı. Azad her zaman olduğu gibi siyahlar içerisindeyken asıl dikkat çeken Mesih'ti. Çevresindeki kızlar cesaret edemedikleri için yanına yaklaşamıyor gibiydi.

“İki viski daha!” dedi az önceki kız. Sert bir ifadeyle ona baktıktan sonra iki bardağa viski koyup önüne

ittiğimde gözlerimi gözlerine dikmiştim. Alaycı bakışlarla bardakları alıp olmayan kalçalarını kıvrarak yanımdan uzaklaştığında tahmin ettiğim gibi eteğinin çok kısa olduğunu gördüm. Başımı iki yana sallayarak önüme döndüm. Bir süre sonra sarışın bir erkek ön kısıma oturup bana muzip birkaç bakış attı. İlgisini umursamadan büyük bir ciddiyetle sordum. “Ne içiyorsun?”

Suratını asarak dudaklarını büzdü. “Hadi ama... Sana burada müşteriye asık suratlı olmanı mı söylediler?”

Kendinden emin sesi sinirlerimi bozmuştu. Üzerine atlayacağımı falan mı sanıyordu? Ters bakışlarımı ondan ayırmadan cevap verdim. “Eli penisinde gezen oğlanlar için gerekirse evet.” Kaşlarımı daha da çattım. Az önceki pervasız cümleyi ben mi kurmuştum? Yine de pişman değildim, mayalanmaya hazır hamur kadar yumuşak, tabiri caizse yavşak

bebeleri etrafımda görmek istemiyordum.

Kaşlarını havaya kaldırdı, sanki davranışım hoşuna gitmişti. “Elimin penisime gittiği doğrudur...” Kendi kendini tatmin ettiğini kabul ediyordu demek. “Fakat kendim için değil.” Piç bir şekilde gülümsedi. “Karşı tarafa hamle yapabilmek için.” Pislik herif. Başını yan eğerek ısrarcı bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Hadi ama... O hamlelerden birisini istemez misin?”

Elime gelen bardağa herhangi bir içkiyi doldurup önüne sertçe koyduğumda, içki dışarıya taşmıştı. Kaşlarımı kaldırarak sinir bozucu bir ifade takındım. “Neden içkini içip, ikilemiyorsun?”

Gülümseyerek bardağı kafasına diktiğinde gözüme az önceki kız çarptı. Ona verdiğim içkilerle Mesih’in tepesinde dikilmiş bir şeyler diyordu. Suratımı kasmaktan ağrıdığını hissedince derin bir nefes

aldım. Mesih'in yanında Azad yoktu. Gidecek zamanı bulmuştu. Kız kırıtarak yanına oturduktan sonra viskilerden birini Mesih'in önüne koydu ve kendisinininkini de elinde tutmaya devam etti. Otururken göğüslerini sergilemek için büktüğü beli neredeyse kırılacak gibiydi.

“Hey! Bir tane daha...”

Dişlerimi birbirine bastırarak az önceki çocuğun bardağını alıp farklı bir içkiyle doldurdum ve tekrar önüne ittim. Nasıl olsa bu mideyle ona dokunmazdı. Mesih ise sağır gibiydi. Yanındaki kıza hiç bakmıyor, hatta o yokmuş gibi davranıyordu. Bakışları etrafta gezinirken beni bulunca, kendi tükürüğümde boğulacağım sandım. Yanağımın iç kısmını dişleyerek surat ifademi sabit tutmaya çalıştığımda, gözlerinde saniyelik de olsa bir şaşkınlık sezebilmişim. Masaya eğilip viski bardağını eline alıp ufak ufak yudumlamaya başladığında, yanındaki

kız kalçasını ona doğru kaydırmıştı.

“Kıracaksın.”

Dakikalar önceki o sesi tekrar işitince büyük bir öfkeyle dönüp baktım. Çocuk gözleriyle elimin altındaki bardağı işaret edince, tırnaklarım acıyacak kadar çok sıktığımı fark ettim. Bir içki koyarak ona uzattım. “Konuşmak yerine içmeye devam et.”

Bakışlarım tekrar onu bulduğundan çocuk keyifle konuştu. “Benden faydalanmak istiyorsan, sarhoş etmene gerek yok. Sana istediğini verebilirim güzelim.”

Suratımı buruşturarak ona baktım. Uğraşmayacaktım, uğraştıkça zıvanadan çıkan bir tipe benziyordu. Tekrar Mesih'lere döndüğümde kızın elini onun diz kapağına koyduğunu gördüm. Gözlerim irileşerek onlara baktım. O kız Mesih'e dokunuyordu. Mesih gözlerini üzerimden çekmeden viskisini ufak ufak yudumlamaya

devam ederken keskin bir nefes aldım. Göğüs kafesim inip kalkarken esmerin eli yukarıya doğru çıkmaya başladı. Elini Mesih'in erkekliğine doğru götürürken bir yandan da onun surat ifadesini izliyordu. Mesih elindeki bardağı kafasına diktiğinde, Âdem elması ahenkle hareket etmişti. Boş bardağı bana göstererek salladığında viski istediğini anlamıştım. Erkekliğine doğru gitmekte olan eli hiç umursamıyordu. Onu ilk defa bir kızla bu kadar yakın görüyordum. Hatta onu ilk defa bir kızla görüyordum. Dişlerimi birbirine bastırmaya devam ettim. Dört viski bardağını tepsiye koyup bulunduğum alandan çıktım. Mesih'ten sonra diğer masalara da servis yapacaktım.

Bacaklarımın birbirine dolanmaması için büyük bir çaba harcarken, ensemden kuyruk sokumuma kadar bir ürperti hissettim. Kulaklarım uğuldarken göğüs kafesim sızlıyordu.

Önlerine gelene kadar, buz mavisi gözlerinin tüm vücut hatlarımı izlemesine engel olamadım. Yanındaki sürtüğe bakmadan eğildiğimde, çalan romantik şarkı nedeniyle mırıldanmalarını işitebiliyordum. Kız Mesih'e yaklaşıp dudaklarını kulağına yaklaştırdığında, ellerimle kavradığım tepsiyi daha fazla sıktım. Eli Mesih'in erkekliğinin hemen altındaydı artık.

Kız kendi kendisine inleyerek konuştu. "Yalvarırım yat benimle."

İçim büyük bir öfkeyle dolduğunda, gözlerimin açık sarıya çaldığını biliyordum. Bir kadın bu kadar ahlaksız olabilir miydi? Yeni bardağı masanın üzerine bırakıp Azad'ın içtiği sigaralarla dolu olan kül tablasını da tepsiye koydum ve Mesih'e kaçamak bir bakış attım.

Çekinmeden yakamın açıklığına bakıyordu. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda kızın eli tekrar hareketlendi. Ne yani, erkekliğini mi

avuçlayacaktı? “Lütfen, çok istiyorum. Hepsini içime kökle. Senin için kıvranacağım.”

Kulaklarımın uğultusuyla, elimdeki tepsiyle doğrulduğumda bir güç vücudumu esir almıştı. Eli tam o kısma geldiğinde tepsiyi kızın üzerine attım. Yaptığıma inanamaz bir halde tepelerinde dikilirken kız çığlık atarak pençesini Mesih’in üzerinden çekti.

Biri boş olmak üzere, diğer üçü dolu olan bardaklar sertçe kızın üzerine düşerken saçları da sigara külü olmuştu. Kız ciyaklamaya devam ederek bardakları üzerinden attığında canının yanıp yanmaması umurumda olmamıştı. “Dikkat etsene sürtük!” diyerek bana bağırdığında öfkem daha da arttı.

Kaşlarımı kaldırarak gözlerimi üzerine diktim. “Benimle düzgün konuş!”

Islanan saçlarını geriye atıp, berbat bir surat ifadesiyle bana baktı.

“Konuşmazsam ne olur lan?”

Bakışlarım ateş saçarken masaya koyduğum bardağı alıp hiç düşünmeden kafasına fırlattığımda acıyla bağırdı.

“Bu olur.”

Kız Mesih’e sığınmaya çalıştığında iğrenç bir sesle ağlamaya devam ediyordu. Mesih yerinden kalkıp bana doğru geldiğinde ne yapacağımı şaşırmıştım. İnatçı tarafım daha ağır bastığı için geriye adım atmadım. Mesih’in suratından hiçbir ifade okuyamıyorken o yanımdan geçip gitmekle yetindi. Derin bir nefes alarak sırtına baktım. Ardından önüme döndüğümde kızın toparlanmaya çalıştığını gördüm. Onu umursamadan hızlı adımlarla yerime doğru gittim.

Şeyda ve Mizgin bana büyük bir şaşkınlıkla bakarken, “Sen... Görevli odasına gidip dinlen. Biz hallederiz,” dedi zorlukla Şeyda.

Hiçbir şey demeden ufak koridora çıkan kapıya doğru ilerledim. Kesinlikle olay yerinden uzaklaşıp sinirlerimi dizginlemem lazımdı. Odaya girdikten sonra derin bir nefes alıp iki elimle suratımı sıvazlayarak koltuğa oturdum. Saniyeler sonra kalkıp askılığa yöneldim. Dışarıya çıkıp biraz yürüsem iyi olacaktı. Bu oda beni daha da daraltıyordu. Nefes alamıyordum.

Dolabın yanındaki askılıktan ceketimi aldığımda elimden kayarak dolabın önüne düştü. Dizlerimi kırarak yere çömeldiğim an odanın kapısı açıldı. Kızlardan birisinin olduğunu düşünerek umursamasam da kapandıktan sonra bana doğru yaklaşan adım sesleri ve burnuma dolan koku, gelenin kim olduğunu doğruluyordu.

Ceketime bakmaya devam ederken kalp atışlarımı boğazımda hissettim. Bedenime basan sıcaklık, yanaklarım

dahil olmak üzere beni kırmızıya boyarken ellerim titremeye başlamıştı. Deri ceketimi güçlükle kavrayarak ayağa kalktığımda, o tam olarak bir adım gerimdeydi. Nefesini saçlarımin arasında hissedince tedirginlikle gözlerimi kapatarak elimde tuttuğum ceketı daha fazla sıktım. Bir nevi sus oyunu gibi bir şey oynuyorduk. Kuruyan dudaklarımı ıslattığımda büründüğümüz sessizlik ürkütücü bir hal almıştı. Anında belimden kavrayıp beni kendine doğru çevirdi, dolaba çarptığımda dudaklarımin arasından cılız bir ses çıkmıştı. Dönerken uçuşan saçlarımin onun suratına çarpmıştı. Göğüs kafesim büyük bir hızla inip kalkarken tıpkı bir makineye benziyordu. Saniyede bir kalkıyor ve iniyordu. Kuvvetli parmakları kollarımda, gözleri beni delip geçmek istiyordu sanki. Çenesi aksi bir şekilde kasılmışken, daha kışkırtıcı ve iyi

göründüğünü fark ettim. Nefes seslerimiz aramızdaki tek anlaşım diliyken, vücudum alev almak için yalvarıyordu. Kalbime binen yük canımı yakıyor, boğazımı sıkıyordu. Gözleri deli gibi inip kalkan göğüslerime indiğinde, az önce yere çömeldiğim için yakası kayan tişörtüm yüzünden ona harika bir manzara sunuyordum. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp elimi tişörtün yakasına götürmeye kalktığımda, bileğimden kavrayarak dolaba yapıştırdı. Korku dolu gözlerle suratına bakmaya devam ederken panikleyerek diğer elimi oynattım. Hırıltılı bir nefes alarak onu da aynı şekilde duvara yapıştırdığında nefes seslerim artmıştı. Dilim tutulmuş gibi dururken o üzerime daha fazla abanarak erkeksi sesiyle sordu. “Bal tadı...” dedi ve hırıltılı bir soluk alıp devam etti. “Hâlâ dudaklarında mı?”

Ağzımdaki kuruluk nedeniyle

dişlerim neredeyse birbirine yapışacaktı. Öpüştüğümüzde bal tadını sadece ben aldım sanırken... O da mı almıştı? Bedeninin üzerime uyguladığı baskı işimi daha da zorlaştırırken, tek kaşımı kaldırarak ifademi toparlamaya çalıştım.

“Sen ne saımalıyorsun?”

İfadesini bozmadan gözlerime bakmaya devam etti. Bakışları... Canımı acıtıyordu, çok fazla inceliyor ve kendimi rahatsız hissetmememe sebep oluyordu. “Biliyorum Elis...” İsmim ağızından öyle güzel çıkmıştı ki adıma âşık olacaktım neredeyse.

“O gün... Bal tadını senin de aldığını biliyorum.” Evet, o nefis aromayı ben de aldım. İlk başta elektrik çarpmışa dönsem de sonuna kadar hissettim, dibine kadar tattım.

“Yanılıyorsun Mesih,” diyebilmiştim. Gülümsediğinde dişleri gözükmüştü. şaşkınlığıma engel olamadan dudaklarımın

aralanmasına, gözlerimin irileşmesine izin verdim. Nefesimi tuttuğumun farkına bile çok geç varmıştım. Mesih nasıl bir insandı böyle?

“Sana hatırlatayım,” diyerek aniden dudaklarıma eğilince aklıma tekrar o an gelmişti ve ondan önceki. Her yakınlaşmanın ardından kovulmak itiraf edemesem de canımı yakıyordu. Bu konulardan uzak olsam da nihayetinde ben de bir insandım... Panikleyerek kafamı çekip yukarıya kaldırdığımda aralık dudakları çeneme konmuştu. Gözlerimi kocaman açarak tavana bakmaya başladım. Aralık dudaklarından dili tenime değdiğinde gözlerim kocaman açıldı ve tepkisiz kalmama neden oldu. Tenimi içine doğru çektikten sonra dudaklarını çenemden ayırdı. Nefesi boynuma çarpıyordu. Suratını boynuma dayayıp derin bir nefes alıp dudaklarını bastırdı. Yer ayaklarımın altından kayarken şuurumu

kaybetmeme ramak kalmıştı. şeytanlar fısıldıyordu kulağıma, yanlış olduğunu söylüyorlardı. Onlar bile uzak durmam için çabalıyorlardı. Melekler kenara kayarak anın şaşkınlığını benimle birlikte yaşarken, şeytanlar işbirlikim olmuştu. O fazlasıyla tehlikeliydi. Bu yakınlık doğru değildi.

Aslında bir şey yapmıyordu, sadece dudaklarını boynuma değdiriyordu ve derin soluklar alıyordu. Bir süre sonra dudaklarını ayırınca sıcak nefesi bu sefer açıkta kalan göğüslerime çarpmıştı... Belim yay gibi gerilirken, aşağıya doğru inmesini durdurmak için avuçlarından kurtardığım ellerimi saçlarının arasına soktum. O pürüzsüzlük ve yumuşaklık oynama isteğimi tetiklese de bu durumda yapılacak, hatta Mesih'le yapılacak son şey bile değildi. Olamazdı.

Başını geriye doğru çektiğimde gözleri gözlerimle buluştu. Okyanus

koyuluğuna dönen gözleri muazzam bir görüntü sergilerken, nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Bu yakınlıktan sonra da mı beni kovacaktı? Kafamı iki yana sallayıp buğulu bir sesle konuştum. “Mesih...” Susup beklediğinde büyük bir kararlılıkla konuştum. “Defol.”

Kaşları saniyelik de olsa yukarıya kıvrıldığında gülümsememek için kendimi zor tuttum. İlk defa posta yediğini tahmin edebiliyordum. Kaşlarını çattı. Dişlerini birbirine bastırdığında seğiren çenesiyle ürkütücü bir hal alsa da surat ifademin bozulmamasına dikkat ettim. Dudaklarını araladığında nefesini karşılamıştım. Bu beni titretse de belli etmedim. “İmkânsız.” Kaşlarımı çattım. “Bu tadı aldıktan sonra İris, imkânsız...”

Gözlerim şaşkınlıkla irileştiğinde dilim lal olmuştu. Bana son kez bakıp sırtını döndüğünde, ahenkle hareket

eden omuzlarında takılı kaldı gözlerim. Ardından odanın kapısı açıldı ve kapandı... Dizlerim daha fazla dayanamadan öne doğru bükülünce yere doğru kaydım. Kalçam beton zeminle buluştuğunda dizlerimi kendime daha fazla çekip kafamı dolaba yasladım ve sesli soluklar almaya başladım. Aklımda Mesih'in bana neler yaptığından çok kafamı karıştırarak defolup gitmesi vardı... Beni neden öpmüştü? Neden imkânsızlardan bahsediyordu? Bugün yanıma neden gelmişti?

Çok değişikti, farklı hissettiriyordu. Anlamadığım duyguları sevmiyordum. Bugüne kadar hissetmediklerimi hissettirmesi korkmama neden oluyordu. Ah, aynı anlamda olmasa bile bir neden daha... Bacaklarım ağrımaya başladığında uzun süre kıpırdamadan oturduğumu idrak ederek yerden kalktım. Ceketimi alıp üzerime geçirdikten sonra lanet

tişörtümün açıkta bıraktığı yerler kapanacak şekilde fermuarımı çektim ve sonra odadan çıkıp bar bölümüne doğru ilerlemeye başladım. Şeyda'ın yanına geldiğimde endişeli bir ifadeyle suratımı inceledi ve sonra merakla konuştu. “İyi misin? Suratın beyazlamış.”

“İyi değilim.” Doğruyu söylemeyi tercih etmiştim.

Dirseğimden kavrayarak kenara doğru ilerledi. “Eve git bebeğim, bugünlük ben hallederim.” Kaşlarımı çatarak etrafı incelemeye başladım.

“Merak etme, Azad yok.” Rahat bir nefes aldım, Şeyda'yı onun bulunduğu bir ortamda yalnız bırakacak değildim. “Tamam.”

Şeyda kaşlarını çattı. “Taksiyle gitmen şartıyla...”

Gözlerimi devirdim. “Taksiyle gideceğim.”

Gülümseyerek kollarını boynuma dolayınca tek elimi bel kıvrımına

yasladım. “Bir duş al ve uyu. Yorma kendini.”

“Şeyda, vazgeçeceğim ama şimdi.”

Kıkırdayarak geri çekildi. “Tamam, git hadi.”

Vuslat’tan çıktıktan sonra taksi beklemeden ilerlemeye başladım. Merkeze doğru ilerledikten sonra üzerime sabitlenen bakışlara olabildiğince aldırmadım. Mesih yüzünden bu gözlere maruz kalıyordum. Beni birçok kez onunla görmüşlerdi. Mahalleye girdikten sonra anahtarları çıkarıp apartmanın kapısını açıp içeriye girdim. Eve girdiğimde Selenay kendisine tost yapıyordu. Beni görünce önüne dönerek mırıldandı. “Sen de ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Bir şey demeden sucukları kesmeye devam etti. Ardından dilimlenmiş ekmekleri yan yana koyup içlerini doldurmaya başladı. Ceketimin

fermuarını açarak çıkarıp yandaki sandalyenin üzerine koydum. Cevabı belli olsa da konuşma amacıyla sordum. “Bugün neler yaptın?” Omuz silkti. “Tatlı.”

Gözlerim iştahla açıldı. O çok güzel tatlılar yapardı. “Ne kadar yaptın?”

“Sizin için ayırdım,” diyerek ekmekleri tost makinesinde ezmeye başladı.

“Ruh halin ne zaman canlanacak? Sen böyle yapınca kendimi berbat hissediyorum.” Omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Lütfen öyle düşünme. Sana hissettirdiklerim için özür dilerim. Sadece bu sıralar biraz kafam karışık.”

Yerimden kalkarak yanına gidip umut veren bir sesle konuştum. “İzin ver, yardım edeyim.” Tost makinesinin kapağını kaldırarak dolu dolu olan gözlerle bana baktı. “Ben sanırım onu kaybetmek istemiyorum.”

Gölümsedim. “Kaybedeceğini kim söyledi? Aptal.”

Dudaklarını büzdü. “Bilmiyorum, beni affetmesi ya da eskisi gibi davranması için uğraşamam. Kendimi Şeyda’ya karşı kötü hissederim.”

Kafamı iki yana salladım. “Saçma kuruntularını bir kenara bırak. Alaz’la Azad’ın yakın arkadaş olmadıkları ortada.”

Hevesle suratıma baktı. “Bunu sadece ben görüyorum sanıyordum. Sen de fark ettin, değil mi?”

Gözümün önüne İsimsiz’deki kavgaları geldi. Tabii ki arkadaş değillerdi, düşmandan beterlerdi. “Evet, fark ettim.”

Dudaklarını ıslatarak etrafa bakındı. “Sence ne yapmalıyım?”

Göz kırptım. “Bir ara istersen?”

Gölümsedi. “Arayayım değil mi?”

“Ara, ara.”

Odasına doğru koşturduğunda makinenin fişini çektim ve tostları

tabaklara yerleştirerek masaya oturdum. Selenay da yanıma oturarak rehberini kurcalamaya başladı. Ardından irice açılan gözlerini bana dikti. “Telefonu ya bir kız aarsa?”

Omuz silkerek tostumdan bir ısırık alıp iğnedikten sonra konuştum. “O zaman vermediğın şans için pişman olma ve gtne tekmeyi daha sert vur.”

Alt dudağınđı dişleyerek ekrana bakıp bařparmağınđı hareket ettirdikten sonra telefonu kulağına grdrd. İkinci alışta açılmıştı, yanında olduğum için Alaz’ın şaşkın sesini ben de işitebiliyordum. “Selenay?”

“Ne yapıyorsun Alaz?”

“Yatıyordum.” Alaz? Bu saatte?

“Anladım, istersen yarın konuşalım.”

“Hayır, hayır. Devam et lütfen.”

Gülümseyerek dinlemeye devam ettim. Selenay kararsız bir şekilde bana baktıktan sonra önüne dönüp

derin bir nefes aldı. “Seninle konuşmak istiyorum. Yüz yüze.”

Karşı tarafın sesi kesildiğinde ikimiz de nefesimizi tutmuştuk.

“Emin misin?” dedi Alaz arada kalmış bir tınıyla. “Bunu miden kaldırır mı?”

Alt dudağımı dişlediğimde Selenay panikle konuştu. “Alaz, lütfen yapma. Konuşmak istiyorum dedim.”

“Tamam, ne zaman istersen?”

“En kısa zamanda.”

“Seni şimdi gelip alabilirim,” dediğinde gözlerim kocaman açılmıştı. Selenay’ın topladığı cesaretin dağılmaması açısından bu iyi olabilirdi.

“Gel...” Bu cevap Alaz kadar beni de şaşırtmıştı.

“On dakikaya oradayım.”

Selenay gözlerini kocaman açarak bana döndüğünde telefon kapanmıştı. “On dakika mı?” dedim hayret dolu bir sesle.

Selenay anında ayağa dikildi. “Hey, ben ne giyeceğim?”

Üzerine baktığımda pijamalı olduğunu gördüm. Ben de ayağa kalkarak odasına yöneldim. “Gel benimle.” Odaya girdikten sonra hızla dolabı açıp bakınmaya başladım. Bordo, yüksek bel bir dar pantolon ve siyah kısa bir badi çıkarıp Selenay’a uzattım. “Giyin çabuk.”

O giyinirken aynanın oradaki tarağı alıp yanına gittim. Giyindikten sonra topuzunu indirip acıtmamaya dikkat ederek saçlarını taradım.

“Keşke topuz yapmasaydım...”

“Sorun değil.” Yumuşak saçlarını taradıktan sonra kremle şekillendirip bıraktım.

Aynaya bir bakış atıp bana döndü. “Teşekkür ederim Elis.” ,

Hınzırca gülümsedim. “Daha işim bitmedi.” Bordo ruju alıp karşısına geçtiğimde ne kadar itiraz etse de ruju şekilli dudaklarına sürdüm.

“Malzemen olduğu için hazırlanman kısa sürdü.” Utangaç bir gülümseme belirdi suratında. Zil çalınca ikimiz de panikleyerek birbirimize baktık.

Selenay, “Geldi!” diyerek odadan çıkınca ben de peşinden ilerledim. “Bir şey olursa ara.” Başını sallayıp telefonunu ve çantasını alarak hızlı adımlarla kapıdan çıktı. İç geçirerek kapıya baktıktan sonra banyoya doğru ilerledim. Kapıyı kapatıp üzerimdekileri çıkarıp kirli sepetine attım. Ardından küveti doldurmaya başlayarak içine girdim. İyice köpürmesini beklerken kafamı mermere yasladım. Beni yıpratın bir gün daha geçirmiştım, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Saçlarımı şampuanlayıp duruladıktan sonra küvette yatmaya devam ettim. İçeriden gelen tıkırtılarla irkilerek gözlerimi açtım. Üzerimdeki tatlı mahmurluktan kısa bir süre de olsa uyuduğumu anladım. Tıkırtılar devam

edince kaşlarımı çatarak dizlerimi kendime doğru çektim. Bu da neydi böyle?

Ayağa kalkıp durulanıp küvetten çıktım. Ardından beyaz havluyu bedenime sararak kapıya doğru ilerledim. Elimle kapı kolunu kavradığımda içimde tuhaf bir his oluşmuştu. Vücudumdan akan su damlalarını umursamadan kolu çevirip kapıyı kendime doğru çektikten sonra kafamı dışarı uzatıp koridoru incelemeye başladım. Işık bıraktığım gibi açıktı. Kapıyı biraz daha çektikten sonra arasından geçip demir kapı tarafına doğru seslendim. “Selenay!” Cevap yoktu... Yutkunarak tıkırtıların geldiği odama doğru ilerlemeye devam ettim. Soluk seslerim kulaklarımda yankılanırken dudaklarım kupkuru olmuştu. Gitmemem gerektiğini bilsem de çıplak ayaklarım bana ihanet ederek yürümeye devam ediyorlardı. Kapının

önüne geldiğimde tıkırtılar kesilmişti. Kapının kolunu kavradıktan sonra, avuçlarımın daha fazla terlemesine izin vermeden çevirip kapıyı ittim. Görüldüğü kadarıyla odama baktım. Ardından adımlarımı içeriye doğru sıraladım. Kapı kapanınca yerimde kaskatı kesilmiştim. Odada benden başka birisi daha vardı...

Arkamı dönecek cesaretim yoktu. O kim olabilirdi ki? Üzerimde sadece kısa bir havlu olduğu için korkum daha da artmıştı. Karşımdaki tülü kenara çekilmiş cama baktım. Camdaki yansımada arkamda duran Mesih'i görünce dudaklarımdan korku dolu bir mırıltı çıkmıştı. Kollarını göğsünün altında bağlayıp kapı pervazına yaslanmıştı. Islak vücudum anında kuruyarak susuzluk çekmişti. Bedenim yanıyordu, ruhum yanıyordu. Bulunduğum odanın sıcaklığı katlanılmaz derecede sıcak olunca başım dönmeye başlamıştı.

Afallayarak ona doğru döndüğümde gözleri gözlerimden başka bir yere bakmıyordu. Boğazımı temizlemeye çalışarak titrek bir sesle konuştum. “Senin burada, ne işin var?”

Heykel gibi duruyordu. Korkarak bir adım geri gittiğimde, tepkisizliği tüylerimi diken diken etmişti. Bir anda üşümüştüm. Kollarını çözüp kapı kenarından doğrulunca nefes borumda bir basınç hissettim. Karnıma giren ağrıya bir adım daha gerilediğimde üşümem devam ediyordum. “Buraya gelmemi sen istedin.”

Göz kapaklarım titreşerek ona baktım. Yüz ifademden ne kadar afalladığımı eminim ki belli oluyordu. Bir adım yaklaşarak o eşsiz sesiyle tekrar konuştu. “Beni istedin...”

Gözlerimi kocaman açarak zorlukla yutkundum. Boğazım acımişti. Kafamı iki yana doğru sallayıp bir adım daha geriledim. “H-hayır, b-ben istemedim,

git lütfen.”

Sessizlik içinde bakışırken sanki oda etrafımızda dönüyordu. Üzerime doğru gelmeye başladığında panikleyerek ben de geri çekilmeye başladım. Hızlanmasıyla titreyen bacaklarım da hızlandı ve yatağa çarptım. Dengemi koruyamadığım için sırtım soğuk nevresimle buluştuğunda göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Kafamı eğip üzerime baktığımda havlunun göğüs kımından açıldığını gördüm. Göğüs çatalımdan göbek deliğime kadar tenim gözükse de mahrem yerim ve göğüslerim kapalıydı. Sanki tenime dikenler batıyordu. Gözlerime kadar sıcaklamıştım.

Bana yukarıdan bakarken, kusursuz çenesi çekti dikkatimi. Her şeyin sahibi gibi görünüyordu. Asil, kusursuz, önder... Kuvvetli ellerini tişörtünün yakasına geçirince yapacağı hamleyi bekledim. Tişörtü

tek seferde üzerinden çıkarınca dudaklarım aralanmıştı. Onu ilk defa üzeri çıplak görüyordum. Bu... Mükemmeldi.

Dudaklarım daha fazla kuruduğunda yapılı harika vücudu nefesimi kesmişti. Öyle balon gibi duran şişme kaslar değildi, sanki doğuştan varmış gibi doğallardı. Köprücük kemiğinin altından başlayıp omzunda dağılan dövme şuurumu kaybettirecek kadar harikaydı. Çok büyük ya da abartı değildi, tanımlayamayacağım kadar güzeldi... Üzerime doğru eğilince havlunun açılmamasına dikkat ederek yukarıya kaydım. Kuvvetli kollarını omuzlarımın yanına yerleştirdiğinde iri gövdesinin gölgesi yatağa sinmişti.

“Git Mesih,” diyebildim korku, heyecan ve şaşkınlığın dans ettiği bir sesle.

Suratını yaklaştırdığında nefesi tüm vücudumda gezmeye başlamıştı.

“İstiyorsun...”

“İstemiyorum.”

Gülümseyerek dudaklarını yaklaştırdı. “O zaman isteyeceksin.”

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda gözlerim defalarca açılıp kapanmıştı. Vakit kaybetmeden dili ağzımdan içeriye kayınca nefis bal tadını bana da sundu. Uzun parmaklarını göğüslerimde hissettiğim an sırtım gerilmişti. Onu itmeye çalıştığımda kıpırdamadı. Dudakları hareket etmeye devam ederken ellerimi ellerinin üzerine koydum. Havlumu açmasını istemiyordum... Ellerini belime kaydırduğında kafasını geri çekerek ifademe baktı. Dehşet içinde bakarken belimdeki ellerinden birini yüzüme yaklaştırdı. Başparmağıyla dudağımı okşarken mırıldandı. “Dudaklarının tadı balsa...” Kasıklarımnda hissettiğim eliyle gözlerim kocaman açılmıştı, tamamıyla etkisiz kalmıştım. Ellerimi

yumruk yaparak güç almaya çalıştım.
“Burası, özü mü?”

Dudaklarım aralandığında gülümsemesi başımı daha fazla döndürdü. Parmakları aşağıya doğru kaymaya başladığında yapmaya çalıştığı şeyi idrar ederek omuzlarından tutarak onu durdurmaya çalıştım. “N-ne yapıyorsun?”

Kafasını kaldırarak bana bir gülüş daha bahşederek konuştu. “Merakımı gideriyorum.” Ardından kafasını eğdi...

Boğulma hissiyle gözlerimi açmaya çalıştığımda gözlerim yanmıştı. Hızla kendimi yukarıya doğru çektim. Sudan çıktığımda öksürmeye başladım, duramıyordum. Küvette uyuya mı kalmıştım? Elimi tıpayı attım çektikten sonra köpüklü suyun kaybolmasını bekledim. Suyu açıp ellerimi duruladıktan sonra yüzümdeki ve vücudumdaki köpükleri

temizlemeye başladım. Resmen
uykumda boğulacaktım.
Durulandıktan sonra kalçalarım
kadar gelen havluyu bedenime
sardım. İçeriden tıkırtılar gelince
kaşlarımı çattım, bedenimi bir korku
sarmıştı. Kapı kolunu çevirerek
koridorda dış kapının olduğu tarafa
doğru baktım. “Selenay!” Ses yoktu.
Deja vu hissiyle tıkırtıların geldiği
yere, odama doğru ilerledim. Kapının
önüne geldiğimde sessizdi.
Yutkunarak kapıyı açtığımda yatağımı
görmemle tüm rüyam gözlerimin
önüne gelmişti. Mesih... Yaptıkları...

“Kusura bakma canım, kremi
almak için gelmiştim, kızmadın değil
mi?” Kapı birden çekilince karşımda
Şeyda’yı gördüm. Elindeki kremi
göstererek gülümsüyordu. Afallayan
bir ifade oluşmuştu suratımda.
Şaşırdığım Şeyda’nın karşıma çıkması
değil, rüya da olsa Mesih’in
yaptıklarıydı.

“Kusura bakma senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.”

Bulunduğum şaşkınlıktan silkelenip panikle başımı iki yana salladım. “Hayır, yanlış anladın. Yani sorun değil, istersen senin olsun.”

Gülümsedi. “Yok, bir kaç kez kullanmam yeterli.”

Suratımda zoraki bir gülüş oturtmaya çalıştım. “Ne kadar istersen...”

“Tamam canım, sen giyinip yat. Bugün çok yoruldun,” diyerek manidar bakışlarını üzerimde gezdirince alt dudagımı dişledim. “İyi geceler...”

“Sana da.”

Selenay odadan çıkınca derin bir soluk vererek kapıyı kapayıp kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Gözümün önüne Mesih’in bana tepeden bakan gözleri gelince dudaklarım aralanmıştı. Havlunun göğüs kısmını tutup dolabıma doğru ilerledim.

Kendimi oyalamam gerekiyordu. Kurulanıp iç çamaşırını takımımı giydikten sonra ince bir badi ve eşofman altımı da giyip saçlarımdaki suyu havlumla aldım. Yatağa girdiğimde kulaklarımda uğuldayan tek bir ses vardı.

Gelmemi sen istedin...

“Elis masayı kurar mısın?” Mutfaktan gelen Şeyda’nın sesiyle son kez Selenay’ı arayıp telefonu arka cebime sıkıştırdım. Dün gece konuşamamıştık. Neyse ki sabah geleceğine dair bir mesaj atıp haber vermişti. Masanın üzerindeki ders kitaplarımı kaldırdıktan sonra mutfağa gittim. Kahvaltılıkları tepsiye yerleştirdikten sonra tekrarsalona geçip yemek masasının üzerine dizmeye başladım. Kapının kilit sesiyle geri döndüğümde Selenay’ı görünce ciyakladım. “Selenay!”

Suratındaki tebessümü daha da

genişletti bu. “Elis!”

Gözlerimi devirip salınarak ona doğru yürüdüm. “Selenay...”

“Elis!” dedi şeyda azar dolu bir sesle, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. “Bir dur da kız içeri geçsin.”

Selenay ona bir teşekkür tebessümü yollayıp salona doğru ilerlemeye başladı. Büyük bir merakla peşinden giderek koltuklara oturduk. “Ee, neler oldu anlatsana,” dedi şeyda.

Selenay gülümseyerek bize baktı. Ardından kafasını eğip mahcupa gülümsedi. “şey, sanırım biz deniyoruz.”

“Neyi deniyorsunuz?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Selenay kafasını bize çevirdi. “şeyi işte canım... Konuştuk hallettik.”

şeyda ofladı. “Kızım doğru düzgün anlatsana şunu. En başından!”

Destekleyen gözlerle şeyda’ya baktıktan sonra tekrar Selenay’a döndüm.

Selenay boğazını temizledi. “Alaz beni almaya geldiğinde belli etmese de fazlasıyla şaşkındı. Arabaya bindiğimizde sadece sessiz bir yere gitmek istediğimi söyledim, o da sahile sürdü.”

“Ee?”

Yastığımı Şeyda’ya fırlattım. “Susarsan devam edecek.”

Omuz silkti. “Sahilin kenarında bir süre sessiz kald- ”

“Dur bir dakika! Kaputun önünde mi durdunuz? Yoksa bankta mı oturdunuz? Yoksa kumlara mı uzandınız?”

Şeyda’nın son cümlesini işitmemle gözlerimi devirmem bir oldu. Diğer yastığımı da fırlattım, bu sefer kafasına denk gelmişti. “Ahh...”

“Susmazsan ben şimdi seni- ”

“Hoop, Elis ağır ol,” deyince Selenay’a döndüm.

“Ne ya? Üzerine oturacağım diyecektim.”

“Her neyse, devam ediyorum. İkiniz de susun.” Başımızla onayladık. “Bu arada arabanın içinde oturuyorduk. Neyse işte. Neden aradığımı sorunca son olaydan bahsettim. Ve Azad yüzünden kendimi engellediğimi...” Bu kısımda Şeyda’ya kaçamak bir bakış attığımızda sorun olmadığını belirtircesine gülümsedi. “Alaz bunu duyunca daha fazla şaşırdı. Kendisine karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimi sorduğunda, yokluğunun kötü hissettirdiğini söyledim. Bu bile umut vermiş olacak ki benden bir şans daha istedi işte.”

“Peki, sabaha kadar neredeydin?” dedi Şeyda manidar bir sesle. Selenay çekinerek konuştu.

“Yanında kalmamı istedi, bunu isteyerek yaparsam ikimiz için de bir şans olabilirmiş...”

“Yaa... Bak sen... Başka bir şey yapmadınız yani?”

Selenay kucağındaki yastığı

Şeyda'nın kafasına fırlattı. "Saçma salak konuşma!"

Şeyda alnını ovalayarak ciyaktadı. "İki kuzen acımadan fırlatıp duruyorsunuz şu yastıkları, insanda kafa bırakmadınız."

"Beynini bıraktığımıza şükret sen," dedi Selenay, parmağının ucunu göstererek devam etti. "Oda zaten minicik... Hâlâ yerindeyse ona say."

Şeyda suratını buruşturdu. "Allahın ergeni..."

Selenay omuz silkti. İfademi donuk bir hale alarak mırıldandım. "Çocuk gibisiniz..."

İkisi aynı anda omuz silkince gözlerimi devirdim.

"Elis, bugün boya badana yapacağız, bir an önce karnımızı doyuralım da başlayalım."

Baygın bakışlarla Şeyda'ya bakmaya devam ettim.

"Ne boya badanası?" dedi Selenay, kuru bir sesle.

“Odamın duvarları kirlendi. Yenileyeceğim.”

“Harika, bir boyacı ayarlayabiliriz.”

Şeyda kaşlarını çatarak Selenay’a baktı. “Kendim yapacağım.”

“Ya hu Şeyda, iyi misin sen? Batıracaksın duvarları. Sabret ayarlarım ben birini.”

“Selenay anlama kıtlığın mı var? Kendim yapmak istiyorum, kafa dağıtmaya ihtiyacım var.” İri gözlerim ikisinin arasında pinpon topu gibi gidip gelmeye devam ederken Selenay başını onaylar anlamda salladı.

“Anlıyorum, kursa gir ya da herhangi bir aktiviteye katıl. Boya badana ne alaka?”

Şeyda sabır çekerek dişlerini birbirine bastırıp sesli ve derin bir nefes aldıktan sonra konuştu. “Çünkü canım öyle is-”

Ayağa kalkarak ikisinin koltuğunun arasına geçtim. “Hey, hey! Tamam. Ben de bugün keşke boya yapsak

diyordum.” Selenay baygın bakışlarını üzerimde gezdirince omuz silktilim. “Önce masayı hazırlamaya devam edelim. Hadi.”

İkisi de birbirinden tarafa bakmadan yerlerinden kalkıp peşimden gelmeye başladılar. Masayı kurarken Selenay da Şeyda’ya bakmadan yardım ediyordu. Artık o nasıl oluyorsa.

Sofrayı hazırladıktan sonra kenardaki sandalyeyi çekip oturduğumda Selenay konuşmaya başladı. “Bugün Alaz beni almaya gelecek.” Bir yandan da çaktırmadan Şeyda’nın tepkisine bakıyordu. “Ne giysen acaba?” Bunu daha çok Şeyda’ya sorar gibiydi.

Sarışın tabağına gömülerek karnını doyururken kafamı ondan tarafa çevirip cevap bekleyen gözlerle ona baktım. Selenay iş atıyordu Şeyda’ya fakat sarışın fazla alınmıştı belli ki. Tabii kıyafetten en çok Şeyda anladığı için ocağına düşmüştü. “Elis sence

elbise giymeli miyim?” Yanağımın içini ısırarak gülmemeye çalıştım.

“Bilmem, sence giymeli mi Şeyda?”

Şeyda salamı ağzına atarak omuz silkti. “Bilmem, beyni daha büyük olan birine sorsun.” Selenay gözlerini devirdi. “Cidden buna mı alındın... Eğer kendini iyi hissedeceksen beynimin olmadığını bile söyleyebilirim. Ama lütfen bana alınma.”

Şeyda derince yutkunarak gözlerini kırptırdı. “Turkuaz.”

Anlamayan bakışlarımızı üzerinde gezdirdiğimizde devam etti. “Turkuaz elbisen sana çok yakışıyor.”

Selenay omuz silkti. “Boş ver elbiseyi... Affettin mi beni?”

Şeyda kafasını tabağından tekrar kaldırdı. “Sen salak mısın Selenay?”

Selenay göz kapaklarını titretti.

“Niye... Neden ki?”

Şeyda kıkırdadı. “Ben sana neden alınayım? Bir de karşımda

kıvrancmaların yok mu?” Ağzını kapatarak kahkahasını dindirmeye çalıştığında tekrar gözlerimi devirdim. “Veletlerden farkınız yok.”

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Selenay hazırlanırken biz de Şeyda’nın odasındaki eşyaları ortaya çekip üzerini örtmekle meşguldük. Üzerimize geçirdiğimiz tulumlarla cidden tatlı gözüksüğümüze karar vermiştim. Saçımı atkuyruğu yaptığımda, Şeyda da kendisinininkini örmüştü. Fırçaları boyaya batırdığımda birden çektiğim koku genzimi yaksa da hoşuma gitmişti. Duvarda desenler çizmeye başladığımda Şeyda’nın azarını işittim. “Düzgün boya şunu! Alttan izi çıkacak.”

“Tamam...” Onun gibi boyamaya çalışsam da elim sürekli şekle gidiyordu. Bir anda aklıma gelen görüntüyle olduğum yerde kaldığımda fırçam da duvarda durmuştu...

Öğretmenler odasına doğru koştuğumda, Leyla Hoca'nın orada olması için içimden dualar ediyordum. İçeriye girdiğimde onu masada kahve içerken görünce gülümseyerek yanına gittim. "Merhaba hocam."

Her zamanki meleksi gülüşlerinden birisini sergiledikten sonra tatlı sesiyle konuştu. "Merhaba faslını geç de göster hadi. Zil çalana kadar seninle ilgileneyim."

Hevesle gülümseyerek yanına oturduktan sonra atkuyruğumdan çıkan saç tutamlarımdan birisini kulağımın arkasına atıp resim defterimi açtım. Sırasıyla çizimlerimi gösterdiğimde hocamdan çıkan onay dolu mırıltılar, kalp ritmimi daha da arttırıyordu.

"Bu neden yarım?" diyerek hareket halindeki bir figürü gösterince dudaklarımı büzerek konuştum. "Daha hareketli olmasını istiyordum, yapabileceğimi sanmıyorum..."

Hocam bendeki değişikliğin farkına varsa da bozuntuya vermemeye çalıştı. “Sen çok yetenekli bir kızsın Elis. İstediğin hareketliliği verebilmek için...” dedi ve çizim kalemini figürün saçlarına götürerek estetik bir el hareketiyle ölü çizimi canlandırmaya başladı. “Kalemini özgür tutmak zorundasın.” Gülümseyerek kalemi elime tutuşturduğunda derince yutkunarak kalemi bıraktım. Ardından annemin birçok kısıtlayıcı sözünü hatırlayarak kuru bir sesle konuştum. “Ben özgürlüğü bilmiyorum hocam.”

Yanağıma değen elle irkilerek şeyda’ya döndüm.

“Bakıyorum da hemen kaytarmaya başlamışsın...” Cevap vermeden işime devam ettiğimde şeyda bana döndü. “Sen bakar mısın?” Boyalı ellerini havaya kaldırarak devam etti. “Ellerim boyalı da.”

Başımı onaylar anlamda sallayarak

odadan çıkıp demir kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtıktan sonra karşımda Alaz'ı görünce ne yapacağımı bilememiştim.

Suratıma bir bakış atıp kendini gülmemek için tuttuktan sonra güçlkle konuştu. "Selenay, hazır mı?"

İçeriden gelen, "Geliyorum!" sesiyle ikimiz de sessiz kalarak birbirimize bakmıştık. Ardından, kendimi mahcup hissederek konuşmaya başladım. "Ah, bu arada... Geçen günkü olay için kusura bakma... Ben seni- "

"Yanlış tanıdın?" dedi lafımı keserek.

Kaşlarımı kaldırarak başımı onaylar anlamda salladım. "Evet..."

Gülümsedi... Bu gerçek bir gülümseme değildi. "Biliyor musun Elis?" Çenesini kaldırarak üstün bir dille devam etti. "Ve yine, öyle bir an gelir ki... Sıçmak için tenezzül

etmediğın kaptan yemek yemek için can atarsın.”

Köprücük kemiklerim daha fazla belirginleşecek kadar gerildikten sonra, kaşlarımı çattım. “Seni çok yanlış tanıdığımı mı düşünüyorsun?”

Başını alayla salladı. “O da var tabii fakat beni değil.”

Zorlukla yutkundum. “Kimi?”

Gülümseyerek ellerini ceplerine soktuğunda zeytin gözleri parlıyordu. “Sadece dikkat et Elis. Kimin ne olacağı belli olmaz.”

Kafam iyice karıştığında, sorgulayan bakışlarıma alayla karşılık vermekten başka bir şey yapmadı. Göz kapaklarımı titreterek dudaklarımı araladım, lafı toparlayamadığım için kapayıp tekrar açtım. Tam sesimi bulup konuşacakken, Selenay’ın yanımıza gelmesiyle lafım ağzıma tıkılmıştı. “Çok bekletmedim umarım?” dedi bakışlarını ikimiz üzerinde gezdirerek.

Alaz gözlerini üzerimden ayırmadan kafasını iki yana salladı. “Hayır, biz de Elis’le muhabbet ediyorduk.” Selenay’a baktığında ifadesinde büyük bir samimiyet belirmişti. Ağzı kulaklarında olmasa bile gözlerine ulaşan bir gülümsemeye sahipti artık.

“Artık gidelim mi?” Selenay bana bir bakış attı ve hemen kaşlarını çattı ama sonra güldü. Ne vardı bu kadar tepki verecek?

“Neyse canım ben çıkıyorum...” Başımı onaylar anlamda salladım.

“İyi eğlenceler...” İkisini uğurladıktan sonra sesli bir soluk vererek koridorda ilerliyordum ki yansımamı gördüm! Yanağımda Şeyda’nın el izi vardı. “Şeyda!”

Boya işi bittikten sonra kendimizi yere atarak derin bir soluk aldık. “Sonunda...” diye mırıldanınca açtığı avucuna vurdum elimi.

“Sonunda...” Hem duvarı, hem de birbirimizi boyamıştık.

Kolunu dizine geçirip kendini oturur pozisyona getirdikten sonra konuştu. “Hadi kalk, banyoya gir de bedenindeki boyalar daha fazla kurumasin. Aynı şekilde oturur pozisyona geldikten sonra uyuşuk bir hamleyle yerimden kalktım. “Tamam.”

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Bu ne!” diyerek üzerime gelmeye başladığında korkarak geriledim. Ne yapacağını tam olarak kestiremiyordum. “Sana kaç defa resim çizmemen gerektiğini söyledim?” Yutkundum. Annemin çizimlerimi bulması tamamen şanssızlığıma denk gelmişti. “Ders çalışman için kalem verdiğim elinle mi çizdin o resimleri?”

“Anne...”

Bileğimden kavrayıp beni kendine doğru çekince paniklemiştim. “Seni defalarca uyarmıştım...”

“Özür dilerim anne, bir daha olmayacak.”

Gülümsedi. Bu iyi bir tebessüm değildi. “Zaten artık istesen de yapamazsın...”

Beni de beraberinde mutfağa doğru ilerletirken kendimi geriye doğru çekmeye çalışıyordum. “Dur lütfen anne!” Gözyaşlarım sicim gibi

yanaklarımdan akarken mutfağa girmiştik. Ocağa doğru yürüdüğümüzde ne yapacağını tahmin edebiliyordum... Pek bir işe yaramasa da babamın yanımda olmasını, bana sahip çıkmasını diledim. “Yalvarırım dur, yapma...” Geniş ocağın altını yakarak sağ avuç içimi bastırdığında kirpiklerim birbirine girercesine gözlerimi yumup boğazımı yırtarcasına tiz bir çığlık atmıştım. Durmadan çırpınmam bir işe yaramıyor, elimin acısı bedenime dağılarak kırmızıya boyanmama neden oluyordu... Tekrar ve tekrar çığlıklar attım, can havliyle yakardım ve durması için yalvardım. Hepsi oluyor ve benden uzaklaşıyordu...

“Şeyda? Selenay!” Gözlerimi kocaman açarak kâbustan sıyrılmaya çalıştığımda kendimi iyi hissetmiyordum. Liseye giderken annemin yaktığı avuç içim anında karıncalanmıştı. Yataktan çıkıp

odaları gezdiğimde ikisini de görememek sinirlerimi tepeme kadar çıkarmıştı. Odama dönüp üzerimi değiştirdim, saçlarımı taradıktan sonra çantamı alarak evden çıktım.

Caddeye kadar yürüdüğümde insanların bakışlarına umursamamaya çalışsam bile bana bakarak konuştuklarını işitebiliyordum. “Evet, Mesih’le yatıyormuş...” Konuşan kızlara dik dik bakarak yürümeye devam ettim. “Yanında durabilmek için artık neler yapıyordur kim bilir.” Sabır çekerek etrafa bakındım. Adamı katil ederlerdi. Geçen bir taksiyi elimle durdurduğumda bu işkenceye daha fazla katlanmayacağım için şükürler ettim. Arka koltuğa zor da olsa oturduktan sonra dikiz aynasından şoföre bakarak hızlıca konuştum. “Vuslat’a sürer misiniz?”

Şoför başını sallayıp arabayı çalıştırınca cebimden parayı çıkarttım. Kısa süre içinde orada

olacaktık. Kızları ne zaman arasam meşgule atıyorlardı. Telefonu elimde sıkarak taksi camından gözüktüğü kadarıyla Vuslat'a baktım. Parayı uzatıp üzerini almadan mırıldanıp taksiden indim. "Teşekkür ederim."

Topallayarak girişe doğru yürüdüğümde girişteki adamlar bile artık giyimimdeki rahatlığa şaşırmıyorlardı. Etrafımdaki kızlar yine soğuk havada giydikleri mini kıyafetlerle takılırken ben dar olan rahatlığı seçmiştim. İçeriye girdiğimde çalan müzikle ağlamak istemiştim. Gürültüden nefret ediyordum. Amaçsızca çıkan sesler de çabasıydı. Gözlerimi hızla etrafta gezdirdiğimde Selenay'ları görememiştim. Bar bölümüne doğru ilerleyerek Mizgin'e seslendim. "Mizgin!"

Gülümseyerek yanıma geldi. "Nasılsın canım?"

Suratımda bir tebessüm

oluşturmaya çalışarak konuştum. “İdare ediyorum işte... Selenay’ları gördün mü?” dediğimde bozulmuş bir ifadeyle suratıma baktı. Yaptığım kabalığı algılayınca içtenlikle gülümsedim. “Kusura bakma, bu arada sen nasılsın?”

“Çalışıyorum işte, nasıl olayım... Bu arada Selenay’ı az önce görmüştüm sanki...” Kafamı çevirerek sağ tarafa doğru döndüğümde gözlerim kızları arıyordu. Mizgin’e tekrar baktığımda yanıma oturan kişi konuştu. “Bir tekila.”

Sesi duyduğum an beynimden vurulmuşa döndüm. O edepsiz rüyamdaki başkarakter yan tarafımda oturuyordu. Suratına bile bakamazdım. Yanaklarımda oluşan kızarıkları göremesem bile hissedebiliyordum. Yanağımın iç kısmını ısırıp öne doğru bakmaya devam ettim. Muhakkak yanında oturduğumu biliyordu, ne diye

defolup gitmiyordu ki? Sol tarafımdaki şahıs nedeniyle bedenime basan sıcaklık beni boğacak kadar artmaya başlamıştı. Elimi fermuarıma götürüp indirdikten sonra derin bir nefes aldım. Onun da bana bakmadığını biliyordum. En iyisi hiç konuşmadan ikilemekti. Ayağa kalkıp gidecekken bileğimden kavrayarak beni çekti ve oturmama neden oldu. Yerime oturduğumda göğsüm hızla inip kalkıyordu... Soran bakışlarla, utanarak da olsa Mesih'e bakıyorken onun kafası hâlâ karşıya doğru çevriliydi. Önüne bakıyordu. Amacına ulaşp beni oturttuğu halde, uzun ve biçimli parmakları bileğimi sıkıca sarıyordu. Saçları, bedeni, elleri, her şeyi rüyamı hatırlatarak utancın farklı tonlarına bürünmeme neden oluyordu. Elimi kendime doğru çektim, bırakmadı. Hareketsiz durduğumda bırakarak önüne konan tekilayı kavrayıp dudaklarına

götürdü.

İçerken hareket eden âdem elmasıyla yutkundum. Büyük bir yudumun ardından içkiyi önüne koyup kafasını bana doğru çevirdiğinde oluşan heyecan ve panik duygusuyla kafamı aniden önüme çevirdim. Saçlarım yanaklarımı kapatırken bu anın hemen sona ermesini diledim. Şu an beni izlediğini biliyordum. Gelmemi sen istedin... Sözleri kulaklarımda yankılanırken yumruklarımı sıkıyordum. “Elis...” İsmimi onun ağzından duyunca dişlerimi birbirine bastırdım. “Normal davranmayı deneyemez misin?”

Kafamı kaldırdığımda yüzümü yan profilden izliyordu. “Sanki sen çok normalsin de...” diyerek homurdandığımda içkisinden bir yudum daha almakla yetinmişti. “Bu aralar fazla insan içindesin.” Ona kısa bir bakış attığımda daha fazla

dayanamadan tekrar önüme döndüm.
“Senlik bir hareket değil.”

Hareketlenerek bana yaklaştı.
“Kafanı kaldır.”

Tepkisine şaşırarak ona doğru döndüğümde kaşlarını çatmış yanağımı izlemeye devam ediyordu, oradaki ize takıldığını anlamıştım. Tekrar önüme döndüm. Kısa bir süre sonra çeneme doladığı biçimli parmaklarıyla suratımı kendisine doğru çevirdi. Baktıkça çatılıyordu kaşları ve beni ürküten sert bir sesle tısladı. “Kim yaptı?”

Şaşkınlıkla kaşlarım yukarıya doğru kıvrılmıştı. Çenemi sıkarak tekrarladı.
“Sana kim yaptı dedim?”

Afallayan surat ifademi düzeltmek için alayla gülümseyip çenemi parmaklarının arasından kurtardım.
“Ne yapacaksın? Yapan kişiyi dövecek misin?”

Büyük bir ciddiyetle onaylamayan bir ifade takındı, böyle bir tepki

vereceğini bilsem bile canımı sıkmıştı. Alaycı gülüşüm suratımda donuklaştığında o devam etti. “Çok daha fazlasını yaparım Elis.”

Son cümlesi zihnimde yankılanırken boğazımdaki yumruyu geri göndermeye çalıştım. Göz kapaklarımı titreterek ona baktım. “Sen ne saçmalıyorsun?”

“Sana kim dedim?”

Çenemi dikleştirerek ona donuk bir ifadeyle baktım. “Beni önemsiyormuş gibi davranma.” Gözlerini kıstı. “Ya öyle yapmıyorsam?”

Cümlesindeki çift anlam kafamı daha fazla karıştırmıştı. Başımı iki yana salladım. “Tuhafsın Mesih. Fazla tuhaf. Benden artık uzak dur.” Büyük bir ciddiyetle beni dinlemesi hoşuma gitmişti... Sanki önem verir gibi.

“Hâlâ soruma cevap vermedin.”

Az önceki düşüncelerime gözlerimi devirerek ona bakmayı sürdürdüm. “Seni ne ilgilendirir ki? Benimle ne

alakan var Mesih? Rahat bırak beni.”Yanağımda dün duvarı boyarken geçirdiğim ufak kazanın izi duruyordu. Buna rağmen inatla ona söylemeyip tepkilerini denetlemek hoşuma gitmişti. Gülümsediğinde damarlarım buz tutmuştu. Rengim bile atmış olabilirdi. İrislerim büyüyerek ona baktığımda içim daralmaya başlamıştı. Üzerime doğru eğildi... O eğildikçe küçülüyor, un ufak oluyordum sanki... Tırnağımı avucumdaki yaraya batırarak oynamaya başladım. Suratındaki hayra alamet olmayan gülüş solduğunda, buz mavisi gözlerinde oluşan kararlılık beni büyülemişti. Önce gözlerime, ardından aralayıp nefes aldığım dudaklarıma bakıp konuştu.

“Sana demiştim...” Bıraktığım nefesi dudaklarını aralayıp yakaladığında göz kapaklarımı titreterek ona baktım. Ellerimin titremesini durdurmak için

yumruk yaparak daha fazla sıktım. “Seni uzun zamandır bekliyorum... Sence?” dedi ve son kelimeyi uzatarak kucagımda birleştirdiğim elimi alıp yumruğumu açarak tırnaklarımı etimden uzaklaştırdı. Oradaki yanığa kısa bir bakış attıktan sonra başparmağıyla ovalayarak tekrar sarılarıma dikti mavilerini. “Seni bırakır mıyım?”

Dilim lal olmuş tutulurken, beynim söylediklerini algılamamak için uğraşıyordu. Yaklaşık iki aydır tanıdığım buz kütüğü beni beklediğini, hatta ve hatta bırakmayacağını söylüyordu... Saliseler içinde hunharca gülererek, seninle dalga geçiyorum, demesini bekliyordum. Ciddi olamazdı değil mi? Başparmağı yara izimi okşamaya devam ederken her seferinde yaptığımız nefes oyununu farkında olmadan da olsa sürdürüyorduk. Kafasını aşağıya eğip birleşen

ellerimize bakarken önüme hazine gibi serilen kirpiklerine baktım. Gözlerini gözlerime sabitleyip bana çıra gibi bir bakış attığında titrek bir nefes aldım. Tanrı aşkına... Bir insanın bakışları bu kadar anlamlı olabilir miydi? Güçlü, kudretli, can yakan bakışlar atabilir miydi her erkek? Mesih... Beni gözleriyle yaprak gibi titretiyordu. Dudaklarımı kapatıp bakışlarımı kaçırdığımda ne diyeceğimi bilemiyordum. Avucuma baskı yaparak kafasını yana eğdiğinde konuşmamı istiyordu fakat benim açımdan o kadar da kolay değildi. Dalga geçen bir insan olmadığını bilsem de kişilik analizine göre bilinçaltım söylediklerini doğru bulmuyordu. “Bu yüzden mi beni sürekli kovuyorsun?” Gözlerini kıstığında konuşmayı ateşlemiştim. “Hatta düzelteyim, sence beni sürekli kovan birinin kararları ne kadar umurumda?”

“Umurunda olan şeyleri önemsemiyorum.” Keskin mavileri üzerime batmaya başladığında ona bakmamaya devam ederek göz kapaklarımı titrettim.

“Bakma bana öyle...”

“Nasıl?” dedi fısıldayarak. Anında cevap vermesi beni daha fazla heyecanlandırıyordu. Bir hamleye ahşamadan diğer hamleyi görmek nefes düzenimi kötü yönde etkiliyordu. Çekinerek gözlerine baktığımda yüreğim kesildi sanki...

“Böyle işte. Derin...” dedim sitem ederek. Aramızdaki yakınlık, kucığımdaki ellerimiz, bakışları... Hepsi beni oyalıyor, kafamı dağıtmama neden oluyordu. Bar taburesinden kalkarak daha da yaklaştı. Kokusu genzimi yakarken nefes seslerim ikimize de arka fon olmuştu. Rezil durumdaydım, değil mi?

“Kendinden bile saklıyorsun,

mavilerimi sevdiğini biliyorum.” Kaşlarım yukarıya doğru kıvrıldığında alt dudağımı dişledim, gülümsedi. Avucumdaki baskısı arttığında otoriter bir sesle konuştu. “Sinirlendiğinde parlayıp sarıya çalan gözlerin hoş duruyor. Özellikle... Arzulandığında koyulaşıp kısık baktığında... Tıpkı şu anki gibi.”

Sadece bakıyordum. Şaşkınlıkla açılan dudaklarıma hiçbir şeye engel olamıyordum. Yutkundüğümde boğazımda bir kesilme hissi oluşmuştu. “Başka birisini bul...” Tek kaşını kaldırdığında titrek bir sesle devam ettim. “Dalga geçecek başka birisini.”

Düz bir ifadeyle suratıma baktıktan sonra elini avucumdan çekip ciddiyetle konuştu. “Ben havaya konuşmam Elis. Bunu kafandan çıkarma.” Yüzüme son bir bakış atıp önüne dönerek içki bardağını uzun ve biçimli parmaklarıyla sardıktan sonra

hepsini kafasına dikti. Onunla birlikte ben de yutkundum. Boş bardağı sertçe masaya yerleştirdi ve onu görünce kenara çekilen kalabalıĝa karışarak bardan  ıktı.

Ne kadar süre arkasından o şekilde baka kalmıştım hiçbir fikrim yoktu. Önüme d nd ĝ mde Mizgin bir bardak içkiyi bana doĝru uzatmıştı. “İ , iyi gelir.” Gülümseyerek kendi kısmına ge tiĝinde derin bir nefes alarak bardağı kavrayıp kafama diktim. Sıvı dilimle birlikte ilerlediĝi yolu da yakarken dişlerimi birbirine girercesine bastırarak suratımı buruşturdum. Kendimi çok sıkmıştım. Bu şey berbattı!  ĝ rme ihtiyacıyla yerimden kalkıp midemi tutarak lavaboya doĝru ilerlemeye bařladıĝımda, diĝer elimle de dans eden insanları itiyordum. Cidden bunu nasıl içiyorlardı, genzimden mideme kadar her yeri yakmıştı.

Lavaboya girdiĝimde aynanın

önünde rujlarını tazeleyen iki kız vardı. Bana tepeden bir bakış atarak işlerini bitirdikten sonra çıktılar. Bir aynanın karşısına geçerek ağızımı çalkalamaya başladım. Yüzümü de yıkadıktan sonra kâğıt havluyla kurularken kapı açıldı. Kafamı çevirip gelen kişiye baktığımda vücuduma bir öfke dalgası yayılmıştı. Gelen üzerine tepsi attığım kızıdan başkası değildi. Kaşlarını alayla yukarıya doğru kaldırarak içeriye girdiğinde kâğıt havlumu çöpe atmakla meşguldüm. Siyah saçlarını eliyle geriye iterek kollarını göğsünün altına bağlayıp böbürlenmeye başladı. “Seni burada görebilmek, şaşırtıcı!”

Gözlerimi kısarak bedenimi ona doğru çevirdim. “Nerede görmeyi bekliyordun?”

Sırıtarak dudaklarını büzdü. “Ah, tatlım yanlış anladın sen... Şu an Mesih’in yatağını dolduruyor olman gerekmez miydi?”

Dişlerimi birbirine bastırarak uzun bir soluk verdim. “Benimle uğraşma.”

Çenesini eğip bana bir bakış attıktan sonra manidar bir sesle konuştu. “Hesabımızı görmeyeyim mi? Asla olmaz.”

Kaşlarımı çattığımda suratımda ters bir bakış oluşmuştu. “Ne saçmalıyorsun?”

Yaklaşmaya başladı. “Üzerime bir tepsiyi atarak Mesih’le geçirmem gereken geceye engel oldun! Senin yüzümden suratıma bile bakmıyor?”

İster istemez kıkırdadım. “Önceden de bakmıyordu ki?!”

Öfkeli soluklar alarak kollarını göğsünün altında bağladı. “Mesih’ten uzak duracaksın!”

“Kıymetlin yiyorsa bunu Mesih’e söyle bakayım. Benden uzak durmayan o çünkü.”

Yüzü allak bullak olsa da saniyeler içerisinde tekrar gülümsedi. “Kızlar...” Tuvalete iki kız daha

girdiğinde içim daralmıştı. Kesinlikle bir şeyler düşünmeliydim. Gelen kızlardan bir tanesi oldukça yapılıydı. Saçlarının sağ tarafını kazıttığı için dolgun suratı daha belirgin hale gelmişti. Diğer kız daha inceydi ve elinde bir makas vardı. Suratımda yenilmiş bir ifade oluşmaya çalışsa bile onu durdurdum. Niyetleri belliydi

“Heves makası sen ister misin?” İnce olan makası beni rakip gören aptala uzatınca Heves vakit kaybetmeden makası elinden aldı. Hiçbir tepki vermiyor, ondan korkmuyordum. Başımın çaresine bir şekilde bakacaktım. Önümde durup bana bilmişçesine gülümseyip parmaklarını oynatarak makası açıp kapattı. “Sana bu makasla neler yapacağımı biliyor musun?”

“Makası bilmemem ama ben kendi ellerimle senin şeklini değiştireceğim!” Tuvaletten içeriye Selenay ile Şeyda girince gülümsedim.

Heves şaşırarak kafasını kapıya doğru çevirdiğinde şişko olan kız Selenay'ı engellemeye çalıştı. Makası Heves'in elinden aldığımda aniden önüne dönmesi dezavantajıma olsa da ondan önce davranıp saçlarını elime doladım ve bir yandan da kendimi geriye doğru çekmeye çalıştım. Tırnaklarıyla suratımı çizdiğinde onu uzaklaştırmaya çalışsam da bir şekilde uzandı. Son çare olarak onu geriye çektiğimde kafası lavaboya çarpmıştı. Heves'in arkadaşlarının dikkati dağılınca Selenay kilolu olan kızın üzerine atlayarak onu kapının arkasına doğru düşürdüğünde bu sahne fazlasıyla komik gelmişti gözüme.

Dikkatimin dağılmaması için kahkaha atmamam gerekiyordu. Şeyda kolayca diğer kızı etkisiz hale getirirken, Heves'in kafasıyla neyi alıp veremediğimi hâlâ çözebilmiş değildim. Önce tepsi, sonra bardak

şimdi de duvar! Bir sonrakini düşünemiyordum. “Seni kaltak!” diyerek üzerime atılmaya çalıştığında tısladım.

“Rolleri karıştırıyorsun.” Suratına bir tane patlattığımda afallayarak bana bakmıştı. Ben de onun kadar şaşırsam bile belli etmedim. Yanağını tutarak bana baktıktan sonra elimdeki makasa doğru eğilince elimi geriye ittim yaklaştığında saçlarından kavrayıp onu geriye çektiğimde, suratıma tükürmesiyle bendeki tüm sabır uçup gitmişti. Bu en çok öğrendiğim şeydi. Saçlarından geriye doğru çekip makası kullandığımda artık asılacak kadar uzun bir saç kalmamıştı. Elimde kalan saçta ikimiz de şaşkınlıkla bakıyorduk. Dolan gözlerle bana baktığında elimde olan saçları suratına fırlattım. “Kaynak yaptırırsın.” Bana çıldırmış gibi bakıyordu. Hırkamla suratımı sildim ve hırkamı çıkarıp attım.

“Bir daha seni etrafımda görmeyeceğim anlaşıldı mı?” dediğimde hayretle konuştu. “Seni geberteceğim ulan!”

Selenay birden üzerine atlayınca arkamı dönüp kafamı musluğun altına sokarak iyice yıkadım. Tükürüğü düşünmek bile midemi kaldırıyordu. Sabunlayarak iyice mikrobundan arındırdım, saçlarım da ıslanmıştı. Havluyla suratımı silerken bir yandan da Selenay’a bakıyordum; bağırarak Heves’i dövüyordu. İnce olan kız yerden kalkarak onlara doğru ilerlerken baldırlarına bir tekme atıp kalçalarının üzerine düşmesini sağladım. Bu sırada Şeyda ise kilolu kızı fena benzetmişti.

Kapı açıldığında içeriye her zamanki asilliğiyle Lidya girmişti. İçeri girdiğinde çatık duran kaşları şu an şaşkınlıkla havadaydı. “Burada neler oluyor?”

Omzumu silkmekle yetinmiştim.

Heves yediđi dayađın etkisiyle yere dűşűnce, Lidya da Selenay’a dođru ilerledi. “Selenay?”

Selenay hızla inip kalkan göđűs kafesiyle yerdeki kızı işaret edip kesik kesik konuştu. “Elis’e... Bulaştılar.”

Lidya’nın kaşları şaşkınlıkla havaya doğru kıvrıldığında Heves ona korkuyla baktı.

“Elis’e?” dedi Lidya şaşkınlıkla. Gözlerini irice açtığında fazlasıyla havalı gözűkűyordu.

“Olmayan götűnle Elis’e mi bulaştın?” diyerek tokadı patlattığında tuvalette tiz bir ses yankılanmıştı.

Heves kafasını dizlerine eğerek birden ağlamaya başladı. “Sizinle olduğunu bilmiyordum affedin beni lűtfen.”

Lidya ona kötü kız bakışlarını atmaya devam ederek suratını buruşturdu. Ardından etrafa bakındığında makası görűp yanına

geldi. Topuklu ayakkabılarından çıkan ses dışında bir şey duyulmuyordu. Üzerindeki deri etekle salınarak makası aldıktan sonra tekrar gidecekken bileğinden kavradım. Kahverengi uzun düz saçları dönmesiyle havalanmıştı. Soran bakışlarla bana bakıyorken konuştum. “Bu kadar yeter.”

Elini çekerek sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. “Yetmez.” Ardından tekrar kızın yanına gidip saçlarından tutarak kafasını kaldırdığında Heves itiraz bile etmedi. Sadece ağlıyordu. Eline tutam tutam aldığı saçları kestikten sonra Heves cidden berbat bir görüntüyle kalmıştı. Diğer kızlar korkarak birbirine bakarken, Lidya omzunun üzerinden büyük bir ciddiyetle Şeyda’ya baktığında gözleriyle anlaşmışlardı. Lidya çenesiyle kızları göstererek konuştu. “Şeyda.”

Şeyda onaylar anlamda gözlerini açıp kapattığında Lidya elindeki

makası ona fırlattı. Şeyda havada yakaladıktan sonra kilolu kızın yarısı kazıtılmış olan saçlarının sağlam taraflarını kesmeye başladı.

Uzaktan baktığımda Şeyda ile Lidya'nın arkadaş olarak uyumlu gözüktüğünü fark ettim. Ortadan ikiye ayrılan düz ve uzun saçları vardı ikisinin de giyim tarzları, ayakkabı seçimleri her ne kadar birbirine yakın olsa da Şeyda daha renkli Lidya ise pastel tonlarını kullanıyordu. Şeyda diğer kızın da saçlarını kesmeye başladığında içim gitmişti. Çok güzel, uzun altın sarısı saçlara sahipken şimdi saçları kaynak taktıramayacağı kadar kısalmıştı.

Selenay'ın atarlı halini her zaman biliyordum. Sinirlendiğinde krize girerdi. Ağzı bozulurdu herkese sataşırdı. Fakat Şeyda kadar ılımlı, sevimli bir kızın bu kadar ciddileşip acımasız olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. İşlerini bitirdiklerinde

Lidya bana bakarak çoğul konuştu.
“Özür dileyin.”

Kızlar boyun eğip ağlayarak karşıma geldiklerinde oldukça şaşkındım. O kadar dik başlıyken, Lidya’ya karşı bile çıkmıyorlardı. Lidya’yla Şeyda kehanet kızlarıydı fakat Lidya’ya saygıları çok farklıydı. Heves parmaklarını birbirine doladığında suratıma bakmıyordu. “Lütfen affet. Özür dilerim.” Diğer kızlarda aynısını mırıldanınca artık göndermesi için Lidya’ya bir bakış attım. Cevap dahi vermek istemiyordum.

“Dışarı çıkın.” Lidya’nın sesiyle kaçarcasına lavabodan çıktıklarında yorgun bir soluk aldım.

“Bu kadarına gerek yoktu kızlar.” Üçü de beni umursamamıştı.

“Eve gidelim artık,” dedi Şeyda buz gibi bir sesle. Selenay yanıma geldiğinde Lidya eski dostundan başka kimseye bakmıyordu. Kapıya kadar ilerlediğimizde arkamızdan

seslenmişti. “Şeyda, konuşabilir miyiz?”

Kafamı çevirip sarışınımın baktığımda ifadesiz bir şekilde kapıya odaklandığını gördüm. Elimle omzunu sıvazladığımda göz göze geldik. “Sadece bir konuşma,” diye fısıldadığımda gözlerini ahenkle kapatıp açarak beni onayladı.

Selenay kolumdan kavrayarak beni de beraberinde kapıya yönelttiğinde lavabodan çıkabilmiştik. Yürümeye devam ederek barın çıkışına doğru ilerledik. Dışarıya çıktığımızda dirseğinden tutarak onu durdurdum. “Şeyda’yı beklemeyecek miyiz?”

Selenay bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra tekrar bana odaklandı. “Hayır, bu gece sorunlarını halletsinler.” Doğruyu söylüyordu. “Biz eve gidelim.” Önüne dönerek yürümeye devam etti. Ben de peşinden ilerlerken az önce yaşananlardan çok başka şeyleri düşünüyordum. Taksiye

binmemiz en iyisi olmuştı. Bir an önce eve gidip dinlenmek istiyordum.

Kapüşonlunun cebinden aldığım telefonum titremeye başlayınca ekrana baktım. Annem arıyordu, çok bile olmuştı hesap sormayalı. İlk defa bu kadar süre habersiz kalmıştı. Parmağımı yeşil simgeye doğru sürükleyerek telefonu kulağıma götürerek konuşmasını bekledim. “Aramasak, arayacağın yok,” diye sitem edince doğruyu söylemeyi tercih ettim.

“Öyle.” Birkaç saniye cevap gelmedi.

“Efendim?”

“Diyorum ki doğru söylüyorsun.”

Bir süre cevap vermedi. “Her neyse, iki test kitabını da bitirdin değil mi?” Tabii ya testler. Benim nasıl olduğum sorun değil.

“Sadece bir tanesi bitti.”

“Ne demek bir tanesi bitti?” Sesi anında sorgular bir tona bürünmüştü. Kehanet’e gelmek ilk başlarda kâbus

gibi gözükse de iyisiyle kötüsüyle benim için doğru yerdı. Kehanet'te kendi benliğimi bulmuş, olmam gereken kişi olmuştum. "Vaktim olunca diğerine başlarım."

"Senin asıl işin o! Vaktim olursa da ne demek?"

"İşim değil! Artık önceliğim kendi hayatım. Ne istersem onu yaparım."

"Senin canın eve dönmek istiyor galiba?"

Omuz silktim. "İstemiyorum."

Kahkaha attı. "O zaman dediklerine dikkat etsen iyi edersin. Babana haber verip buraya gelmeni sağlarım."

Kıkırdadım, bunca yıl cidden ona nasıl katlanmıştım? "Baksana anne..." Başımı iki yana sallayarak devam ettim. "Hadi babama haber ver, umurumda değilsiniz."

Telefonu kapatarak yan tarafıma attıktan sonra kollarımı göğsümün altında bağlayarak önüme bakmaya devam ettiğimde, Selenay'ın şaşkınlık

içerisinde beni izlediğini biliyordum.

“Sen az önce annene posta mı koydun?” dedi. Omuz silktim ve Selenay kıkırdayarak koluma sarıldı. “Hayırlı olsun ne diyeyim.”

9

“Günaydın.”

Selenay’ın suratında daha canlı bir gülümseme vardı. “Günaydın.”

Masaya oturdum. Şu an çok sakin birisine benziyordu. Sanki krize girdiğinde dönüştüğü canavar o değildi. “Kahvaltıda istediğin bir şey var mı?”

Gözlerimi kısarak onu incelemeye başladım. “Hayırdır?”

Gözlerini devirerek masaya oturdu. “Aman sana da iyilik yaramıyor. Hemen altında bir şeyler ara.”

Elimin tersiyle dudaklarımı kapatarak esnememi gizledim. “Alaz’la nasıl gidiyor?”

Ekmeğine reçel sürerken söylediklerimle suratında bir

tebessüm oluştu. “Tuhaf bir şekilde
çok iyi...”

Tepkisine gülümsedim. “Alaz, sen ve
güzellikler.”

“Dalga geçmesene.” Ekmegiinden bir
ısırik aldığında ben de önüme dönüp
neler yiyeceğime baktım.

“Kahvaltıdan sonra saçlarımı yapar
mısın? Malum, öğleden sonra
uyandığımız için bara anca gideriz.”

Alaz için kendine dikkat ettiğini
anlayarak gülümsesem de ona belli
etmedim. “Yaparım tabii.” Fazla
yemek yiyemeden masadan kalkıp
odama gitmiştim. Yatağımı
toparladıktan sonra kapım açıldı ve
Selenay görüş açıma girdi. Elinde
tuttuğu maşayla bana tatlı tatlı
gülümsüyordu. “Girebilir miyim?”

Aynalı masanın önündeki sandalyeyi
çenemin ucuyla işaret ederek sıırıttım.
“Otur hadi.” Kıkırdayarak maşayı fişe
taktıktan sonra oturup saçlarını
taramaya başladığında ben de

dolaptan giyecek kıyafet çıkarıyordum.

“Sonra senin saçlarını yapayım mı?”

Yapı olarak sorunsuz saçlara sahip olduğum için ihtiyaç duymamıştım. “Böyle iyiyim.” Maşa ısınana kadar kıyafet seçip yatağımın üzerine koymuştum. Ardından, Selenay’ın arkasına geçerek saçlarının ön kısmından başladım. “Şeyda, Lidya ile sorunlarını halledebildi mi dersin?” Kafasını sallamaya kalkışınca elimle onu durdurdum. “Kıpırdama.”

“Halletmeseydi, şu an evde olurdu. Bu arada konuyu biliyor musun?”

Doladığım saçı geri açarak, omuzlarının önüne attıktan sonra diğer tutamı sarmaya başladım. “Biliyorum.” Kısa bir an sessizlik oldu.

“Sen onu boş ver de şu Mesih olayını anlat artık.”

İsmi duymamla kaskatı kesilmiştim. Bu ismi duyduğum her an yutkunma ihtiyacı duyuyordum. Tek

kaşımı kaldırarak ona baktım. “Neden bahsediyorsun?”

Ellerini göğsünün altında bağlayarak, her şeyi biliyorum bakışını takındı. “Elis, Mesih seninle fazla uğraşüyor ve bu çok garip. Sana zarar vermiyor fakat... Ne bileyim, tuhaf işte. Sürekli yanında.” Nedenini bir de ben bilsem! “İlk başlarda ona kapılmaman için seni defalarca uyardım. Fakat Mesih farklı davranıyor.”

Söyledikleri heyecanlanmama neden olmuştu. Bunları fark eden tek kişi ben değil miydim? “Farklıdan kastın nedir?”

İç çekti. Fazlasıyla düşünceli gözüküyordu. “Öpüştüğünüzü biliyorum.”

Alt dudağımı dişleyerek ona baktım. O gün evden çıktığımı biliyor muydu?

“Hepsini biliyorum Elis, Melikşah’a ulaşma çabanı da.”

Kaşlarımı çattım. Lidya! “Lidya

söyledi değil mi?”

“Hayır, Alaz söyledi.”

Suratımda afallayan bir ifade oluşmuştu. “O nereden biliyor ki?”

Selenay iç çekerek anlatmaya başladığında, sabırsızca yerimde kıpırdanmaya başladım. “Lidya, Melikşah’a ulaşmak için Alaz dan yardım istemiş. Aslında Melikşah’la konuşman, Mesih için iyi olurmuş, Alaz öyle söyledi. Bu yüzden görüşmeyi onaylamış, öpüştüğünüzü ise Lidya söyledi. O da Mesih de olan farklılıkları paylaşmak için anlattı. Cidden normal davranmıyor.”

Mesih üzerinde etkim mi vardı yani? Hızla bir düşünceye kapılmamak için umursamaz bir sesle konuştum. “Benim yerime herhangi birisiyle de öpüşebilirdi.”

Manidar bir şekilde gülümsedi. “Alaz bana Mesih’in kızları öpmediğini söyledi.”

Gözlerim kocaman açıldığında

kesinlikle dilim tutulmuştı. Erkekleri mi öpüyormuş, gibisinden aptal bir düşünceye kapılmamıştım tabii ki. Fakat başkalarını öpmeyen birisinin beni büyük bir istekle öpmesi kafa karıştırıcıydı. “N-nasıl yani?”

Selenay ciddiyetle anlatmaya devam etti. “Anlasana işte, sadece işini görüyormuş öpüşme gibi şeylerle uğraşmıyormuş.”

Bakışlarımı etrafta gezdirerek kendi kendime mırıldandım. “Acaba bir sorunu mu var?”

“Sorun değil de her kızı kendine layık bulmuyormuş falan.”

Baygın bakışlarımı üzerine sabitledim. “Ukalaya bak sen!”

“Bence gayet haklı Elis. Etrafında düzgün bir kız yok, Mesih ne yapsın.”

Konuşması boyunca gözlerimi kısarak Selenay’ı izlemiştim. “Bakıyorum da Mesih’i savunmaya başladın”. Sesimi incelterek Selenay’ı taklit ettim. “Mesih’ten uzak dur

Elis!” Bunları en başta ortada hiçbir şey yokken söylemişti zaten. Gülümsedi. “Sen onu boş ver de saçma dikkat et yakacaksın.”

Son bukleyi de diğerlerine sararak aşağıya doğru düşmesini önledim. “Bitirdim bile!”

“Teşekkür derim, üzerimi giyeyim daha sonra bukleleri açarız.”

Bir baş selamıyla onu nazikçe odamdan kovduktan sonra üzerimdekileri çıkarıp eskitme, yüksek bel siyah bir pantolon giyip üzerine de tek omzu düşük, salaş kısa bir beyaz tişört giydim. Saçlarımı taradığımda daha da yumuşak görünerek omuzlarımda dağıldılar. Hazırlığım bittiği için odamdan çıkarak Selenay’ın odasına yöneldim. “Hazır mısın?”

İçeriye girdiğimde onun da pantolon tişört kombinini üzerine giydiğini gördüm. “Evet, saçlarımı dağıtır mısın?”

Yanına ilerleyip kafasını aşıya eğdikten sonra parmaklarımı buklelerinin arasına sokarak dalgaları kabarttım. "Tamamdır."

Kafasını kaldırdığında önünü de düzelttim. Gerçekten iyi gözüküyordu. Hava bu akşam pek esmediği için üzerime ince bir ceket geçirerek telefonu yanıma aldım ve siyah ayakkabılarımı giyip merdivenlerden inmek için Selenay'a eşlik ettim. Önceden çağırduğımız taksiye bindiğimizde, Mesih'in bu gece Vuslat'ta olup olmama ihtimalini düşünüyordum. Bana olan yaklaşımı ilginç hissettiriyordu. Birbirine seni bırakmam diyen insanlar neler yapardı, ilişkileri nasıldı? Ben bunları bilmiyordum. Söyledikleri de yaşattıkları kadar yabancıydı. Taksi Vuslat'ın önünde durunca derin bir iç çektim. Konuşmak beni ürpertse de garip bir şekilde onu görmek istiyordum.

“Şeyda bizi görevli odasında bekliyormuş.” Selenay’ın sesiyle düşüncelerimden sıyrılarak sadece kafamla onaylamakla yetindim. Bardan içeriye girdiğimizde, gözlerim etrafta gezinse de istedikleriyle buluşamamıştı. Sahi neydi şu an hissettiğim, hayal kırıklığı mı? İçimden kendime gözlerimi devirerek bar bölümüne doğru ilerledim. “Selam Mizgin.”

Mizgin kızgın bakışlarını Selenay’a dikti. “İşleri üzerime yıkmaktan bıkmadın mı?” Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. “Bir de utanmadan selam veriyor, gel de yardım et.” Selenay ellerini yukarıya kaldırarak teslim olma hareketini yaptı. “Ufak bir işim daha var bebeğim, hemen geleceğim.”

“Seni geberteceğim Selenay!”

Selenay, Mizgin’e bir öpücük atarak görevli odasına doğru ilerlediğinde ben de peşinden gidiyordum. Selenay

hızlı adımlarla ilerlediği için ben hayli gerisinde kalmıştım. Kapıyı açıp girecekken boş koridora kısa bir bakış attım ve ardından odaya girerek Selenay'ın yaptığı gibi kapıyı aralık bıraktım.

“Tamam, ben seni sonra ararım,” diyerek telefonu kapattı Şeyda.

Selenay kendisini koltuğa bırakarak hızlıca konuştu. “Mizgin beni bekliyor, çabuk anlatırsan iyi edersin.”

Şeyda telefonunu masanın üzerine bırakarak oturdu. Be nde ikisinin karşısında kurulmuştum. “Lidya'yla artık konuşuyoruz.”

“Bence en iyisi bu...”

Şeyda sıkıntıyla nefesini bırakıp elini alnına attı. “Bilmiyorum valla, zaten uzun zamandır sinyallerini alıyordum.”

Son söylediği cümleyi anlamamıştım. “Sinyal derken?”

Tek eliyle saçlarını geriye atarak

bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirdi. “Farklı boyut enerjisi nedir, bilir misiniz?”

Selenay gözlerini devirdi. “Şeyda ben bulunduğumuz boyutu bile algılayamıyorum. Özetle işte.”

“Tamam, tamam. Ya işte rüyalarımda Lidya’yı görüyordum. Sürekli barışmak istiyordu. Bana göre bir insan neyi çok isterse fark etmeden bunu karşındakine bir şekilde gönderir.”

Birden sıcak basmaya başlamıştı. Üzerimdeki ceketı çıkartarak düşünceli bir ifadeyle Şeyda’ya baktım. Rüyamın cevabı onda olabilir miydi? Alt dudagımı dişleyerek umursamaz bir sesle konuştum. “Ne yani rüyamızda gördüğümüz tanıdıkları, sırf onlar istiyor diye mi görüyoruz?”

Şeyda dudaklarını büzerek düşündü. “Hepsini değil aslında. Bazılarını da sen istediğin için görmüşsündür.”

Gözlerimi kocaman açarak hırçın bir ifadeyle baktım. Gördüklerimi ben mi istemiştim? “Saçmalama, ben neden öyle bir şey isteyeyim? Hem de Mesih’le!” Birden hiddetlenerek konuştuktan sonra söylediklerim için kendime güzel bir lanet okudum. Dudaklarımı sımsıkı kapattığımda ikisi de birbirine bakarak kıkırdadı. “Bak sen... Erotik rüyalar mı görüyorsun?” Kendimi ele vermenin hissettirdiği utançla kırmızıya bürünmüştüm. Alt dudağımı dişleyerek kafamı eğdim.

“Hem de Mesih’le?” dedi Selenay manidar bir sesle.

Ellerimle suratımı kapatarak utancımı gizlemeye çalıştım. “Susun lütfen!”

Garip bir şekilde ikisinin de sesi çıkmamıştı. Bir süre daha suratımı gizledim. Şimdiye kadar çoktan beni utandırmaya çalışmaları geremez miydi? Belki de halimden

anlamışlardı. Edepsiz rüyalar görmeyi ben istememiştim ki... Bu kendiliğinden olan bir şeydi. Ellerimi indirerek Şeyda'yla Selenay'a baktığımda, kaskatı kesilmiş olduklarını gördüm. Kaşlarımı çattım, hiç iyi gözüküyorlardı. Onlar için endişelenmediğimi söylersem yalan olurdu. Durup dururken ne olmuştu ki şimdi? "Ne oldu?"

Selenay özür dilercesine bakıp kaşlarıyla arkamı işaret edince, dakikalardır odada olan soğuk nefesleri yeni hissettim. Küfür etmeyi sevmeyen bir insan olarak söylüyorum. Siktir!

İpe asılan bir çamaşır kadar çok gerilmişti suratım. Onun kapının girişinde olduğunu hissedebiliyordum. Dediklerimi duymuştu, lanet olsun ki gördüğüm rüyadan haberi vardı. Dizlerim titremeye başladığında ellerimi yumruk yapmış, ayaklarımı yere sabitlemeye çalışıyordum.

Arkamı d nemeyecektim, daha iyi bildiğim  eyse onunla ilgilenmezsem gitmeyeceğiydi. Derin nefesler aldığımda çenemi indirerek göğüs kafesime baktım. Kalp ritmim o kadar hızlanmıştı ki belki de kemiklerimi hareket ettirecek kadar  ıldırmıştı. Ciddi anlamda bunu kontrol ediyordum. Parmaklarıma kadar kızardığımda, alevler içerisinde yanıyordum. Mesih... Git lütfen!

Şeyda'yla Selenay bana uyarı dolu bakışlar attığında stresten ağlayacak gibi olmuşum. Derin bir nefes alıp göğüs kafesimi şişirdim. Sakin ol Elis, ne olursa olsun zayıflığını belli etme. Dişlerimi birbirine bastırarak omzumun üzerinden arkaya baktığımda, tırnaklarım yamulacak kadar çok sıkıyordum yumruklarımı... Canımın acısını hissetmiyordum bile, sadece bu durumdan kurtulmak istiyordum. Omzunu kapı pervazına yaslamıştı, gözlerindeki gülümsemeyi

sadece ben mi algılayabiliyordum? Keyifli bir ifadeyle suratımı izledikten sonra kafasıyla dışarıyı işaret edip odadan çıkınca öylece kalmıştım.

Beni mi çağırmıştı? İrice açılan gözlerle kızlara baktığımda sanırım son duamı ediyorlardı. Sıkıntıyla iç çekerek ayağa kalktığımda baldırlarım beni zor taşıdı. Ağır adımlarımı birbirini ardına sıralayarak kapıya doğru ilerlediğimde, suratımdaki ağlamaklı ifadeyi bir türlü silemiyordum.

Kalbim tanelere ayrılarak bir bir titrerken sonunda odadan çıkarak kapıyı kapatabilmişim. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes daha aldığımda Mesih ortalıkta yoktu. Belki de gitmişti, ben yanlış anlamıştım? Bu durumda yapacağım en iyi şey ortamdan tüymektir... Seri adımlarla yürümeye başladığımda, titreyen dizlerim her defasında birbirine dolanmaya çalışıyordu. Adım seslerimden başka bir şey

duyulmazken aralık olan kapıdan içeri çekilmemle sırtımın kapıya dayanması bir olmuştu. Tam da karşımdaydı. Mesih'e ürkererek bakıyordum. Suratında açıkça belirttiği bir sırıtış vardı. Boşta kalan elini kapı pervazına sertçe yasladıktan sonra üzerime eğildi. "Tekrar merhaba."

Başımı yan çevirdim. Kafayı yemişti sanırım. "B-beni neden çağırdın?"

Gözlerinde muzip parıltılarla ifademi inceledi. "Rüyanın detaylarını öğrenmek için."

Surat ifadem sürekli şekilden şekle giriyordu. Duymuştu işte! "S-sen yanlış anladın." Hay ben bu dilimi! Tek kaşını kaldırarak üzerime eğildiğinde kafamı geriye doğru çekerek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama o daha da yaklaştı.

"İkimizin başrol olduğu rüyaları... Senin de görmen güzel."

Dudaklarım aralanırken gözlerim irileşmişti. Dudaklarımın arasından

ıkan ha sesine her zamanki etkileyici
Mesih bakışlarından birisini attı.

“Rüyanı anlatmadan gidemezsin,
başlamaya ne dersin?”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bakışları yetmezmiş gibi bir de yakınlığı kafamı karıştırıyordu. Sakinleşmek için derin nefesler aldığımda, kokusu hiç de durumu kolaylaştırmıyordu. Biraz uzaklaşsa kendime gelecektim. Fakat Mesih... Sınırları zorluyordu. Gözlerimi kaçırarak kafamı çevirdiğimde bir cevap almadan rahat bırakmayacağını idrak edebiliyordum. Dişlerimi birbirine bastırarak güç almaya çalıştım ve kararlı bir sesle konuştum. “Ben Mesih demedim...” Gözlerim tam olarak üzerinde olmasa bile, ikna olmadığını biliyordum. Tamda şu anda, kaşlarını kaldırarak beni izliyordu. Soğuk mavilikleriyle...

“İsmimi söylediğini ikimiz de biliyoruz Elis.”

Alt dudakımı dişlerimin arasından kurtardıktan sonra kafamı ona doğru çevirdim. Sanki çok önemli bir icadı inceler gibi bana bakıyordu. Bu daha

fazla dikkatimi dağıtıyordu. Sürekli her haltımı inceleyen bir Mesih durumu pek kurtarmıyordu. Yumruklarımı sıkarak kararlı kalmaya devam ederek konuştum. “Mesih değil, Messi dedim.”

Saliseler sürse de önce kaşlarını havalandırdı, ardından çattı. Bu cevabı beklemediği her halinden belliydi. Dişlerini birbirine bastırduğunda, belirgin olan çenesi daha bir dikkat çekmişti. Çenemi kaldırarak ona dik dik bakmaya devam ettim. Tek kaşını alayla kaldırdığında suratında, ölümcül bir tehlike vardı. Alnını yandan bana doğru yaklaştıırıp algılamak istercesine konuştu. “Messi mi?”

Dudaklarımı büzüp boğazımı temizlediğimde, burnumdan kıl aldırmayan bir hale bürünmüştüm. Başımla onayladım. “Evet, Messi. Milli takım oyuncularını severim. Fazla etkilenmişim demek ki, rüyalarım

gir- ”

Omzumdan ittiğinde kapının şekli kesinlikle sırtımda çıkmıştı. Gözlerimi irice açarak ona baktığımda kül yutmayan bir hali vardı. Kimi kandırıyordum ki? O beni benden daha iyi bilendi... Gözlerini kapattığında burnundan aldığı derin nefes, göğüs kafesini benimkine yapıştırmaya yetmişti. “Milli takım oyuncusu değilim ama...” Gözlerini açtığında belimde hissettiğim kudretli el, yanağımın içerisini dişlememe sebep olsa da bozuntuya vermemeye çalıştım. “Milli bir erkek olarak Elis...” Diğer eliyle boynumu kavrayınca ciğerlerime nefes gitmemişti. Yakınlıktan kokusunu bile alamayacak kadar uyuşmuştu benliğim. “Sert gol atarım.”

Kaşlarım kalkmaktan alnıma yapışacakken, yüreğimdaki sızıyla yere göğe sığamayacak hale gelmiştim. Göz kapaklarımı titrettim. “Futbol

hayatınla ilgilenmiyorum.” Sesim fazlasıyla zayıf çıkmıştı. Suratında, saliseler süren vahşi bir gülüş oldu aniden soldu.

“Futbol hayatımdan bahseden kim?”

Çenemi dikleştirerek kaşlarımı kaldırdım. “Diğeriyle hiç ilgilenmiyorum.” Bir aptala dert anlatır gibi yavaşça konuşmuştum. Gözlerini kıstığında ruhen ve bedenen de vücuduma heyecan naklediyordu. “Baksana Elis... Anlatmana gerek yok.” Suratımda zafer gülüşü oluştuğunda, bunu sözüne devam ederek bozdu. “Nasıl olsa bir gün canlandıracağız.” Afallayan bir ifade suratımda oluşmuş, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Dudaklarımı konuşmak için araladığımda sanki beton dökülmüştü üzerlerine, açılmıyorlardı!

Bakışlarını aşağıya indirdiğinde, kirpikleri gözaltlarına çarpmış ve ardından kaşlarına doğru kalkmıştı.

Bana son kez kararlı bakışlarını yönelttikten sonra, dudaklarını kulağıma değdirdi. “Ben de rüyalarımnda seni görüyorum Elis.” Gözleri gözlerimi bulduğunda titriyordum. “Sen tıpkı şu anki gibi titrerken ben seni emmekle meşguldüm.” Kolumdan ittirerek kapıyı açıp ellerini üzerimden çekti. Sırtını dönüp giderken öylece kalmıştım, hiçbir tepki veremiyordum.

Az da olsa kendime gelmeye çalışarak arkasından yumruklarımı sıkarak bağırdım. “Anca hayalini yaşarsın!” Beni umursamadan ilerlemeye devam ederken ellerini de ceplerine sokmuştu hayvan! “Sapık herif!”

Birden durdu ve gözlerim korkuyla irileşti. Ondan dayak yemezdim değil mi? Bana doğru döndüğünde gözleri alayla baksa da yüzü ciddiydi. “Bunu rüyasında benimle...” Lanet herif

koridorun ortasında bağıırıyordu.

Birden kendimi ona doğru koşarken buldum. Üzerine atıldığımda elim dudaklarına kapanmıştı. Avucumun arasında hissettiğim dudaklar elimi yakıyor, sakallarıysa batıyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişken onun bakışları güçlü benimkiyse ürkekti... Boyuna yetişmek için diğer elimi hangi ara omzuna koyduğumu bile bilmiyordum. Parmak uçlarım beni taşımayı reddedecekken kolunu sırtımdaki oyuntuya yerleştirip vücutlarımızın ayrılmasını engelledi. Elim dudaklarından göğsüne kayıp tutunurken, dudaklarımın arasından sesli bir soluk aldım.

“Sesin çok çıkıyor...” dedi iç çekerek. Hipnoz olmuş gibi, birbirimize bakıyorduk.

“Ne yaparsın?” dedim kendimi yüreklendirmeye çalışarak... Dudağının kenarı, vahşi bir şekilde yukarıya doğru kıvrılınca boş

koridorda bulunmamızın ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. Diğer elini saçlarımın arasına soktuğunda irislerim titriyordu. Yapacağı şey belli olduğu için ellerimi kollarına indirerek inkâr dolu gözlerle ona baktım. “Hayır,” dedim sert bir sesle. Kıvrılan dudağı aşağıya doğru indiğinde hâlâ onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Kafamı kendisine doğru çekip dudaklarımızı yapıştırdığında gözlerim defalarca açılıp kapandı.

Kafasını yan yatırarak dudaklarımı büyük bir iştahla ağzının içerisini aldığı anda, kalbime bir gülle oturmıştu. Beni ayakta tutan sadece oydu... Beynim uyuşuyordu, kulaklarım uğulduyordu. Sert dudakları üzerimde hüküm sürmeye devam ederken, dudaklarımın arasından sıyrılan üst dudağını dişlerimin arasına kısıtırıp onu geriye ittim ve derin bir nefes aldım. O da

benim gibi nefes nefese kalmıştı. Yutkunarak boğazımı temizledikten sonra öfkeyle ona bakıp ellerimle sertçe göğsünü ittirdim. “Sakın bir daha beni öpme, sakın!” Son bir kez daha göğsüne vurduğumda, kısık gözleriyle beni izlemekten başka hiçbir şey yapmıyordu!

Gözlerini biraz daha kıstıktan sonra dudaklarıma tekrar kapanınca, kalan gücüm de tükenmişti. Büyük bir ustalıkla kıvrılıyor, bir yandan da vücudumu sıkıca kavramaya devam ediyordu. Direnebildiğim kadar direndim, gücüm ona yetmediğinde hareketsiz kalarak öpüşünü sonlandırmasını bekledim... Dili dilimi okşadığı an tırnaklarım omuzlarına batmaya başlamıştı. Dişlerini sertçe alt dudağıma geçirip ısırarak geri çekilmeye başladığında dudağım da onunla birlikte uzuyordu. Sonunda dişlerinin arasından kurtulduğumda düzensiz solukları

yüzüme çarpıyordu. Gözlerimi araladığımda gece mavisine geçiş yapan gözleri hiç de tekin durmuyordu.

“Bir daha bana emir verme.” Kollarını üzerimden çektiğinde, sarsılmadığım için kendimle gurur duymuştum. “Seni emir alacak duruma getiririm.” Koridora doğru dönüp ilerlemeye başladığında sinirden kudurmaya başlamıştım, şaşkınlık ve afallama geçtiğinde öfkemle yalnız kalmıştım. Bakışlarım birer akbaba misali sırtına takılmıştı, ona dış biliyordum. Emir alacak duruma getirecekmiş! Sesli bir soluk verip yere bağdaş kurarak oturduktan sonra avuçlarımla suratımı kapatmıştım. Koridordan gelen ıslık seslerini işittiğimde kafamı kaldırdım. Şeyda ve Selenay geliyordu. Az önce olanları gördüklerini düşününce panikle ayağa fırladım. Ellerimi önümde birleştirerek ikisinin ifadesini

izlemeye başladığımda, Şeyda kaşlarını kaldırdı. “Yuh! Kaç saat öpüştünüz?”

“Nasıl? Anlamadım...” Kollarını göğsünün altında bağlayarak sırtını dikleştirdi.

“Diyorum ki dudakların iki katına çıkmış...” Parmak uçlarım dudaklarımda gezinirken utancın farklı boyutlarında cirit atıyordum. Suçluluk duygusuyla parmaklarımı saçlarımdan arasına soktum ve onlara sırtımı döndüm. “Hadi eve gidelim.”

Kıkırdadılar. “Daha yeni geldik... Selenay’ı beklemeyecek misin?” Omzumun üzerinden onlara kısa bir bakış attım. “Ben gitmek istiyorum.” Bir yandan da ilerlemeye devam ediyordum.

Bara geçiş yaptığımda bakışlarım kısa bir süre etrafta dolandı. Kızlara doğru döndüğümde eğlendikleri her hallerinden belliydi. “Tek başına gitme. Biraz daha bekle, beraber

gideriz,” dedi Şeyda. Selenay’a manidar bir bakış atarak tekrar bana döndü. “Zaten Selenay’ı Alaz bırakır.”

Selenay sırtını dikleştirdiğinde aldığım soluklar göğsüme batıyordu. Belimde bir kol hissedince irkilerek yanıma baktım. Semum’u görünce rahatlamıştım. “Nasılsınız kızlar?” Gülümsemeye çalışarak gerginliği üzerimden attım.

“İyiyiz, sen nasılsın?” dedi Şeyda.

Semum idare eder anlamında kafasını salladıktan sonra bana baktı. “Nasılsın güzelim?” Göz kapaklarımı titrettiğimde Alaz’la konuşan Mesih’le göz göze geldim. Alaz susarak ondan bir cevap beklerken, Mesih gözlerini üzerime dikmiş susuyordu. En sonunda Alaz kafasını onun baktığı yere çevirdi. Beni görünce kaşlarını çattı.

Semum’a bakıp gülümsemeye çalıştım. “İyiyim, nerelerdesin sen?”

Önüne döndüğünde belime

yerleştirdiği eliyle beni içki kısmına doğru ilerletiyordu. Mizgin'e göz kırparak. "Her zamankinden." Mizgin kafasını müzik ritmine göre sallarken başıyla onaylayıp işine döndü. "şehir dışına çıkmak zorunda kaldım."

"Neden?"

içkiyi alıp kafasına diktikten sonra bana bir bakış attı. "yle gerekti."

Kaşlarımı attım. "Benden bir şeyler saklamamı sevmiyorum."

Gülümsedi. "Saklamıyorum. Onat için gittim."

"Bir sorun mu var?" Sesim endişeli çıkmıştı.

Belimden çekerek beni göğsüne yatırdığında yatıştırmak isteyen bir sesle konuştu. "Sorun yok, merak etme..."

Sanki göğsüne değil de diken üzerine yatıyordum. Rahatsızca kıpırdanarak etrafa bakındığımda Mesih'i görmemek beni rahatlatmıştı.

Semum geri çekilerek yüzümü

inceledi. “İyi misin?”

Boğazımı temizledim. “Sadece eve gitmek istiyorum.”

Semum fazlasıyla ilgili gözüküyordu. “Seni eve götürebilirim?”

Suratımda gerçek bir gülümseme oluştu. “Çok iyi olur.”

Bardağı eline alıp içinde kalanların hepsini tek seferde bitirdikten sonra kıpırdandı. “Gidelim.”

“Önce Selenay’lara haber verelim.” Semum’u bileğinden kavrayarak peşimden sürüklemeye başladığımda sonunda Şeyda’nın yanına gelebilmiştik. “Semum beni eve bırakacak. Anahtarı versene.”

Şeyda bakışlarını ikimizin üzerinde de gezdirdikten çantasını açtı. Kısa bir karıştırma seansının ardından anahtarları çıkarıp uzattı. “Biz gelene kadar kapıları kilitli tut.”

Çıkışa doğru yönelip bardan çıktığımızda her gün neredeyse barda oyalandığımı kabul etmiştim.

Alışkanlıklarım hiç de iyiye gitmiyordu.

Semum, “Arabam ileride,” diyerek yürümeye devam edince peşinden gittim.

“Neler yaptınız Onat’la?”

Kapının kilidini açınca ikimiz de arabaya bindik. Anahtarları takıp çalıştırırken cevap verdi. “Onat işlerini hallederken ben... Biraz denize girmiş, sosyal aktivitelere katılmış... Ah, hatta!” Bana doğru dönüp göz kırptı. “Kızlarla takılmış olabilirim.”

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümün altında bağladığımda önüme dönüp sırtımı koltuğa yaslamıştım. “Bizi neden aramadığın şimdi daha iyi anlaşılıyor.”

Araba çalıştığında alayla konuştu. “Hiçbir kıza yerini vermem, merak etme.”

“Bu umurumda mı sanıyorsun?” diyerek homurdandığımda, şarkı açarak konuyu kapatmıştı. Dakikalar

sonrasında araba apartmanın önünde durunca Semum'a doğru döndüm. "Gel hadi, sana bir şeyler ikram edeyim."

"Bu fırsatı kaçırmam," deyip kendi kapısını açınca ben de arabadan çıkarak apartmana yönelmiştim. Dördüncü kata geldiğimizde asansörün kapıları açılmıştı. Kabinden çıkarak daireye girdiğimizde ben ışık yerini bulmakla meşgulken o karanlıkta ilerliyordu. Işıkları açabildiğimde salona girdiğini görüp peşinden ilerledim. Semum kendisini üçlü koltuğa bıraktığında oturacağım esnada elini havaya kaldırdı. "Hiç oturma, kurt gibi açım!"

"Şimdi burada neden olduğun daha iyi anlaşıldı."

Elini ensesine atarak başını koluna yaklaştırdı. "Bir şeyler ikram etmeyi teklif eden sendin." Gözlerimi kısıtım. "Ben içecekten bahsetmiştim, ya yiyecek yoksa?"

Gözlerini devirerek kafasını koltuğa yasladı. Yorgun olduğu her halinden belliydi. “Ne biçim kız evi burası... Evde kaldınız siz.”

“O tarz şeylere meraklı olduğumu da nereden çıkardın?”

Sırıttı. “Tamam, tamam. Kimse almazsa ben alacağım seni. Oldu mu?”

Tekli koltuğun üzerinde duran yastığı alarak ona fırlattım. “Olmadı!”

Ardından salondan çıkıp mutfığa doğru yöneldiğimde sesini duyabiliyordum. “Çabuk gel!” Aç ayı oynamazmış derlerdi de inanmazdım! Mutfığa girdikten sonra etrafa kısa bir bakış atıp Şeyda’nın geçen getirdiği fast food ürünlerini tepsiye dizdim. Sabah kahvaltısı bile diyemeyeceğim şeylerle ayakta durduğum için midemde hafif bir kazınma hissederek kendim için de yemek koydum. Elimdeki tepsiyle beraber mutfaktan çıkıp içeriye girdiğimde Semum’u koltuklara uzanmış bir şekilde

görmeyi beklemiyordum. “Çok yorgun gözüküyorsun...” Tepsiyi ortadaki masaya yerleştirdiğimde o da oturur pozisyonu alıyordu. “Yol yorgunuyum...”

“Ne zaman geldin?” dedim hamburgerini önüne koyarken.

“Yarım saat önce falan.”

Bir ısırık aldığımda hızlıca çiğneyerek yutkundum. “Söyleseydin seni buraya kadar yormazdım.”

O da yemeye başlayarak homurdandı. “Beş dakikalık bir yol Elis.”

Koladan bir yudum alarak cevap verdim. “Eve gidip bir duş alıp yatman en iyisi olurdu. Ne demek istediğimi biliyorsun...”

“Sorun yok, merak etme.”

Bir şey demeden onun gibi önümdekileri tüketmeye devam ederken benden hızlı davranarak hepsini bitirip koltuğa yaslandı.

“Daha fazla getirebilirim?”

“Şimdilik yeterli.”

Kafamı sallayarak yemeye devam ettim.

“Var mı bir değişiklik?”

Çiğnemem yavaşlamıştı.

“Hayatımda yok aslında.”

Tek kaşını kaldırarak öne doğru eğildi. İnce detayı fazlasıyla almıştı.

“Başka nerede var?” Saniyeler süren bir bakışma yaşadık.

“Hiç, hiçbir şeyde yok.”

“Elis,” dedi uyarırcasına. Her şeyi paylaşamasam bile yaşadığım duygu ayrımı hakkında bilgi edinebilirdim.

“Duygusal anlamda farklılıklar yaşıyorum.”

Dişlerini birbirine bastırdığında çenesi belirginleşmişti, tıpkı Mesih gibi. “Ne gibi değişiklikler mesela?”

Hamburgeri bırakıp elimi peçeteyle sildikten sonra sıkıntı dolu bir nefes koy verdim. Kaldıramayacağım yükleri taşıyordum ve bu iyi gelmiyordu. “Bazen çok

güçsüzleştigimi hissediyorum. Ani
duygu değişimleri yaşıyorum.
Mesela... Gülerken ağlayacak gibi
oluyorum.”

Ben konuşurken büyük bir dikkatle
dinlemişti. Konuştukça kaşlarını
çatmıştı. Ciddi hali çekineceğim bir
raddeye geldiğinde kararlılıkla sordu.
“Regl misin?”

“Ha?” diyebilmiştim sadece.
Ardından dudaklarımı kapatıp sırtımı
koltuğa yaslayarak utancımı yaşadım.
Utanma hissini neden sadece biz
yaşıyorduk ki! “Bu sonuca mı vardın?”

Aynı ciddiyetle devam etti. “Bir
sonuca varmama gerek yok. Adet
belirtileri gösteriyorsun.”

“Çok sağ ol gerçekten. Bu yaşıma
kadar ben fark etmemiştim.”

Alayla güldüğünde gözleri ciddiyetle
bakıyordu. “Belki de yeni adet
dönemine girmişsindir?” Gözlerimi
kocaman açtım. “Cidden benim adet
görüp görmediğimi mi konuşacağız?”

Dişlerini birbirine bastırduğında sağ elini yumruk yapmıştı. “Sadece kafamı dağıtmaya çalışıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” Söylediğini cidden anlamamıştım.

Semum gözlerini yumdu ve bir süre o şekilde bekledikten sonra aralayıp zaman kaybetmeden konuştu. “Bu duyuların kime Elis?”

Yerimde un ufak olmuşum. “Kimseye...”

Kafasını salladı. “Öyle olmasını ummak isterim fakat anlaşılan öyle değil.”

Kaşlarımı çattım. “Açık konuş.”

Üst dudağı yukarıya doğru kıvrıldığında acımasızca konuştu. “Yapma Elis, az bir şey... Kendine önem veriyorsan uzak dur.”

“Kimden...” dedim acizlik akan bir sesle.

“Mesih Dinçer’den.” Kararlı bakışlarını üzerimden çekmiyordu.

“Bunu da nereden çıkardın?”

Alayla gülümsedi. “Sence bir yerden çıkarmama gerek var mı? Uzak dur Mesih’ten Elis. O insanları sevmez. Bu yüzden sürekli azaltmaya çalışır.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Semum ayağa kalkarak cama doğru yürüdü. Ben de kalkıp peşinden gittim. Bana doğru döndüğünde çaresiz bir hali vardı. “Seni de sevemez, azaltmayı bırak bitirir. Tükenirsin. Yaklaşma ona.”

Duyduklarımın ardından suratımda boş bir ifade oluşmuştu. Sadece bakıyordum... Sözleri bittikten sonra tekrar arkasını dönüp koltuğa doğru ilerledi ve oturdu. Peşine takılıp yanına oturduğumda bana bakmıyordu. “Semum.”

Karşıya bakmaya devam etti. Bana bakmasını istiyordum. Elini kavradığımda kaşlarını çatarak kafasını bana doğru çevirdi. Onun kadar ben de gerilmiştim. Derin bir nefes alarak sırtımı dikleştirdiğimde

asıl amacım suratlarımızı uzaklaştırmaktı. Elimi çektim. “Az önce söylediğin hiçbir şeyi Mesih’ten beklemiyorum. Ona karşı bir şeyler de hissetmiyorum.” Surat ifadesi değişmeden devam etmemi bekledi. “Bir daha bu konuları açma lütfen.”

Gözleri saniyelik de olsa dudaklarımı bulunca kafamı önüme çevirerek eğdim. Saçlarım suratımı kapatıyordu. Elini saçlarımda hissettiğimde kucağımdaki ellerimi sıktım. Saçımı geriye iteleyip çenemden tutarak kendisine doğru çevirdi. Dudaklarıma bakıyordu. “Öpmeyeceğim, merak etme...” Suratını yaklaştırdığında tırnaklarımı etime batırmaya devam ediyordum. “Sadece...” dedi ve başparmağını dudaklarımın alt kısmındaki girintiye sokarak oyalandı. “Bana birini hatırlatıyor.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak yutkunduğumda daha fazla yaklaşarak üzerime eğildi. Hissettiğim duygu da

neydi? Korku veya endişe mi? Kendimi geriye doğru çektiğimde ona ürkekçe bakıyordum. İkimizin bakışlarının arasında bir panel oluşmuştu. İlk başlardaki sakinliği çok farklı bir hal alır olmuştu. Suratında oluşan öfke, benden çok kendineydi sanki... Birden kendisini geriye çekip ayağa kalktı ve duvara doğru ilerleyerek elleriyle saçlarını çekiştirdi. Korkuyla ayağa fırladım. Endişeli bakışlarım sırtında gezinirken yerimden kıpırdamıyordum. “Korkunç gözüküyorsun...”

Birden bana doğru döndü, geriledim. “Çünkü hissettiklerimi ben de bilmiyorum!” Birden kükreyince fazlasıyla gerilmiştim. Onu ilk defa bu kadar ürkütücü görüyordum.

“Neden...”

Öfkeyle bana yaklaştığında tedirginliğim arttı. “Hangisine neden? Sana yaklaşmamam mı?”

Yutkunduğumda sırtım duvarla buluşmuştu. Gözlerini kapattığında sanki geçmişe doğru yolculuk yapıyordu. Kollarını duvara dayadı ve bir süre sonra gözlerini açtı. “Biliyorum. Eskide olan bir şeyleri biliyorum fakat... Göremiyorum. İnsanın geçmişini hatırlamaması, ismini dahi bilmemesi nedir, tahmin dahi edemezsin.”

Dudaklarım büzülmüştü. Çenemi dikleştirdiğimde bakışlarım buruktu. “Her geçmiş, hatırlanmaya layık değildir Semum. Geçmişini biliyor olup da hatırlamak istemeyen o kadar çok insan var ki...” Onu bir şekilde teselli etmeye çalışırken kendi hislerimi dökmüştüm ortaya. Söylediklerim, kendi girdabımda saklı olanlardı.

Saniyelik de olsa öfkeyle gülümsedi. “Beni teselli etmeye çalışıyorsun, yapma. Bu boktan hayatı o piç yüzünden yaşıyorum.”

Gözbebeklerim irileşmişti, Mesih'ten bahsediyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Aklımdakiler birden dudaklarımdan dökülmüştü. İnanamaz bir şekilde bana bakıp alnını yaklaştırdı. "Sen..." Gözlerini kapatıp tekrar açtı. "Bana inanmıyor musun?"

Göz kapaklarımı titrettim. "Sadece emin olmaya çalışıyorum."

Kaşlarını çattı. "Buradan gitmelisin Elis. Seni kötü etkiliyor, git buradan." Konuşurken zorlanmıştı.

"Gitmek istemiyorum."

Kollarını duvardan çekerek bir adım geriledi. "Onun için mi?"

"Burada kendimi özgür hissediyorum. Artık hiçbir yere gidemem."

Güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Ailenin ne kadar tutucu olduğunu biliyoruz. Elbet bir gün gideceksin."

Bir gün gideceksin. İçim daralmıştı. Eski hayatımı da gitmek de

istemiyordum. “Ne zaman istersem o zaman gideceğim.”

Kaşlarını çattı. “Neden?”

Derin bir nefes alarak bakışlarımı uzağa çevirdim. “Hayatım boyunca cesaret gerektiren hiçbir şeyi yapmadım.” Ürkek bakışlarım Semum’u bulduğunda kaşlarım çatılmıştı. “Yapmam gerekenlere başkası karar verirdi, ben de uymak zorunda kalırdım.” Gözlerimin daha fazla dolmaması için etrafa bakınıp tekrar Semum’a döndüm. “Yaşıtlarım özgürlüğün tadına varırken, ben hep arkadan izleyen çocuk oldum.” Dudaklarım aşağıya doğru büzülmeye yeltendikçe kendimi toparlamaya çalışıyordum. “Herkes hatırlanmak istenen bir geçmişe sahip değildir Semum.”

Semum’un bakışları ifadesizleşti. Dişlerini birbirine bastırduğunda kendini sıktığı her halinden belliydi. “Ben hatırlamak istiyorum. Beni sana

eken sebepleri bilmek istiyorum Elis.” Kaşlarımı attım. “Kafamı karıştırıyorsun. Beni ne olarak görüyorsun?”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak sağ eliyle saçlarımı okşadı. “Kalan mrmn devamı olarak...”

Diyecek söz bulamamıştım, aklım allak bullak olmuştu. Semum ile başlarda saçma bir diyalogumuz olsa bile, sonraları yakın iki arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Arkadaşımı kaybetmek istemiyordum. Semum’u arkadaştan ileri göremiyordum. “Sen... Konuları çok saptırıyorsun. Dediklerini hazmedemiyorum.” Sessiz kalarak gerileyince devam ettim. “İlk konuştuklarımız, konu saptırmaların ve şu an geldiğimiz nokta...” Kafamı çevirip tekrar ona baktım. Elimi saçlarımın arasından geçirdikten sonra ona doğru ilerledim. “Biz ne ara bu hale geldik?” Sessizliğini koruması

sinirlerimi bozuyordu. “Arkadaşımlı benden çalma Semum.” Dişlerini birbirine bastırduğında yere bakıyordu. “Bana Semum deme.”

Kaşlarımı çattığım da suratımda ilginç bir ifade oluşmuştu. “Ne diyeyim? Ahmet mi? Ya da başka bir şey mi?”

Kaşlarını kaldırarak suratıma baktığında alışık olmadığım öfke dallarından birini daha gördüm. “O benim ismim değil. Onun koyduğu isimle hitap etmeni istemiyorum.” Özellikle ismini söylememeye çalışıyordu.

“Ne dememi istersin?”

İlk önce anlamak istercesine suratıma baktı ardından konuştu. “Onun koyduğu isim dışında her şey” Bana doğru yaklaştı. “Fikrimi bilmek istemezsin”

“Demek istiyorsun ki bundan sonra eskisi gibi değiliz.”

Bir adım daha yaklaşarak kolumu

tuttu. “Ben hâlâ eskisi gibiyim Elis.”

Söyledikleri beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir adım geri çekilerek elinin üzerimden düşmesini sağladım. “Bakıyorum da ben arkadaşımı hiç kazanamamışım.” Bir süre sessizlik içerisinde birbirimize baktık. Ben kazanamadığım arkadaşlığımın hesabını ondan sorarken... O beni görmek istediği sığata uymadığım için belki de kızılıyordu.

Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi ve evden çıktı. Yaşanan olaylar gerçekçi değildi. Bunca sorunumun ortasında bir de yeni yıkıntılar yaşamak daha fazla sarsılmama neden oluyordu... İç çekerek yediklerimizi toparlamaya başladım.

İnsanlar tuhaftı. Alışık olmadığım yüzlerini görmekten bıkmıştım artık. Şimdi Şeyda gelip bana, ben aslında erkeğim dese şaşırmayacaktım. Hızlı gelişmeler kafamı allak bullak etmişti. Toparlama işlemi bittikten sonra

alan telefonuma yöneldim. Selenay arıyordu. “Elis?”

Her zaman ki gibi beni merak etmişti. Annem babam dışında ilgilenen birisi olması ona sadık olmama sebep oluyordu. “Eve çoktan geldim, yemeğimi yedim ve güvendeyim merak etme.” Bunu söylerken bir yandan da kapıya doğru ilerliyordum. Bardayken kapıları kilitlememi söylemişti.

“Kapıyı kilitledin mi?” O konuşurken kilidi evirmemle oluşan tok sesi ikimiz de duyabilmiştik. Kıkırdadı. “Sen iflah olmaz bir çocuksun. İyi ki aramışım.”

“Her neyse, sen nasılsın?”

“Nasıl olayım, şeyda’yı eve göndermeye çalışıyorum. Evde yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Bozma kızın planlarını.”

“Ben bugün barda sabahlayacağım. Daha fazla geçe de kalmasını istemiyorum, sonuçta eve tek başına

dönecek.”

Aklıma gelen ilk soruyu yönelttim. “Onat orada değil mi? O seve seve bırakır.”

Selenay’dan olumsuz bir mırıltı geldi. “O burada değil. Az önce gelen telefonla birden ortadan kayboldu.”

Onat’ı Semum arayıp çağırmış olabilir miydi? Bozuntuya vermeden devam ettim. “Her neyse Alaz’la nasıl gidiyor?”

“Garip bir şekilde o da bir anda ortadan kayboldu”

Dalga geçer bir ses tonu ile konuştum. “Ona da mı telefon geldi?”

“Evet.” Suratımdaki dalga ifadesi birden sönmüştü. Alt dudağımı dişledim. “Sence bir sorun mu var?”

Kısa bir süre cevap gelmedi. Azalan müzik sesleriyle mekândan uzaklaştığını anladım. “Kesinlikle böyle düşünüyorum. Alaz’ı gördüğümde ona soracağım.”

İçimde merak duygusu yeşermeye

başlamıştı. “Tamam, o zaman. Başka bir şey diyor musun?”

“Ahh, hayır... Kendine iyi bak yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz bebeğim.” Konuşmayı sonlandırıp kendimi ikili koltuğun üzerine atarak bacaklarımı koltuğun kol kısmından sarkıttım. Telefonumun internetini açıp sosyal hesaplarıma bakınmaya başladım. Eray her yerden mesajlar yağdırmaya devam ediyordu. Selenay ortadan kaybolduğundan beri sürekli bana ulaşmaya çalışıyordu.

Elis lütfen cevap ver.

Sizi bulacağım.

Ne halde olduğumu arkadaşın biliyor mu?

Ben meraktan geberiyorum Elis.

Uzun süredir sosyal hesaplarıma bakmadığım için bu mesajları yeni görüyordum. Göz kapaklarım saniyede bir kapanmaya başladığında bu aralar çok bitkin düştüğümü fark

ettim. Önceden enerjik olmasam da fazla uykucu değildim. Göğsümün üzerinde tuttuğum telefon öne doğru düşmeye başladıkça elimle sıkıyordum. Erkekler gerçekten de çok şanslıydı. Sırtüstü yere uzandığımda telefonu karnımın üzerine koyduğumda ekranı göremiyordum. Bu yüzden telefonu hep göğsüme koymak zorundaydım. Uykuya yenik düşerek telefonu belimin yanına koyup koltukta yan bir şekilde cenin pozisyonunu alarak gözlerimi kapadım.

Omuzlarıma serilen örtüyle gözlerimi açmaya çalıştığımda, ilk denemem başarısız olmuştu. Ardından kirpiklerimin arasından Şeyda'yı görünce suratımda yorgun bir tebessüm oluştu. Küçük bir çocuk gibi suçlu bakarak fısıldadı. "Uyandırdım mı?"

Bu kızın ince ve şeker halinin altında yatan hırçın ve ciddi yönü gördüğüm

andan beri bu iki farklı yüzünü bağdaştırmakta zorlanıyordum. Tebessümümü bozmadan cevap verdim. “Evet, ama sorun değil.” Gözlerini kısıp bana baktıktan sonra tekli koltuğa yöneldi. “Hem iyimser, hem de doğrucu.”

Omuzlarımı yukarıya kaldırıp aşağıya indirdim ve koltukta doğrulmaya çalıştım. Kafasıyla salonun çıkışını gösterdi. “Git, yat benimle ilgilenmek zorunda değilsin.”

Yapmakta olduğum tatlı şekerleme her ne kadar bozalsa da dert etmedim. Sanki benimle konuşmak istiyordu. “Bir sıkıntın mı var?”

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini tavana dikip tuttuğu nefesi birden geri bıraktı. “Aslında seninle olan tatil planımızı düşünüyordum.” Çenesini indirerek tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. “Bunu sen de ister misin?”

Bir süre olaylardan ve çevremden

uzak kalmak için iyi bir plandı aslında. “Bana uyar, Selenay da gelse iyi olurdu.”

Ellerine dizlerinin üzerine koyarak sırtını dikleştirdi. “Valla bilmiyorum bugün ıtlattım ama istemedi.”

“Kendisi bilir, biz gidelim. İkimiz için de iyi olur.”

Ellerini çırparak ayağa kalktığında oldukça sevimli gözüküyordu. “Buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bilemezsin.” Cilveli bir şekilde bana doğru gelip yanıma oturdu. “Beni çok mutlu ettin. Teşekkür ederim!”

Sarılmasına elimi koluna koyarak karşılık vermekle yetindim. “Biraz daha sarılırsan tatile gidecek yandaşın olmayacak.”

Ellerini üzerimden çekerek koltuğuna yayıldı. “Bir sen kaldın, vazgeçmeni istemem... Bu arada Lidya da gelecek.”

Barışmalarına ve birlikte plan yapmalarına içten içe seviniyordum.

Gülümseyerek konuştum. “Nasıl istersen, ben her türlü uyarım.”

Ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalktı. “Neyse, ben uyumaya gidiyorum. Sana iyi geceler.”

“Dur bir dakika!” diyerek ayağa kalktım. “Ne zaman gideceğiz?”

Dudaklarını kapatarak düşündü. “Bu hafta sonu olabilir.” Ardından haşince gülümseyerek devam etti. “Alışverişe gideceğiz ve sen de gelmek zorundasın.”

Anında dudaklarımı büzdüm. Şeyda, alışveriş konusunda kesinlikle taviz vermezdi ve pestilimizi çıkarırdı. Uzatmamak için üzgünce başımla onayladım. “Umarım beni fazla zorlamazsın.”

Yorgunca gülümseye devam ettim. Belki bana acırdı.

Omuz silkip arkasını dönerken sarı saçlarını havaya savurmuştu. “Düşünürüz tatlım.” Salondan çıkınca sırtına bakarak iç çektim. Kendimi

Şeyda'nın o günkü merhametine bırakmaktan başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Koltuğun  zerindeki telefonu elime alıp odama doğru yöneldim. Telefonu masanın üzerine koyup üzerimdeki tiş rt m  çıkardım ve yandaki sandalyenin üzerine fırlattım. Pantolonumun düğmesini açıp kal alarımдан sıyırdım. Dolaba bir bakış atıp elime gelen bol eşofman altını giyip ellerimi sırtıma yönlendirdim, uğraştırırsa da kop amı kavrayıp açtıktan sonra sutyenimi çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktığımda telefonumun mesaj sesiyle omzumun üzerinden masaya baktım. Ardından telefonuma doğru ilerlediğimde bu saatte kimin mesaj attığını tahmin edemiyordum. Ekran kilidini açıp mesajlar kısmına girdiğimde kayıtlı olmayan bir numara olduğunu gördüm. Kaşlarımı  attığımda alt dudağım dişlerimin

arasına girmişti, numaramı herkese vermediğim için ufak çaplı bir panik duygusuna kapıldım. Kalp ritmim hızlandığında mesajı açmıştım.

Işıklar açıkken perdenin önünde soyunmamaya dikkat et İris.

Suratımda boş bir ifade oluştuğunda elimi aralanan dudaklarımın üzerine koydum, sarıya çalan irislerim panikle birer fener ışığı haline gelmişti. Telefonu elimde sıkarak pencerenin kenarına çekildim. Ufak adımlarla tüle doğru ilerlediğimde ne yapacağımı bilmiyordum. Gölgeyi bile olsa çıplak görmüştü. Dişlerimi birbirine bastırdığımda bari sutyeni çıkarmasaydım diyerek iç çekmekten kendimi alamadım.

Perdeyi kendimi göstermeyecek şekilde ufak bir hareketle kenara çekip sokağa baktım. O an bir mesaj daha geldi. Perdeyi bırakmadan tek elimle mesajı açtım.

Perdeyi biraz daha açmana hayır

demem.

Elimi ateşe değmişçesine geri çektim. Ardından duvara yaklaşarak sol elimin parmaklarıyla alnımı ovalayıp saçlarıma daldırdım. Saçlarımı sertçe geriye çekip sırtımı duvara yasladım ve aşağıya doğru kaydım. Lanet olsun, titreyen başparmağımı yanıtla kısmına dokundurup klavye üzerinde oynattım.

Numaramı nasıl buldun? Daha önemlisi, burada ne işin var!

Mesajı gönderdiğimde boşta kalan parmaklarımla dizimin üzerinde ritim tutuyordum. Kısa süre geçmeden elimdeki telefon tekrar titreyince sıcak basmıştı. İsyankâr bir nefes alıp kafamı geriye doğru attığımda kasıtlı olarak duvara vurmuştum. Alt dudağımı dişledikten sonra kafamı kaldırıp mesajı açtım.

Merak ettiğin tek şey bu mu? Küçük

bulup bulmamam umurunda değil yani...

Dudaklarımın arasından ağır bir küfür çıktığında geç de olsa g ğ slerimden bahsettiğini algılayabilmiştim. Mesih cidden benimle telefonda geyik mi yapıyordu? Kasıtlı olarak kafamı tekrar duvara vurup titreyen başparmaklarımı harfler üzerinde hareket ettirerek cevap yazdım.

Umurumda değil.

  imden ona ne kadar sapık, tacizci birisi olduğunu söylemek gelse de bir tarafım yemiyordu ve alacağım cevap az çok belliydi: Seninkiler iştahımı açar mı sanıyorsun Elis? Kaşlarımı çatarak başımı onaylamaz anlamda salladım. Konuya girmemek en iyisiydi.

Yarın sabah saat 6'da kapının önünde ol Elis.

Alt dudağımı daha sert ısırdım. Yine

havasından ödün vermeyen Mesih haline bürünmüştü.

Neden?

Mesajın gelmediği her saniye kulağımdaki uğuldama daha da artmıştı. Benimle ne işi olabilirdi ki? Birden telefon yeniden titreyince dudaklarımın arasından tuhaf bir ses çıktı.

Olmasını istediğin gibi yürüyüş yapacağız. Unutma, sabah 6.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kısa mesajı ezberlemem her ne kadar kolay olsa da gözlerimi kapattığımda tekrar edemeyeceğim kadar çok şaşırmıştım. Anladığım halde defalarca okumayı tercih ettim. İstedğim gibi yürüyüş yapmak? Yürüyüş yapmak istediğimi de nereden çıkartmıştı? Sokaktan gelen araba sesiyle kaşlarımı kaldırarak kafamı pencereye doğru çevirdim. Ardından emekleyerek dolabın önüne ilerleyip elime gelen tişörtü üzerime geçirdim ve perdeyi açarak dışarıya baktım. Araba gitmişti, Mesih'in arabası olabilir miydi? Ellerim pencerenin pervazına tutunmaya devam ederken parmaklarımla ritim tutuyordum ve kafamı gökyüzüne kaldırdım.

Bu gece yıldızlar çoktu...

Kulaklarımı tırmalayan sesle uyurken bedenimin titrediğini

hissettim. Gözlerimi yavaşça araladım, dibimde bağırان kişiye bakmaya çalıştığımda telefonumu görmemle hızla kalktım. Zorlukla elimi uzatıp telefonu alarak ekranda yazan isme baktım. Mesih arıyordu... Gözüm saate kaydığında beş buçuk olduğunu fark ederek telefonu kapattım ve yatakta oturur bir pozisyon aldım. Yataktan kalkıp banyoya girdiğimde soğuk suyla yüzümü yıkamak az da olsa iyi gelmişti. Banyodaki işlerimi bitirdikten sonra odama girip dolabıma yöneldim.

Siyah sporcu yarım atletin üzerine bol gri atletimi gösterecek kadar geniş yakalı bir sıfır kol giydim. Sporcu taytını da üzerime geçirdikten sonra hızla saçlarımı taradım. Tepeden bir atkuyruğu yaptıktan sonra telefonumu alıp mutfağı koşturdum. Bir bardak suyu mideme indirdiğimde saat tam olarak altıydı. Dün akşam

kızlara haber verdiğim için sorun yoktu. Kapının önünde duran beyaz sporlarımı ayaklarıma geçirip apartmandan çıkabildiğimde kesik kesik soluklanıyordum. Audi R8'inin önünde Mesih'i sportif kıyafetlerle görmek tuhaf olsa da tarzına uygundu. Siyah bir eşofman üzerine siyah bir tişört... Her zamanki gibi ten rengiyle giydiklerine meydan okuyordu.

Beyaz teniyle siyaha meydan okuyordu...

Kollarını göğsünün altında birleştirmiş, göz ucuyla beni süzüyordu. Yutkunarak olabildiğince dik durmamaya çalıştım. Gözlerim onun dışında farklı yerlerde oyalanmaya devam ederken saniyelik de olsa gözlerini buldu. Bilerek kambur durduğumu anlamış olacak ki çenesini indirerek suratında oluşan tebessümü gizlemeye çalıştı. Doğrulup sürücü kapısına ilerlerken başıyla aheste bir biçimde diğer tarafı işaret

etmeyi ihmal etmemişti. “Arabaya bin.”

Göz kapaklarımı titretip etrafa bakındıktan sonra bacaklarımı hareket ettirerek arabanın etrafında turladım. Mesih, çoktan yerine oturmuş, yeri ağlatacak sesleri çıkartmaya başlamıştı. Kapıyı açıp içeriye oturduğum an araba harekete geçmişti. Panikleyerek kapıyı kapattım. Dıştan belli etmese de sabırsız görüldüğü her halinden belliydi. Bir süre sessiz kalmayı denedim. Göz ucuyla ona baktığımda, kaşları her zamanki gibi çatık dursa da diziyle tuttuğu ritim, az da olsa keyifli olduğunu gösteriyordu. Bakışlarım suratını bulduğunda kirli sakallarının daha fazla belirginleştğini gördüm. Anlının üzerine düşmemesi için eliyle yukarıya iteklediği saçları öncekilere göre özensiz olmasına rağmen oldukça iyi gözüküyordu. “Yürüyüş yapmak istediğimi nereden biliyorsun?” Yola

bakmaya devam ederken beni beklemeden cevapladı.

“Merak ettiğın şey, neden isteğini oluşturduğum değil de, nereden bildiğim mi?” Gözlerim irice açıldı. Doğruyu söylüyordu.

“Yardımanın sebebini söyleyecek misin?” Mümkünmüş gibi kaşlarını daha fazla çatarak yola bakmaya devam etti.

“Hayır.” Sesinin sertliği şaşırmama neden oldu. Göz kapaklarımı titrettim.

“Peki, o zaman, ilk sorunun cevabını istiyorum.” Başını bir asker gibi yan bir şekilde eğip kaldırarak beni onayladı.

“Tuvalette kavga ettiğinizi duydum,” konuyu değiştirmişti.

“Tam olarak öyle sayılmaz, kız kendi üzerime yürüdü. Yani karşılığını hak etti.”

“Hangi kız?”

“Heves işte.” Kafasını tekrar bana doğru çevirdi, ardından çatık kaşlarını

düzeltilmeden önüne döndü. “Heves kim?” Bu sefer aynı asılsız bakışlar benim suratımda oluşmuştu. Mesih, ciddi miydi?

“Barda seni...” Kafasını çevirip sert ifadesini görmemi sağlayınca sustum. Boş boğazlık edip daha fazla konuşmadan durumumu kurtardım. “Meşgul eden kız...” Elleyen sarışın. “Cidden ismini bilmiyor musun? Uzun süredir peşinde gibi gözüküyor.” Dudaklarının arasından bir soluk bırakarak kafasını koltuğuna yasladı. “Herkes, adını bilmemi gerektirecek kadar önemli değildir.” Dudaklarım aralanarak ona baktığımda aklıma gelenle kıkırdadım. Kendi halime gülüyordum.

“Bu yüzden mi ilk başlarda ismimi söylememek için bana İris diyordun?” Bir ayrıntıyı unutmuşçasına kaşlarımı çatarak devam ettim. “Ah, hala da diyorsun!” Gözleri suratımda gezindi. Dudaklarıma baktığında

gölümsediğim için görünen dişlerimle de ilgilendi. Ardından önüne dönerek arabayı sürmeye devam etti. “Her insana farklı şekilde hitap edecek kadar, ilgilenmem. İris.” Bana lakap taktıklarının önemsiz olmadığını, hatta bunun bir ilgilenme biçiminin olduğunu mu söylüyordu? Sudan çıkan bir balıktan farksızdım. “Sen...” diyebildim, sanki gerisine gücüm yetmiyormuş gibi.

“Çok konuşuyorsun,” diyerek suratını buruşturduğunda ağzımı kapatarak önüme döndüm. Çenem aşağıya indirmiş göz ucuyla suçlu bir çocuk gibi ona bakıyordum. Bir süre sonra yürüyüş alanını çoktan geçtiğimizi fark ederek seslendim. “Nereye sürüyorsun? Burası koru değil.”

“Koruya gideceğimizi söylediğimi hatırlamıyorum.”

Oval bir kavisle kaşlarımı havalandırdım. “Yürüyüş

yapacağımızı söylemiştin.”

“Farklı yerlerde de yürüyüş yapılacağını bilecek kadar zekânı kullandığını düşünüyordum.” Bunu söylerken bana bir bakış bahşetmişti. İnanmak istercesine ona baktım. Her fırsatta laf sokmaktan geri kalmıyordu.

“Arabayı durdur. Seninle gelmek istemiyorum.” Sesim tahminimden de sert çıkmıştı. Bana bakmadan arabayı hızlandırınca sırtım koltuğa yapıştı. Elim kapıya tutunduğunda kilitlenen kapılar tıslayarak tekrar konuşmama neden oldu. “Sana durdur dedim!” Hız iyice arttığında arabayla uçtuğumuzu düşünmeye başlamıştım. İnanamayan gözlerle ona baktım. Gerçekten de ciddiymi. Emir verdiğim için sinirini davranışlarına yansıtıyordu. Beyazlayan suratımla ona bakmaya devam ederek dudaklarımı kıpırdattım. “Durma, daha da hızlanmanı istiyorum!”

Mesih beni şaşırtıp hızını arttırınca koltuğuma yapışmıştım. Kesinlikle aklını kaçırmıştı! Hızı her ne kadar sevsem de şu an tehlikenin sınırlarında cirit atıyorduk, bu şekilde ölmek istemiyordum. Vücuduma yayılan adrenalinin verdiği korkuyla onu durdurmak için pes ederek geri çekildim. “Mesih, lütfen durur musun? Özür dilerim.”

Hızla ilerlemeye devam edince titreyen elimi koluna koydum ve araba yavaşlamaya başladı. Birden durmamız bu hızla mümkün ve sağlıklı olmadığı için ani yavaşlamalara maruz kalmıştık. Suratım kül rengini almaya devam ederken şiddetli duruşumuz nedeniyle öne doğru savrulduğumda kuvvetli kolunu boynumun önüne uzatarak omzuma koydu ve beni sertçe yerime oturttu...

Derin nefesler almaya devam ediyordum. Sadece ağzımın değil, tüm

bedenimin kuruyarak susuzluk çektiğini hissettim. Kalbimin salisede bir öne atılıp geri çekilmesi her zamankinden farklıydı. Karşıya bakıyordum. Boş olan yolun ilerisine... Sessizlik içerisindeyken benim nefeslerim ortamı bozuyor, ikimizin de kulaklarını tırmalıyordu. Sertçe dudaklarımı ıslatarak kafamı koltuğa yasladım. Az daha canımdan olacaktım, lanet olsun! “Sen kafayı yemi- ” Kafamı koltuktan çekip ona doğru dönecekken sırtımın arabanın kapısına yapışması bir oldu. Omzuma koyduğu eli boynumu kavradığında gözlerimi açmaya korkar olmuştum.

Suratımın önündeki suratını hissettikçe gözlerimi daha sıkı yumdum. Burnumdan aldığım soluklar yetmediği için dudaklarım da aralanmıştı. Başparmağı sert olmasa da soluk boruma baskı yapınca fısıltıyla inledim. Ardından parmağıyla çıkıntıyı okşadı. Başımı

geriye atarak ondan uzaklaşmaya çalıştığımda kafam cama değdiği için hareket alanım kısıtlıydı. Dudaklarım otomatikman ona doğru yükseldiğinde, bana kıyasla ritmini koruyan nefesleri üzerime çarpmaya başlamıştı... “Burada, deney tahtası olan sensin bebeğim. Yap dediğinde yapmayıp tersini söylediğinde uygulayacağımı mı sandın?”

Gözlerimi aralayabildiğimde, kısık bakışlarım üzerimde gezinirken her şeyden çok ilgi alanıma giren bebeğim kelimesi olmuştu. Bu normal değildi. Gözlerini kısarak başparmağını kıpırdatmaya devam ettiğinde, mavilikleri tehlikeli pırıltılarla kaplanmıştı. “Benim dediğim olur, klasiğini açıklamama gerek var mı?” Dişlerimi birbirine bastırarak sesimi çıkaramadım. Her ne kadar susmak kabullenmek olsa bile, inkâr edemiyorsam kabul de etmeyecektim. Başını salladı. “Güzel, bu da bir

gelişme.”

Saçımı geriye iteledikten sonra önüne dönüp hiçbir şey olmamış gibi arabayı çalıştırıp, ona göre normal olan bir hızda sürmeye devam etti.

Mağlubiyetin verdiği hazımsızlıkla kollarımı belime dolayarak yolu seyretmeye başladım. Deney tahtası... Tabii ya, daha fazla ne olabilirdim ki? Neredeyse bana olan ilgisini, hisleri keşfetmeye yoracaktım. Bunu kendime yakıştırmıyordum. Benimle ne işi olabilirdi ki? Hissetmek ya da keşfetmek istiyorsa etrafına bakması yeterli olabilirdi. Sinirlerimi bozup, hiçbir şey olmamış gibi davranması daha fazla dolmama neden oluyordu. Arabada olduğumuz için söyleyeceklerim tehlikeli olabilirdi. Ağzımı sonrasında açmaya karar vererek yolu izlemeye devam ettim. Parlak sularının sabah ışıklarıyla buluştuğu bir şelalenin kenarında durduğumuzda, etrafa hayran

kalmamak elimde değildi.

Araba durduğunda kapısını açıp dışarıya çıktı. Fırsat bilerek sesli bir soluk aldım. Elimde kalan telefonu yanımda taşıyamayacağım için koltuğuma bırakıp kapıyı açtım. Bacaklarım bitap düşüp beni zorlasa da direnmek uzun zamanımı almamıştı. Arabadan inip kapıyı kapattıktan sonra Mesih'in peşinden ilerlemeye başladım. Bir yandan da bakışlarımı etrafta gezdiriyordum. "Burası çok güzel..." Kendi kendime mırıldanmıştım, adımlarını durdurduğunda sırtına bakıyordum.

Kafasını çevirip derin bir nefes aldıktan sonra konuştu. "Güzel yapan insanların olmaması..."

Mesih insanları sevmez, bu yüzden sürekli azaltmaya çalışır. Semum'un dedikleri aklıma gelmişti birden, Mesih insanları sevmiyordu. Yanına geçip onun yaptığı gibi etrafa bakındım. "Kalabalık sana rahatsızlık

mı veriyor?”

Şelaleden aşağıya akan sulara bakındı. Dişlerinin arasından keskin bir nefes alarak cevap verdi. “Gereksiz insan toplulukları burada olsa, sence de manzarayı bozmaz mıydı?” Daha çok kendisiyle konuşur gibiydi.

Baktığı yöne döndüm. Doğruyu söylüyordu. Burada kendini fark ettirmeye çalışan ya da boş sesler çıkaran insanlardan yoktu. Sadece biz vardık, doğanın güzelliğiyle, ikimiz... Sadece biz. Yapraklarla kaplı olan zeminde yürümeye devam ederek ağaçlarla ayrılan yola doğru ilerledi. Sızlanmamak için hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum. Ara ara uzun bacaklarım hızına yetişemese de fazladan çabalıyor, onunla eşit yürümeye çabalıyordum. “Buraya sık gelir misin?”

“Her sabah.” Verdiği hızlı cevabı karşısında tepkisiz kalmıştım. Mesih durdu. Bir adım daha atıp durduktan

sonra ona baktım, kafasını bana doğru çevirdikten sonra başını omzuna yaklaştırdı. Çaktırmadan da olsa nefeslerimi dizginlemeye çalışarak dinleniyordum. “Biraz koşmaya ne dersin?” Cevap beklemeden koşmaya başlayınca itiraz etmeye fırsatım kalmamıştı. Hızlandığında geride kalmıştım.

“Uçmayı kastettiğini bilmiyordum!”

Yavaşladığında ben de gücümü idareli kullanarak koşmaya başladım. Ağaçlı yolda yukarıya çıkıyorduk. Bu da hareketlerimi kısıtlıyordu. İleride duran demir yığını dikkatimi çekmişti, yavaşladığımızda demirlerin bulunduğu kısma gelmiştik. Mesih’le koşu yaptığıma hâlâ inanamıyordum. İki yandan yukarıya uzanıp dikdörtgen çizen uzun bir demir vardı. Ona doğru ilerlediğinde ne yapacağını az çok tahmin edebilsem de uzanılması zor bir demirdi. Zıplamak bile yeterli kalmaz gibi gözüküyordu.

Mesih demire doğru ilerlemeye devam ederken arkasıındaydım. Elini ensesine atınca durdum. Uzun ve biçimli parmaklarıyla siyah tişörtü ense kısmından kavrayıp öne doğru indirince irileşen gözlerime dudaklarım da eşlik etmişti. Gövdesi çıplak kaldığında sadece sırtını görüyordum. Tahmin ettiğim gibi... Kuvvetli ve göz alıcıydı. Yukarıya zıplayıp demiri kavrayınca hareket eden kanatları dudağımı dişlerimin arasına çekmeme neden olmuştu. Bir adım geri çekilerek daha detaylı izlemeye çalıştığımnda, yaptığım röntgenciliği fark etmemle kızardım. Kafamı yere eğip oyalanmaya çalıştığımnda, bakışlarım küçük bir çocuğun suçluluğunda tekrar sırtını buldu...

Kendini indirip kaldırdıkça sadece pazuları değil tüm kasları hareket ediyordu. Kanat olarak nitelendirdiğim kısmın genişliği

büyüleyici bir hareketlilikteyken, sanki orman etrafımızda dönüyordu. Saç diplerinden başlayıp sırtında oluşan çizginin arasına kayan bir damla ter, aşağıya inmeye başlayınca dişlerimi birbirine bastırarak bakışlarımı etrafta gezdirdim. Kısa olmayan bir süre boyunca devam etti. Kendini yere bıraktıktan sonra bana döndüğünde göğüs kafesi büyük bir ihtişamla inip kalkıyordu. Sadece baka kalmıştım, gördüklerim karşısında ne yapacağımı bilmiyordum... “Sen de denemek ister misin?” Kesik kesik konuşuyorken, ne hiddetle kalkan göğüs kafesine ne de çıkan bariton sesine irileşmişti gözlerim. O cevap beklerken, ben... Rüyamda gördüğüm dövmeye doğru bir yolculuk başlatmıştım. Tıpkı karşımdaki gibi, köprücük kemiklerinin altında başlayarak omzunda dağılan bir dövmesi vardı. Nefesimi kesmişti...

Bakışlarım kısılmıştı. Bir savaşçı

gibiydi, köprücük kemiğinin hemen altından başlayıp omzuna doğru dağılması daha bir ihtişam katmıştı. Gözlerini kısarak ifademi izledikten sonra kafasını eğip kendisine baktı. Tekrar bana yöneldiğinde ufak da olsa alay barındıran parıltıları bakışlarında yakalamıştım. “İlk kez erkek görmüş gibisin.”

Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Güzel dövme.”

Kaşlarını umursamazca kaldırdıktan sonra kafasıyla demiri işaret etti. “Sıranı geçiştirmeye çalışma.”

Kaşlarımı çatarak demire baktım, kesinlikle çok yüksekteydi. “Buna erişemem, yardım eder misin?”

“Gel buraya.”

Yürümeyi yeni öğrenen bir çocuğun yavaşlığında yanına ilerledim. Beni kaldırması gerekiyordu. Bir adım gerisinde durduğumda karşılıklı kalmıştık. Birden uzun parmaklarıyla

belimi kavrayınca panikle ılık atarak omuzlarına tutundum. Beni yukarıya ittiğinde burnu göbek deliğimin alt kısımlarındayken elleri de kalçalarımın yanlarına inmişti. Düşme korkusuyla tırnaklarımı daha fazla omuzlarına bastırdım. Sıcak nefesini soğuk belimde hissetmemle bedenimin ısısı birden değışmişti. Yutkunarak kafamı aşağıya eğdim. Yukarıya kalkmamla sıyrılan askılımla yüz yüze kaldım. “Demire uzanmayı düşünüyor musun?” Dudakları da burnu gibi tenime değıyorken kıpırdamıştı. Gözlerimi sımsıkı kapatarak alışık olmadığım duyguları kovmaya çalıştım. Tek elimi omzundan çekip demire uzattığımda bir an önce ondan uzaklaşmak istiyordum.

Büyük bir zorlukla demire tutunduktan sonra diğerk elimle de kavrayıp kendimi yukarıya çektim. Saniyeler sonra beni bırakarak geri

çekildiğinde, askılığa asılan bir çamaşırdan farkım yoktu. Alt dudağımı sertçe ısırarak yumruklarımı sıktım. Kollarımı hareket ettirerek kendimi yukarıya çektiğimde demirin hizası anca göğüslerime kadar gelebilmişti. Büyük bir hızla eski pozisyonumu aldığımda beni incelediğini hissedebiliyordum. Bu daha çok, ne kadar dayanabileceğime dair yaptığı bir incelemeydi. Dişlerimi birbirine bastırarak kendimi tekrar yukarıya doğru çektiğimde ağırlık sporlarına alışık olmadığım için zorlanmaya başlamıştım. Keskin bir soluk bırakarak tekrar aşağıya indim. Tutunmak bile güç sarf etmeme neden oluyordu, Birden terlemeye başladığımda kol kaslarım ve ensemsizliyordu.

“Bırak kendini,” demesiyle rahat bir nefes aldım. Bu kadarı da yeterdi, parmaklarımı serbest bırakıp dengemi

koruyamayıp ayağımı burkarak kalçamın üzerine düşmüştüm. Yardım etmek yerine karşımda dikilmeye devam ediyordu. Burkan ayağımı ovalamaya çalışıp huysuzca mırıldandım. “Az önceki gibi yardımsever değilsin.” Omuz silkip sırtını döndüğünde acıdan suratımı buruşturuyordum.

“Sana her zaman yardım eli uzatacağımı düşünmen aptallık.”

Kaşlarım birden çatıldı. Hayal kırıklığı hissetmemiştim. Ondan daha fazlasını da beklememiştim. Bacağımı umursamadan yerden kalkıp sekerek yanına ilerledim. “Senden hiçbir şey beklemiyorum.”

Bir şey demeden ilerlemeye devam ettiğinde acı çektiğimi hissettirmemeye çalışsam da ayağım katlanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Kafasını çevirip bana baktığında suratımı ifadesiz tutarak sakat ayağımın üzerine basarak ilerlemeye

devam ettim. “Beni hala neden buraya getirdiğini anlamış değilim.”

“Ağzının çalışması için getirmediğim kesin.”

Suratımı ifadesiz tutmaya devam ederek içimde oluşan lavları sakladım. Bir süre daha yapılan yürüyüşün ardından arabanın yanına gelmiştik. Kilidi açmasıyla kendi yerime kuruldum. Üzerine bassam da yürüdükçe ayağımın ağrısı dinmişti. O an çaresizliğimi Mesih’ten saklayabildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Araba kısa süre sonra evin önünde durunca onun sessizliğine uyup telefonumu sıkıca kavrayarak arabadan indim. İfadesizce yola bakıyordu. Kapıyı kapamamla arabanın hareket etmesi bir olmuştu. Kaşlarımı kaldırarak arkasından baktıktan sonra apartmana doğru ilerleyip zile bastım. İkinci kez bastıktan sonra otomatik açılmıştı.

İçeriye girdiğimde Şeyda kafasındaki dünden kalan tokaları çıkarmaya çalışarak odasına doğru ilerliyordu. Kapıyı kapattığımda içeriden gelen sesini işittim. “Nasıldı?”

“Bunu konuşmasak?”

“Duş al da kahvaltı yapalım.”

Koridora yönelerek seslendim. “Duş alıp uyumak istiyorum, aç değilim. Kıyafetler için teşekkürler.” Anlayışlı birisi olduğu için soru sormamıştı. Banyoya girip soğuk bir duş aldıktan sonra üzerime geçirdiğim rahat kıyafetlerle yorgunluğumu uyuyarak atmaya çalıştım. Normal olmayan bir insanla, normal bir ilişki kurulmaz. Zihnimde en son barındırabildiğim cümleydi belki de... Şaşırmamak, sinirlenmemek için bu cümleyi tekrarlayacaktım. O ve çevresindekiler, kesinlikle normal değillerdi.

“Elis uyan...” Mırıldanarak arkamı döndüğümde, Şeyda hâlâ omzumu dürtüyordu. “Az zamanımız var, ihtiyaçlarımızı almamız lazım.”

Homurdanarak ona doğru dönüp yastığıma sarıldım. “Tamam, kalkıyorum.”

Şeyda yatağın kenarından kalkıp odadan çıktığında derin bir nefes vererek saçımı geriye ittim. Bir süre sırtüstü yattıktan sonra ayaklanıp üzerime bir kotla tişört geçirdim. Saçlarımı balıksırtı örüp çantamı alıp odadan çıktığımda Şeyda telefonla konuşuyordu. “Tamam, orada buluşuruz.” Saçını savurarak elini beline koydu. “Hayır, Çisem’i getirme.” Gözlerini devirdi. “Şurada biz bize takılacağız, ne diye o kızı peşimize takıyorsun?” Ayağını yere vurdu. “Hayır diyorum Lidya!” Telefonu kapatıp çantasına yerleştirmeye çalıştığı anda önüne gelen saçlarını geriye savurdu.

“Bir sorun mu var?”

Omuz silkerek f me rengi çantasının fermuarını çekti. “Ne sorunu olacak, arkadaşını da peşimize takmaya  alıyor.”

“Gelsin, ne olacak ki?” Sesim umursamaz çıkmıştı. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak sırtımı kapı pervazına yasladım.

Şeyda suratını buru turdu. “Yav ak bir tip, bize göre değil. Zaten gideceğimiz yazlıkta yeterince insan var, fazlalığa ihtiyacımız yok,” diyerek demir kapıya doğru ilerleyince omzumdan kayan çanta zincirimi düzeltip adımlarına uydum. “Sen bilirsin.”

Evden  ıktığımızda Onat bizi kapının önünde bekliyordu. Gülümseyerek yanına doğru ilerledim. “Yine emrimize amadesin?”

Dalga geçercesine kaşlarını kaldırıp kapımı açtı. “ ik yet i misin?”

Dudaklarımı büzerek arka koltuğa

yerleştim. “Tabii ki hayır...” şeyda Onat’ın yanına oturduktan sonra araba harekete geçmişti.

“İşlerini ayarlayabildin mi?”

Onat kendi tarafındaki camı indirerek direksiyonu sola kırdı. “Henüz değil bebeğim, anca sizi arada ziyaret edebilirim.”

“Onat da mı gelecek?” dedim merakla.

şeyda’yla bakışlarımız dikiz aynasında buluştuğunda beni yarı onaylar bir hali vardı. “Tam olarak değil. Bir-iki gün sonra gelip arada takılacak.” Omuzlarını silkerek koltuğa daha fazla yaslandı. “İşleri varmış beyefendinin.”

Onat uzanıp radyoyu açtığında şeyda yaptığı saygısızlık nedeniyle kafasına vurmakla meşguldü. Gülerek onlara baktığımda telefonumun mesaj sesiyle ekran kilidini açıp gelen mesajı okudum.

Numaranı buldum, tıpkı

oturduğunuz yeri de bulacağım gibi.

Eray

Kaşlarımı çatarak ekrana bakmaya devam ettim. Eray'ın kesinlikle buraya gelmemesi gerekiyordu. Yaşadığımız olaylara bir de onu karıştıramazdık. Cevap vermek için parmaklarımı tuşlarda kıpırdattıktan sonra vazgeçtim. Önce Selenay'a haber vermeliydim. Onat arabayı mağazalardan birisinin önüne çekince çantamın sapından kavrayarak arabadan indim. Mağazaya girdiğimizde bir bahane düşünmeye başladım. Şeyda sorun değildi fakat Onat'ın Eray'ı öğrenmesine gerek yoktu. Dudaklarımı ıslattıktan sonra suratımı buruşturdum. "Ben, önce lavaboya gitmeliyim."

Şeyda endişeyle suratıma baktığında Onat'ın kısık gözleri üzerimdeydi. Kolumdan tutarak suratıma eğildi. "İyi misin?" Gözlerimi irice açarak

ona baktığımda kaşlarını çattı, suçlu bakışlarım Onat'ı bulduğunda dedektif halini görmek beni daha da zora sokmuştu. Bakışlarım tekrar Şeyda'yı bulunca gözlerini yavaşça yumup açtıktan sonra Onat'a döndü. "Tatlım, Elis gelene kadar bikini seçmemde yardımcı olur musun?" Koluna girerek onu ilerletmeye çalışıyordu.

Onat gülümsedi. "Zevkle..." Şeyda'yla ikisi sırtlarını bana dönerek ilerlerken omzunun üzerinden bana bakarak sağ tarafı işaret etti.

"Lavabo köşede canım."

Gülümsedim. Bu sarışını seviyordum. Burada Selenay dışında gerçek dostluklar da kazanmıştım. Şeyda ve Semum bunların başında geliyordu. Semum'u hatırlayınca suratımda buruk bir ifade oluşmuştu. Elimdeki telefonu hatırlayarak hızlı adımlarla lavaboya doğru ilerledim.

İçeriye girme ihtiyacı duymadan koridorda Selenay'ı aramaya başladığımda ikinci çalışta açtı. "Bebek?"

Elimle alnımı ovuşturarak ileri geri yürümeye başladım. "Selenay, Eray bana mesaj attı. Uzun süredir sosyal medyadan da atıyormuş, geçen gün gördüm. Bugün de telefonuma attı."

"N-ne dedi?"

"Telefon numaranı buldum, tıpkı kaldığınız yeri de bulacağım gibisinden bir şey demiş."

"Nasıl olur ya?"

"Tek bildiğim, buraya gelmemesi gerektiği."

"Sanmıyorum, amcamlar bile asıl yerimizi bilmiyor. Nereden öğrenecek ki?"

Doğru söylüyordu. Babamlar şu an beni Edirne de sanıyordu. "Eray'ın bağlantıları güçlü. Gerçek yerimizi kimse bilmese de bulabilir."

"Ah, Eray gelirse bizi almadan

gitmez ki!”

“Bizi de alamaz!”

“Önceden kaçabilirdim ama artık burada Alaz’la kalmak istiyorum. Sen istersen gidebilirsin, zorlamayacağım.”

“Saçmalama. Eski hayatıma dönmeyeceğim. İstemiyorum.”

Sıkıntı dolu bir soluk verdi. “O zaman Eray’ı durdurmamız lazım.”

“Cevap atayım mı?”

“Evet, kafana göre takıl. Beni de haberdar et.”

“Tamam.”

“Alışverişte misiniz?”

“Evet, Onat şüphelenmeden aralarına dönmeliyim.”

“Dikkat et.”

“Sen daha çok...” Telefonu kapattıktan sonra lavabo kapısı kapanınca irkilerek arkamı döndüm. Kaşlarım çatık bir şekilde kapının üzerinde duran kadın sembolüne baktım. Kapının kolunu kavrayıp

açtıktan sonra içeriyi incelemeye başladım. Görünürde kimse yoktu. Tek kaşımı kaldırarak içeriye girdiğimde cızırdayan lamba beni karşıladı. Sağ tarafımdan, birden gelen kurulama sesiyle kafamı çevirdiğimde ellerini kurutmakta olan bir kadını gördüm. Arkası bana dönüktü. Uzun, kalçalarının üzerine kadar gelen dalgalı kızıl saçlara sahipti. Boya olsa da göze batmıyor, çok güzel duruyordu. Derin bir nefes vererek arkamı dönüp kapıdan çıktım. Mağazayı dolanarak bikini tarafını bulduğumda elinde askılarla gezen Şeyda'nın yanına ilerledim. Bana gülümseyerek göz ucuyla güneş gözlükleriyle ilgilenen Onat'a baktı. "Bir sorun yok değil mi?"

Onat'ı yoklayarak askılara bakındım. "Selenay'la tanıdığımız geçmişten birisi. Yerimizi bulup bizi götürmek istiyor."

Kaşlarını kaldırarak kafasını bana

çevirdi. “Gidecek misiniz?”

“Henüz değil.” Sesim kendimden emin çıkmıştı.

Şeyda tekrar önüne döndü. “Bunu senin için düşündüm,” diyerek elindeki altın renkli bikiniye baktım. Alacağımız elbiselerden bir diğerini de deneyip kabinden çıktığımda Şeyda’yı etrafta görememiştim. Kanepenin kenarından aşağıya sarkan çantamı görüp yanına ilerlediğimde içi kurcalanmış gibiydi. Kaşlarımı çatarak fermuarını çektiğimde telefonum ve cüzdanım yerinde duruyordu. İç çekerek çantamı alıp tekrar kabine girdim.

Sonunda eve geldiğimizde kendimi salondaki en büyük koltuğa atmıştım.

“Gelebildiniz demek?!” Selenay içeriye girdiğinde elinde dizüstü bilgisayarı vardı.

“Gelmeyeceğine emin misin?”

Bilgisayarın kapağını açarak parmaklarını tuşlar üzerinde gezdirip ekrana pür dikkat bakındı. “Evet... Neden keyfine bakmıyorsun?”

“Sadece biraz kafanı dağıtmanı istiyorum.”

“Böyle daha rahat olacağım. Gideceğiniz yerdeki insanları sevmiyorum.”

Uyuşuk bir hamleyle doğruldum. “Sıcakkanlı insanlar olduklarını sanıyordum.”

Bana baktı. “Sıkıntı çekmezsin merak etme, sadece ben sevmiyorum. Keyfine bak.”

İç çektim.

“Kızlar!” Şeyda lila rengi elbisesiyle içeriye girip eteklerini savurdu. “Sizce nasıl? Bence harika.”

Gülümsedim “Sana katılıyorum.”

Selenay da beni onayladı. “Kuzenime iyi bak.”

Şeyda saçlarını savurdu. “Mamasını

verip altını bezlemeyi de ihmal etmem.” Şeyda odadan çıkınca kıkırdayarak yastığı Selenay’ın kafasına fırlattım. “Sen ne saçmalıyorsun?”

Omuz silkti. “Sen yine de dikkatli ol da. Oradakilerle fazla takılma. Şeyda’yla denize gider eve dönersin.”

Kafamı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım. “Biraz daha konuşursan vazgeçeceğim.”

“Aman, bir şey demedim.”

Ertesi gün hazırladığımız bavulları Şeyda kapının önüne taşıırken, ben birbirine giren saçlarımı parmaklarımla ayırmakla meşguldüm. Dün gece örgümle yattığım için saçlarım kıvrıkcıktı. Altıma kot bir short, üzerine salaş beyaz bir tişört giyip sırt çantama kulaklığımı da tıktım. Güneş gözlüklerimi kot şortumun kemer kısmındaki çıkıntıya taktım ve odadan çıktım. Selenay’la güneş gözlüğünü yakaya takma

alışkanlığımız hiçbir zaman olmamıştı. “Hazır mısın?”

Selenay bir yandan konuşurken bir yandan da üzerimi inceleyip hazır olup olmadığımı kontrol ediyordu. “Evet...” Açık olan dış kapıda Şeyda’yla birlikte beni bekliyorlardı. Muhtemelen Lidya da arabasıyla bizi aşağıda bekliyordu.

Selenay elindeki poşeti elime tutuşturdu. “Arabada yersiniz.”

Kafamı salladım. “Elis sakın güneş kremi sürmeyi unutma, zaten beyaz tenlisin pancara dönersin biliyorsun.”

“Biliyorum...”

“O unutursa sen hatırlat.”

Şeyda, “Babaaanne Selenay,” deyip burun kıvrınca tavana bakıp sesli bir nefes alarak aralarından geçtim, birazdan atışmaya başlıyorlardı.

Beyaz ayakkabılarımı giyip doğruldum. “Şeyda, hadi!”

Çantaları alıp Selenay’ı öpüp merdivenlere yöneldi. Kuzenime

sıkıca sarılıp yanağını öptüm. “Kendine dikkat et, kapıyı kilitlemeyi unutma. Sıkılırsan ara, erken dönerim.”

“Sen daha çok dikkat et. Yazlıktaki erkeklerden uzak dur.”

“Tamamdır,” deyip saçlarını karıştırdıktan sonra kıkırdayarak merdivenlere koşturdum. “Hergele!” Bağırışını duyunca kıkırtım artmıştı. Aşağıya indiğimde siyah güneş gözlükleri burnunun ucuna kadar inen Lidya’nın saçlarını belki de ilk kez toplu görüyordum. Sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. “Hazırsanız yola çıkalım.”

Şeyda bana döndü. “Bir şey unutmadık, değil mi?”

“Unutmadık, çıkabiliriz.” Arka koltuğa yerleştiğimde Şeyda da Lidya’nın yanına geçmişti. Sırt çantamı çıkarıp yanıma koyduktan sonra elimdeki poşetten alüminyum folyoya sarılı olan sandviçleri kızlara doğru uzattım. “Kahvaltı yapamadık,

Selenay hazırlamış.”

“Şeyda benimkini de açar mısın?” dedi Lidya. Şeyda onunkini de açıp uzattığında bir süre tek elle yiyerek arabayı sürmeye başladı. Çantamdan kulaklığımı ve telefonumu çıkarıp taktıktan sonra sandviçten iki ısırık alıp geri sararak poşete geri koydum. Kafamı koltuğa yaslayarak yolu izlemeye devam ettim. Anayola henüz giriş yapamamıştık. Ellie Goulding’in Figure 8 şarkısı çalmaya başladığında uykumun iyice açıldığını fark etmiştim. Yaklaşık bir saat süren yolculuğun ardından mola verip sonra devam ettik.

“Yazlıkta tam olarak kimler var?” Lidya sigara içerken konuşmuştu.

“Tibet, Carmen, Ulu ve Sera.” Güneş gözlüğünü alnına çekti.

“İyi, Çağın’ın olmamasına sevindim.”

“Olup olmadığını kesin olarak bilmiyorum. Belki sürpriz yapar.”

Lidya omuz silkti. “Umarım yoktur.”

Kulaklığımı tekrar takıp gözlerimi yumduğumda kalan zamanımı uyuyarak geçirmeyi kafama koymuştum. Sıcak, şişkin bir tene yaslandığımı hissettiğimde, rüyamı kavramaya çalışıyordum. Oldukça şişkin bir bedendi. Uykumun en tatlı kısımlarında bulunduğum için gözlerimi açmamak için dirensem de güneş ışıklarının kirpiklerimin arasından sızmaya çalıştıklarını fark ederek gözlerimi daha sıkı yumdum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Elis pembe bikinimi verir misin?”
İkili koltuğun dibinde bulunan bavula bacaklarımı uzatmış kitap okurken Lidya’nın sesini işitmiştim. Kaldığım sayfayı kaybetmemek için kitabı açık şekilde koltuğun tepesine yerleştirdikten sonra tek bacağımı yere indirip diğerini bavulun arkasına sıkıştırdım. “En küçük gözde, askılılarımın altında...” Dışa doğru olan fermuarı açıp askılıları bozmadan kaldırıp bikinisini çıkarıp eşyalarını eski düzeninde bırakarak fermuarını kapattım. Bikiniyi elimde yuvarlayarak saçlarını tarayan Lidya’ya doğru attım.

Gülümsedi. “Teşekkür ederim.” Bavulunu kaldırıp yere koyduktan sonra tekrar kitabımı okumaya devam ettim. Uzun saçlarındaki karışıklığı düzeltmiş olacak ki bikinisini alıp

odadaki banyoya girdi. Kısa süre sonra çıkıp boy aynasında kendisine bakıp önüme geldi. “Elis sence nasıl olmuşum?”

Göz kapaklarımı kaldırarak ona baktığımda kirpiklerimin kaşlarıma battığını hissettim. Hoş gözükiüyordu. “Çok yakışmış...”

Düşünceli bir şekilde aynaya döndü, elini beline atıp yan dönüp belini incelemeye başladı. Kitap okumaya devam ederken ona doğru bakmasam da yaptıkları hissediliyordu. Tekrar bana doğru döndü.

“Emin misin, göbeğim çıkmış sanki?”

Öflememek için dişlerimi birbirine bastırdım, hiçbir zaman takıntılı kızlardan olmamıştım. Tekrar ona bakıp belini inceledim. “Göbeğin yok ki Lidya?”

“Sen gelmeyecek misin?”

Anlaşılan kitabımı okuyamayacaktım. Sert bir şekilde

kapatıp belimin yanına koydum.
“Nereye?”

İlerleyerek komodinin üzerine koyduğu plaj çantasını alıp içindekileri kontrol etmeye başladı. “Çatışmaya! Nereye olacak Elis? Tabii ki plaja.”

Bacaklarımı yere indirerek koltukta oturur hale geldim. “Eşyalarımızı bir yerleştirseydik?”

“Gelince yaparız, hadi hazırlan.”
Kalkarak bavuluma doğru ilerledim.

“Şeyda nerede?”

“Kapının önünde dolanıyordu, söyleyeyim o da hazırlansın. Giyeceklerimi alarak banyoya girdim. Üzerimdekileri çıkarıp siyah, sırtı açık olan mayomu giyip altına mini, siyah şortumu da geçirdikten sonra saçlarımı elimle düzeltip çıkardıklarımı kirliye attım. Odaya geçtiğimde Lidya yoktu. Siyah baskıları olan beyaz bir tişört giyip, plaj terliklerimi de ayağıma geçirip

çantaya iki havlu attım ve Şeyda'nın şapkasını, kendi güneş gözlüğümü de elime alarak odadan çıktım. Merdivenlerden inerken Çağın da çıkıyordu. Eve ilk geldiğimizde bizi çapkın çocuk Çağın karşılamıştı. Bakışları açık bir şekilde üzerimde gezindikten sonra sırttı. "Ben de seni almaya gelmiştim."

"Gördüğün gibi, kendim inebiliyorum." Boş bakışlarımı üzerinden çekip inmeye başladım. Posta koymama sevinmiş gibi gözüküyordu. Şeyda da aşağıda beni bekliyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Hep beraber evden çıktıktan sonra arkası açık bir arabaya doğru ilerledik. Arabanın Tibet'in olduğunu duysam da Çağın sürücü koltuğundaydı. "Sen öne gel güzelim."

Baygın bakışlarla suratına baktıktan sonra çantamı arka tarafa fırlatıp tırmandım. Sera bacaklarını uzatmış oturuyordu, sırma gibi saçlarını tek

omzunda toplayarak gülümsedi. “Umursama, her kıza karşı böyle davranır.”

Omuz silkerek bacaklarımdan tekini uzatıp tekini kendime doğru çekip üzerine kolumu koydum. “Öyle yapıyorum.”

Sera bana fazla samimi gelen bir kızdı, altında bir şey aramasam da entrikacılığım tutuyordu arada. Boş kısmın en dibinde Carmen, neredeyse Tibet’in üzerine çıkmış haldeydi. Fazla yapmacık hareketleri vardı, gözüm Carmen’i hiç tutmamıştı. “Kaç yaşındasın Elis?” Sera’nın sesini duymamla tekrar ondan tarafa döndüm.

“On dokuz, ya sen?”

“Yirmi iki.”

“Okuyor musun?” Gülümsedi. Carmen gibi aylak aylak gezdiğini düşündüğümü anlamıştı. Elim havada savurup konuşmaya çalıştım. “Ah,

yani okumaya devam ediyor musun?”

Başını sorun değil anlamında salladı.

“Sıçıp sıvazlayamadın.” Yanımda oturan Lidya birden üzerime doğru eğilip fısıldayınca irkilmiştim. Kulaklık taktığı halde bu tarafı dinliyordu. Suratımı buruşturup tekrar Sera’ya döndüm. “Hukuk okuyorum canım, ya sen?”

“Oldukça iddialı bir meslek...” Boğazımı temizledim. “Ben hazırlık okuyorum.”

“Peki, ne olmak istiyorsun?” Sesi oldukça ilgili çıkmıştı.

Kaşlarımı kaldırarak gülümsediğimde kafamı eğmiştim. “Annem ne isterse artık...” Sesim isyan dolu muzip bir homurtuda çıkmıştı. Kafamı kaldırdığımda inanamazcasına gülüyordu.

“Ne?” dedi tek kaşını kaldırarak. “Ciddi misin?”

“Evet.”

Lidya kafasını başıma dayadı. “Hem

de fazlasıyla ciddi. O bizim ana kuzumuz.” Böyle hitap edilmesinden hoşlanmıyordum.

“Ya sen? Sen hangisini isterdin?”

Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrıldığında gözlerim parlamıştı. Benim istediğim mi? Cidden bu birileri için önemli miydi? Ben... Başkaları değil, ben ne olmak isterdim? Belki dansçı, belki modelist, belki stilist... Belki de hepsi bir arada. Evet, modelist ve stilistliği bir arada yapabilir, dansı da hobi olarak devam ettirebilirdim. Tabii, ben olsam öyle yapardım. Fakat bu kavram yanlıştı. Ben yoktum. Doğduğumdan beri yoktum. “Stilist olmak isterdim.”

Gözleri ışıldadı. “Vay canına, ciddisin! Çizimlerini görmek istiyorum. Eve gidince birkaç şey karalar mısın?”

Surat ifadem fazlasıyla gerildiğimi belli ediyordu. Yutkunarak yumruk yaptığım sağ elime baktım. Avucumun

içini açtığımda, minik pembeliğin anlamı bende çok büyüktü. İnsanlar izin vermese bile, güçlü kal. Sadece güçlü. Bakışlarımı kaldırdığımda gülümsüyordum. “Aslında bakarsan... Bakmaya değer bir çizim yeteneğine sahip değilim, benimkisi sadece istek.”

Başını sallayıp telefonuyla ilgilenmeye başladığında gözlerini kısarak beni inceleyen Lidya’ya doğru döndüm. Suratlarımız çok yakındı. Çatık kaşlarıyla yumruk yaptığım elimi inceliyordu. “Avucuna ne oldu?” dedi bakışlarını çekmeden.

“Çocukluk kazalarından birisi...” diyerek geçiştirsem de ciddiyetini bozmamıştı.

Araba plajın yakınlarında durduğunda arka kısımda ne kadar kalabalık olduğumuzu bir kez daha idrak ettim. Carmen öne oturabilecekken çantalarını öne koyup inatla Tibet’in yanını tercih ederek bizi sıkıştırmıştı. Aşağıya indikten

sonra güneş gözlüğümü takıp Şeyda'nın peşinden ilerlemeye başladım. Yanında Ulu vardı. Sarışın, uzun boylu geniş omuzlu bir adamdı. "Uluyla yaklaşıyorlar ha? Ne dersin?" Lidya'nın dedikleriyle onları tekrar incelemeye başladım. Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrılmıştı. "Kesinlikle."

Plaja geldiğimizde çantalarımızı şezlongların yanına koyduk. Şeyda hâlâ Uluyla konuşuyordu.

"Satıldık." Lidya'nın durumdan memnun olduğu belliydi. O da benim gibi Şeyda'nın kafasını dağıtmasını istiyordu.

"Halimden memnunum."

"Ben de," diyerek üzerindeki elbiseyi çıkarmaya başladı.

"Hadi gel, denize girelim."

Önümdeki maviliğe bakarak iç geçirdim. "Girmek istediğimden emin değilim."

"Korkuyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. “Ah, hayır. Sadece tenim fazla beyaz. Kızarmak istemiyorum.” Elbisesini çantasını yerleştirip kremler çıkarmaya başladı.

“Bakalım senin işine hangisi yarar...” Kendi kendine mırıldanarak üzerlerini okumaya başladı. Bronz bir kabı olan kremde karar kılmış olacak ki kapağını açtı. “Sadece biraz koyulaşabilirsin. Kızarmayacağına garanti verebilirim. Hadi, tişörtünü çıkar.”

Üzerimi çıkardım. Ayağa kalkarak kremi suratım dahil olmak üzere açıkta kalan tenime sürdü.

“Ben yardım etseydim.” Çağın’ın sesi fazla içli çıkmıştı. Geldiğimizden beri ondan rahatsız olduğumu Lidya da anlamıştı. “Sana hiçbir konuda ihtiyacımız yok Çağın. Rahat bırak bizi.” Neyse ki konuşmama gerek kalmadan Çağın gitmişti.

“Teşekkür ederim.”

“Ne demek, yılışık erkekleri ben de sevmem. Ve... Bitti. Sen de bana sürer misin?”

“Tabii.”

Lidya’nın kremini sürdüğümde Sera’nın hazırladığı kahvaltı sofrasına doğru ilerlemeye başladık. Çok hoş bir çardaktı. Plajda çalan şarkılar, kafa dinlemek için geldiğim yerin havasını bozuyordu. Bir şeyler atıştırdığımda Lidya da ayaklanmıştı. “Hadi Elis, denize girelim.”

Şeyda kafasını Ulu dan çekerek bize baktı. “Ben birazdan size katılacağım.”

Gülümsedim. “Sorun değil, kafana göre takıl. Biz denizdeyiz.” Lidya’yla masadan uzaklaşıp denize doğru ilerlemeye başladık.

“Carmen hep böyle yılışık mıdır?”

Suratını buruşturdu. “Hem de nasıl. Tibet de şikâyetçi görünmüyor.”

Kıkırdadım. “İhtiyaçlarını karşılıyor, neden olsun ki?”

“Haklısın.”

Ayaklarımız suya değmeye başladığında ürpermişim. “Ah... Buz gibi!”

Sıcakken birden soğğun içerisinde olmak hoşuma gitmişti. Dudaklarımı ıslatarak Lidya’dan önce davranıp ilerledim. “Nasıl farklılığı bu kadar kolay kabul edebiliyorsun?”

Su karnıma kadar geliyordu. Lidya’ya baktığımda hâlâ dizlerinin altında olduğunu gördüm. Elimi ona doğru savurduğumda çığlık attı. “Çok soğuk!”

“Gel buraya. O şekilde kendine işkence ediyorsun.”

“Söylemesi kolay! Vücudumuz çok sıcak ve bugün su anormal şekilde soğuk, bana örnek ol ve içine dal.”

Gülümseyerek suya baktım. Bu benim en sevdiğim şeydi. “Neden olmasın?” dedim ve birden suyun içerisine balık daldım. Üzerinde çok iyi yüzemesem de sualtı dalışlarında

fena sayılmazdım. Belimi ve bacaklarımı hareket ettirerek ilerleyip tekrar yüzeye çıktığımda Lidya'yla aramda mesafe olduğunu gördüm. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Ayaklarımın yere değmemesini umursamadan ona seslendim. "Suya girmeyi düşünüyor musun?"

Lidya elini suya daldırıp dudaklarını büzdü. Tekrar suyun içine dalıp ona doğru yüzdüm. Bir süre sonra çıktığımda su belimin altına kadar geliyordu. Bundan sonrasını yüzmek komik olacağı için ona doğru yürüdüm.

Geriye doğru adım attı. "Sakın!"

Güldüm. "Seni bu işkenceden kurtaracağım."

"Elis lütfen!"

Bileğinden tutarak zoraki adımlar attırdıktan sonra omuzlarına sarılarak onu suyun altına çektiğimde çığlığı suya karışarak kaybolmuştu. Kafasını kaldırdığında dişleri birbirine

çarpiyordu. “Sıcak değil.”

“Dal yoksa üşürsün.” Sözümü dinleyip iyi olmasa da yüzüp çıktığında daha iyi gözüküyordu. Ben de yanına gittim. “Şimdi nasılsın?”

“Daha iyi. İlerideki kayalara kadar yarış yapalım mı?”

Uzaklık gözümü korkutmuştu. Parmak uçlarımin altında toprağı hissetmemek paniklememe neden olabilirdi. “Yarışacak kadar iyi yüzmüyorum.”

“Hadi ama şampiyonluk maçı yapmayacağız,” diyerek suyun altına dalınca gerildim.

Kafamı çevirip kumsala baktığımda herkes kendi halindeydi. Yanlarına gitsem sıkılacaktım. En azından kafamı dağıtabilirdim. Dudaklarımı sımsıkı kapayıp suyun altına daldım. Gözlerimi kapatıp süzülerek ilerlerken vücudumu daha fazla hareket ettiriyordum. Arayı kapatmam

lazımdı. Kollarımı, bacaklarımı, belimi, kalçamı kıvrıp suyun derinliklerine dalmaya devam ediyordum. Ben yüzerken özgürdüm. Tıpkı istediğim gibi... Nefesimi iyi kontrol edebildiğim için ilerlemeye devam ettim. Bir süre sonra zorlanmaya başladığımda kafamı kaldırarak yüzeye çıktım. Derin soluklar alırken göğüs kafesim körük gibi inip kalkıyordu. Ellerimle suratımı sıvazlayarak ileriye baktım. Uzun mesafeyi neredeyse yarılamıştım. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Lidya hâlâ yüzmeye devam ediyordu. Dişlerimi birbirine bastırdığımda suratımın kenarlarındaki kemiklerin ortaya çıktığından emindim. Yutkunarak parmak uçlarımı aşağıya uzattığımda tahmin ettiğim gibi toprağa

değmemiştir. Alt dudağımı dişleyerek biraz daha uzattım. Ne yaparsam yapayım değmediğim zemin iyice tedirgin olmama neden oluyordu. Sualtı dalışlarında ne kadar iyi olursam olayım, bir korkum vardı. Ayağım yere değmeyince panikliyordum. Derin nefesler alarak kayalara döndüm. Oraya kadar ilerleyebileceğimi sanmıyordum. Su daha da derinleşip paniğimi arttıracaktı. Ayak bileğimi bir el sarıp beni dibe çekince kendimi suyun içerisinde buldum. Ağzım açık bir şekilde dalış yaptığım için tuzlu su boğazımı yaktı. Çırpınarak yukarıya çıkmaya çalıştığımda ayak bileğimi durmadan savuruyordum. Sonunda kendimi kurtarabildiğimde başım kısa zamanlı da olsa yüzeye çıkmıştı. İki dünya arasında olan bir yerdeydim.

Direnemezsem, sular beni bulduğum dünyadan alıp götürecekti. Yüzeye çıkmak için çırpındıkça yoruluyordum. Suları yutmak zorunda olduğum için nefesimi tutamıyor, her geçen saliseyi saatler geçmiş gibi karşılıyordum. Birden yüzeye çıkınca deli gibi öksürmeye başladım. Ellerimi boğazımı götürmüş öksürüyordum. Lidya kahkahasını yarına bırakıp endişeyle karşıma geldi. “Sadece şakaydı, iyi misin?”

Omzuma dokununca geri çekilip öksürmeye devam ettim. Tuzlu su boğazlarımı yakmış, ağzımda iğrenç bir tat bırakmıştı. Kesik nefeslerimi toparlamaya çalışarak kıyıya doğru yüzmeye çalıştım.

“Elis yardım edeyim,” diyerek koluma girmeye çalışınca onu itip bağırdım.

“Bana dokunma!” En nefret ettiğim şeyi yapmıştı. Bir şaka yapıldığında karşılıklı gülünmesi gerekirdi. İnsanların hayvanlaşıp buna şaka demelerini kaldıramıyordum. Can havliyle kıyıya doğru yüzmeye devam ettim. Bu kadar çok tepki verme nedenlerimden birisi de korkumdu. Korkuyordum... Yüzmeyi sevdiğim halde, derinliğin beni içerisine almasından deli gibi korkuyordum. Kıyıya yaklaştıkça yüz ifademi toparlamaya çalıştım. Uzun mesafe düşüncelerimle kaybolarak kısalmıştı. Bir anda kendimi kıyıda bulmuştum. Şezlonguma doğru ilerlediğimde bizim gruptan bana bakanlara dönmeden havlumu üzerime sarıp çantamı aldım. Plaj terliklerimi giydikten sonra kabinlere doğru ilerlediğimde Şeyda’nın sesini işitmiştim. “Elis iyi misin?”

“Biraz rahat bırakalım.” Lidya’nın dedikleri işime yaramıştı.

Cevap vermeden ilerlemeye devam ettiğimde ayaklarım toprağı dövüyordu. Duş kabinlerinden birisinin içine girerek çantamı ve havlumu astıktan sonra yere oturup avuçlarımla suratımı kapattım. Yüzümde denizin ıslaklığına karışan şey gözyaşlarımdan başka bir şey değildi. Omuzlarım titremeye başladığında kendimi toparlamaya çalıştım. Kabinin kapısını iyice kilitleyip üzerimdekileri poşete koyduktan sonra beş dakikada duş aldım. Çantadan çıkardığım iç çamaşırı takımını giyip beyaz bir kot şort üzerine siyah-beyaz baskılı bir tişört geçirdim. Saçlarımdaki suları havluyla iyice aldıktan sonra biraz daha uğraşarak kendi haline bıraktım ve poşeti çantamın içine yerleştirdim. Çantayı alıp dışarıya çıktığımda kabinin önünde Şeyda duruyordu. “Bebeğim, iyi misin?”

Omzumdan düşmekte olan çantanın

sapını toparladım. “Eve gidiyorum.”

“Neden?” dedi sakın bir sesle. Önüme gelerek saçlarımı geriye doğru itmişti.

“Yorulдум.”

“Tamam, gidelim.” Kumsala ilerleyecekken kolundan kavrayıp tekrar önüme çektim. Soran bakışları üzerimdeydi. “Ben giderim. Lütfen, benim yüzümden keyfin kaçmasın.”

Gözlerini irileştirdi. “Saçmalama, tek başına nasıl gideceksin?”

“Kafa dinlemem gerekiyor, hem yazlık plaja uzak değil. Yürüyebilirim.”

Bakışları kararsızdı. Yanımıza gelen Sera’yı son anda fark etmiştik. “Bir problem mi var?”

“Elis eve gitmek istiyor, yorulmuş.”

Sera anlayışla kafasını eğdi. “Yol yorgunu tabii. Seninle gelebilirim.”

İç çektim. “Benim yüzümden keyfiniz kaçmasın, eve gidince uyuyacağım. Tek başıma idare

edebilirim.”

“Tamam, seni götürelim tekrar döneriz.”

Gözlerimi devirdim. “Yazlık plaja çok yakın. Yolu unutmadım. Evin anahtarlarını vermen yeterli...”

Sera, “Tamam tatlım hemen getiriyorum,” deyip yanımızdan çekilince rahatlamıştım. Kısa süre sonra Sera gelip anahtarları bana doğru uzattı. “Yazlık A blokta, karıştırırsan sorabilir veya bizi arayabilirsin.”

“Sağ ol. Ben artık gideyim, size iyi eğlenceler.”

Tahtadan yolu takip ederek plajdan çıktığımda kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Güneş gözlüğümü takıp geldiğimiz düz yolu yürümeye devam ettim.

“Sağ yolu kullanın.” Kararsız kaldığım için yazlık yönünü bir kadına sormuştum. Kadın yürümeye devam edince ben de sağ yola yöneldim. Hızlı

adımlarla ilerlemeye devam ettiğimde yazlık ev karşıma çıkmıştı. Kapıyı açarak içeriye girdikten sonra telefonumu çıkarıp geldiğime dair Şeyda'ya kısa bir mesaj attım ve yukarıya çıktım. Kalacağımız odaya girdiğimde ilk işim eşyalarımı dolaba yerleştirmek oldu. Şeyda'nın ve Lidya'nınkileri de yerleştirdikten sonra yatağa uzanarak Selenay'ı aradım. Birkaç çalıştan sonra açmıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Boş evde keyif yapıyorum, ya sen?”

Gülümseyerek sırtüstü yatıp tavanı izlemeye başladım. “Ben de aynısını yapıyorum.

“Nasıl yani?”

Kıkırdadım. “Eve kaçtım.”

Duymasam da gülümsediğini biliyordum. Aynı anda iç çektikten sonra kıkırdadık.

“Kızlar ne yapıyorlar?”

“Şeyda, Ulu denen herifle takılıyor, Lidya'ysa... Şey... Tatil işte.”

“Sen de yap, biraz kafanı dinle.”

“Denerim...” Bir süre yine sessiz kaldık.

“Baban aradı.”

Gözlerim kocaman açıldığında yatakta oturur pozisyona geçmiştim. Aklıma bir sürü şey geliyordu. Bana verdikleri sürenin iki-üç gün geçtiği gibi... İçime oturan kötü his yüreğimi sızlatmıştı. “Ne dedi?”

“Eve dönmeni.”

Gözlerimi kapatarak kendimi sırtüstü tekrar yatağa bıraktım. “İstemiyorum...” Sesim uysal çıkmıştı. Sanki her şey Selenay’ın elindeymiş gibi.

“Gitmeni ben de istemiyorum.”

“Sana gel demedi mi?”

“Gelmeyeceğimi söyledim.”

“Peki, ne zaman geri dönmemi söyledi?”

Sıkıntıyla bir nefes verdi. “Bu hafta içinde bir gün...”

Sessiz kaldım. İki aydan fazla bir

süre olmuştu. Göz açıp kapayınca kadar geçmişti. “Seni sonra ararım, artık kapatıyorum.” Cevap beklemeden telefonu kapatıp yüzüstü dönerek göz kapaklarımı indirdim. Bunları tatil dönüşü düşünecektim.

Ertesi gün olduğunda kızlarla güzel bir kahvaltı hazırlıyorduk.

“Şuna bak, burada biz çalışırken hanımefendi kışını sermiş yatıyor.” Şeyda salatalıkları soyarken bir yandan da koltukta oturup bacaklarını masaya uzatarak frikik veren Carmen’e söyleniyordu.

Elimdeki meyve suyu kutusunu bırakarak seslendim. “Carmen!”

Carmen magazin dergisini aşağıya indirerek tek kaşını kaldırdı.

“Yardım etmeyi düşünüyor musun?”

Dudaklarını büzerek tırnaklarını gösterdi. “Ojelerimi yeni sürdüm.”

Bozuk Türkçesi sinirlerimi bozmuştu. Ojelerini yeni sürmediğini biliyordum. “Öyle mi? Üzüldüm. O

zaman yemek de yiyemeyeceksin!” Birden yüz ifadesi bozulmuştu. Kendi kazdığı kuyuya düşecek kadar aptaldı.

Lidya birden tepesinde belirerek dergiyi alıp yere fırlattı. “Sofrayı kur.”

Carmen ikiletmeden yerinden kalkıp masayı kurmaya başlayınca Lidya’nın tekrar baskın olmasına şaşırmıştım. İnsanlar garip şekilde laflarını dinliyordu. “Neden herkes Lidya’dan çekiniyor?”

Şeyda omuz silkti. “Boş ver.”

Kısa süre sonra Carmen’in kurduğu masaya yerleşildiğinde Sera hamur işlerini masanın ortasına koyuyordu. “Yardım edeyim.” Arkamdan gelen erkek sesiyle irkildim. Elimdeki cam kâseyi almaya çalışıyordu. Arkamı döndüğümde Ulu’yu görmüştüm. Geldiğim günden beri fazla konuşma fırsatımız olmadığı için sesi yabancı gelmişti.

“Ben hallederim.” Cevap vermesini beklemeden sofraya ilerledim.

Tanımadığım insanlarla konuşmayı sevmezken, ilk kez tanıştıklarımla aynı evde kalıp yemek yemek yetmiyormuş gibi yardımlaşıp uzun diyaloglar kurmak daha da rahatsız olmama neden oluyordu. Kâseyi de masanın bir köşesine yerleştirdikten sonra Şeyda'nın yanına oturmuştum. Lidya'nın özür dolu bakışlarını umursamadan bir şeyler yemeye çalıştım. “Bugün dağa çıkmaya ne dersiniz?” Aklıma Selenay'ın lafı gelince kendimi kıkırdamamak için zor tutmuştum. Burada olsaydı muhakkak, “Götünde kurt mu var?” derdi. Alt dudağımı dişleyerek gülmemi bastırdım.

“Bana uyar,” dedi Şeyda. Ardından yan gözle bakıp dirseğiyle dürtükledi ve devam etti. “Yani, bize... Değil mi Elis?”

Başımı sallamakla yetinmiştim. Carmen hafif bir şeyler yiyip zorlukla masadan kalktığında Lidya konuştu.

“Nereye?”

Carmen gözlerini kırptırdı.
“Doydum, hazırlanmaya gideceğim.”

Lidya anlayışla başını salladı.
“Çabuk ol, biz kalktıktan sonra masayı toplayacaksın.”

Bu sefer kendimi tutamadan kıkırdadığımda Şeyda da bana eşlik etmişti.

Carmen ürkekçe konuştu. “Tamam, toplarım ben.”

Kahvaltımı edip odaya çekildiğimde giyebileceğim kıyafetleri ayırmaya çalışıyordum. Altıma bilekte biten, sol dizi yırtık yüksek bel bir kot giyip üzerine kol kısımları katlı, beyaz kısa bir tişört geçirdim. Tişörtün uçlarını belimde bağladıktan sonra saçlarımı tarayıp gevşekçe ördüm, ön kısımdan çıkan tutamlar hoş duruyordu. Siyah, eskitme bir sırt çantasına yanıma alacaklarımı yerleştirdiğimde hazır olmuştum. Dışarıya çıktığımda Ulu da hazır gözüküyordu. Tek başına

durduğuna göre diğerleri hâlâ hazırlanıyor olmalıydı. Beni görünce gülümseyerek göz ucuyla inceledi. “Güzel görünüyorsun.”

Anında kaşlarımı çattım. Şeyda’yla arasını iyi tutup bir de benimle mi yakınlaşacaktı? Belki de ben yanlış anlamıştım. Çağın’dan sonra Ulu’ya da aynı muameleyi ister istemez yapıyor olabilirdim. Sol saç tutamını kulağımın arkasına iterek yanına ilerledim. “Teşekkür ederim.” Sesim duygusuz çıkmıştı.

Boğazını temizleyerek yaslanmakta olduğu arabadan kalçasını kaldırdı. “Yaşma rağmen fazla duygusuz. Resmi ve...”

Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Devam et.”

Kıkırdadı. “Olgunsun.”

“Çocuksu mu olmalıyım?”

Dudağının kenarı yukarıya kıvrıldı. “Hayır, sadece biraz eğlenmeye

alışsan?”

Kollarımı çözerek daha ciddi bir ifade takındım. “Bak. Buraya eğlenmeye değil, kafa dinlemeye geldim.”

Hayretle kaşlarını kaldırdığında bu kadar açık konuşacağımı beklemediği belliydi. Beyaz tenine yakışan kırmızı dudaklarını büzdü. “Az önce bana posta koyduğunun farkında mısın?” Düşünceli hali muziplikle doluydu.

“Yanlış anlamanı istemem. Sadece gelme amacımı söylüyorum.”

“İki arkadaş edinmekten zarar gelmez.”

Bakışlarım alayla doldu. “Yeterince arkadaşa sahibim.”

Suratını buruşturarak kafasını geriye attı. “Yapma şunu.”

Ne dediğini anlamadığım için boş bir ifadeyle ona baktım. “Neyi?”

Kafasını eğip bana yaklaştı. “Beni kendine çekme.”

Kaşlarımı çatarak omuzlarından

iteklediğimde kıkırdıyordu. Önce sinirlerimi bozmuş, ardından eğlenmeye başlamıştı.

“Endişelenme. Şeyda’yla ilgileniyorum. Sadece şakaydı.”

“Şeyda’yla ciddi anlamda ilgilensen iyi edersin. Aksi takdirde...”

Tek kaşını kaldırarak sırtan ifadesini sabit tuttu. “Ne? Beni hadım mı edersin?” Çenemi dikleştirerek bakışlarımı etrafta dolandırıp kendi kendime mırıldandım. “Neden olmasın?” Tekrar kıkırdayınca ona döndüm. Benimle dalga geçiyordu.

Evin kapısı açıldığında diğerlerini görmüştüm, Şeyda da onların arasındaydı. “Benimkini görünce korkudan bayılmazsan edersin.”

Ulu’nun fısıltısıyla tüm vücudum önce buz kesmiş, ardından öfkeyle dolmuştu. Bu yazlıkta adama benzeyen kimse yoktu, kesinlikle yoktu! Arabaya yerleştiğimizde Lidya’nın ters bakışları nedeniyle

Carmen öne oturmuştu. Uzun bir yolculuğun ardından geldiğimiz manzara görülmeye değerdi, gözlerimi irice açarak etrafa bakınmaya başladım.

Gökyüzüyle buluşmak için tepeye uzanan kaya parçaları, yerdeki kuraklık... Dudaklarımı ıslatarak arabadan indikten sonra etrafıma bakınarak ilerlemeye başladım. Girintili çıkıntılı zeminde düşmemek için dikkat ederken diğerlerinden çıkan sesleri işittiğim halde ilgilenmiyordum. İstediğim huzuru bulmuştum sanki. Telefonumu çıkararak etrafı çekerken ekranı aşağıya indirerek biraz da boşluk alanı çekmeye başladım. Sağ tarafa dönüp ekrandan etrafı izlemeye devam ederken tanımadığım bir erkeğin yanlışlıkla fotoğrafını çektiğimde gülümseyip poz vermeye başladı. Gözlerimi devirerek ekranı indirdim. Ona sırtımı dönüp Şeyda'nın yanına

doğru ilerlemeye başladığımda, Sera'nın ciyaklamasıyla ondan tarafa döndüm. "Klaus!" Genç adamın boynuna sarıldığında diğerleri de yanlarına gidiyordu.

Etraf birden kalabalıklaşmaya başladığında şaşırmıştım. Burada sadece bizim olacağımızı sanıyordum. Issız dağlık alan birden gürültücü gençlerle dolmuştu. Hayal kırıklığıyla suratımı astım, kalabalıktan oldum olası rahatsız olmuştum.

Sera, "Gel, seni bizimkilerle tanıştırayım," diyerek Klaus'un koluna girip yanımıza geldiklerinde Ulu ve Tibet'le tanıştıkları ortaya çıktı. "Bunlar Lidya, Şeyda ve Elis."

Klaus kahverengi gözlerini üzerime sabitleyerek elimi vermem için avuç içini açtı. "Elis..." İngiliz aksanıyla konuşan birinden adımlı duymak eğlenceli olmuştu.

Dudaklarımı içe kıvırdım ve

kollarımı belimde bağlayıp bir baş selamı vermekle yetindim. Tek kaşını kaldırarak sakladığım ellerime baktı. Ardından dudağının kenarı muzipçe yukarıya kıvrıldığında, avucunun içine konan Lidya'nın eliyle ona dönüp elini sıktı.

“Memnun oldum Lidya.” Klaus her ne kadar onunla konuşsa da bakışları benim üzerimdeydi. Yanındaki arkadaşları da diğerleriyle selamlaşınca bana seslenen olmamıştı. İsmimi zaten duyduklarına göre sorun yoktu, çünkü ben onların isimleriyle ilgilenmiyordum.

“Bugün burada olduğunuzu bilmiyordum, büyük bir şok oldu.” Sera'nın sesi hâlâ mutlu pırıltılarla doluydu. Bir an Klaus'la ilgilendiğini düşünsem de bakışlarında dostluktan başka hiçbir şey görmemiştim.

“Bilseydin sürpriz olmazdı, böylesi daha iyi.” Hoş bir tebessümle karşılık vermişlerdi. “Bu güzel kızlar nereden

geliyorlar? Daha önce görmediğime eminim,” diyerek son cümlesini suratıma bakarak söylemişti.

Bir kayalığın üzerine oturarak onları izlemeye devam ettim... Şeyda'nın sözüyle yaklaşık on yedi kişiden oluşan grubun suratı asıldı. Kimisi kaşlarını çatıyorken, bazıları hayranlıkla bakıyordu. Klaus kaşlarını çatanların tarafındaydı.

“Mesih’lerden misiniz?” dediğinde kaşlarım yukarıya doğru kıvrılmıştı. Mesih’i tanıyordu. “Hayır, değiliz,” dedi Lidya.

Gözlerimi kısarak onları izlemeye devam ettim. Her ne sorun varsa, bunu Lidya biliyordu. Klaus’la sanki gözleriyle anlaşıyorlardı. Klaus asık olan suratını bir anda sinsi bir sırıtışla süsleyerek bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Aldığı cevaptan mutluluk duyduğu ortadaydı. “O halde... Sorun yok.”

İçimden bir ses ayağa kalkıp aksini

söylemek istese de bu doğru değildi. Ben Mesih'lerden değildim. Olsaydım da karşımdaki on yedi kişi umurumda olmazdı. Kendimden emin bir şekilde bunu hepsine söyleyebilirdim. Olanlar ilgimi çekmişti. Mesih'le Klaus'un bir geçmişinin olduğu ortadaydı.

“Eğlence başlasın!” diyen sesleri duyduğumda kalkarak Şeyda'nın yanına gittim. Grup dağılmış, arabaların bagajlarını açmaya başlamışlardı.

“Umarım yalan söylediğini anlamazlar.” Şeyda gözlerini gruptan ayırmadan ciddiyetle konuştuğunda sözlerinin yanındaki Lidya'ya olduğunu anlamıştım. Kaşlarımı çatarak gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. Hâlâ yeni gelen grubu izliyorlardı.

“Ne demek istiyorsun? Ne yalanı, biz Mesih- ”

“Biz değil ama Lidya Mesih'lerden. Her ne kadar Kehanet kızı olsak da

güçlü bağı olan Lidya.” Sözümü kestiğinde gözlerimin tam içine bakıyordu. Hayretle kaşlarım havalandığında Lidya’nın insanlar üzerindeki etkisini şimdi daha iyi anlamıştım. “N-nasıl?”

Gözlerini sımsıkı kapatarak dişlerinin arasından tısladı. “Kuvvetli bağlantıları var.”

“Ben seçmedim,” dedi Lidya inlercesine, bakışları Şeyda’nın üzerindeydi.

“Senin onlarla ne bağlantın var ve bunu neden gizledin?”

Dişlerini birbirine bastırdığında suratı kemikli bir görüntü oluşturmuştu. “Nedenini bilmiyorsun ya, hiç öğrenme bence. Neden onlardan gizlediğime gelirsek, öğrenmeleri zararına olurdu.”

Derin bir nefes alarak alt dudağımı dişledim. “Lidya bulmaca gibi konuşup durma!” Dudaklarını içe doğru kıvrıp tekrar normal hale

getirdi. “Mesih’lerden olduğumu söyleseydim, kavga çıkacaktı. Ve eğer bana zarar verselerdi, alacakları hasarı tahmin dahi edemezsin.”

“Anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum.”

“Bak Elis, aralarındaki sorunu inan ben de bilmiyorum. Fakat Klaus’un bakışlarındaki nefreti görmedin mi? Belli ki Mesih’lerle sorunu olanlardan. Onlarla irtibata geçmek için alev olmadan duman çıkarır bunu gibiler.”

Tek kaşımı kaldırdım. “İrtibata geçmek derken?”

“Mesih’ler herkesi ciddiye almazlar. Onlara göre tartışacakları kişilerin bile bir statüsü olması gerekir. İnsanlar bunu göt kalkıklığı olarak yorumlasa bile, Mesih’e göre zekâ yetmezliğinden başka bir şey değil. O aptal insanların suratını görmeye bile tahammül edemez.”

Gözlerim son sözleriyle kısılmıştı. “Kusura bakma da insanlar haklı. Bu

göt kalkıklığından başka bir şey değil.” Suratım her ne kadar ciddi olsa da sesim alay doluydu.

Lidya sırtıttı. “Söylesene Elis, geldiğinden beri Carmen ve Çağın’dan neden uzak duruyorsun?”

Bir an duraksamıştım. “Çünkü... İkisi de olgun davranmıyor, sulu insanlara katlanamıyorum.”

“Ve bu yüzden kalabalığı sevmiyorsun. Bugün de öyle yaptın, insanları kendince çözüp kendine uygun olmayanlardan uzak kaldın.” Söyledikleriyle afallamıştım. Doğruydu, farkında olmasam da her seferinde bunu yapıyordum. “Peki, neden tokalaşmak için el uzatmıyorsun? Yoksa sende de mi göt kalkıklığı var? Herkesi kendine layık bulmuyor musun?” Daha da afallamıştım. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda tekrar kapatarak kaşlarımı çattım.

“Sadece tokalaşmadan da tanışılabilceğini biliyorum. Bu tarz şeyler bana saçma geliyor, egoyla ya da başka bir şeyle alakası yok.”

Gülümsedi. “Mesih’inki de bu Elis. Altında başka bir şey arama. Ona da çoğu şey mantıksız geliyor. Kendine bir şeyler katabilecek, dolu insanlar dışındakileri fazlalık olarak görmesi onu götü kalkık yapmaz. Kalabalıktan hoşlanmıyor.”

Beynim durmuştu sanki. Her zaman nefret ettiğim, yargılama olayını geldiğimden beri ben de Mesih’e yapıyordum. Dönüp kendi davranışlarımı sorgulamadan, onu sadece yargılıyordum. “Nefret ettiğini sanıyorsun ama Elis... Sen nefret ettiğini sandığın kişiye çok fazla benziyorsun.” Bunları söyleyip yanımdan gittiğinde gücüm tükenmiş gibi kayalığa dayadım sırtımı. Söyledikleri doğru olabilir miydi? Suratımda bir tebessüm oluştu. Sadece

kalabalığı sevmiyoruz diye birbirimize benzeyecek değildik, daha fazlası gerekliydi. Ben korkusuz, cesur ve daha fazlası değildim. Mesih ise her bakımdan fazlasıydı.

Erkekler arabanın bagajından çıkardıkları halatları bellerine bağlayıp dağa çıkmaya başladıklarında ilgiyle onları izliyordum. Düz yolda yürür gibi rahatlardı. İlk çıkan genç halatın ucunu aşağıya saldı, kızlardan biri ucuna erzak çantasını bağlayınca yukarı çektiler. Aynı işlemi birkaç kişi daha tekrarladıktan sonra kızlar halatları bellerine geçirdikleri kemer takarak ipe tutunup erkeklerin çekmesiyle yukarıya tırmandılar.

“Hadi Elis.” Şeyda kıkırdayarak yanımdan geçti, ilgimi çekse de çekinmişim. Klaus ipi aşağıya bırakarak ismimi söyleyince başka seçeneğim olmadığı için Şeyda’nın elime tutuşturduğu kemeri giyip halatın ucunu taktım.

Halatı tutarak kafamı yukarıya kaldırdığımda gülümsüyordu. Hiç tanımadığım birisine güvenebilir miydim? Her ne kadar içime sinmese de başka bir seçeneğim yoktu. İpe tutunarak yukarıya doğru çıkmaya başladığımda kalbim çırpınıyordu sanki... Yükseldikçe içim yanıyordu. Yüksekliğe dair fobim olmasa da alışkın değildim. Korkuyordum. Tırmanmaya devam ettiğimde baldırlarım sızlamaya başlamıştı. Avuç içlerimin terlemesiyle halatı daha sıkı kavradım. Uzayan tırnaklarımın etime girmesi hiç sorun değildi. Alt dudağımı dişlediğimde ensemdede bir sıcaklık hissettim. Terlemeye başlamıştım. Kirpiklerimin arasından yukarıya baktığımda dört-beş adımlık bir mesafe kaldığını gördüm, bu yaptığımız delilikten

başka bir şey değildi! Son iki adım kaldığında kol kaslarım çoktan isyan bayraklarını asmıştı. Daha fazla dayanamayacağım için uzun bacaklarıma güvenerek son adımı geniş atıp kendimi yukarıya çektiğimde, ayakkabımın tabanı zeminde kaymıştı. Kalbim vücudumdan kayıp gitmişti sanki, normal bir korku değildi. Canımı acıtan bir sızıydı!

Klaus son anda kolunu belime dolayarak beni üzerine çekince can havliyle boynuna sarıldım. Kesik kesik aldığım soluklar boynuna çarparken alnım çenesine dayalıydı. Saniyeler içerisinde ömrümden ömür gitmişti. İki kolu bel oyuntuma sıkıca sarılarak beni kendisine bastırırken, hareket edecek takatim kalmamıştı. Benim kadar o da şaşkındı. Güçlkle kafamı kaldırıp suratına baktığımda

yakınlığımızı o an idrak edebilmiştim. Birisiyle nefeslerimizin çarpışması bana ilk defa bu kadar yanlışı geliyordu. Yakından bakılınca çekici hatlara sahip olan bir yüzü vardı, inkâr edemezdim. Çekici bir erkekti fakat yanlıştı... Yakınlığı, vücuduma temas etmesi, nefeslerimizi paylaşmamız, hepsi yanlıştı. Yutkunarak boğazımı temizlemeye çalıştım ama ağzım kupkuruydu. İlk denemede temizleyemesem bile ikinci denemede yutkunmam kolaylaşmıştı, ağzımın içi hâlâ kuruydu. Birbirine yapışan dudaklarımı ayırdıktan sonra kendi kulaklarımın dahi zor duyduğu bir sesle mırıldandım. “Teşekkür ederim.”

Dikkatle üzerinden kalkıp halsiz bacaklarımı kıpırdatarak ilerlemeye başladım. Az önceki durumumuzu izleyenlere değil de erzakları açanların yanına gidip köşeye oturduğumda kendimi daha iyi hissediyordum.

Kesinlikle bedenimi dinlendirmem lazımdı. Başımı ellerimin arasına alarak bağdaş kurduğum yere daha fazla eğildim. Kısa süre sonra kafamın üzerinden gelen su sesiyle başımı kaldırdım. Klaus su şişesini sallıyordu. Çekinerek elinden alıp kapağını açmaya çalıştığımda kollarımda onu açacak derman bile kalmamıştı... Güçsüz gözükmemek için kendimi toparlayarak kapağını açtığım şişeyi kafama diktiğimde, yanıma oturarak beni izlemeye başladı. “Tekrar teşekkürler.”

“Teşekkür etmek yerine bir şans versen?”

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüğümde yanımda oturduğu için suratı çok yakındı. Hızla kafamı önüme çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Seninle konuşmak istiyorum. Bana her döndüğünde vebalı görmüş gibi bakma istiyorum, çok mu?”

Dediklerini ciddi anlamda düşünmeye başladım. Geldiğimizden beri bir art niyet sezsem de bana bunu göstermemişti... Özellikle son yaptıkları hayati önem taşıyordu. İsteddiği şansı çoktan hak etmişti. Kafamı tekrar ona çevirdim. Meraklı bakışlarını görünce kıkırdamamak için alt dudagımı dişledim. Ciddi anlamda vereceğim tepkiyi merak ediyordu. Kendimi önemli hissettirmişti. Elimi ona uzatınca tek kaşını kaldırıp önce elime, ardından suratıma baktı. Sıcacık bir gülümseme oluşmuştu yüzümde.

“Ben Elis.”

Kısa süre sonra demek istediğimi anlayarak gülüp elimi tuttu. “Klaus.”

Temastan rahatsız olsam da belli etmemeye çalışarak elimi çektim. “Buraya nereden geldin?” Sohbet açmaya çalışmıştım. Bunu yapmama ikimizde kıkırdadık.

Yaktıkları ateşin etrafına geçtiğimde hava kararmaya başlamıştı. Şeyda elindeki kırmızı pikeyle yanıma oturup ikimizin omuzlarını örttü. “Saat geç oluyor, ne zaman gideceğiz?” Kıkırdadı. “Gideceğimizi kim söyledi?”

Gözlerimi devirdim. “Dalga geçmesen?”

Kaşlarını çatarak isyan edercesine inledi. “Geçmiyorum!”

Selenay gibi Şeyda’nın da beni laflarla deli etmesine öfkeli bir solukla karşılık verdim. “Dağın başında mı kalacağız?”

“Bir geceden bir şey olmaz. Yarın ineceğiz.”

Arkamı dönerek gökyüzüne baktım. Çıkışı kolay olsa da inişi fazla zorlu olmalıydı.

Şeyda düşüncelerimi okumuşçasına mırıldandı. “Geldiğimiz gibi inmeyeceğiz, merak etme. Dağın arka tarafından ineceğiz, kendi yöntemleri

varmış. Onlara uyacağız.”

Kullanılacak yöntemi merak etsem de sormadım. Nasıl olsa yarın görecektim. Yakılan ateşte düzenek kurarak erzak çantasından çıkardıkları etleri pişirmeye başladıklarında, bu kadar hazırlığı sorunsuz yapabilmelerine şaşırmıştım. Müziğinden pikelere, yemeklere kadar her şeyi ayarlamışlardı.

“Siz hazırlayın, toparlaması bizden!” Şeyda köfteleri pişiren kıza seslendiğinde kız elindeki maşayla çalan müziğin ritmine kalçalarıyla uymaya devam ederken başıyla onayladı. Yanımdan kalkıp Ulu’ya doğru ilerleyince pikenin hepsini omuzlarıma dağıtarak gözlerimi kapattım.

Ateşi önce suratımda hissetmek güzeldi. Cızırdama sesi kulağa en güzel müzik gibi geliyordu. İç çekerek

durgunlaşan müzik sesiyle sallanmaya başladım. Gözlerimi kapattığımda pistte olan bendim. Lana Del Rey'in West Coast şarkısıyla burada tek başıma dans ediyordum... Hiç kimsenin olmaması özgüvenimi arttırarak vücudumu özgürce karanlığa sunmama neden olmuştu. Üzerimdeki siyah mini elbiseyle hareket etmeye devam ederken ayaklarım çıplaktı. Müzik ritimlerini tüm kalbimle karşılıyordum. Kalçalarımı öne arkaya itip çekerken hayalimde de gözlerim kapalıydı. Öylece, narin hareketlerle salınırken saçlarım yerinde durmuyordu. Özgürdüm, ben özgürdüm. Gecenin karanlığında özgürdüm. İstedğim gibi hareket edip salınıyordum. Belime sarılan kolla şarkının nakaratında vücudum karıncalanmıştı...

Dudaklarımı aralayarak kafamı geriye yatırdığımda vücuduma yaslanan vücutla hareket edip sağa sola sallanıyordum. Belimdeki elini kavrayarak tanıdık kokuya armağan etmiştim bedenimi. Dudakları kulağımın arkasına dokunup nefesini verince aşağılara kayıp beni üşütmüştü. Kıpırdayan dudakları boynuma kadar inip derin bir soluk alınca kendimi daha fazla geriye ittim. “Beni özlemedin mi? İris...”

Alt dudağımı dişleyerek gözlerimi açtığımda yerde yatıyordum. Cenin pozisyonunu alarak omuzlarıma örttüğüm pikenin kalan kısımlarına sarılıyordum. Dilimde hissettiğim acı tatla alt dudağımı kanattığımı fark ettim. Gözlerimi kırıştıtararak etrafa bakındığımda ateşin etrafında dans eden çiftlerin dışında hemen hemen herkes yemek yiyordu. Şeyda ekmek

ve kolayla yanıma gelerek çömeldiğinde kaşlarını çattı. “Dudağın kanıyor!”

Elindeki peçeteyi alarak üzerine bastırdım. Tanrım, ne ara bu kadar utanmaz olabilmiştim ki? Tam olarak hayal etmiş olmazdım. Hayale dalarken kendimi rüyada bulmuştum. Tatilimde bile beni rahatsız eden adamın içinde olduğu bir rüya... Şeyda suratımı dikkatle inceledikten sonra bir sorun olmadığını anlamış olacak ki ekmekle kolayı elime tutuşturarak ayağa kalktı. “Hepsini bitir.”

Bir baş selamıyla arkadaşımı uğurladıktan sonra getirdiği sıcak ekmeği iştahla yemeye başladım. Çok acıkmıştım. Yemeklerimizi bitirdikten sonra yemek hazırlığında yardım etmeyenler olarak kola kutularını toplayıp mangalı temizlemiştik. Herkes birer pike alıp taşın üzerine yatınca şaşırmıştım. Hiç yadırgamadıklarına göre buna alışmış

olmalılardı. Kırmızı pikeme iyice sarılarak ateşin kenarına kıvrıldım ve gözlerimi tekrar yumdum. Bu sefer rüya görmemeyi dilemiştim...

Boğazımda hissettiğim sızıyla göz kapaklarımı güçlkle araladım ve görüş açıma ilk giren gökyüzü olmuştu. Hayatımın en rahatsız uykusunu kuşkusuz burada çekmiştim. Gece boyunca gözlerimi açarak etrafa korkarak bakındığımda, sağda solda sızmakta olan insanları görerek tekrar uyumaya yeltenmiştim. Kolay olmasa da nihayet sabah olmuştu!

Doğrulup belimi düzeltmeye çalıştım. Rahatsızlıktan suratımın şiştiğine neredeyse emindim. Dişlerimi birbirine bastırıp zorlukla ayağa kalktıktan sonra su şişelerine doğru ilerlemeye başladım. Sarsak adımlarımın altında bir şey hissedince kafamı eğdim. Birinin eline basmakta

olduğumu görmemle ayağımı çekmem bir oldu. Kıpırdanarak bana arkasını dönüp uyumaya devam edince derin bir nefes aldım. Böylesi çok daha iyiydi. Dolu bir şişeyi alıp kendi tarafıma geçip yüzümü yıkadım. Ardından tişörtümün ucundaki bağı açarak suratımı kuruttuktan sonra tekrar bağladım. Yavaş yavaş diğerleri de uyanmaya başlayınca çantamdan telefonumu çıkararak ekran kilidini açtım. On bir cevapsız aramanın olduğunu görünce içime bir kasvet oturdu.

Tuhaf bir şekilde bildirim sesleri ya da aramalar psikolojik çöküntüye uğramama neden oluyordu. Tüm aramaların babamdan olduğunu görünce içime oturan kasvet parçalanarak cam kırıklarını etrafa saptırmıştı. Geldiğim günden beri bir kez arayıp sormayan, yola çıkarken

uğurlamak şöyle dursun bir gün öncesinden bile vedalaşmayan babam, dönüş zamanım gecikince gelmem için arıyordu. Emindim. “Kızım nasılsın?” lafları yerine, “Elis, ne zaman dönüyorsun?” sözlerini duyacaktım. En çok acıtan da buydu. Babamdı, tabii ki hesap sorabilirdi fakat benim iyiliğimden öte varlığımla ilgilenmesi canımı yakıyordu.

Elis burada mı? Tamam, o zaman, sorun yoktu onlar için. Nasıl olup olmamamla ilgilenmiyorlardı. Dişlerimi birbirine bastırarak titrek bir nefes alıp babamın tam arayacakken telefonum kapandı. Gözlerimi yumarak bir küfür savurduktan sonra ayağa kalkıp yüzünü mendille kurulayan Şeyda’nın yanına ilerledim.

“Telefonunu verir misin? Babamı aramam lazım.”

Bana, sen şaka mısın, der gibi baktıktan sonra uyku mahmurluğuyla

mırıldandı. “Burada telefon çekmez.”

Bana aramalar büyük ihtimalle dağın aşağısındayken gelmişti, sessiz de olduğu için fark etmemiştim... İkinci küfrümü de savurduğumda yapacak bir şey yoktu. Dün gecedен beri aramakta olan babama biraz daha geç dönecektim. Ekip yavaş yavaş hazırlanmaya başladığında herkes çantasını ve kalan erzakı topladı. Gördüğüm pikeleri katlayarak çantalara yerleştirdikten sonra dağdan inmek için grubu takip etmeye başladım. İnmek için buldukları yöntemi merak etmiyor değildim.

“Vereceğın tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum.” Lidya’nın hangi ara yanıma geldiğini bilmiyordum. Söyledikleriyle tedirgin olmuşum.

“Umarım çok tehlikeli bir şey değildir.” Yarım ağız sırtarak benimle yürümeye devam etti.

Dağın arka tarafına geldiğimizde gözlerimi kapatıp tekrar açtım. Ön

kısmı gibi dik değildi. Düzlük birden kesiliyor, aşağıya doğru uzun bir basamak olarak uzanıyordu. Erkeklerden birisi alttaki kısma inmek için çıkıntılara basarak inişe başladı. Gözlerimi irice açarak onu izlemeye devam ettim. Aynı performansı umarım bizden de beklemezlerdi!

İndikten sonra atılan erzak çantalarını yakalayarak bulunduğu yere koydu. Diğer erkekler de onun gibi atik hareketlerle aşağıya iniyorlardı ve Klaus da aralarındaydı. Kızlarla kaldığımızda birkaç kız yere oturup bacaklarını aşağıya sarkıtarak biraz indi ve sonra kendilerini aşağıdan gelen komutlarla erkeklerin üzerine bırakınca sıra bize gelmiş oldu. Ellerimi birbirine sürterek yere oturdum. Ardından bacaklarımı sarkıtıp çıkıntılara basıp dikkatli adımlarla aşağıya inmeye başladığımda, alışkın olmasam da etrafa ayak uydurabildiğimi fark

ettim.

Klaus kendimi bırakmamı söylese de dayanabildiğim kadar dayandım ve kendi başıma dağın yarısına varabildim. Ellerimi silkerek avuçlarımı dinlendirmeye çalıştım. Şeyda ve Lidya gülümseyerek bana bakıyorlardı.

“Geri kalanını nasıl ineceğiz?” dediğimde Klaus gururla gülümsedi. Dağın yarısını inmiş, devasa basamakta duruyorduk. Kenara çekildiklerinde uç kısımda bir hareketlilik fark ettim.

“Dört kişi gelsin.” İsmi bilmediğim dövme çocuğun sözüyle dört kız kıkırdayarak geldi. Bir tanesinin elinden tutarak aşağıya doğru sarkıtınca gözlerim dehşetle açıldı. Tam dudaklarımı aralayıp konuşacakken Lidya kolumdan tuttu. “Sadece izle.”

Kaşlarımı çatarak Lidya’ya baktıktan sonra tekrar önüme döndüm. Birkaç

erkek de yere yatarak kafalarını aşıya sarkıtıp tek kollarıyla bir şeyler yapıyorlardı. Diğer üç kıza da aynı işlemi uyguladıklarında, “Hazır!” diye seslendi dövmeli çocuk. Yere yatan kaslılardan birisi kalkıp ip çekmeye başladığında merakıma yenik düşerek onlara doğru ilerledim. Dağın kalan yarısı düz bir şekilde aşıya uzanırken. Uç kısma kurulan düzenekte sağlam bir ip vardı. Karşıdaki küçük dağın ucundaki düzeneğe kadar paralel bir şekilde uzanıyordu. İpin ucunda olan kare tahtalar ufak bir barınağı andırıyordu. Çatısı açık, dört tarafına tahta takılan, tahtaları tepe kısmında uzun tahtalarla sağlamlaştırılan tuhaf bir barınak... İçine oturan dört kız sırtlarına gelen ince çıtalara fazla yaslanmamaya ve hareket etmemeye

özen gösteriyorlardı. Aksi takdirde dengelerini kaybedip yere düşmeleri kaçınılmazdı. İpin üzerinde karşıdaki dağa kadar çekildiklerinde, dikkatlice inerek aşağıya uzanan yokuşu da atlayıp yere kavuştular. Aynı işlem iki kez daha tekrarlanınca sayımız gidenlerden daha az kalmıştı.

“Elis siz de gelin.” Klaus’un sesiyle hareketlendik. Sırtıma geçirdiğim çantamın saplarını tutup dövmeli çocuğun elini kavradım. Bakışlarımdaki korkuyu görmüş olacak ki kendinden beklenemeyecek bir sıcaklıkla gülümsedi. “Sadece rahat ol.”

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Beni aşağıya sarkıtınca açık olan karenin içerisinden geçip dikkatlice zeminin ortasına oturdum.

“İkinci kişi gelene kadar kenara çekilme sakın.”

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp

çatallaşan sesimle konuştum.
“Tamam.”

Benim ardımdan Şeyda da aynı şekilde sarkıtılınca kenarlardaki tahtalara tutunarak çömelmeye devam ettik. Lidya da gelince herkes bir köşeye geçip yanında duran tahtaya tutunmuştu.

Heyecanını koruyamadığı belli olan Carmen de aramıza katılınca bizi sarsarak boş kalan yere geçmişti. “Yavaş olsana kızım!” Lidya’nın dediklerini duymamış gibiydi.

Korkuyla açılmış gözlerle aşağıya bakıyordu. Kaşlarımı çatarak onu izlemeye başladım. Rahat duracak gibi gözükmüyordu. Halatla ilgilenenler son kontrolü yaparken Carmen yanında duran tahtayı sıkmakla meşguldü.

“Hazır!” Dövmeli seslenince halat karşı kısma doğru çekilmeye başladı. Carmen durmadan titriyordu. Artık bir terslik olduğunun diğerleri de

farkındaydı. Ufak bir çıglık attığında gözlerinden yaşlar boşalarak aşağıya bakmaya başladı. “Lanet olsun ben hazır değilim!”

“Kıpırdama, seni sürtük!” Dövmeli  ocuğun bağırmasıyla paniklememiz bir olmuştu. Carmen’in kıpırdamasıyla olduğumuz yerde kalmıştık. Halatı çeken genç adamlar zorlanıyor, değişik sesler  ıkartıyorlardı.

“Aşağıya düşeceğiz, hepimiz yaralanacağız!” Carmen ağlayarak sallanmaya devam ediyordu. Tek elimle tahtayı tutup bir elimle omuzlarını kavradım. “Kıpırdama Carmen, lanet olsun bana bak!”

Başını deli gibi iki yana salladı. “ leceğiz, sallanıyoruz!” Barınağımız ileri geri şiddetle sarsılınca şeyda ufak bir çıglık attı.  kisi de yanında bulundukları tahtaya sarılmış durumdaydı, tıpkı Carmen gibi! Diğer elimi de tahtadan çekince yaprak gibi

savrulmaya başlamıştım. Carmen'in kollarından kavrayarak bana bakmasını salladım. "Siktir! Bunu sen yapıyorsun, dur artık, dur!"

"Elis tahtayı tut!" Şeyda'nın ciyaklamasıyla barınak şiddetli bir şekilde sarsılınca dip kısımdaki çıtaya kadar kaymıştım. Çıtayı oraya çivilemeselerdi şu anda yere düşmekte olacaktım! Sallanmaya devam eden Carmen'in önüne zor da olsa emekleyip çenesinden kavrayarak bana bakmasını sağladım. "Durmazsan öleceğiz, seni sürtük dur artık!" Yanağına şiddetli bir tokat geçirdiğimde halatları tüm erkeklerin tutmaya çalıştığını gördüm, bizimle sarsıntılarımız onları da etkiliyordu.

Carmen'in hamlesiyle barınağın arka kısmı tıpkı bir gondol gibi yukarıya kalkınca onu durdurma amaçlı bıraktığım tahtamın yanından kayıp öne doğru savruldum. Kızlar

ığlık attığında yüreğim ağzıma gelmişti, sesleri uğultu olmuştu kulaklarıma. ne doğru kayıp barınağın dışına çıkmış, çivilenen ıtanın bıraktığı boşluktan zayıflığım nedeniyle savrulmuştum.

Dilim tutulurken, aralanan dudaklarımdan hiçbir ses çıkmıyordu. Ayaklarımı havaya kaldırarak ıtanın kalamla belimin arasında kalmasını sağladığımda barınaktan dışarıya sarkıyor, alt taraftaki kayalarla bakışıyordum. Baş aşağı sarktığım için suratımda toplanan kan nedeniyle damarlarımdın şiştiğini ve uğuldadığını hissettim. Sadece barınaktaki değil, diğer insanların çığlıklarını da uğultu şeklinde duyabiliyordum. Dikkatimi veremesem de şeyda'nın ağladığını anlayabilmiştim. Bacaklarımdın arka kısımları karıncalanınca çıtayı daha fazla sıkıştıramayacağımı idrak ettim. Lidya bağırarak bir şeyler söyleyince

havaya kalkan kısma baskı yapmaya başladılar. Belime dolanan kollarla geriye çekilmeye başladığımda bu hiç de kolay olmamıştı. Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladığında çenemi kaldırarak kendimi geriye atmaya çalışıyordum, direnmezsem ölecektim. Birkaç tekrardan sonra bacaklarımla sıkıştırdığım çıtayı ellerimle de kavrayıp kuvvetlice çekilerek barınağa döndüm ve çenem alttaki girintiye sürtüp kafamın üstü çıtaya çarptı. İnleyerek başımı içeriye soktuktan sonra barınağın birkaç sarsıntısının ardından eski haline gelmesini izledim. Konuşacak, korkacak ya da tutunacak halim kalmamıştı. Yan gözle ipi çekenlere baktığımda rahatlamış gözüküyorlardı.

Karşı dağa geldiğimizde Şeyda ve Lidya dikkatlice inip beni de indirdikten sonra, Carmen'i umursamadan aşağı yokuştan bana

özen göstererek inmeye başladılar. Sonunda ayağım toprağa deyice oturarak sırtımı kayalığa yasladım. Turuncu saçlı bir kız üzgün bakışlarla yanıma gelip elindeki şişeyi uzatınca tereddüt etmeden alıp yeni açılan suyu kafama diktim. Sıcacık olması midemi bulandırır da iyi gelmişti. Boğazım o kadar kurumuşt ki, dünden beri güneş ısıyla kavrulan su bir nebze de olsa serinlememe neden olmuştu. Dağdaki herkes barınakla aşağıya indikten sonra ipçiler ellerindeki eldivenlerle yüzeye bağlanan iplerle dağdan aşağıya doğru inmeye başladılar.

Klaus, endişeyle yanıma geldiğinde eğilerek terden ıslanan saçımı geriye atıp suratımı inceledi. “İyi misin?” Sadece başımı sallayabilmişim. Şeyda ve Lidya kollarımdan tutarak beni kaldırdıktan sonra yanımıza gelen Tibet’in cipinin arka koltuğuna boylu boyunca yatırmışlardı. Arabada

gözlerimi kapattığımda, yorgunluk önce bedenimi ardından ruhumu karanlığına hapsedmişti...

Birisi tarafından dikkatlice taşınıyordum. Gözlerim aralandığında dağlık alanda yaşadıklarım rüya gibi gelmişti. Gerçek olmayacak kadar korkunçlardı ve ben hâlâ yaşadığıma inanamıyordum. Kaybettiğim gücün büyük kısmını toplamış gibiydim. Merdivenlerden kaldığımız kata çıkarılıp yatağa yatırıldığımda mırıldandım. “Sağ ol.”

Gözlerimi aralayıp kirpiklerimin arasından Klaus’a bakınca endişeli olduğunu fark ettim. “İyi misin?”

Gözlerimi ağır bir şekilde yumup tekrar açarak onu onayladığımda derin bir nefes aldı. “Ben çıkıyorum, dinlen. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli...” Onaylamama gerek kalmadan odadan çıkıp kapıyı

kapatınca zorlukla yatakta doğruldum. Ağır adımlarla kalkıp banyoya girdikten sonra güçlükle üzerimdekilerden kurtulup kendimi soğuk suya attım.

Dağ olayının ardından iki gün geçmişti. İki gün boyunca yazlıkta kalarak kafamı dinleyip kendimi toparlamıştım. Kötü bir gün geçirsem de kafamı dinlemem açısından bana fazlasıyla yararı dokunan berbat bir anı olarak kalmıştı. Tatilimizin bitmesi beni sevindirdiği kadar üzmüştü de. Nasıl olsa eve dönüşüm buradan sonra olacaktı... İç çekerek kıyafetlerimi çantaya yerleştirmeye devam ettim, bir yandan da giyeceklerimi hazırlıyordum. Altıma mini bir kot şort giyip üzerine sıfır kollu, kapüşonu olan koltuk altı siyah sutyenimi gösteren bir kalın askılı giymiştim. Saçlarımı tarayarak kendi haline bıraktıktan sonra kalan eşyalarımı da yerleştirmeye devam

ettim.

“Elis, mavi bluzumu bulamıyorum.”
Şeyda’nın seslenmesine aynı şekilde karşılık verdim. “Yeni yıkanmıştı, katlayıp çantana koydum.”

“Tamam!”

Hazırlığımız bittikten sonra valizlerimizle aşağıya indiğimizde Carmen hariç herkes kapının önündeydi.

“Yine gelin lütfen,” dedi Sera ve hepimize sırasıyla sarıldı. Diğerleriyle de vedalaştıktan sonra valizleri Lidya’nın arabasının bagajına koyup yerleştik. Bir el selamı daha gönderdikten sonra araba hareketlenince kendimi daha iyi hissetmiştim. Kuzenimi, kardeşimi özlemiştim... Bir süre camdan dışarıyı izledim. Geçirdiğim kısa zaman dilimi boyunca tanıdık gelen yollar azalınca kulaklığımı çıkartarak arka koltuğa yayılmışım. Çantamdan çıkardığım kitabı kaldığım yerden okumaya

devam ettiğimde, yazlık evden fazlasıyla uzaklaşsak da yolun çeyreğini dahi bitirememiştik. Ani bir sarsılmayla araba durunca doğrularak kulaklıklarımı çıkardım. “Ne oluyor?”

“Bilmiyorum...” dedi Lidya ve arabasını kurcalamaya devam etti. “Çalışmıyor!” Bir süre daha uğraştıktan sonra direksiyona vurarak kafasını koltuğa yasladı. “Bozulacak zamanı buldu.”

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Şeyda oflayarak.

“Bilmiyorum ki. Yoldan araba da geçmiyor. Sera’ları arayalım,” dedi Lidya ve telefonunu alarak arabadan çıktı. Yolda yürüyerek yaptığı konuşmadan sonra yanımıza geldi. “Valizlerinizi alın, Klaus’ların servisiyle otogara kadar gideceğiz.”

“Klaus’ların servisi mi?”

“Çok kalabalık oldukları için genelde servisleriyle dolanıyorlar. İlerideki dört yola ayrılan caddeye kadar

yürüyeceğiz, bizi oradan alacaklar.”

“Ya araban?”

Lidya arabasına bakarak ağır bir küfür savurdu. “Tibet halledecek. Çok boş bir yol üzerindeyiz, eşyalarımızla yapacak başka bir şey yok. Hadi, toparlanın.”

Arabadan inerek valizlerimizi aldığımızda Lidya anahtarları arabanın içerisine bırakarak valizini çıkardı. Kısa süre sonrasında yola koyulduğumuzda telefonda Tibet’le haberleştiğini işittim. Konuşmayı sonlandırınca düşüncelerimi dile getirmekten çekinmedim. “Keşke Tibet arabasıyla bizi bıraksaydı.”

“Sürtük Carmen sabah neden yoktu sanıyorsun? Arabayı alarak sürtmeye gitmiş. Taksi beklesek o da olmaz, bu yoldan geçip geçmeyeceği malum! Anca birinin yönlendirmesiyle taksi geçer. Tibet’in gelmesi, arabamla ilgilenmesi, arabanın yapılması, iki günlük iş daha çıkacaktı...” Doğruyu

söylüyordu. Benim gibi onlar da sıkılmışlardı.

Valizlerle güneş altında yürümek her ne kadar zor olsa da ilerlemeye devam ettik. Dört yola geldiğimizde bir büfeden soğuk sular alarak kafamıza dikip durağa oturduk. Yaklaşık on dakikalık bir sürenin ardından beyaz bir servis durağın önünde durdu ve otomatik kapısı ağır bir şekilde açılmaya başladı.

Sürücü koltuğunun yanında oturan dövmele genç adam gülümseyerek kafasıyla selam verdikten sonra işaret parmağıyla arkayı işaret etti. “Atlayın bakalım.”

Servisten çıkan Klaus ve bir kişinin daha yardımıyla valizlerimizle birlikte servise yerleşmiştik. Koltuğa oturunca suratımda bir gülümseme oluşmuştu. Masaj koltuğundan farksız olan her koltuğun tepesinde kendine ait kliması vardı. Bizim oturmamız için kalkan erkekler ayakta dururken şoför

koltuğunda oturan kişi konuştu. “Yere oturun oğlum, bana ceza mı yazdıracaksınız?”

Cevap vermeden yere oturduklarında kendimi fazlasıyla mahcup hissetsem de koltuğumdan memnundum! “Sizi nerede bırakalım?” Arkadan gelen Klaus’un sorusunu Lidya cevapladı.

“Otogara kadar götürün desek çok mu ayıp ederiz?”

“Saçmalama, otogara sür Miran.”

“Tamamdır.” Şoförden de onayı aldığımıza göre rahatlayabilirdik. Bir müzik açarak arabayı sürmeye devam ettiğinde araçtaki herkes eğlenerek çalan yabancı şarkılara eşlik ediyordu. Geneli tanıdık olsa da içimden mırıldanmakla yetiniyordum. Grubun yüksek olan enerjisi ister istemez bize de yansımıştı. Neredeyse bağırarak şarkıya eşlik edecek duruma gelmiştim. Bir süre araba aynı şekilde ilerlemeye devam etti ama kenara

doğru savrulup tekrar düz gitmeye başladı. Ani sarsıntıya şaşırsam da çok üzerinde durmadım. Kısa süre sonra tekrar aynı sarsıntı olunca arkadan bağırış sesleri geldi. “Ne oluyor lan?”

“Yandaki pezevenk sıkıştırıyor.”

Klaus yerinden kalkarak ön cama uzandı. “Ne yapıyorsun lan sen?”

“Yol benimdi, siz ne yapıyorsunuz asıl?” diyen diğer şoför, bel altı bir küfür savurdu. Servistekiler de ağzı dolusu küfürler etmeye başladı. Yan arabadaki adam sürekli arabasını servisimizin üzerine sürerek kenara çekmemizi istiyordu.

“Miran çek sağa!” diyerek bağırdı Klaus.

“Dayak yiyecek geri zekâlı.”

Şeyda’nın çalan telefonuyla ona döndüm. “Kim arıyor?”

“Selenay.”

Elinden telefonu alarak aramayı cevapladım.

“Alo Şeyda?”

Boğazımı temizledim. “Elis ben.”

“Elis! Telefonunu neden açmıyorsun?”

“Onu boş ver şimdi. Burada durumlar hiç iyi değil.”

“Nasıl yani?”

“Yola çıktık, Lidya’nın arabası bozulduğu için servise binmek zorunda kaldık, yan taraftaki araba sürekli üzerimize sürüp duruyor.”

“Neden?”

“Arabayı kenara çekmemiz için.”

“Siktir! Etrafımız arabayla doldu Elis!” Şeyda’nın dedikleriyle camlardan dışarıya baktığımda birkaç spor arabanın daha etrafımızı sardığını gördüm.

“Bunların ne derdi var?” Kelimeler kendiliğinden dudaklarımdan dökülmüştü.

“Anladığım kadarıyla drift yapıyorlardı ve biz bunu bozduk.”

“Elis! Elis sana diyorum. Cevap versene!” Dikkatimi Şeyda’nın

dediklerinden alıp tekrar Selenay'a verdim.

“Duyduklarım doğru mu?”

“Evet. Ne yapacağız bilmiyorum şu an arabayı yana çekmeye çalışıyorlar.”

Selenay'dan bir yakarış duymuştum. “Elis, arabadan iner inmez güvenli bir yere gidin, ben sizi almaya geleceğim!”

“Sakın, sakın gelme! Tek başına ne yapabilirsin?”

“Tek başıma geleceğimi kim söyledi, Alaz'a haber vereceğim. Telefonu Şeyda'ya ver.” Dediğini yaptığımda Şeyda yanlış anlamadıysam bulunduğumuz yerin adresini vererek telefonu kapatmıştı. Arabayı sağa doğru çekmeye başladıklarında hızımız azalmıştı. Alt dudağımı dişleyerek önümdeki koltuğun baş kısmını sıkmaya devam ettim. Kalbim sanki kanatlanıp uçacak gibiydi. Sonunda araç durunca korkuyla camlardan dışarıya bakındım.

Spor arabalar sırasıyla durmaya

başlamışlardı. Servisteki erkekler büyük bir hiddetle araçtan aşağıya indiklerinde bize inmememizi tembih etmişlerdi. Klaus ve iki kişi daha başından beri bizimle uğraşan kırmızı aracın yanına doğru ilerledikleri sırada Şeyda, Lidya'ya Selenay'ın dediklerini anlatıyordu.

Kırmızı arabadan çelimsiz bir genç ve arkadaşı çıkınca bizimkilerle aralarında sürtüşme başlamıştı. Arabayı süren kişiye kafasını geçiren dövmeiydi. Diğer arabalardakiler de levyelerini alarak aşağıya indiklerinde büyük bir itişme başlamıştı.

“Ne yapacağız kızlar? Kavga büyüyor,” dedi Şeyda kendi kendine sayıklayarak.

“Biraz daha aşağıya gitsinler arabadan ineriz.” Lidya'nın mırıltısı en mantıklı oldu.

Karşı taraf bıçak çekince elimde olmadan camdan bağırmıştım. “Klaus, dikkat et!”

Klaus dönüp vurarak bıçağı düşürünce diğerleri bizim araca doğru gelmeye başladı.

“Siktir! Gidiyoruz.”

Kol çantalarımızla arabadan çıkıp Lidya’nın peşinden koşmaya başladığımızda kalbim dört nala atıyordu. Arkamı döndüğümde iki kişinin peşimizden koştuğunu görmek paniğimi arttırmıştı. “Hızlanın, yaklaşıyorlar!”

Benzin yutmuş gibi koşuyorduk. Hızlanarak ikisinin de önüne geçtiğimde kısa şort giydiğim için şükretmiştim, bu şekilde daha rahat koşuyordum. Büyük bir caddeye geldiğimizde genelde tır, kamyon gibi, büyük araçların geçtiğini gördük. Yolda yaya geçidi yoktu. Dört caddelik bir genişliğe sahipken kenarlarında paneller vardı. Önüne kadar geldiğimizde omzumun üzerinden

baktım ve hâlâ peşimizden geldiklerini gördüm. İki elimi panele koyup destek olarak bacaklarımı yukarıya attıktan sonra caddedeydim. Şeyda'ya el uzatarak onu da aldıktan sonra sıra Lidya'daydı. "Dikkatlice karşıya geç!" Arabaların sesi nedeniyle oldukça yüksek bir ses tonu kullanmıştım.

Lidya'yı da aldıktan sonra peşlerinden ilerlemeye başladığımda geçen tır nedeniyle beklemek zorunda kaldım. Ardından koşarak peşlerinden ilerlerken iki caddelik genişliği aşmıştım. Şeyda'nın karşı tarafa geçtiğini görmek beni ne kadar rahatlatsa da şu an dikkatimi arabalara vermeliydim. Saniyelik bir tedbirsizliğim hayatıma mal olabilirdi. Son kısmı geçecekken omzuma taktığım çantamın sapı açılarak ayak bileğime dolanmıştı.

Sağ tarafımdan bir kamyon kornaya basarak gelmeye devam ederken,

ayağımla iteklemeye çalışarak ilerleyebildiğim kadar ilerliyordum. Ağırılığı nedeniyle ilerleyemediğim için kafamı kamyonndan çevirerek önüme döndüm. Yere eğilip çantayı kucakladığım gibi bacaklarımı açabildiğim kadar açıp kendimi panellere attığımda mideme ağrı girse de canımı kurtarabilmişim.

Lidya elimden çantamı alarak engeli geçmemizi sağladı. Ardından yavaş bir tempoda koşmaya devam ederken nefesim kesilecek gibi oluyordu. Şeyda'nın telefon sesini işitince Selenay'ın aradığını anlamak çok da zor değildi. Bir fabrikanın köşesine geçip duvarın önüne oturduğumuzda Şeyda kesik kesik nefes alarak telefonu açtı. "Alo?"

"Kaçtık."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, sana dediğim yerden çıkıp dört caddelik, tırlardan ve kamyonlardan oluşan bir anayolu

geçtik. Etrafımızda bir sürü fabrika var. Tamam, bekliyoruz,” deyip telefonu kapattığında hepimiz kesik kesik nefesler alıyorduk.

“Ne diyor?” dedi Lidya karnını tutarak.

“Buralardalar, gelirler şimdi etrafa bakınalım.”

Ellerimle saçlarımı geriye ittikten sonra kafamı kaldırıp yola bakmaya başladım. Sağ elimi mideme bastırarak sızıyı azaltmaya çalışırken hâlâ nefesimi düzene sokamamıştım.

“Lidya baksana! Şu araba olabilir mi?” Şeyda’nın gösterdiği tarafa baktığımda ilk başta gözlerim kararmıştı. Ardından dikkatlice baktığımda o olabileceğini düşündüm. “Evet, Alaz’ın arabası!”

“Hadi kalkın!” Şeyda kalkarak bana elini uzattığında karnımdaki ağrıyı bildiği için kolunu belime dolayıp yürümeme yardım etti. Attığım ufak adımlar bile canımı yakıyordu.

Arabanın önüne kadar geldiğimizde yolcu koltuğunda oturan Mesih'i görmemle olduğum yere çivilenmem bir olmuştu. Gözlerimi birkaç kere kapatıp tekrar açtım. Alaz'ın yanında oturuyordu. Kısık bakışları her zamanki gibi üzerimde gezerken kendimi toparlamaya çalıştım. Arka kapı açılıp içinden Selenay çıktığında hızla bize doğru gelmeye başladı. "Elis'e ne oldu?"

Başımı iki yana sallayarak kolumu Şeyda'dan çektim. "Önemli bir şey olmadı."

Görmesem bile Lidya'nın yanımda gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Tabii canım, az kalsın kamyonet çarpıyordu, başka ne olacak?"

"Ha birde barınaktan düşüyordu!"

Suratımı buruşturarak homurdandım. "Size yardım edende kabahat."

"Etme mi diyoruz? Biraz da kendini

düşünemez misin? Aptal!” Selenay kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarılınca inleyerek geri çekildim.

“Ne oldu?”

Karnımı tutarak doğrulduğumda Şeyda cevabı vermişti. “Kamyonetten kaçmak için kendini panele attı. Panel de midesine girdi doğal olarak.”

Selenay başka bir şey duymak istemiyor olacak ki beni kolumdan tuttuğu gibi arka koltuğa doğru ilerlemeye başladı. Kızlarla zor da olsa arka koltuğa yerleştikten sonra, Alaz arabayı çalıştırmıştı.

“Evet, şu meseleleri adam akıllı anlatın bakalım.”

Lidya başından beri her şeyi anlatmaya başlayınca gözlerimi kapatarak kafamı Selenay’ın omzuna yasladım. Daha rahat etmem için beni üzerine çekince dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. “Canın mı acıyor?”

“Evet.” O an dikiz aynasından

Mesih’le bakışlarımız buluşmuştu. Alt dudağımı dişleyerek kafamı eğdim.

Lidya’nın anlatacakları bitince Selenay konuştu. “Alaz bir eczanede durur musun? Elis’in karnı iyi değil.” Kendimi fazlalık gibi hissettiğim için rahatsız olmuşum.

Selenay karnımı açmak istediğinde elini tutarak sıktım. “Sorun değil, ben iyiyim.” Mesih’le bakışlarımız tekrar kesiştiğinde gözlerini üzerimden hiç çekmediğini fark etmiştim. Gözlerimi kısarak ben de onu izlemeye başladım. İfadesinden hiçbir şey anlayamıyordum. Bu sefer gördüğüm rüyanın etkisinde değildim, artık bilincim dışında oluşan olaylar nedeniyle çekingenlik etmeyecektim.

“İkinci sapakta dur.” Uzun sürenin ardından sesini işitmek değişik hissettirmişti.

Alaz dediği yerde durduğunda hastanenin önündeydik. Şeyda kapıyı açarak arabadan indikten sonra

Selenay’la ben de inmiştim. Daha fazla yük olmamak için hızlı adımlarla hastaneye doğru ilerleyip muayene oldum. Yazdığı hap ve kremleri karşıdaki eczaneden aldıktan sonra tekrar arabaya bindik. Tahmin ettiğim gibi önemli bir şey değildi, sadece yara yeni oluştuğu için sızlıyordu. Araba harekete geçtikten bir süre sonra Selenay askılımin eteklerinden kavrayınca tekrar elini tuttum. “Ne yapıyorsun?”

“Kremini süreceğim. Karşılık verip durma.”

Dişlerimi birbirine bastırarak Mesih’e baktığımda kafasını cama çevirmiş olduğunu gördüm. Dizinin üzerinde olan yumruğunu sıkması dikkatimi çekmişti. Karnıma değen soğuk kremle irkilerek önüme döndüm. Selenay oluşan morartıya kremi yaydıktan sonra karnımı örtüp ellerini temizledi. Ardından çantasından bir su çıkarıp hapı bana uzatınca soru sormadan ilacımı içtim.

“Yol neden bu kadar uzun sürdü?” Elimde olmadan kendiliğimden kuşkuyla konuştuğumda Alaz’ın gülümsediğini gevşeyen çehresinden anlayabilmişim.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun da uzun sürüp sürmediğini sorguluyorsun?”

Alay dolu olan tınısı sinirlerimi bozmuştu. Laf dolandırma havasında

olmadığımdan ters bir sesle konuştum. “Nereye gidiyormuşuz?”

“Gerçek bir tatile...”

Geldiğimiz yerin neden bu kadar tanıdık geldiğini birkaç saniye sonra anladım. Melikşah’la buluşmak için geldiğim evin yakınlarındaydık... Evin önünde arabayı durdurunca şaşkınca etrafıma bakındım, burada mı kalacaktık? Araba durunca sorumun cevabını da almış oldum. Arabadan indikten sonra kızlarla etrafa bakınıyorduk. Mesih arka cebinden çıkardığı anahtarlarla kapıya doğru ilerlerken Selenay’ı kenara çektim. “Mesih’in arabada ne işi vardı?” Gelip bizi kurtaracak hali olamayacağı için muhakkak bir nedeni olmalıydı.

“Alaz’a ulaştığımda ikisi birlikteydi. Arabaya sonradan binen kişiler biziz anlayacağın.” Dudaklarımı büzerek etrafa bakındım. “Keşke biz gelmeseydik, ayıp oldu şimdi.”

“İstemeselerdi getirmezlerdi. Ama ben de rahatsız oldum, Alaz’la konuşacağım.”

“İyi yaparsın.” İç çekerek konuştuğumda evin kapısından Alaz çıkmıştı.

“İçeriye girmeyi düşünüyor musunuz?” Seslenmesiyle isteksizce eve doğru yürümeye başladım.

“Bu ev kimin?”

“Mesih’lerin,” dedi Lidya. Geniş kapılı evden girdiğimizde etraf beklediğim gibi rutubetli değildi. Oldukça ferah döşenen geniş bir salona sahipti. Köşede, beyaz fayanslardan oluşan bir mutfak vardı. L biçiminde oluşan geniş oturma grupları ve boydan boya cam olan arka köşedeki teleskop... Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda, bir déjà vu hissiyle karşılaştım. Mesih’in Vuslat’taki odasının cam kenarında da teleskop vardı. Gökyüzüyle ilgili olduğu her halinden belliydi. Bu ilgisi beni

fazlasıyla şaşırtmıştı. Onun gibi birisinin sahip olduğu hobi oldukça... Enteresandı. “Mutfağı da gördüğünüze göre yemek yapmaya başlayabilirsiniz.” Alaz keyifle konuşup salona geçtiğinde biz de aç olduğumuz için cevap vermeden mutfağa girdik.

“Çabuk pişecek bir şeyler yapalım. Kurt gibi açım.”

Lidya’yı başımla onayladım. “Katılıyorum, ben de öyle.”

Buzdolabını açtığımızda her birimiz sırasıyla gözlerini devirmişti. Fare düşse kafasını kırardı.

“Ne yapacağız?” dedi Selenay umutsuz bir sesle.

“Şimdilik olanlarla idare etmeliyiz.” Şeyda’nın dedikleriyle buzdolabında ve dolaplarda ne var ne yoksa çıkarıp tezgâha dizdik. İki paket makarna ve buzluktaki köfteleri hazırladıktan sonra masayı kurmaya başladık. Sofra

hazır olduğunda gelen tek kişi Alaz'dı. Merak etsem de Mesih'in nerede olduğunu sormamıştım. Sanki benim inadıma diğerleri de sormamıştı. Yemeği yaparken iştahım kaşmıştı, iki lokmayla yetindim. "Ben doydum, size afiyet olsun," diyerek sofradan kalktıktan sonra koltuklara oturarak camdan dışarı bakmaya başladım. Kısa süre sonra yan tarafıma Selenay oturunca ona döndüm. Kısa bir an birbirimize baktıktan sonra elini dizime koyarak konuşmaya başladı. "Telefonunu neden açmıyorsun?"

Ellerimle suratımı sıvazlayarak kafamı geriye yatırdım. "En son iki gün önce şarjım bitmişti. Daha da açmak istemedim."

Yanımda kısa bir an sessiz kaldı. "Bak, gitmek istemediğini anlıyorum ama babanla konuşmalısın."

"Biraz daha beklese?"

Onaylamayan bakışları üzerimde gezinirken iç çektim. “Yeterince bekledi.”

Arka cebinden telefonunu çıkararak avucuma bırakıp yanımdan kalktı. Boş bir ifadeyle arkasından baktıktan sonra kafamı tekrar telefona çevirdim. Şeyda’yla Lidya gelip televizyonu açtıklarında Selenay da Alaz’la konuşuyordu. Üşengeç bir hamleyle yerimden kalkıp elimdeki telefonla birlikte geniş kapıya doğru ilerledim. Kolu indirdikten sonra gecenin rengi doldurmuştu gözlerimi, kapıyı arkamdan kapatarak ayakkabılarımın çimenli yol üzerinde gıcırdamasına izin vererek bir ağaç kütüğünün üzerine oturdum.

Telefonun ekran kilidini açarak derin bir nefes aldığımda uzun süredir babamla konuşmamanın verdiği heyecanla başa çıkmaya çalışıyordum. Rehber girip isminin üzerine bastığımda ona ulaşmam için

atlatmam gereken tek bir tuş kalmıştı. Alt dudağımı dişleyerek ara tuşuna tıklayıp telefonu kulağıma götürdüm. İkinci çalışta açmıştı.

“Selenay, yavrum?” Bana demediği kelimeyi başkasına söylemesi anında gözlerimi doldurmuştu. Küçükken üzüldüğümde hep Selenay’ın bir ailesinin olmadığını, bu yüzden ayrıcalığı hak ettiğini söylerdi. Bir bakıma haklıydı ama... Aynı ayrıcalığı bana da tanınması gerekmez miydi?

“Baba...” Çatallaşan sesim gücümün bir anda tükendiğinin göstergesiydi.

“Elis.” Sesindeki merhamet bir anda yok olduğunda gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan akıyordu. “Evet, baba ben, kızın.”

“Aramalarına cevap vermeyen kızım mısın?” Harun Bey’in neye sinirlendiği belli olmuştu. Tabii yine otorite... “Peki sen... Sen beni bir kere bile merak edip aramayan, sadece gelmem için ulaşmak isteyen babam

mısın?”

İkimiz de sessiz kaldığımızda içli içli ağlıyordum. Ailem benim zayıf noktalarımın bir diğeri... “Ne zaman dönüyorsun?”

Ağzımdan şiddetli bir hıçkırık çıktığında telefon görüşmemi dışarıda yaptığım için şükrettim. Elimin tersiyle ağzımı kapattıktan sonra gelen diğer hıçkırıkları dindirmeye çalışarak konuştum. “Cidden sadece bunu mu merak ediyorsun?”

“Elis.” Sesi uyarı dolu olsa da umursamadan ağlayarak anlatmaya devam ettim. “Ben bugün yaralandım baba. Biliyor musun? Karnım çok acıdı. Kendimi güçsüz hissettim, bugüne kadar hayatımı siz biçtiğiniz için ne doğru, ne yanlış göremedim. Bu yüzden sürekli düştüm. Ama kalkmayı öğreneceğim. Siz düşürdükçe kalktığım gibi baba. Kendi istediğim gibi ilerleyeceğim.”

“Bu hafta içinde evde oluyorsun.”

Hıçkırıklarım daha da arttığında boğazımı acıtacak kadar bağırdım. “Sana canım yandı diyorum.” Derin bir hıçkırık daha çıktı ağzımdan. “Kimsesiz hissettim. Sizin yüzünüzden, içinde yaşadığım cam fanus yüzünden bir anda insanların içine girince afalladım, ayak uyduramadım diyorum!”

“Yarına biletini alacağım, çok bile durdun!”

Deli gibi ağlamaya devam ediyordum. Anlattıklarımın rağmen babamın beni umursamaması canımı yakıyordu. “Gelmeyeceğim. Siz beni artık rahat bırakın, ben gardiyan istemiyorum anlıyor musun? Anne baba istiyorum!”

“Ne demek gelmiyorum!”

Bana bağırınca ben de bağırmaya devam ettim. “Evet, gelmiyorum!”

“Elis, yarın oraya geleceğim ve seni eve getireceğim. Selenay’ın bana adresini verdiğini ne çabuk unuttun?”

Çıldırımış gibi kahkaha atmaya başladığımda suskunluğu şaşkınlığını belli etti. “Selenay’ın sana verdiği adres!” Tekrar gür bir kahkaha attım. “Gerçek mi sanıyorsun?” Sessiz kalınca devam ettim. “Yerimi bilmiyorsunuz. Beni artık hiçbir şeye zorlayamazsın.”

“Elis!”

“Baba?”

“Haddini aştın artık. Ne oldu sana böyle, çok mu yüz verdik?”

İç çekerek sessizce ağlamaya devam ettim. “Sorun da bu ya... Hiç yüz vermediniz baba... Senden güç istedim, güçlü olmayı öğret bana dedim. Sen... Beni akvaryumda bir balık yaptın. Sizin yüzünüzden ne doğru, ne yanlış göremiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.”

“Umurumda mı sanıyorsun? Sadece benim dediklerimi yapabilirsin.”

Hissettiğim acının haddi hesabı yoktu. “Baksana baba? Al karını

birlikte yeni bir köle yapın. Çünkü artık ben yokum.” Telefonu kulağımdan çekerek yanıma koyduğumda hâlâ içli içli ağlıyordum. Arama sesini işitince elime telefonu tekrar alıp tamamen kapattım. Ellerimle suratımı örterek ağlamaya devam ettiğimde kendimi bitkin hissediyordum. Derin bir nefes alarak ayağa kalktığımda uzun süredir sırtımın karıncalandığını hissedip etrafa bakındım. Boş alandan başka hiçbir şey yoktu. Adımlarımı birbirini ardına sıraladığımda uzun bir yürüyüşün iyi geleceğini biliyordum. Konuşmalarımızı beynimde tekrar ede ede yürümüştüm. Umurunda olmadığını söylemişti. Ben derdiğimi, hissettiklerimi anlattıkça o önem vermeden konuyu kapatmıştı. Yaptığı şey, bıçağın bir anda ete değmesi gibi

bir histi. Keskin bir dille hislerimi parçalamıştı. Bir daha toparlamamam için tüm hislerimi mahvetmişti.

İleriden gelen dalga seslerini işitince etrafa bakınarak ilerlemeye devam ettim. Mesih'in beni getirdiği uçuruma gelmiştim... Dalgaları yakından görmek için iyice yaklaştığımda manzara muhteşemdi. Gökyüzündeki yıldızların parlaklığı kararan denizin koyu maviliklerine yansımıştı. Her ne kadar korksam da oturup bacaklarımı sarkıttığımda içimden tamamen özgür olmayı dilemiştim. Annemle babamı tek bir telefon konuşmasıyla bitiremeyeceğimi biliyordum. Eninde sonunda bana tekrar hayatı zindan edeceklerdi...

Derin bir iç çekerek kafamı aşağıya eğince bulduğum yükseklikten etkilenmiştim. Buraya oturmak benim için çok büyük bir cesaretti.

Arkamdan gelen adım seslerini işittiğimde onun geldiğini biliyordum. Denizin kokusunu derince içime çektim. Az bir mesafede durunca dudaklarım düz bir hal aldı. Dilim lal olmuş tutulurken, yüreğimi yakan sözleri serbest bırakarak huzura ermeye çalıştım.

“Biliyor musun? Senden nefret ettiğim halde bugün ilk defa sen olmak istedim.” Tahmin ettiğim gibi cevap vermemişti. Konuşmamasından cesaret alarak devam ettim. “Bugün de güçsüzlüğü iliklerime kadar hissettim. Çaresizliği, korkuyu... Düşündüm hep. Acaba Mesih olsa ne yapardı? Nasıl kurtulurdu?” İç çektim. “Sen bu belalara bulaşmayacak kadar zekisin değil mi? Önceden fark edip tehlikelerden kurtulabilirsin...” Kendi halime güldüm. “Ne kadar acızım. Git buradan, beni yalnız bırak. Sen varmışsın gibi konuşmaya devam edeceğim.” Kıkırdadım. “Belki de

çoktan gitmişsindir.”

Uzun süre boyunca orada oturmaya devam etmiştim. Suratıma çarpan rüzgârla birlikte iç çektiğimde kafamı kaldırarak gökyüzündeki yıldızları seyretmeye başladım.

“Çok güzeller... Ne kadar da sıradanım... Yıldızlardan bile en sönük olanı olmak isterdim.” Kendi halime acımıştım.

“En sönük gözükeni, en ulaşılmaz, özel ve farklı olandır.” Mesih’in sesini duyduğum an boğazıma bir yumru oturmuştu. Hâlâ arkamda mıydı? Dudaklarımı ıslatarak söylediklerini beynimde tekrar ettim. En ulaşılmaz, özel ve farklı...

“Keşke dediklerin bende de olabilse...” Arkama bakmaya cesaret etmeden dert yandığımda cevabı gecikmemişti.

“Dediklerim sende mevcut.”

Kaşlarımı çatarak omzumun

üzerinden ona baktığımda gece gibi
simsiyah giyindiğini gördüm. Kirli
sakalları biraz daha uzamış, sert
çehresini iyice keskinleştirmişti.
Ellerimden destek alarak yerden
kalktığımda kalbim göğüs kafesimi
zorluyordu. “Dalga geçecek birisi
değilsin. Bunu bana neden
yapıyorsun?”

“Gördüğümü söylüyorum.”

Alayla gülümsedim. “Yanlışı
görmüşsün o zaman. Ailesinin
buyruğunda olan, tipik ana
kuzularından birisiyim işte.”

Başını ahenkle iki yana salladı. “Sen
o buyruğu kabul etmiyorsun, asisin.
Cesursun.”

Kısılan gözlerle onu izlemeye devam
ediyordum. “Cesur olan ben değilim,
fikirlerim.”

O da gözlerini kıstı. “Fikirlerin sana
ne söylüyor?”

İç çekerek kafamı çevirip uçuşuma
baktım. “Suya atlamamı. Bu yaşma

kadar hep ayağımın değmediği derinliklerden korkmuşumdur... Bu sefer en zorunu yaparak tüm korkumu yenip sudan çıktığımda asıl kişiliğimin ortaya çıkacağını söylüyorlar... Dediğim gibi, cesur olan tek şey fikirlerim.”

Mesih iki adım atarak yaklaştığında gerilmiştim. Ben o tarafa gelmek istiyorken, o uçuruma yaklaşıyordu. “Fikirlerin karakterinin yansımasıdır. Karakterinde cesaret olmasaydı, fikirlerine yansımazdı.”

“Dediğin gibi olsa, eğer ben gerçekten de cesur olup şu suya atlasam oradan çıktığımda cam fanusun içinde gizlediğim benliğime kavuşabilecek miyim? Suyun bu kadar kudretli olabileceğine inanabiliyor musun?”

Gözlerini kısarak bir adım daha yaklaştı. “Kudretli olan su değil, içinde sakladıkların. Açığa çıkarmanın zamanı gelmedi mi?”

Deli gibi başımı iki yana salladım. “O kadar güçlü değilim.”

Bir adım daha yaklaştığında karşılıklı duruyorduk. “Sana gücü öğreteceğim.”

Gözlerim irileştiğinde yaşadığım şaşkınlığı ve mutluluğu anlatacak kelime bulamıyordum. “Bunu ciddi yapar mısın?”

Bakışları beni onaylıyordu. “Sudan çıktıktan sonra efsanedeki gibi küllerinden doğacaksın.” Bakışlarım üzerine mühürlenip kalmıştı sanki. “Bunu... Tek başıma yapamam.”

Birbirimizi büyülenmişçesine izliyorduk. Soğuk nefeslerimiz suratımıza çarparken, eli elime değdiğinde şaşkınlığım her geçen an daha fazla artıyordu.

“Sana yardım etmemi ister misin?”

Suratımda masum bir gülümseme oluşmuştu. Bana yardım etmeyi teklif ediyordu. Onunla bile yeterince cesur hissetmesem de en azından bir umuttu

benim için, benimle atlaması cesaret verecekti. İlk adımı atacaktım.

“İsterim. Tut ellerimden.”

Eli elimi kavradığında mutluluğum taşacak cinstendi. Bana gücü öğretecekti, kendimi eksik hissetmeyecektim. Sakladığım, açığa çıkmasını istemediğim karakterimi özgür bırakmama yardım edecekti. Elim havaya kaldırıp göğsümün üzerinde tuttuğunda kalbim biraz sonra yapacağımız atlayış nedeniyle ağrımaya başlamıştı. Büyük bir yavaşlıkla inip kalktıkça göğüs kafesime sancılar giriyordu. Ağzımı açsam kanatlanıp uçacaktı sanki kalbim... Arkamı dönüp bir adım gerimdeki uçuruma bakmayı reddettim. Tekrar görüp korkumu tazelemeyecektim. Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak komutunu beklerken elimi göğsümün üzerine bıraktı. Kaşlarımı çattığımda o da kaşlarını çatıp öldürücü bir

korkutuculuğa bürünmüştü.

“Her zaman birisinden yardım eli beklemek aptallıktır!”

Göğsümden sertçe itince ayaklarım kaymıştı. Anın şokunu atlatamadan vücudumu büyük bir hızla düşerken bulmak, boğazımı yakacak kadar acı bir çığlık atmama sebep olmuştu. Sanki ben düştükçe kalbim yukarıya çıkıyordu, biraz daha çıksa serbest kalarak vücudumu huzura erdirecekti. Bitkin vücudum büyük bir hızla yüksekte aşığıya doğru düşmeye devam ederken, bir anda yorgun bedenimi suyun karanlık derinliklerinde bulmuştum.

DEVAM EDECEK...